

ДЖЕЙН ФИЙДЪР ОПАСЕН МАСКАРАД

Част 2 от „Кавендиш Скуеър“

Превод от английски: Ваня Пенева, 2012

chitanka.info

ПРОЛОГ

Корнуел, август 1771 г.

В каменната къща, кацнала на самия връх на крайбрежната скала, не проникваше никакъв шум, освен бученето на морските вълни, които се разбиваха в каменистия бряг. Хората в стаята мълчаха, всеки потънал в мислите си. Жената в леглото съзерцаваше лицето на бебето, което спеше в прегръдките ѝ, докато мъжът стоеше пред отворения прозорец и се взираше в лятната вечер навън. Силно чукане по вратата наруши тишината. Мъжът се обърна и погледна въпросително жената, която му кимна едва забележимо.

— Влез — изрече тихо той.

На вратата се появи мъж в сивата униформа на майор от елитния Преображенски полк, личната охрана на руската царица.

— Простете, княже, но срещата би трябвало отдавна да е приключила. Времето ви изтече.

Мъжът говореше учтиво, в тона на светски разговор, но всички знаеха, че зад любезните думи се крие категорична заповед.

— Ще сляза след пет минути — отговори князът и заповеднически му махна да си върви.

Майорът се оттегли и тихо затвори вратата зад гърба си. Жената в леглото вдигна глава и срещна мрачния поглед на госта си. В сините ѝ очи заблестяха сълзи. Въпреки това гласът ѝ прозвуча спокойно:

— Вземи го и върви.

— Ако имаше друг начин... — Гласът на мъжа пресекна и той поклати безпомощно глава. — Ти би могла да дойдеш с мен, София. Ще се венчаем...

Жената енергично разтърси глава.

— Знаеш, че е невъзможно, Алексис. Царицата никога няма да ти прости. Това би означавало край на кариерата и опозоряване на семейството ти. — За частица от секундата лицето ѝ се озари от усмивка. — Скъпи мой, не забравяй, че те познавам по-добре от

всички. Много добре знам, че не желаш да прекараш живота си в чужбина. Изгнанието ще те съсипе.

— Не и ако ти си до мен — отговори просто той.

Жената отново се опита да се усмихне, но изтощението не ѝ позволи. Вече нямаше сили да крие болката си — тъмните сенки под очите и тъгата в погледа я издаваха.

— Царицата ще приеме сина ти с отворени обятия. За съжаление това не важи за съпругата или любовницата ти. — Тя помилва нежно спящото дете и продължи: — Екатерина няма да му се сърди, че е незаконно дете. Тя се грижи за близките си хора, права ли съм?

— Права си — потвърди едва чуто Алексис. — Синът ни ще бъде отгледан в двора и ще получи всички привилегии, които са му отредени по рождение. Екатерина обича децата.

— Сигурна съм, че ще се отнася добре към момченцето ни. Защото е твое дете — допълни жената и отново помилва кадифената бузка и енергичната брадичка на спящото бебе. — Алексис, детето ни трябва да има бъдеще. — Гласът ѝ се давеше от сълзи. — Най-доброто бъдеще, което можем да си представим. Ако остане при мен, цял живот ще му натякват, че е незаконороден. Няма да има достъп до доброто общество. Ще расте самотен, с майка отритната от роднините и близките си. — На лицето ѝ се изписа гняв. — Аз нямам какво да му предложа. Ти имаш благородно име и в двора те ценят. Ще му дадеш образование, ще го въведеш в обществото. Ти имаш всичко, което аз нямам.

— Готов съм да те отведа в чужбина, София — повтори мрачно мъжът. — Заедно ще се справим.

Жената отново поклати глава.

— Ще осъдим детето си на тежък живот, все едно на заточение — заяви студено тя. — Екатерина ще ни преследва безмилостно. Много добре знаеш, че никога няма да ти прости... и на мен също. Синът ни ще страда.

София за пореден път поклати глава, с още по-голяма решителност.

— Аз не мога да предложа на детето си онова, което можеш да му дадеш ти. И нямам намерение да го пожертвам заради един неосъществим блян по романтично щастие.

Макар и против волята си, мъжът се засмя.

— О, София, ти си невероятна! Екатерина щеше да се зарадва, ако можеше да те чуе.

— Съмнявам се — отвърна подигравателно жената. — Тя гледа на мен като на съперница в леглото — ни повече, ни по-малко. И докато ти прилагаш всевъзможни трикове, за да не влизаш повече в леглото ѝ, тя ще предпочете да те заточи в Сибир, отколкото да те вижда в прегръдките на друга жена.

Отлично знаеш колко е ревнива и как следи бившите си любовници. Те са длъжни да я ласкаят, да я отрупват със знаци на внимание, дори вече да не посещават леглото ѝ.

Алексис сведе глава. София казваше истината. Двамата обсъждаха темата от месеци и знаеха, че нямат друг изход. Не можеха да се изплъзнат от влиянието на императрицата.

— Ами, тогава... — Той пристъпи към леглото. София вдигна детето и го целуна по челото. Затвори очи, за да прогони сълзите, и му подаде синчето си. — Вземи го и върви. Бързо!

Мъжът се поколеба.

— Любов моя...

— За бога, Алексис, смили се над мен! Върви!

Мъката ѝ беше непоносима. Алексис взе детето, притисна го до гърдите си, наведе се и целуна София по устните. Днес те бяха студени и безжизнени — не напомняха с нищо за топлата, страстна жена, която обичаше. И неговите очи се напълниха със сълзи. Въпреки това побърза да си тръгне, за да не удължава мъченията ѝ. Обърна се рязко, отиде до вратата и излезе в коридора. Затвори тихо след себе си и забърза надолу по стълбата.

Жената се вслуша в заглъхващите стъпки и когато шумът утихна, даде воля на сълзите си. Десетки пъти прокле другата жена, обитаваща великолепните палати в Санкт Петербург, алчна и жестока, разрушила щастието ѝ, без дори да я познава. Но ако я познаваше, сигурно щеше да я убие като досадна муха, за да не нарушава спокойствието ѝ.

1

Лондон, септември 1807 г.

Ливия Лейси нервно барабанеше със затвореното ветрило по своята длан и правеше усилия да скрие нетърпението си. Оркестърът вече отмерваше първите тактове на котилъона. Всеки път, щом чуеше тази музика, крачетата ѝ сами започваха да потропват. Картата ѝ за танците беше запълнена, но партньорът, на когото бе обещала котилъона, блестеше с отсъствието си. Нима щеше да пропусне любимия си танц? Какъв ужас! Ливия се направи, че не забелязва любопитните, погледи на възрастните дами, насядали в един отдалечен ъгъл на балната зала. Знаеше, че говорят за нея. Очевидно новината за неприличното ѝ посещение във Воксхол бе стигнала до ушите им. При обичайни обстоятелства тя се придържаше строго към приличието и обществените правила. Никога не нарушаваше неписаните закони на етикета, защото знаеше, че цялото общество им се покорява. Само понякога я обхващаше безумно желание да се освободи от принудите и обикновено не можеше да му устои. Преди няколко вечери се изкуши и отиде във Воксхол, придружена от няколко млади аристократи, и то облечена като мъж. Изпита приятна възбуда, която за съжаление трая много кратко. А сега щеше да си понесе последствията. Ако Аурелия си беше останала на Кавендиш Скуеър, вместо да замине на гости при Нел и Хари в Шотландия, тя никога нямаше да се поддаде на този смешен импулс. Защото се отличаваше със здрав човешки разум. Но самотата и скуката я бяха надвили. Е, да става каквото ще, каза си решително тя, вече не мога да го променя. Всички говореха за случката, но старите клюкарки много скоро щяха да си потърсят друга интересна тема. А тя бе взела твърдото решение оттук нататък да се държи безупречно. Отново плъзна поглед към центъра на залата, където двойките се подреждаха за котилъона. Все още имаше свободни места, но ако Белингъм не се появеше веднага, щяха да ги заемат. Всички знаеха, че тя обича котилъон.

— Нима няма да танцувате, лейди Ливия? Ще позволите ли да ви представя княз Проков?

Ливия се обърна изненадано. Домакинята, херцогиня Кларингтън, се бе появила зад нея, придружена от рус джентълмен. Непознатият се поклони учтиво.

— Ако ми окажете честта, лейди Ливия...

И протегна ръка. Говореше с лек акцент, също толкова екзотичен и впечатляващ като огромния рубин, който святкаше на показалеца му. Очевидно беше богат, а стройната, гъвкава фигура издаваше, че е и добър танцьор. Белингъм да върви по дяволите! И без това само щеше да й досажда. В най-добрия случай с приказките си. Постоянно гледаше в краката си и обясняваше надълго и нашироко откъде произхождал танцът и какво било социалното му значение. Ливия никога не би избрала да играе котилъон с него, но за съжаление се бе записал пръв в картата ѝ. Отначало понечи да му откаже, но си припомни, че трябва да се държи прилично, и си обеща да понесе досадната му компания най-много половин час. Но сега... Белингъм се бе показал крайно неучтив, като не се появи навреме за танца — значи сам си беше виновен, че тя е приела друго предложение.

— За мен ще е удоволствие, сър.

Джентълменът я хвана за ръка и я поведе към центъра на залата. Пръстите му бяха сухи и топли и Ливия с изненада усети как по гърба и пробягаха тръпки. Той избра подходящо място и се поклони така театрално, че тя едва не се засмя с глас. Отговори му с реверанс и започнаха. Да, той беше изключителен танцьор. Също като мен, каза си Ливия без фалшива скромност. Знаеше, че се движи елегантно и гъвкаво, а партньорът ѝ изпълняваше без усилие сложните стъпки и фигури на котилъона. При този танц двойките обикновено не говореха. Непознатият се задоволяваше да ѝ се усмихва съзаклятнически, когато се устремяваха един към друг и след няколко стъпки отново се разделяха. Когато танцът свърши, двамата се поздравиха отново с реверанс и поклон и той ѝ предложи ръката си, за да я отведе на мястото ѝ.

— Благодаря. Танцът беше прекрасен — каза тихо Ливия, докато вървяха към една от вратите, през които се излизаше на терасата. Леките завеси бяха вдигнати и свежият бриз влизаше безпрепятствено

в препълнената бална зала. — Вие сте отличен танцьор, княз... Проков, така ли беше?

— Точно така, лейди Ливия — отговори с лек поклон мъжът. — Александър Проков, винаги на вашите услуги.

Той задържа развяващите се завеси, за да може Ливия да излезе на малкия балкон с парапет, от който се виждаше цялата градина зад къщата.

— Ще позволите ли да ви донеса чаша лимонада? Или предпочитате шампанско?

— Шампанско, моля — отговори Ливия и отново усети как атмосферата помежду им се зарежда с напрежение. Представи си пърхащите мехурчета в шампанското и потръпна. Откъде се взеха тези грешни мисли? Сигурно беше виновна ярката септемврийска луна, увиснала на небесния свод точно над балкона.

— Да, вечерта е сякаш специално създадена за шампанско — кимна със сериозна физиономия той, но искрите в тъмносините очи показваха друго. — Веднага се връщам.

Ливия го проследи с поглед, докато той умело си проправяше път през балната зала. Спираше тук и там, потупваше някой гост по рамото, казваше по няколко любезни думи, а множеството се разтваряше пред него като Червено море пред Мойсей. Откъде се бе появил така внезапно този княз Проков? Лондон беше пуст през цялото лято и едва сега, в средата на септември, обществото започваше да се връща в града. Странно как досега не се бяха срещнали. Много скоро князът се появи отново с две чаши и маневрирайки умело, стигна до нея.

— Да вдигнем тост — предложи той и ѝ подаде едната чаша. — За новите приятели.

Ливия чукна чашата си в неговата и вдигна вежди. Доста дързък тост.

— Значи сега сме приятели? — попита хладно тя.

Той я измери с внимателен поглед.

— Имате ли нещо против? Не, доколкото виждам.

Ливия вдигна рамене, надявайки се забележката ѝ да прозвучи достатъчно хапливо, за да му даде да разбере, че няма право да се държи толкова дръзко.

— Не ми е в характера да се сприятелявам бързо с непознати, сър — отвърна тя. — Нужно ми е време, за да взема едно толкова важно решение.

Изгледа го с високо вдигнати вежди и остана много учудена, когато той ѝ отговори с подигравателен поглед. Явно забележката ѝ не бе постигнала желаното въздействие. Тя се облегна на парапета и се загледа към суматохата в балната зала.

— Не разбирам защо го няма лорд Белингъм. Трябваше да танцувам котильона с него.

— О, да, Белингъм, добре, че ми казахте името му — кимна замислено князът. — Срецнах го преди малко, но не се сетих как се казва.

Ливия се обърна изненадано.

— Срецнали сте го? Къде?

— О! Извинявайте, трябваше да го спомена много по-рано. Знаете ли, лорд Белингъм претърпя малка злополука, която му попречи да ви покани на обещания танц.

— Какво означава малка злополука? — попита стреснато Ливия.

— Ами той... той... падна във фонтана — обясни князът и съчувствено поклати глава. — Много съжалявам.

Ливия проследи ръката му, която сочеше пръскащия фонтан в средата на градината, и потръпна. Напразно се опитваше да запази самообладание. Дълбоко в себе си беше убедена, че непознатият се смее, въпреки че оставаше външно сериозен. Смееха се само очите му.

— Да, и аз мисля, че трябваше да го споменете по-рано.

Стараше се гласът ѝ да звучи хладно и дистанцирано, но веднага забеляза, че не е в състояние да остане сериозна. Князът сякаш изтри забележката ѝ с рязко движение на ръката.

— Всъщност няма какво да ви разказвам, мадам. Джентълменът просто падна във фонтана. Жалко, много жалко. Просто лош късмет. Доколкото разбрах, реши да си отиде вкъщи, за да се преоблече. Затова не беше в състояние да ви покани на уговорения танц.

Ливия се взря в очите му и изведнъж разбра.

— Ще позволите ли да попитам... Възможно ли е да сте замесен в тази случка, княже?

— О, не си струва да говорим за това — отвърна небрежно той и отпи глътка шампанско.

— Все пак държа да изясним нещата. — Гласът на Ливия вибрираше от смях.

— Ами... май го хванах за рамото — започна той. — Съвсем леко, уверявам ви. За нещастие това се оказа достатъчно да го извади от равновесие. Някои хора много трудно пазят равновесие. Вероятно и вие сте забелязали тази особеност?

Мъжът вдигна подигравателно едната си вежда и я погледна въпросително над ръба на чашата.

— Ще ми кажете ли защо сте бутнали лорд Белингъм във фонтана, княз Проков? — попита направо Ливия, готова да избухне в смях. Съзнаваше, че е неучтиво да се забавлява с нещастията на горкия Белингъм, който толкова държеше на достойнството си, но не можа да се удържи.

— Ами защото той ми се изпречи на пътя — отговори спокойно князът, сякаш това беше най-естественият начин да отстранява препятствия от пътя си. — Видях фонтана и поисках да го разгледам. А той случайно стоеше наблизо... не, мисля че бе сложил крак върху мраморния цокъл.

— Как е възможно да се е изпречил на пътя ви, като е стоял край фонтана? Фонтанът е на два метра от пътеката — възрази Ливия, опитвайки се да запази самообладание. Разговорът им беше направо безумен.

— О! Явно не сте ме разбрали. Той ми се изпречи на пътя, но не защото вървах към определена цел, а защото щеше да осуети желанието ми да танцувам с вас. Приблжих се до него и най-учтиво го помолих да ми отстъпи този танц. Той обаче започна да ми говори надълго и нашироко, че било крайно неприлично да се разменя редът на записалите се в танцовата карта на дамата. Произнесе цяла проповед, от която не разбрах почти нищо. Всъщност никога не съм се интересувал от проповеди.

Князът се засмя като хлапак, успял да обясни трудна задача пред учителя си. Ливия го гледаше изумено.

— Направили сте го, защото сте искали да танцувате с мен? Какво ласкателство! Или по-скоро, би било ласкателство, ако комплиментът не идваше от устата на луд човек.

— Да — потвърди просто той. — Наблюдавам ви от началото на вечерта. Много държах да ви бъда представен.

— Защо просто не помолихте домакинята да ви доведе при мен? Нужно ли беше да бутнете бедния човек във фонтана?

— Вижте... стори ми се по-добре да убия две мухи с един удар — обясни извинително той. — Исках да се запознаем и да танцувам с вас. Реших, че най-ефективният начин е да отстраня партньора ви за котилъона. Защото много обичам да танцувам котилъон, разбирате ли? Така изборът ми съвсем естествено падна върху Белингъм. Впрочем — добави с лека усмивка той, — няколко пъти съм наблюдавал лорд Белингъм да танцува котилъон и останах с впечатлението, че никак не го цени. Така че вие имахте късмет с мен. Моля ви, опитайте се да ме разберете. Той се отнесе крайно неучтиво към молбата ми да го заменя във вашата танцова карта. Буквално ме принуди да взема крути мерки.

Ливия стискаше зъби, за да не избухне в луд смях. Съзнаваше, че няма сили да го накаже за арогантността с хладен коментар и да го остави сам. Проблемът беше, че този човек говореше напълно искрено. Да, изпитваше съчувствие към бедния лорд Белингъм, но от друга страна, самата тя много пъти беше изпитвала силно желание да го накаже за високомерието и многознайството му. Отказа се да се сдържа и се засмя весело. Компаньонът ѝ се облегна на парапета и с усмивка изчака смехът ѝ да заглъхне. Тогава взе ветрилото от ръката ѝ, разтвори го и започна да ѝ вее, докато бузите ѝ изгубиха малко от червенината си. Ливия попи сълзите си с копринена кърпичка и въздъхна.

— Мили боже, не трябваше да се смее така... Бедният Белингъм. — Тя разтърси глава, за да прогони и последните остатъци от този недостоен изблик на смях. — Трябва да призная, княз Проков, че поведението ви е абсолютно... неанглийско. Ние не се държим така с хората, които се изпречват на пътя ни.

— Аз не съм англичанин — кимна спокойно той и ѝ върна ветрилото. — Славяните са склонни към импулсивност. Нашият темперамент изисква да изберем най-бързия и най-ефективния начин да премахнем неприятностите от пътя си.

Ливия го погледна по-внимателно. Високи скули, дълъг тънък нос, фино извити устни, дълга руса коса, сресана назад, за да открие широкото, интелигентно чело. Благородни черти на лицето и прекрасни наситеносини очи. Говореше с лек, възбуждащ акцент.

Славянин? Странно защо, досега тя си беше представяла славяните с мрачни лица и черна коса. Явно той беше изключение.

— От Русия ли сте? — опита се да отгатне тя. — Или може би от Полша?

— В по-голямата си част от Русия — отговори небрежно той, взе чашата от ръката ѝ и я остави върху парапета. — Ще танцуваме ли още веднъж?

— Боя се, че не мога — отговори Ливия и погледна танцовата си карта, прикрепена с копирена панделка на китката ѝ. — Освен ако не направите така, че следващите шестима джентълмени, записали се да танцуват с мен, да преживеят по някое малко мокро произшествие.

— Кои са джентълмените? — попита енергично той и Ливия избухна в луд смях.

Без да му даде възможност да види картата ѝ, тя се върна с бързи крачки в балната зала, където следващият ѝ партньор се оглеждаше нетърпеливо. Александър Проков остана на балкона, загледан в приказната градина, разпростряла се под него. Покрай алеите горяха факли, в короните на дърветата бяха окачени стотици лампички. Князът нямаше никакво желание да танцува с друга до края на вечерта.

Ливия изобщо не успя да съсредоточи вниманието си върху новия партньор. Добре, че не се налагаше да внимава за стъпките на танца.

— Според мен е най-добре да заминем за Гретна Грийн... още утре... не, по-добре вдругиден. Искате ли да избягаме, Ливия?

Младата жена разтърси глава като събудена от сън и втренчи поглед в лицето на лорд Дейвид Фостър.

— Какво казахте, Дейвид? Прощавайте, но не разбрах.

— Говоря ви за Гретна Грийн — натърти той. — Предложих ви вдругиден да избягаме и да отидем в Гретна Грийн.

Ливия зяпна изумено.

— Какво?

— Ливия, скъпа, от половин час ви говоря, а вие не ме чувате — укори я меко той. — Вече се чувствам като дървена кукла на подвижни крака.

— О, Дейвид, много съжалявам. — Ливия кимна съкрушено. — Признавам, че бях на мили отгук. Ето, сега ви слушам. Наистина ли искате да заминем за Гретна Грийн? Толкова внезапно... Да, винаги съм искала да избягам от къщи. Да си направя въже от чаршафите и да се измъкна през прозореца... А вие ще ме чакате на улицата с наета карета.

— Стига, стига! — засмя се той. — Много добре знаете, че съм готов веднага да се оженя за вас, стига да ме искате.

— Много сте мил, Дейвид, но се боя, че не можете да си позволите да се ожените за мен. Аз не притежавам никакво богатство — призна честно тя.

— Боя се, че имате право — въздъхна той. — Значи ще продължа да си живея с копнеж в сърцето.

До края на вечерта Ливия танцува с още много джентълмени, но често-често се оглеждаше да зърне тайнствения руснак. За съжаление той бе изчезнал също така незабелязано, както се бе появил. След последния танц Ливия се извини на партньора си и отиде да се сбогува с домакинята. Намери я на горната площадка на парадното стълбище, обкръжена от множество дами и господа. Прислужничките усърдно разнасяха палтата на гостите. Каретите вече се бяха наредили в дълга редица пред вратата и лакеите извикваха имената на излизащите. Ливия се нареди на опашката и най-сетне стигна до херцогинята, за да ѝ благодари и да се сбогува.

— Танцът с княз Проков беше прекрасен — рече тя, докато стискаше ръката на домакинята, стегната в копринена ръкавица. — Вероятно е нов в града? Не си спомням да съм го срещала някъде.

— О, да, той е ново лице, при това много интересно — отвърна дамата. — Толкова ми е омръзнало всеки сезон да виждам все едни и същи хора. Хубаво е, че нашият малък кръг се разшири с един руски княз. Въпреки че... — тя сниши глас — ... руските принцове са многобройни като песъчинките в морето. И все пак титлата не е за пренебрегване, нали, мила моя?

— Напълно съм съгласна с вас — отговори шепнешком Ливия. — Вече очаквам бъдещата си среща с княза. Празникът беше великолепен. Много ви благодаря и довиждане, ваша светлост.

Тя се поклони и се запъти към стълбището. Внезапно една ръка се мушна под лакътя ѝ и мъжки глас прошепна в ухото ѝ:

— Значи руските принцове са многобройни като песъчинките в морето? Потресен съм.

Ливия стреснато вдигна глава. Князът, изникнал незначайно откъде, преспокойно вървеше до нея надолу по стълбата.

— Това не са мои думи — защити се бързо тя. — Аз не се изразявам по този начин.

— Но вие се съгласихте — възрази тихо той. — Чух всяка ваша дума.

— Нали трябваше да бъда учтива! — отвърна веднага тя. — А вие сте подслушвали, затова не се оплаквайте, че чувате неща, които не ви харесват.

— Колко вярно! — кимна той и даже се засмя. — Знаете ли, много искам да ви изпратя до дома ви. Предполагам, че сте тук без компаньонка?

— Това означава ли, че ще бутнете още някого във фонтана? — попита през смях Ливия. — Но сте прав. По волята на случайността тази вечер компаньонката ми само даде името си, за да спазим правилото. Лейди Харли и дъщерите ѝ отдавна се прибраха вкъщи. Благодаря ви, но нямам нужда от придружител.

— Съжалявам, но съм принуден да възразя — отговори ведро той и се обърна към чакащата прислужница. — Наметката на лейди Ливия, моля!

Момчето направи реверанс и се втурна да изпълни поръчката. През това време князът даде нарежданията си на лакея.

— Каретата на лейди Ливия Лейси!

Лакеят предаде нареждането на момъка, който стоеше на най-долното стъпало. Той размаха факлата и обходи редицата от чакащи коли, повтаряйки името на Ливия. Голяма, почти кръгла карета се отдели от колоната и спря пред входа. Момчето спусна стълбичката и отвори вратата.

— Ето я и каретата ми — рече Ливия, поема наметката си от момчето и пусна в шепата му дребна монета. — Много ви благодаря за танца, княз Проков.

— Това ли е каретата ви? — По изключение гласът му прозвуча стреснато. — Формата ѝ е наистина... учудваща.

— Наричаме я „старата чаша за чай“ — обясни весело тя, прихвана полите си и забърза надолу по стъпалата.

— Много точно название — отговори със същия тон той. — Ако позволите, мадам.

Преди Ливия да е успяла да възрази, той я хвана за лакътя и ѝ помогна да се качи. После се настани до нея, затвори вратичката и се отпусна на седалката, тапицирана с избеляла пурпурна дамаска. Огледа вътрешността на каретата и подсвирна възхитено.

— Според мен тези карета излязоха от мода преди повече от двайсет години.

— Най-малко — кимна Ливия. Вече знаеше, че в най-добрия случай е безсмислено, а в най-лошия недостойно да му противоречи. Освен това смяташе, че е по-добре да говори истината. — Каретата беше собственост на моя далечна роднина. Предполагам, че е излизала на разходка с нея, за да покаже, че заема видно място в обществото.

Мъжът я гледаше неотстъпно. В мрачната вътрешност на каретата очите му изведнъж станаха светли.

— Наистина ли? Много интересно.

— И защо го намирате интересно, княже? Според мен дамата се е държала така, както са изисквали обстоятелствата. Тя почина преди около година.

— О, съжалявам — промърмори князът.

— Няма за какво. Аз не я познавах — обясни спокойно Ливия. — Вече ви казах, че бяхме само далечни роднини. Всъщност не съм сигурна каква точно беше роднинската ни връзка. Знам само, че носехме едно и също фамилно име. Това очевидно е било много важно за нея, защото ме направи своя наследница.

Още докато говореше, тя се запита защо разказва тези лични неща на един напълно непознат човек. Животът ѝ изобщо не го засягаше. Но той изглеждаше искрено заинтересуван.

— Разкажете ми още за себе си, лейди Ливия.

— Няма нищо за разказване. — За една вечер бе разкрила предостатъчно. — Но може би вие ще ми обясните какво търси руски княз в Лондон в тези смутни времена. Не ви ли е страх, че ще ви посрещнат с недоверие? Руснаците не са желани тук, откакто царят ви сключи договор с Наполеон.

— Пак ли досадна политика? — Князът небрежно махна с ръка. — Мразя да говоря за политика. Не искам да имам нищо общо със силните на деня. Освен това съм само наполовина руснак.

— О! А другата половина?

— Английска, разбира се.

В гласа му имаше такова самодоволство, че Ливия неволно се засмя. Този мъж постоянно я размиваше.

— Изобщо нямаше да се сетя — пошегува се тя. — Да, вярно е, че английският ви е отличен, но все пак...

— О, ние, руснаците, умеем да се изразяваме гладко на всички езици — обясни важно той. — Освен на собствения си, за съжаление. Само крепостните говорят на руски.

Ливия тъкмо щеше да започне да го разпитва, но каретата спря и вратата се отвори.

— Благодаря, Джейми — рече тя и пое подадената ръка на лакея. — Е, княже, тук пътищата ни се разделят. Много ви благодаря за танца, макар да не одобрявам средствата, с които си го извоювахте.

Усмивната, тя му подаде ръка, надявайки се, че лицето ѝ изразява и малко укор. И нищо повече от приятелство. Той поднесе ръката ѝ към устните си, обърна я и нежно целуна дланта.

— Нали ще позволите да ви посетя някой път, милейди?

Всъщност това не беше въпрос, а искане. Ливия не видя причини да му откаже, макар да се ядосваше, когато мъжете не зачитаха желанията ѝ по определени въпроси. Изрази съгласието си със съдържана усмивка, пожела му тихо лека нощ и забърза по стълбите към дома си. Точно тази вечер имаше нужда старият иконом Моркомб да очаква завръщането ѝ. Но се наложи да почука три пъти, преди да чуе влаченето на филцовите му пантофи по плочките в антрето. Резето бе изтеглено мъчително бавно, вратата се отвори с протяжно скърцане и старецът недоверчиво надникна през пролуката.

— А, вие ли сте били — отбеляза той, сякаш бе очаквал някой друг.

— Да, Моркомб, аз съм — отвърна нетърпеливо Ливия. — Отворете по-бързо, за бога!

— Търпение, търпение — провлече мрачно той и отвори вратата. — Хайде, влизайте. По това време почтените хора отдавна са в леглата си.

Ливия влезе в антрето и устоя на импулса да погледне през рамо дали князът е проследил кратката сцена от тротоара.

Александър изчака вратата на къщата да се затвори и старият иконом отново да спусне резето. Отдалечи се малко, вдигна глава и огледа къщата. Внушителната сграда по нищо не се отличаваше от останалите на елегантния Кавендиш Скуеър. Прозорците бяха подновени, оградата беше прясно боядисана в черно, медното чукче на вратата блестеше, стълбите бяха излъскани. Прислугата явно си върши работата, отбеляза доволно той, обърна се и закрачи по тротоара, премисляйки отминалата вечер. Разказът на информатора му за лейди Ливия се бе оказал точен. Тя беше подходящата жена.

Даже много подходяща, добави на ум младият мъж. Ако първите впечатления не ме лъжат, неуважителният смях, който тя явно не умее да сдържа, обещава забавно и неконвенционално сътрудничество.

На ъгъла на Кавендиш Скуеър Александър спря и се запита в каква посока да поеме. Към къщи? Или да се отбие в някой клуб? Вслуша се в себе си и установи, че няма нужда от хора и светска шумотевица, нито му се играят карти. Затова потегли към жилището си на Брутън стрийт. Обитаваше просторен, удобен апартамент, имаше си паж и камериер. И най-важното — отличен готвач. Домакинството беше чисто мъжко — това отговаряше на темперамента му. Така правеше баща му и Александър още от детските си години се движеше само сред мъже. След като излезе от ръцете на бавачката, всичките му възпитатели бяха мъже.

Положението се промени едва когато царица Екатерина го взе под крилото си, за да живее с внуците ѝ. Той беше малко по-голям от тях и трябваше да ги усмирява и поучава. Но дори в дворцовите класни стаи рядко влизаха жени — момчетата растяха под внимателните погледи на частни учители, военни и дипломати, грижливо подбрани от самата царица. Защото наследникът ѝ трябваше да получи възпитание, което да го приготви за императорския трон. Разбира се, след като царицата се освободи от негодния му баща. От няколко дни княз Проков постоянно се питаше доколко успешно е било това възпитание — като се имаха предвид решенията, вземани от Александър I в последно време.

Александър I, руският цар. Негов стар приятел. Князът влезе в жилището си и смръщи лице, като чу гласове от малкия салон вдясно на антрето. Както обикновено прислужникът се появи безшумно.

— Гости, господарю — съобщи той с поклон. — Княз Николай Сперсков, граф Константин Фьодоровски и още един господин. Пожелаха да дочакат завръщането ви тук.

Прислужникът пое наметката, бастуна и ръкавиците на княза и отново се поклони. Александър кимна кратко.

— Какво пият?

— Водка, княже.

— Донесете ми коняк.

Князът отвори вратата към салона.

— О, ето те и теб, Алекс. Надявам се, нямаш нищо против, че те чакаме тук.

До камината стоеше дебел джентълмен с розови бузи и въртеше в ръце почти празна чаша с водка.

— Водката ти е отлична. Поздравявам те — засмя се той и размаха чашата. — Сигурно си я донесъл от Санкт Петербург?

— Само една дузина, Николай — отвърна небрежно Алекс. Говореха си на френски — езика, който знаеха най-добре. — Позволявам ти да си вземеш една.

Князът засука впечатляващия си гарвановочерен мустак и засия.

— Щедър както винаги. Благодаря ти, приятелю.

Алекс се засмя и стисна ръка на Константин Фьодоровски.

— Константин... няхах представа, че пребиваваш в Англия. А вие...

Князът се обърна въпросително към третия посетител.

— Алекс, позволи ми да ти представя Павел Татаринов — рече Фьодоровски. — Преди два дни пристигнахме от Русия.

— Добре дошъл в дома ми, мосю — поздрави учтиво домакинят. — О, благодаря, Борис — обърна се той към камериера, който безшумно бе внесъл гарафа и чаши за коняк. — Поставете таблата тук. — Той посочи малката масичка до дивана, камериерът изпълни нареждането и излезе с поклони. — От известно време предпочитам коняк — обясни князът и си наля малко от кехлибареното питие в затоплената тумбеста чаша. — Някой ще се изкуши ли?

— Не, благодаря, ще си останем на водка — отклони любезната покана Константин, вдигна чашата си и разклати бистрата течност. — Тази е мека като кадифе. Николай е напълно прав.

— Е, щом е така — и за тебе има бутилка — засмя се Александър и се разположи в креслото пред камината. Кръстоса крака, отпи глътка коняк и огледа внимателно гостите.

— Сигурно се питаш защо останахме да те чакаме — започна князът и отново засука мустак.

— За мен винаги е удоволствие да приема приятелите си у дома — отговори учтиво князът.

Татаринов изкриви лице, скочи, отвори вратата и надникна в тъмното антре. След секунди затвори и се обърна към останалите. Погледът му падна върху тежките кадифени завеси, спуснати пред прозорците. Той отиде до най-близкия прозорец, дръпна завесата и погледна към улицата. Навън цареше тъмна нощ.

— Татаринов е крайно предпазлив — промърмори князът.

— Вероятно има основание — отбеляза Александър и измери непознатия с присвити очи. — Наистина ли се опасявате, че някой ни подслушва?

— Винаги проверявам — обясни Татаринов. — Човек никога не може да е сигурен. Откакто царят създаде проклетото министерство за вътрешна сигурност, тайната полиция души навсякъде. — Мъжът застана пред камината и макар да беше широко разкрачен, се залюля, сякаш се намираше на палубата на кораб в бурно море. Искрящият му поглед обходи другите трима в стаята.

— Е, след като се уверихте, че не ни подслушват, да минем на въпроса — подкани Алекс и отново отпи глътка коняк.

— Татаринов носи обезпокояващи вести от двора — съобщи князът. — По всичко личи, че до ушите на царя са стигнали слухове за нашето малко... начинание.

Александър не промени позата си, но погледът му се изостри.

— Каза ли са имена?

Татаринов поклати глава.

— Не знам. Мисля, че не са. Но царят постепенно осъзнава, че близо до него има хора, които... как да кажа... които не са доволни от проявите му на сцената на световната политика.

— Това е чистата истина — кимна Константин. — Докато царят се разхожда по брега на Мемел и се перчи с договора, който е подписал с Бонапарт, французинът се смее доволно. Той ще използва Русия, ще я изстиска и в най-тежкия час ще я изостави. Царят или не

може, или не иска да погледне истината в очите. Според мен той просто не е в състояние да я види. Нима сериозно вярва, че с договора от Тилзит е направил Наполеон свой верен приятел? Неотменим съюзник? — Разгневен, графът направи няколко крачки по стаята. — Не се е вслушал даже в съвета на майка си! — извика възбудено той. — А вдовстващата царица му каза съвсем ясно какво е мнението ѝ за сближаването с Бонапарт.

— Прав си. Обикновено Александър се вслушва в думите ѝ. Само не и в този случай.

Николай тъжно поклати глава.

— Ако не го убедим, ще трябва да го премахнем, за да не пречи. Все едно по какъв начин.

— Спокойно, спокойно, приятелю — намеси се предупредително Алекс. — Надявам се, че ще се разберем без крайности.

— Алекс, ти си единственият човек, когото царят никога няма да заподозре — обърна се към него Николай и сивите очи под гъстите вежди засвяткаха предизвикателно. — Израснали сте заедно, учили сте заедно, ти си най-близкият му довереник. Знам, че приемаш думите ми като предателство.

В салона се възцари напрегната тишина. След кратък размисъл Александър се изправи и заговори отмерено:

— Не го приемам като предателство. Предателството е грозна дума. Ние обсъждаме как да спасим родината си. Вероятно ще се наложи да пожертваме един човешки живот.

— Царят е само един арогантен глупак — изсъска Константин. — Наследил е много от недостатъците на баща си и твърде малко от величието на баба си Екатерина. Ако питате мен, най-добре би било да се отървем от него. От царя, от жена му и от майка му. Ще сложим на трона сестрата на царя, великата херцогиня Екатерина. Единствена тя от семейството е наследила духа и неукротимата воля на старата царица.

Дебатът се разгорещи, но без участието на Алекс. Спомняше си детството на царя... как го глезеха и го закриляха. Постоянно го окуражаваха да гледа на себе си като на бог, съвършен и непогрешим, стоящ много по-високо от всички останали човешки същества. Никога не го наказваха, когато правеше грешки. Изпълняваха незабавно всичките му желания. Възможно ли беше при тези обстоятелства и при

това възпитание царят да управлява разумно и мъдро? Александър помнеше Екатерина, бабата на сегашния владетел, като извънредно умна жена с ярък интелект и отлично образование. Царицата водеше кореспонденция с най-изтъкнатите личности от цивилизования свят. Защо се бе провалила така жалко във възпитанието на внука си?

— Защо се умълча, Алекс?

Забележката на Николай го изтръгна от мрачните размишления.

— Извинявай, замислих се.

— Дано мислите ви да са полезни — отбеляза горчиво Татаринов.

— Може би. А може би и не.

Алекс заинтересовано огледа новака на лондонската емигрантска сцена. Тя събираше най-различни хора: умни и глупави, богати и бедни. Общото между всички бе, че принадлежаха към аристокрацията, доброволно или принудително напуснала Русия. Татаринов беше различен. Приличаше на суров диамант, без шлифовката на другите емигранти. Но като всички в салона и той обичаше родината повече от всичко и държеше много на честта. Какви са движещите сили на човек като Татаринов? — запита се Алекс и си обеща да го държи под око.

— Според мен е нужно да разберем в детайли какво знае или предполага царят — предложи Алекс.

— Ти си най-близо до него. Не можеш ли да го преслушаш? — попита Константин и князът кимна.

— И без това имах намерение да му пиша. Ще засегна темата в писмото си.

Николай видя, че домакинът се прозява и бързо стана.

— Извинявай, виждам, че си уморен.

Без да направи опит да отрече, Алекс също се надигна. Дискусията му се стори безкрайна, а му предстояха още няколко часа работа. Вместо да започне, беше принуден да се разправя с досадните си гости. Придружи ги до вратата и се върна в салона, където Борис тъкмо събираше чашите.

— Добавете дърва в огъня и ми донесете още коняк — нареди князът и се запъти към писалището си. — После заключете къщата и си лягайте.

— Както желаете, княже.

Алекс извади от чекмеджето лист хартия, подостри перото и се замисли. Никой от гостите му не подозираше, че е пристигнал в Лондон по молба на царя. Александър искаше от него да се оглежда и послушва за благо на Русия, но без никой да заподозре каква игра играе. Намерението на царя беше през следващите седмици да отзове посланика си от Лондон. А щом дипломатическите отношения се прекратят официално, някой ще трябва да го уведомява редовно за политическите и дипломатическите ходове на Англия. Затова Алекс се превъплъти в ролята на безгрижния аристократичен емигрант, който се интересува единствено от блестящите забавления в балните зали и салоните на английската столица и не желае да говори за политика. Това беше най-добрата позиция, за да работи като таен агент в услуга на царя. Още само няколко седмици и ще се утвърди в подходящите обществени кръгове. Но в ръкава му беше скрит още един коз: достъп до тайната организация на руските анархисти, основана в Лондон. Царят проявяваше жив интерес към информацията, която Алекс получаваше от членовете на организацията.

Князът потопи перото в мастилницата и започна да пише.

2

— Лельо Лив, лельо Лив! Върнахме се!

Развълнуваното дете събуди Ливия от дълбок сън без сънища. Без да престава да вика, то забарабани с пръстчета по топлата ѝ буза.

— Франи, скъпа, не смущавай съня на леля си — помоли тихо Аурелия Фърнхем. — О, Лив, съжалявам, не забелязах, че малката е нахлула в стаята ти.

Ливия отвори очи и се усмихна. Опря се на лакът и приглади разбърканата си черна коса.

— Ели! Хубаво е, че се върна. Скъпа Франи, вече съм будна и е време да престанеш да ме гъделичкаш. Ела при мен. — Тя потупа с длан завивката и се засмя подканващо.

— Знаеш ли, лельо Лив, ние бяхме на истинско пътешествие. Хиляда и още хиляда мили от дома на дядо до вкъщи. На Сюзън все ѝ беше лошо и мърмореше на Линтън и Стийви, а пък аз... — разбъбри се задъхано малкото момиче, докато се настаняваше до нея.

— Радвам се, че не съм била в каретата. — Ливия се усмихна дяволито на Аурелия. — Макар че с радост бих погостувала на Нел и Хари в Шотландия. За съжаление татко имаше нужда от мен. Къде са двамата сега? Все още в Рингууд, или се върнаха с теб в Лондон?

— В момента са в Хемпшир, в Дейджънхем Менър. Знаеш ли, Хари спечели изцяло доверието на Маркби. Истинско чудо. Ако ги видиш, няма да повярваш на очите си.

— Сигурно — кимна Ливия и се облегна удобно на възглавниците.

Това беше втори брак на Нел. Първият ѝ мъж бе загинал във войната. Баща му, старият граф Маркби, беше известен с грубостта си.

— Значи се е примирил с втория съпруг на Нел?

— Така изглежда — кимна Аурелия.

Някой почука на вратата и тя отиде да отвори.

— О, чаят. Много благодаря, Хестър.

Влезе млада прислужничка, понесла тежка табла. Остави я на скрина и направи реверанс.

— Да наля ли, мадам?

— Не, аз ще се погрижа. — Аурелия посегна към сребърната кана. — Моля, кажете на Дейзи да заведе Франи на закуска.

— Да, мадам.

— Много благодаря, Хестър.

Ливия кимна, момичето отново направи реверанс и бързо излезе от спалнята.

— Не искам закуска — нацупи се Франи. — Искам да остана при вас.

— Преди десет минути ми заяви, че умираш от глад — засмя се майка ѝ и наля чай в две чашки от крехък севърски порцелан. — Нали знаеш, че мис Ада и мис Мейвис ще се обидят, ако не си изядеш закуската. Приготвили са я специално за теб. Овесената каша е подправена с най-ароматния мед. Не искаш да ги обидиш, нали?

Франи кимна мрачно и когато бавачката дойде да я вземе, излезе, без да протестира.

— Обичам това дете, но понякога ме подлудява — заяви Аурелия и грижливо затвори вратата. — Говори три пъти повече от Сюзън и Стиви, взети заедно.

Усмехната, тя се замисли колко различни бяха децата на приятелката ѝ Нел от нейната скъпа дъщеричка. Да, постоянното ѝ бърборене беше повече от изморително. Взе чашата си и приседна на ръба на леглото.

— Разкажи ми за себе си. Какви си ги забъркала пак?

— Нищо особено — отговори разсеяно Ливия и посегна към бисквитите. — Само дете снощи имах необичаен кавалер... Но първо искам да ми разкажеш как са Нел, Хари и децата. Не знам нищо за Нел, откакто замина от Шотландия, за да се прибере вкъщи. Много искам да разбера как Хари е успял да спечели доверието на графа. Защото бях твърдо убедена, че като узнае за бягството ѝ, старецът ще получи удар.

— Отначало изглеждаше, че ще стане точно така — потвърди Аурелия, — но в крайна сметка го поставиха пред свършен факт. Какво друго му оставаше, освен да каже „да“?

След битката при Трафалгар Аурелия и снаха ѝ Корнелия Дейджънхем бяха вдовици. Свекърът на Корнелия, граф Маркби, все още беше глава на семейството и управляваше наследството на децата. Корнелия се влюби във виконт Хари Бонъм и преди половин година двамата избягаха, за да се оженят. Всички очакваха, че графът ще се разгневи ужасно и няма да иска да я види повече.

— Никой не вярваше, че старецът ще се примири с брака на Нел — промърмори замислено Ливия и изпи чая си.

— Права си. Но Хари знае какво прави. Явно умее да общува с такива хора. Искаш ли още чай?

— Да, моля те, налей ми още една чаша. Разбирам какво имаш предвид. Хари излъчва доброта и увереност. Всеки се хваща в мрежите му. — Ливия се засмя доволно. — Нали и Нел не можа да му устои, въпреки че дълго се съпротивляваше.

— Да, права си, опита се. — Аурелия се присъедини към смеха ѝ и подаде пълната чаша. — Нел е много щастлива — въздъхна тя. — Да знаеш как ѝ завиждам. Да, знам, че не е редно да завиждам на чуждото щастие, но какво да правя!

— Това е напълно нормално — опита се да я утеши Ливия.

— Аз пък съм убедена, че някъде навън чака и твоят Хари. Да, Ели, трябва само да го срещнеш.

Тя се наведе към приятелката си и я прегърна. Аурелия вдигна рамене и лицето ѝ се проясни.

— Сигурно си права — рече тя, — но сега трябва да ми разкажеш за необичайната среща снощи.

— Сигурно няма да повярваш, но се запознах с руски княз — заговори възбудено Ливия. Сивите ѝ очи святкаха.

— С красив руски княз — добави Аурелия, убедена, че е отгатнала правилно. Вече бе забравила мъката си и мислеше само за романтичната среща.

— Да, права си, красив е. Изглежда... страшно самоуверен. За да танцува с мен, бутнал горкия Белингъм във фонтана.

След минути Аурелия вече знаеше всички подробности около студената баня на надменния граф Белингъм във фонтана на Кларингтън Меншън.

— Искам да чуя и останалото — помоли през смях Аурелия и Ливия повтори всичко, което се бе случило до края на вечерта.

— Възхитително! — извика Аурелия, след като изслуша разказа ѝ. — Горя от нетърпение да се запозная с руския княз. По всичко личи, че има сериозни намерения да ни посети.

— И аз останах с това впечатление — призна Ливия, отметна завивката и стана от леглото. — Но за тази сутрин имам уговорка с Лили Деврие. Ще поядим в парка. Ако се появи, ще остане разочарован.

Тя отиде до гардероба и го отвори.

— Искаш ли да дойдеш с нас, Ели?

Приятелката ѝ поклати глава.

— О, не, не и тази сутрин. След дългото пътуване се чувствам разбита. Тръгнахме от Бейзингсток в шест сутринта, а Франи стана още в пат.

— Щом е така, ще останеш тук и ще посрещнеш тържествено руския княз. Разбира се, ако не си прекалено уморена, за да играеш ролята на домакиня — отговори Ливия, докато преглеждаше костюмите си за езда.

— Може би — отговори Аурелия. — Ще се видим долу на закуска.

— Няма да се бавя — обеща Ливия и извади от гардероба любимия си тъмнозелен костюм. — Ако срещнеш някъде Хестър, кажи ѝ да дойде при мен. Това тук има нужда от гладене.

— Разбира се, ще ѝ кажа.

Аурелия излезе от стаята. Ливия разпростря костюма върху завивката и облече утринна рокля от тафта, видяла и по-добри времена. Когато Хестър влезе, тя тъкмо четкаше гъстите си тъмни къдрици. Два лейкландски териера вървяха по петите на момичето. Джавкайки въодушевено, те се втурнаха да поздравят стопанката си и затанцуваха на задните си лапи, сякаш не я бяха виждали година.

— Лейди Фарнхем каза, че имате нужда от мен, мадам — извика Хестър, за да заглуши веселото джавкане.

— Да, Хестър. Трябва да изгладите зеления костюм за езда. Млъкнете най-сетне — заповяда Ливия на кучетата. — Нали знаете, че и аз се радвам да ви видя.

Тя остави четката и се наведе да погали животните, които се опитваха да се покатерят в скута ѝ.

— Сега ще сляза да закуся. Ще ви бъда благодарна, ако след около половин час ми донесете гореща вода.

— Разбира се, мадам. — Хестър вдигна костюма от леглото и бързо излезе. Ливия тръгна след нея, следвана от кучетата.

Намери Аурелия в затопления салон, зачетена в „Морнинг Газет“. Веднага след като Ливия се настани в къщата на Кавендиш Скуеър, приятелките заедно обзаведоха тази стая, за да има къде да се усамотяват. Домът им по нищо не приличаше на студената, мрачна и занемарена къща, която бяха заварили преди половин година.

— О, я виж, в новините от двора се говори за твоя княз! — възкликна Аурелия, когато Ливия и кучетата влязоха в салона. — Преди два дни бил представен на Прини, на прием, даден от кралицата. Прочети.

Тя подаде вестника на приятелката си и се зае с препечената филийка. Ливия седна насреща ѝ и набързо прочете съобщението.

— Не ми каза откога е в Лондон — промълви замислено тя и посегна към каната с кафе. — Но аз реших, че е тук най-много от седмица или две. Вероятно това е причината, че досега не сме се срещали никъде.

— Княз Проков... — Аурелия си взе втора препечена филийка. — Как мислиш, дали е емигрант? Или просто чужденец, решил да опознае страната ни?

Ливия вдигна рамене.

— Не пожела да ми обясни. Само отбеляза, че политиката била досадна и не искал да има нищо общо с политическите игри. Според мен е дошъл да играе хазарт.

— Авантюрист значи... — Аурелия вдигна вежди. — А ти на какво мнение си, Лив? Искат ли ти се да си поиграеш с него?

Ливия се изчерви и веднага се ядоса на смущението си.

— Зависи какво иска да играе — отвърна тя и уж небрежно вдигна рамене.

Аурелия кимна и скришом огледа приятелката си.

— Би могло да стане забавно — изкоментира тя и се посвети на закуската си.

Какъв прекрасен предобед, каза си Ливия, когато застана на стълбищната площадка пред къщата и нахлузи ръкавиците си.

Само за езда в парка. Ала когато видя коня, който я очакваше на улицата, сърцето ѝ спря да бие. От конюшната отново ѝ бяха изпратили петнистия скопен жребец, който упорито отказваше да прегусне. При цялата си скромност Ливия беше убедена, че е отлична ездачка и перспективата да язди тази тромава стара кранта я вбесяваше. За съжаление не можеше да си позволи да доведе собствения си кон в Лондон — издръжката му щеше да ѝ струва много скъпо. Който няма пари, се задоволява с малко, каза си решително тя и слезе по стълбите. Конят бе доведен от старичък коняр, който ѝ помогна да се качи на седлото.

— Накъде, мадам?

— В Хайд Парк... Станхоуп Гейт — отговори тя, намести се на седлото и усети как конят размърда широкия си гръб, но не се помръдна. Конярят възседна собствения си кон и подсвирна през зъби. Двете животни веднага потеглиха.

Ливия умело управляваше тромавия кон, който не се смущаваше даже от навалищата на Пикадили. Това животно е създадено специално за нервни ездачи, повтаряше си недоволно тя, но не и за човек, който желае кон с огнен темперамент. Като видя Лили Деврие, която я очакваше с конячето си на входа на Хайд Парк, в сърцето ѝ за миг пламна завист. Лили бе възседнала жива сива кобила с фина глава и грациозни крака. Е, да, съпругът ѝ беше много богат.

— Добро утро, Ливия! Виж какъв прекрасен ден! — извика весело Лили, щом я зърна. — Хареса ли ти снощният бал у лейди Кларингтън? Направо се поболях от мъка, че не можах да дойда. Обаче Хектор настоя да вечеряме с родителите му. Беше ужасно досадно.

Лили насочи кобилата към пясъчната алея, която обикаляше парка успоредно с павирания път за карета. Кобилата тръгна спокойно редом с едрия кафяв кон. Ливия започна да разказва за бала, но незнайно по каква причина не обели нито дума за руския княз. Всъщност нямаше никакви основания да премълчи, че се е запознала с княз Проков. Разбира се, нямаше да каже на никого, освен на Ели и Нел, че горкият Белингъм е бил бутнат във фонтана, но въпреки това се колебаеше да заговори за непознатия.

— О, виж, идва полковник Мелтън! — извика весело Лили и изтръгна Ливия от мислите ѝ. — Ей там, в групата, която язди право към нас.

Ливия вдигна глава. Да, трима ездачи препускаха право към тях. Дватама носеха драгунски униформи, а третият беше в цивилен костюм за езда. И този трети мъж беше княз Проков. По гърба ѝ полазиха тръпки, сърцето ѝ се сви от вълнение.

— Добро утро, дами! — извика полковник Мелтън и галантно размаха украсената с перо шапка. — Каква прекрасна случайност, лейди Деврие, лейди Ливия. Със сигурност познавате лорд Талгарт. — Той посочи втория мъж в гвардейска униформа, който също направи галантен поклон. — А запознахте ли се вече с княз Проков?

— Аз не — отговори Лили, усмихна се любезно и огледа непознатия с неприкрит интерес. — За мен е удоволствие, сър.

Младият мъж се поклони, промърмори нещо неразбрано и веднага се обърна към Ливия.

— Имах честта да се запозная с дамата снощи — съобщи той и впери яносин поглед в лицето ѝ. — Много се радвам, мадам, че имаме възможност толкова скоро да опресним познанството си.

— Наистина, сър — отговори Ливия с учтива усмивка. Въздухът помежду им отново се насити с напрежение и тя неволно си припомни искрящите перлички в шампанското. Тръпките по гърба ѝ се усилиха. Виновни са проклетите му сини очи, каза си сърдито тя. Кой му дава право да има толкова сини очи?

— Ще позволите ли да пояздим с вас? — Още докато задаваше този учтив въпрос, полковникът обърна коня си и тръгна редом с Лили. — Я ми кажете, лейди Деврие, защо в последно време почти не ви виждам в града? Явно онзи негодник Деврие иска да ви има само за себе си. И да ни лиши от приятната ви компания. Да знаете, че при пръв удобен случай ще му откъсна главата!

Лили избухна във весел смях. Всички познаваха предпочитанията ѝ към безобидни флиртове и размяна на остроумия.

— Заповядайте от другата ми страна, лорд Талгарт, на алеята има място за три коня — обърна се тя към втория драгун. — Сигурна съм, че князът желае да задълбочи познанството си с лейди Ливия.

Казвайки тези думи, Лили се обърна и съзаклятнически намигна на спътницата си. Ливия положи много усилия, за да не се изчерви.

Князът, който вече бе обърнал коня си и яздеше редом с нея, я смущаваше все повече.

— Боже, какъв хубав кон! — извика неволно тя, когато враният жребец отметна глава назад и юздата се обтегна.

— Казашки кон — обясни с усмивка той. — Не мога без него, затова го докарах тук. — Той огледа нейния с поглед на познавач и поклати глава. — Извинете ме, но вашият не струва нищо.

Ливия вдигна рамене.

— Докараха ми го от конюшнията за наемане. Какво може да се очаква от такова място?

— О, разбирам. — Князът кимна и побърза да смени темата. — Каква щастлива случайност, че се срещнахме отново. Да знаете, че имах намерение да ви посетя още преди обяда.

— И сега това усилие ще ви бъде спестено? — попита Ливия с иронично вдигнати вежди.

— Посещението в дома ви не може да се нарече усилие, мадам — отговори тържествено Проков. — Точно обратното. То ще е най-голямата радост за мен.

— Ласкаете ме, сър — отговори тихо Ливия и се ядоса, че не ѝ хрумваше по-оригинален отговор.

— В никакъв случай. — Александър понижи тон и продължи шепнешком: — Искам да ви кажа, че няма да пожалья нито усилия, нито средства, за да се наслаждавам на компанията ви.

Очите му святкаха весело, гласът му звучеше меко и подканващо.

— Със или без помощта на градинските фонтани — отговори ледено тя, опитвайки се да игнорира тона му, но осъзна, че се е провалила.

— Така е по-добре — пошепна нежно той. — Когато очите ви се смеят, изглеждате невероятно красива.

Ливия го погледна втренчено. Смехът изчезна от очите ѝ.

— Нямам нужда от незначителни комплименти, княз Проков. Може би жените в Русия ги харесват, но аз държа джентълмените да разговарят с мен с подобаваща сериозност.

— А откъде ви хрумна, че аз говоря несериозно? — попита той, без да се впечатли от тона ѝ.

— Вие не ме познавате — обясни строго Ливия — и очевидно не знаете, че в нашата страна не е обичайно да увеличате чужди хора в

интимни разговори.

— Е, надявам се, че ще свикнете с моите чудатости — отговори той с топла усмивка. — И, кой знае, може би един ден те ще ви харесат. Какво ще кажете за един лек галоп — разбира се, ако конят ви благоволи да забърза?

Князът се наведе към нея, размаха камшика и леко плесна животното по хълбока. Конят подскочи като ужилен от пчела и препусна по алеята. Скоростта му се увеличаваше с всеки миг. Ливия трябваше да полага усилия, за да се задържи на седлото и нямаше време да се отдава на гнева, който я заливаше. През цялото време княз Проков препускаше елегантно редом с нея. Много скоро оставиха компанията далеч зад себе си. Щом се увери, че са сами, князът дръпна юздите и враният жребец послушно тръгна ходом. Скопеният кон обаче продължи да галопира и Ливия имаше нужда от цялата си сръчност, за да го убеди да премине в лек тръс.

— Как смеете! — изфуча вбесено тя, когато най-сетне овладя животното. — Как си позволихте тази дързост, без дори да ме попитате искам ли да препускам?

— Исках да остана насаме с вас — отговори той, сякаш това беше напълно естествено и му даваше всички основания да удари коня ѝ и да го стресне. — Освен това съм убеден, че изобщо не ви изложих на опасност. Само малка изненада, нищо повече. Вие сте в състояние да обуздаете дори моя жребец, да не говорим за тази тромава стара кранта.

— Дори да казвате истината, никой не ви дава право да постъпвате по този начин с мен — настоя тя, макар че гневът ѝ бързо отшумя. Този мъж се държеше по начин, който го правеше неустоим. Вероятно защото отрано е свикнал да преодолява всяка съпротива по пътя си, каза си тя. Би трябвало сега да се чувства обидена и да му се скара, но по неизвестни причини тя се чувстваше... възбудена.

— Нали ми прощавате? — попита нежно той и докосна ръката ѝ в тънка ръкавица. — Моля ви, Ливия, не искам да ми се сърдите. — Усмивката му беше обезоръжаваща. — Много добре знаете, че ако не бях му помогнал малко, това животно изобщо нямаше да се размърда. Прощавате ли ми?

Ливия не отговори. Вместо това погледна назад през рамо.

— Очевидно с нашия див галоп сме се отдалечили много от стария коняр.

— За див галоп и дума не може да става.

Ливия вдигна рамене.

— За лек галоп, както го представихте, също. Трябва да се върна при лейди Деврие, преди да е изпратила драгуните да ни търсят. — Тя обърна коня си и се сбогува с вдигнат камшик. — Желая ви хубав ден, княз Проков.

— Позволете да ви придружа по обратния път, докато се присъедините към приятелката си. За компенсация — помоли смирено той и изравни коня си с нейния. — За мен ще е чест, ако ми позволите да ви изпратя до дома ви. Смятам, че не е редно да минете през половината Лондон, придружена само от коняр, и то от наемен обор. Имате нужда от истински придружител. Какво ще стане, ако конят ви се подплаши и препусне срещу някоя карета?

Ливия не издържа и избухна в смях. Алекс я наблюдаваше одобрително. Този път обаче прояви достатъчно разум и си замълча. Вече знаеше, че тя не харесва празни комплименти. Ливия му се отблагодари, като прие компанията му, без да протестира. Скоро се присъединиха към другите.

— Къде бяхте? — попита обвинително Лили. — Ливия, нали знаеш, че не бива да галопираш в парка.

— Конят на лейди Ливия се подплаши — обясни със сериозно изражение княз Проков. — Беше й трудно да го спре и аз я последвах, за да ѝ помогна.

— Наистина ли? — Лили огледа недоверчиво едрият кафяв кон. — Това животно изглежда мързеливо и трмаво. Няма огън в кръвта като вашия вран жребец.

— Права си — отговори студено Ливия. — Князът просто се опитва да бъде забавен. — Тя го дари с хладна усмивка и добави: — Само леко недоразумение. Вероятно не разбира английския хумор.

— Туше — промърмори той и се хвана за сърцето, като фехтовач, получил точен удар.

— Е, нали не се е случило нищо лошо — намеси се сърдечно полковникът. — Искате ли да продължим разходката си?

— Не, аз трябва да се върна на Кавендиш Скуеър — отговори Ливия. — Лейди Фарнхем се завърна от дълго пребиваване в

Шотландия и има нужда от моята компания.

— Тогава да вървим — предложи бързо Александър. — Не е редно да карате дамата да чака.

Той посегна към юздата на кафявия кон и понечи да го обърне към алеята. Ливия замахна с камшика за езда и го плесна по облечената в кожена ръкавица ръка. Алекс изохка тихо, отдръпна ръка и улови пронизващия ѝ поглед.

— Много ви благодаря за помощта, сър — изрече тя с измамна учтивост. — Наистина сте много мил, но се боя, че се налага да отхвърля предложението ви. Останете при приятелите си.

Ливия се сбогува с компанията и потегли обратно към Станхоуп Гейт, следвана от стария коняр. Алекс изчака няколко минути, после също се сбогува и препусна след нея. Настигна я още на портата, но този път тя не обърна внимание на появата му. Няколко минути яздиха в мълчание, но той не издържа.

— Очевидно съм станал жертва на тежка заблуда. Ще ми простите ли?

Щом отминаха Пикадили, Ливия го погледна с малко повече благосклонност.

— Вие за какъв се смятате? — Въпросът прозвуча по-скоро изненадано, отколкото възмутено. — Аз изобщо не ви познавам, а вие се държите така, сякаш имате право... сякаш се познаваме от деца. Или нещо подобно.

Мъжът подигравателно вдигна рамене.

— О, не, това няма нищо общо с невинната детска любов. Аз не правя такива неща.

— Аз също — отговори Ливия и в следващия миг се прокле за глупостта си. Защо тогава си приказваш с него напълно естествено, сякаш се познавате от години? Нали само преди няколко минути те вбеси? Объркана от собственото си поведение, тя разтърси глава, стисна здраво устни и мълча, докато стигнаха до Кавендиш Скуеър. Алекс скочи от седлото още преди слугата да се е помръднал и ѝ подаде ръка.

— Позволете да ви помогна, мадам.

— Нямам нужда от помощ — отвърна кратко тя, плъзна се елегантно от седлото и приглади полите си. — Желая ви приятен ден, княз Проков.

— Случайно съм много жаден — оплака се жално той. — Не би ли могло икономът ви да ми донесе чаша вода? Ненавиждам натрапниците, но... — Той поглади многозначително гърлото си.

— Най-добре минете по стълбата към входа за служителите — отговори хладно Ливия — и почукайте на вратата на кухнята. Прислугата със сигурност ще ви налее чаша вода.

Най-сетне стрелата ѝ улучи. Князът доби вид, сякаш някой го е залял със студена вода. Ливия се засмя доволно.

— Ако се бях сетила колко е хубаво да ви извадя от релси, щях да се постарая да го направя много по-рано, княз Проков. — Тя се обърна и посочи парадното стълбище. — Моля, заповядайте. Сигурна съм, че мога да ви предложа нещо много по-освежително от чаша вода.

— Много любезно от ваша страна, мадам — отговори сухо князът и я последва.

Очевидно пред Ливия Лейси не бива да прилагам обичайните си номера и да се възползвам от моментната ситуация в своя изгода, размишляваше той, докато изкачваше стълбите. Младата дама реагираше на триковете му много по-бързо и много по-умело от другите. И веднага бе разбрала как може да го засегне. Това би трябвало да го ядоса, но той изобщо не ѝ се сърдеше. Даже му се щеше да се засмее. Плячката си струва, каза си доволно той, и много скоро ще бъде възнаграден.

Ливия удари с месинговото чукче по вратата и придружителят ѝ подскочи изненадано. Шумът отекна по цялата улица.

— Икономът ми не чува — обясни спокойно Ливия. — И вече не се движи така бързо, както на млади години.

Тя почука втори път и вратата най-сетне се отвори. Моркомб надникна и се огледа недоверчиво.

— А, вие ли сте? — поздрави той както обикновено.

— А вие кого очаквахте? — попита ведро Ливия и отвори широко вратата, за да го принуди да отстъпи настрани. — Ако обичате, вземете камшика на княз Проков. Също и ръкавиците, и всичко останало, което иска да свали.

Когато Ливия влезе в преддверието, Алекс разбра, че трябва да следва примера ѝ, и я настигна. Иначе старецът щеше да му затвори вратата под носа. Икономът изглеждаше доста... необичайно. Не стига, че носеше мазна престилка, ами и оглеждаше посетителя с

неприкрито любопитство. Безмълвно протегна ръка за камшика, високата шапка и изчака Алекс да свали ръкавиците си.

— Лейди Фарнхем вероятно е в салона? — осведоми се Ливия.

— Откъде да знам — изръмжа икономът, продължавайки да оглежда княза.

— Е, тогава бихте могли да я потърсите и да ѝ кажете, че имаме гост — предложи любезно Ливия. — И бъдете така добър да ни сервирайте шери в приемната.

По тона ѝ личеше, че не дава заповеди. Моркомб промърмори нещо неразбрано и се затътри към кухнята. Алекс последва домакинята в просторния, красиво обзаведен приемен салон. Мебелите не бяха съвсем нови и това им личеше, а килимът и завесите изглеждаха доста излинели. Но тези дребни недостатъци още повече подсилваха уютната атмосфера.

— Имате необикновен иконом — отбеляза Алекс. — Или съм се излъгал и той изобщо не е иконом?

— Моркомб е член на семейството — обясни Ливия. — Той, жена му и сестра ѝ винаги са служили при моята роднина. Аз наричах леля София, но мисля, че е била по-скоро далечна братовчедка... Всъщност няма значение. Важното е, че тя ми завеща къщата си, но само при условие, че няма да уволня Моркомб и двете жени. Те имат право да останат тук, докато желаят. — Ливия се засмя весело. — Да, съзнавам, че поведението им е необичайно, но иначе са прекрасни хора. Вече свикнах с тях.

— Разбирам.

В този момент вратата се отвори и Алекс се обърна. Жената, която влезе в салона, носеше табла с гарафа и чаши. Изглеждаше малко по-възрастна от Ливия, бледорусата коса обрамчваше лицето като корона, кафявите очи светеха меки и топли.

— Моркомб благоволи да ме уведоми, че имаме гост — заговори тя с приятно дружелюбен тон. — Казах си, че ще стане по-бързо, ако аз поднеса шерито, а не той.

Младата дама сложи таблата на масичката.

— Ели, позволи ми да ти представя княз Проков. — Ливия се поклони церемониално. — Княз Проков, това е лейди Фарнхем. Моя приятелка и компаньонка.

Тя намигна на Аурелия и двете избухнаха в смях.

— Само на хартия — обясни Аурелия и протегна ръка на госта.
— Много се радвам да се запозная с вас, княз Проков.

— Удоволствието е изцяло мое, лейди Фарнхем. — Алекс се наведе над ръката ѝ и я вдигна към устните си.

— Нали ще приемете чаша шери? — Ливия вече бе наляла и му подаде чашата. — Или все пак предпочитате вода?

Тя го погледна и сивите ѝ очи засвяткаха дяволито, но той се престори, че не е разбрал намека.

— Много ви благодаря — отвърна той, пое чашата и застана пред камината.

Трябваше да обуздае любопитството си, защото младата дама явна беше проникателна. Вътрешно обаче се разкъсваше. Гореше от желание да разгледа цялата къща, да опипа стените сантиметър по сантиметър. От години изучаваше плановете и скиците на този дом, знаеше отлично къде се намира всяко помещение, познаваше дори тавана. Ето че най-после беше тук. Отпи глътка шери и се вгледа в портрета над камината. На платното беше изобразена млада жена, облечена като за прием в двореца. Косата ѝ беше напудрена, вдигната в сложна прическа и украсена със задължителните щраусови пера. Меките и очи сякаш оглеждаха помещението и проникваха във всеки ъгъл. За частица от секундата Алекс повярва, че тя е погледнала дълбоко в душата му и се разтрепери.

3

— Е, как ти хареса князът? — попита Ливия, след като Аурелия бе съпроводи госта до вратата.

Приятелката ѝ се поколеба.

— Трудно ми е да кажа — призна замислено тя. — Без съмнение е очарователен, даже много. Държи се любезно и има красиво лице.

Ливия се намръщи недоволено.

— Отговорът ти прозвуча така, сякаш не желаш да го виждаш повече.

— Прекарах с него само десет минути — продължи все така замислено Аурелия и започна да подрежда великолепните хризантеми във вазата. — Твърде недостатъчно, за да го преценя. Не е честно да искаш мнение от мен след толкова кратко време.

— Права си — въздъхна Ливия. — Напълно си права. Но съм съгласна, че е красив и очарователен. Освен това е дяволски упорит. Науми ли си нещо, трябва да го осъществи.

— Как ти хрумна тази мисъл? Случи ли се нещо в парка?

Аурелия се обърна рязко и огледа внимателно приятелката си. Ливия вдигна рамене и се отпусна в едно кресло.

— Първо снощният танц... а днес предобед... — Разказа набързо какво се бе случило по време на ездата и заключи: — И знаеш ли кое ме учуди най-много? Страшно ми се искаше да се ядосам, че ме е манипулирал, но в действителност не ми пукаше. Трябва да признаеш, че е странно.

— Наистина е странно — кимна Аурелия и избърса ръцете си. — Според мен княз Проков има една-единствена причина да върви по петите ти. В главата му се върти само едно. — Тя размаха дантелената кърпичка и добави убедено: — Явно си му направила страхотно впечатление. Още от пръв поглед.

— Това е абсурдно! — извика Ливия. — Никой разумен мъж не се втурва да преследва една жена само след един танц с нея в задушна бална зала. Та тя му е напълно чужда!

— Такива неща се случват по-често, отколкото си мислиш — обясни с усмивка Аурелия. — И, доколкото разбирам, ти харесваш игричките му.

— Да, мисля, че си права — въздъхна Ливия. — Освен това не вредя на никого, нали? Когато престана да го харесвам, ще му обърна гръб и толкоз. — Тя се изправи и заяви енергично: — Това ми напомня, че... След като най-сетне се върна в Лондон, бихме могли да поканим приятелите си на опера, а преди това да уредим малка вечеря. Крайно време е да им благодарим, че ни приеха така дружелюбно. Какво ще кажеш?

— Права си — потвърди Аурелия. — Ще поканим и княза, нали?

— Защо не? — Ливия се засмя и очите ѝ засвяткаха дяволито. — Няма вечно да играя ролята на мишката. Време е да стана котка.

Тя се въртна и излезе от салона. Аурелия я проследи със замислен поглед и поклати глава. На устните ѝ играеше усмивка, но над лицето ѝ се спусна тъмна сянка. През изминалите месеци Ливия беше обкръжена от ухажори и бе получила няколко добри предложения за женитба. Тя отхвърли всичките и очевидно не се интересуваше сериозно от никого от младите мъже, които се тълпяха от нея. През цялото време твърдеше, че не търси нито голямата любов, нито най-изгодната партия. Искала само да е сигурна, че ще има деца и ще води прилично съществуване.

Тайно в себе си обаче Аурелия знаеше, че приятелката ѝ няма да се задоволи с обикновен живот. Ливия имаше нужда от повече. Никога не би се съгласила да се обвърже с мъж, който не я вълнува. Който не стига до най-съкровената ѝ същност. Но сега си личеше, че тайнственият руски княз ѝ е направил силно впечатление. Той бе постигнал онова, което не се удаваше на нито един член на лондонското висше общество. Аурелия сложи пръст на устните си и продължи да размишлява. Ливия не беше нито наивна, нито глупава. Беше напълно в състояние да се грижи за себе си и вземаше решенията си самостоятелно. Въпреки това не би било зле да проуча по-внимателно този княз, реши Аурелия. Това няма да навреди никому.

— Ще помоля виконт Бонъм, съпругът на Корнелия, да се поослуша в клубовете.

Хари имаше добри връзки в Лондон, които стигаха чак до най-висшите политически и дипломатически кръгове. Познаваше и най-

влиятелните членове на висшето общество и със сигурност умееше да задава най-подходящите въпроси. Аурелия реши веднага да пише на приятелката си. Хари трябваше да събере сведения за княза колкото е възможно по-скоро. Освен това, Нел много държеше да е осведомена какво става в Лондон.

Алекс нямаше представа какво е предизвикала появата му на Кавендиш Скуеър. Потънал в мислите си, той яздеше бавно към Хайд Парк Корнър. Портретът на жената над камината бе изместил всички представи, които с години беше носил в сърцето си. Досега я беше виждал само на миниатюри и съзнаваше, че не я е познавал. Жената на голямото платно го бе погледнала знаещо със сапфиреносините си очи и това го плашеше. Имаше чувството, че кожата ѝ с цвят на слонова кост е озарена от вътрешна светлина. А позата ѝ изглеждаше овладяна и дори властна. София Лейси излъчваше самочувствие, което той никога не си беше представял, имайки предвид оскъдната информация, която бе получил от баща си. Отново го обзе добре познатата смесица от гняв и болка. За пореден път бе осъзнал, че баща му не му е казал почти нищо за нея. Бе му съобщил само оскъдните факти около раждането му, без да си направи труда да му разкрие чувствата си — те вероятно щяха да представят фактите в по-мека светлина. За съжаление баща му бе починал преди седем години. Какъв смисъл имаше да го обвинява и да се чувства самотен и изоставен като малко дете? Прекара тези дълги седем години в Русия само заради службата си при цар Александър I и заради политиката. Сега най-сетне му се отвори възможност да намери отговори на въпросите, които го измъчваха от детските му години.

Ездачът влезе в двора на известния търговец на коне Татърсел на Хайд Парк Корнър, скочи от седлото и хвърли юздите в ръцете на дотичалия коняр. Тук посрещаха с уважение всеки потенциален клиент. От малката постройка встрани от оборите излезе мъж в кожен панталон и жилетка, с карирана кърпа на шията и дълбоко нахлупен каскет. Изобщо не изглеждаше като най-добрия търговец на коне в Лондон, но Алекс не се притесни от външността му. Мъжът му кимна кратко за поздрав и моментално посвети вниманието си на коня. Огледа го бавно, с прецизността на професионалист.

— Прекрасно животно — отбеляза той, плъзна пръсти по тила на жребеца и помилва кадифените му ноздри. — Ще продавате ли, сър?

Александър поклати глава.

— Този кон е непродаваем.

— Жалко — промърмори търговецът. — Защото ще ви дадат цяло състояние за него.

— Без съмнение — потвърди Алекс. — Но днес съм дошъл не да продавам, а да купувам, мистър Татърсел. Нали вие сте мистър Татърсел?

Мъжът кимна.

— Да, сър, аз съм. Какво мога да направя за вас?

Алекс обясни какво иска. Татърсел слушаше и от време на време кимаше.

— Утре ще получа нова стока — рече накрая той — и съм сигурен, че ще намерим онова, което търсите. Ако желаете, ще ви дам правото на пръв купувач. Само че ще купите коня, без да го видите. Доставка пристига чак утре сутринта.

Алекс смръщи чело. Не харесваше подобни уговорки. Същевременно обаче знаеше, че Татърсел разбира от коне и няма да рискува репутацията на фирмата си, като измами платежоспособен клиент.

— Да уговорим подробностите.

— Разбира се, сър. Заповядайте в кабинета ми.

Алекс влезе в малка, задушна стая, отоплявана от кюмбе с въглища. Приседна пред масата, където обикновено се водеха преговорите, и изслуша внимателно описанието на Татърсел.

— Точна това търся — кимна той, след като търговецът приключи. — Моля да доставите кобилата в моя обор веднага щом получите новата пратка.

Князът извади от джоба си формуляр за банков превод, но търговецът поклати глава.

— Ще платите следващия месец.

Алекс на свой ред поклати глава.

— Не, уважаеми, аз държа да уреждам сметките си веднага.

Татърсел го погледна изумено. Опитът го беше научил, че джентълмените живеят ден за ден и плащат сметките си само когато ги принудят. Този явно беше различен. Мрачното му лице се озари от

усмивка! Прие със задоволство добрата сума и прибра документа в чекмеджето на писалището си. Заклучи и кимна признателно.

— Моля само да ми дадете адреса на конюшните си, сър. Кобилката ще бъде там утре сутринта.

Алекс му каза адреса и излезе от двора, доволен от направената покупка. Бе дал първия залп, който щеше да му помогне да спечели крепостта на име Ливия Лейси. Стига са губили време с размяна на безобидни удари. Дълбоко в себе си беше убеден, че ще я завладее с шурм, но нямаше нищо лошо да удължи малко обсадата.

Върна се в най-добро настроение на Бругън стрийт и се оттегли в своята светая светих — малка стая без прозорци между салона и спалнята му. Всъщност това беше гардеробната, но тя беше идеална за плановете му. Запали лампа и отвори писалището си. От задната страна имаше дванайсет чекмеджета — по едно за всеки месец от годината. Някога бяха служили за разпределяне на семейния бюджет. Днес вече не ги използваше за подобни баналности. В тайния му джоб лежеше крехък златен ключ, който отваряше всички чекмеджета. Алекс порови в подплатата на сакото си, извади ключа и отвори първото чекмедже. Вътре блещукаха десетина яносини сапфира. Той извади няколко и ги сложи върху парче кожа. Прекрасни камъни, грижливо шлифовани и фасетирани. Сапфири или диаманти? Какво ще отива повече на сивите ѝ очи? Отвори второто чекмедже, извади шепа диаманти и ги плъзна между пръстите си, за да се получи водопад от блясък. Разпредели ги между сапфирите, сложи на окото си увеличително стъкло, каквото използваша бижутерите, и започна да преглежда камък след камък, за да направи своя избор. Всъщност не беше необходимо да си купи достъпа до къщата на Кавендиш Скуеър. Тя и без това му принадлежеше. Не беше нужно и да ухажва Ливия Лейси. Тя нямаше никакви права. Беше просто една от многото желани жени в английската столица. След като агентите го снабдиха с необходимите сведения за младата дама, той стигна до заключението, че тя се вписва много добре в плановете му, и замина за Лондон. Първоначално възнамеряваше да ѝ предложи сделка и беше убеден, че тя не може да откаже. Особено като се имаше предвид, че е неомъжена, няма почти никакво богатство и се движи сама в доброто общество. Съвестта му заповядваше да отправи подобно предложение — ако тя откажеше, той щеше просто да си вземе къщата и да си потърси друга

жена. Ала когато я видя за първи път на бала у семейство Кларингтън, разбра, че медалът си има и друга страна: моментално изпита непознат досега, но могъщ импулс да я направи своя. Да, това беше напълно непонятно и без практическа полза, но не можеше да постъпи другояче. Нещо го принуждаваше да я ухажда и да я завладее. Е, щом не може по друг начин, тогава ще пропилее част от богатството си, за да осъществи намеренията си.

Накрая Алекс избра три сапфира и три диаманта и ги подреди в тясна кутийка, облечена с копринено кадифе. Знаеше, че само бижутерите Рандъл&Бридж са в състояние да ги обработят според желанието му. Тъкмо когато прибираше останалите скъпоценни камъни в чекмеджетата, някои почука на вратата. Князът изруга тихо. И той, подобно на баща си, мразеше изненадващите посещения. Но в този град очевидно не намират нищо лошо в това да си ходят на гости по всяко време, каза си той, прибра кутийката в джоба си, заключи чекмеджетата и скри ключа на обичайното му място. Стана и влезе в спалнята си точно когато Борис откряна вратата.

— Княз Михаил Михайлович, Ваше Сиятелство. В салона.

— Идвам веднага.

Алекс се погледна и поклати глава. Не можеше да се яви пред госта си в костюм за езда. Михаил обаче не понасяше да чака — значи беше по-добре да отиде направо в салона, без да се замисля за тоалета си.

— О, Михаил, каква чест. — Той протегна ръка на госта си. — Какво да ти предложи?

— Водка, но само една капка, моля те. — Гостът отговори на ръкостискането. — Жилището ти е чудесно — продължи той с широк жест. — Точно по моя вкус.

Алекс наля водка и му подаде чашата.

— Знаеш ли, вече съм си намерил подходяща къща и смятам да се нанесе много скоро. В това жилище се чувствам някак притеснен. Имам нужда от повече простор.

— О, да. — Князът кимна с разбиране и пие чашата. — Да, естествено... Тук човек може да се забавлява не по-зле, отколкото в Москва или в Санкт Петербург. Или, да речем, в Париж.

— Признавам, че имам слабост към Париж — засмя се Алекс и си наля мадейра. — И тъй като не знаем какво ни предстои... Ако

дружбата между царя и Бонапарт продължи, много скоро отново ще можем да танцуваме в балните зали на Париж.

Князът кимна самоуверено, изпи водката на един дъх и каза признателно.

— Отлична е. Е, какво мислиш за онова нещо, Алекс?

Проков взе бутилката и му наля солидна порция.

— Какво по-точно имаш предвид, Михаил?

— Говоря за прекратяването на дипломатическите отношения с двора на Сейнт Джеймс. В момента няма нищо по-важно — отвърна леко засегнат приятелят му. — Посланикът ми довери, че очаква всеки момент да го отзоват. Как ще знаем какво се върши тук, като няма да имаме човек на място? Англичаните са коварни. Гледат те в очите и те лъжат, без изобщо да се срамуват. След две секунди те прегръщат като най-верен съюзник. Трябва някой да остане тук и да ги следи. Но кой, кой?

В гласа на княза звънеше гняв. Леко помътнелият му поглед потърси лицето на домакина над ръба на чашата. Алекс равнодушно вдигна рамене.

— Няма смисъл да обсъждаме този проблем, Михаил. Не ми се вярва, че си дошъл тук само за да ми зададеш тези въпроси. По-скоро искаш да потвърдиш подозрението си за... прав ли съм?

Князът примигна смутено, но все пак попита направо:

— Значи ти си в Лондон по поръка на царя?

— И какво, ако е така?

Алекс седна на дивана и покани госта си да седне насреща му. Князът продължаваше да го гледа втренчено.

— Ти си войник, а не дипломат, Алекс.

— Знам, приятелю, знам — засмя се Проков, — но съм убеден, че имам способности и в двете професии. Впрочем, царят също е убеден.

— Англичаните нямат представа, че си тук по тази причина, нали?

Алекс отново се засмя.

— Не съм им съобщил, да. Това не би било от полза за делото. Аз съм просто една пъстра пеперуда, кацнала в доброто общество. Един авантюрист, който мисли единствено за карти и зарове, флиртува и няма нищо против да завърже любовна връзка с хубава омъжена дама.

Театри, опери, концерти, приеми и балове — накратко, аз съм мъж, който мисли само за забавления. И кой знае, може би много скоро ще се ожена за някоя добра, почтена англичанка. Тя ще бъде перфектната домакиня и светският и политическият елит на града ще се стича на тълпи в салона ми.

Сините му очи засвяткаха развеселено и потърсиха тъмния поглед на госта.

— Харесва ли ти това прикритие?

Князът кимна замислено.

— Убеден съм, че ще получиш безупречни препоръки. Имаш ли вече контакти в двора?

Алекс се развесели още повече.

— Дори да имам, нямам намерение да ги споделя с теб, мон ами.

Михаил го изгледа обидено, после отметна глава назад и избухна в смях.

— Да, прав си... не бива... Постъпих глупаво, като се опитах да проникна в тайните ти. — Той изпразни чашата си, остави я на масичката и се надигна. — Е, Алекс, не искам да губя повече скъпоценното ти време. Но не забравяй, че винаги можеш да разчиташ на мен, когато се нуждаеш от съвета на опитен държавник.

Двамата си стиснаха ръцете и князът го придружи до вратата. След като гостът си отиде, Алекс заключи грижливо и остана известно време в сумрачния коридор. Царят му бе натресъл Михаил Михайлович, за да го надзирава! На него, Александър Проков, най-добрия му приятел и довереник! Значи доверието на царя също си имаше граници. Но по-добре да бъде честен пред себе си и да признае, че няма право да укорява Александър I. Най-близо до ума беше да предположи, че министерството за вътрешна сигурност е наредило да го следят. Това не улесняваше работата му. Михаил беше стар глупак, който избухваше в крясъци за всяка дреболия, но никой никога не се съмняваше в лоялността му. Беше непоколебимо верен на царя и на родината — за него. Това бяха двете страни на един медал. От негова гледна точка царят олицетворяваше Велика Русия и беше непогрешим.

Алекс посвети останалата част от деня на по-приятни занимания. Извика Борис да му донесе шапката и ръкавиците и излезе. Отиде право на Пикадили, където беше магазинът на Рандъл & Бридж. Каза името си и един дискретен господин го покани в тайната стаичка зад

магазина. Там го посрещна лично мистър Бридж — достоен джентълмен с черен редингот и черна жилетка. Застанал зад масивното си писалище, бижутерът го поздрави със сърдечно ръкостискане.

— За мен е чест, княз Проков. С какво мога да ви услужа?

Алекс извади кутийката с камъните от джоба си и я отвори.

— Вече имам някаква представа как бих искал да изглежда накитът, който ще ви поръчам — започна без увърталия той, — но съм готов да чуя и вашите предложения.

Мистър Бридж извади лупа, огледа внимателно камъните и кимна одобрително.

— Позволете да повикам нашия главен майстор.

Излезе навън, безшумен като призрак, и след секунди се върна, следван от висок, невероятно тънък мъж с извит гръбнак. Очевидно от много години се привеждаше над тезгяха.

— Позволете да ви представя мистър Аркрайт, нашия майстор — рече Бридж.

Алекс кимна кратко на новодошлия и посочи блещукащите камъни на масата.

— Иска ми се да направите пръстен и медальон. Ако ми дадете лист и молив, мистър Аркрайт, ще се опитам да ги нарисувам.

Бижутерът проследи почтително усилията на Алекс да нарисува накитите, но накрая посегна към молива.

— Ако позволите, ще нанесе някои корекции, сър. Предполагам, че бижутата са предназначени за дама, а не за... как да се изразя... не за дебютантка, нали, сър? — Мистър Бридж явно се чувстваше неудобно. — Защото сапфирите и диамантите не са подходящи за съвсем млада дама...

— Да, да, знам — усмихна се Алекс, но очите му светнаха остро. Обясненията на мистър Бридж го изнервиха. — Не се притеснявайте, мистър Бридж, дамата не е дебютантка и камъните са много подходящи за нея.

— Да, сър... разбира се, сър... извинете, сър.

— Нека не обсъждаме повече този въпрос, мистър Бридж — отсече Алекс и небрежно махна с ръка. — Не се вълнувайте толкова. — И се обърна към майстора, който вече теглеше камъните. — Е, Аркрайт, харесва ли ви материалът?

— Камъните са безупречни, сър — отвърна мъжът и го погледна изпитателно. — Ако имате още от тях, бих предложил да ви изработим диамантени обици със сапфир в средата. Така ще се получи пълен комплект.

Алекс се засмя одобрително.

— Май сте прав, мистър Аркрайт, но да не прибързваме. Щом му дойде времето, ще си спомня за предложението ви.

— Разбира се, сър. Мога ли сега да взема камъните?

— Заповядайте. Как мислите, колко време ще ви трябва, за да изработите бижутата?

— Четири седмици.

Алекс присви очи. Четири седмици му изглеждаха достатъчни, за да превземе крепостта с щурм, но ако искаше да спази сроковете, които си бе поставил, трябваше да побърза.

— Три седмици — изрече решително той.

Майсторът погледна собственика на магазина. Мистър Бридж вдигна рамене и прибра камъните в кутийката.

— Значи три седмици. Ще се справим, сър.

— Благодаря ви. — Алекс посегна към шапката си, която бе оставил на стола. — Ще дойда при вас точно след три седмици.

Мистър Аркрайт кимна и излезе. Мистър Бридж се поклонил дълбоко.

— За мен е голямо удоволствие да работя за вас, княз Проков.

Бижутерът придружи госта си до улицата и продължи да се кланя, докато Алекс изчезна в навалищата.

4

На следващата сутрин Ливия слезе по стълбата с лист хартия в ръка. Четеше, вървейки, и не забелязваше нищо около себе си. Когато най-сетне вдигна глава, замръзна на мястото си. Огледа преддверието със зяпнала уста, питайки се кому е хрумнала безумната идея да докара цялата ботаническа градина в къщата ѝ. Цветя във всички възможни багри, наредени в кошници и големи медни ведра.

— Мили боже! Откъде се взеха всичките тези цветя?

— В момента се опитвам да разбера. — Аурелия се появи зад огромна кошница с тъмновиолетови далии. — Досега не съм открила визитна картичка. Помогни ми да търсим.

Ливия изтича долу и се потопи в цветното великолепие, което ухаеше замайващо.

— Сигурно е станала грешка. Кой достави цветята?

— Моркомб каза, че бил най-обикновен разносвач. — Аурелия се засмя и поклати глава. — Изобщо не му е хрумвало, че не е зле да го поразпита. Нали познаваш добрия старец... Наредил на момъка да внесе доставката в преддверието и толкоз. Останалото не го интересува. Видях цветята едва преди пет минути, когато слязох за закуска. Разкошни са, нали?

Ливия се огледа безпомощно и зарови пръсти в гъстите си къдрици.

— Какво ще правим с всичките тези цветя?

— Откъде да знам? Сега е важно да разберем кой ги изпраща. Нищо чудно да е станала грешка. Започни да търсиш отдясно, а аз ще почна отляво.

Аурелия започна систематично да претърсва букетите. Ливия последва примера ѝ, но бързо ѝ омръзна.

— Това е смешно! — ядоса се накрая тя, обърна се към кухнята и изкрещя: — Моркомб!

— Желая ти късмет — отбеляза развеселено Аурелия.

Каква беше изненадата ѝ, когато старият иконом се появи необичайно бързо.

— Какво желаете, милейди?

Ливия, която се бе навела над кошница с рози, се изправи.

— Искам да ми кажете дали разносвачът е предал някакво съобщение.

— Нищо подобно, мадам. — Моркомб поклати глава. — Каза само „за лейди Ливия“, остави пратката и си тръгна по пътя. Както постъпва всеки почтен служител.

Точно в този момент някой почука на входната врата.

— Тази къща заприлича на кръчма — промърмори достойният иконом и затътри крака към вратата.

Ливия и Аурелия си размениха многозначителни погледи. Моркомб изпъшка и с усилие вдигна тежкото резе. Вратата се отвори със скърцане.

— Добро утро — поздрави добре познат глас. — Надявам се, че господарката ви си е у дома?

— Така изглежда — изръмжа Моркомб.

— Чудесно. Бихте ли и известили за посещението ми? — помоли търпеливо князът.

Ливия се втурна към вратата.

— Спокойно, Моркомб, чух всичко. — Тя го отпрати в кухнята и отвори широко входната врата. Княз Проков свали шапка и се поклони усмихнато. Слънцето позлати русата му коса и засили блясъка в сините му очи. Днес е по-красив от всякога, каза си Ливия и се смути.

— Уважаема госпожице, за мен е удоволствие да ви видя — изрече тържествено той.

Днес е зашеметяващо красива, помисли си Алекс и се учуди на вълнението си. Все още беше ранна сутрин и Ливия носеше лека домашна рокля от тъмнозелена батиста. Къдравата ѝ коса все още не беше изчеткана и подредена и изглеждаше така, сякаш само я беше пригладила с пръсти. Нежният тен беше по-наситенорозов от обичайното. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха учестено, сякаш беше вдигала нещо тежко.

Ливия стоеше на прага и го гледеше несигурно. Не знаеше дали той ѝ се подиграва, или не. Поздравът му звучеше ужасно

преувеличено. Но очите му се усмихваха, а нещо в погледа му събуди любопитството ѝ.

— Посещението ви е твърде ранно... боя се, че моментът не е подходящ.

— О, това не ми пречи ни най-малко. Нямам намерение да ви прекъсна — отговори спокойно той. — Моля, довършете работата си... каквато и да е тя. Няма да се пречкам на пътя ви. — Погледна над рамото ѝ и кимна доволно. — Виждам, че цветята са пристигнали. Това е чудесно. Харесват ли ви?

— Вие ли сте ги изпратили? — попита изумено Ливия и в следващия момент си каза, че е трябвало веднага да се сети. Кой друг може да си позволи такива огромни подаръци, ако не един руски княз?

— Да, аз ги изпратих. Нима не сте намерили визитната ми картичка?

Ливия смутено поклати глава. Александър се възползва от благоприятния миг, мина покрай нея и влезе в преддверието.

— Добро утро, княз Проков. — Аурелия излезе иззад пъстрия килим оранжерийни лалета и се усмихна хладно. Погледът ѝ беше ясен, но със сигурност изразяваше недоверие.

— Правилно ли ви разбрах? Наистина ли вие сте изпратили толкова цветя... цялата тази грамада? — Тя направи широк жест с ръка, за да обхване редицата от кошници и вази.

— Изпратих тези цветя, за да украсите дома си, мадам — отговори князът с кратък поклон и я погледна с известно безпокойство. — Нима съм сбъркал?

— О, не искаме да бъдем неблагоприятни — намеси се бързо Ливия. — Цветята са прекрасни, но... какво да ги правим?

— Ще ги подредите във вази — предложи предпазливо той. — Знаем, че дамите много обичат да подреждат цветя във вази.

— Да, когато става дума за скромни букетчета — отбеляза Ливия, готова да избухне в смях. Ситуацията беше направо абсурдна. — Но не можем да подредим във вази цялата ботаническа градина. Ще ни кажете ли откъде се сдобихте с такова количество цветя?

— Имам си източници — отговори обидено той, — но щом ви създавам трудности, веднага ще намеря някой да ги отнесе обратно.

— О, не, в никакъв случай! — извика Ливия. — Не исках да ви обидя. Никога в живота си не бях виждала толкова много цветя на едно

място... и не знам как ще се справя с тях.

— Тогава позволете да ви помогна.

Алекс хвърли шапката, бастуна и ръкавиците на пейката до вратата, наведе се и вдигна плетена кошница с лилии.

— Къде да ги отнеса?

— Може би в приемния салон? Или? Какво ще кажеш, Ели? Лилиите ухаят зашеметяващо.

Ливия хвърли безпомощен поглед към приятелката си. Аурелия ѝ кимна — съзнаваше, че нямат друг изход, освен да се примирят.

— Точно така. Сложете ги на масичката между прозорците. Там ще изглеждат великолепно — каза Аурелия и тайно си призна, че един джентълмен не може да направи по-добър подарък. Цветята не нарушаваха приличието. Единственият проблем беше количеството им. Срещу подаръка сам по себе си нямаше какво да възразят, но князът беше прекалил с броя и видовете цветя. Очевидно беше искал да изрази колко голямо е уважението му към дамите, но бе постигнал точно обратния ефект.

Аурелия с учудване установи, че Ливия изобщо не се притеснява. Тя се смееше и бърбеше непринудено с княза, даваше му нареждания и подреждаше цветята по масите и первазите на прозорците. Бузите ѝ се бяха зачервили, в сивите очи светеше радост и Аурелия неволно си представи слънчеви лъчи, падащи върху синьото море. Тя изпрати безмълвна молитва към небето с молба Корнелия да се завърне възможно най-скоро на Кавендиш Скуеър. Спешно ѝ беше необходимо второ мнение, за да знае как да се държи. Събитията се трупаха и Хари трябваше веднага да пусне в ход връзките си с тайните служби.

Най-сетне подредиха цветята и къщата заприлича на оранжерия. Навсякъде ухаеше — даже прекалено според Аурелия.

— Ще живеем като в градина — обяви весело Ливия, но когато Аурелия кихна силно, я погледна притеснено. — Боже, да не те дразни?

— Да, малко — отговори глухо приятелката ѝ, скрила лице в кърпичката. — Но сигурно ще свикна.

— Велики боже!

Всички се обърнаха стреснато към вратата. Ада, жената на Моркомб, се бе появила безшумно в салона и се взираше като замаяна

в цветята. Сивата коса беше опъната силно назад и увита на кок на тила, старото лице изглеждаше напълно безкръвно.

— Мейвис, о, скъпа Мейвис! — извика през рамо тя. — Ела тук, бързо! Ела да видиш какво си имаме!

Сестра ѝ се появи само след секунди, следвана по петите от Моркомб.

— Божичко! — извика възбудено Мейвис. — Никога не бях виждала толкова цветя на едно място, никога!

— Въпросът е кой ще полива всичко това — обади се мрачно икономът. — Много бих искал да знам.

— Прав си, миличък. Едно поливане ще ти отнеме цял ден — подкрепи го жена му, а сестра ѝ закима усърдно. — Ако искате да имате ядене на масата, мис, ние с Мейвис няма да поливаме цветя.

— Нито пък аз — изръмжа Моркомб. — Това изобщо не е моя работа.

— Не се притеснявайте — намеси се весело Ливия. — Аз ще поливам цветята, и то всеки ден. Лейди Фарнхем ще ми помага.

Тя се обърна за помощ към Аурелия и приятелката ѝ нямаше друг изход, освен да я подкрепи.

— Да, разбира се. — Аурелия огледа намръщените лица на тримата старци, едва сдържайки смеха си. — Ние, естествено, не бихме посмели да ви натоварим с толкова значителна задача. Но съм сигурна, че Хестър ще ни помага, а Джейми ще пълни каните.

— Майчице мила! — простена театрално Алекс, когато триото се оттегли, без да благодари, че е освободено от този тежък товар. — Сега съзнавам каква съм я свършил. Какво ще кажете да наминавам всяка сутрин и лично да поливам цветята? Дали ще съм ви в помощ?

— Недейте така! — Ливия се пръскаше от смях. — Вече казах, че аз лично ще се грижа за поливането, даже ако съм осъдена до края на живота си да тичам из къщата с пълни кани. Утешава ме единствено мисълта, че баловете и празненствата няма да ми липсват кой знае колко. — Тя замълча за миг, после въздъхна подчертано меланхолично. — Всъщност трябва да призная, че много обичам да ходя на бал. Ще ми е много трудно да избягвам вечерните забавления в обществото.

— Нищо не разбрах — промълви смутено Алекс. За пореден път осъзна, че му е много приятно да я гледа как се смее — дори когато очевидно го подиграваше. Погледът му падна върху големия часовник

в ъгъла. Точно десет. — Съжалявам, но трябва да вървя. Имам уговорка... — Той излезе в преддверието и грабна шапката, ръкавиците и бастуна. — Ливия, аз дойдох да ви попитам дали имате желание днес следобед да ме придружите на кратка разходка в парка. Ще дойда да ви взема в пет. Да, мисля, че часът е подходящ. Както казват хората: ще видим и ще ни видят.

— Да, прав сте, точно така казват — потвърди Ливия и излезе след него в преддверието. — Но не помислихте ли, че е възможно да имам друга уговорка за днес следобед?

Алекс, който тъкмо си слагаше ръкавиците, се обърна стреснато.

— Не... Наистина ли вече имате уговорка? Не може ли да я отложите?

— Може да не искам — отвърна заядливо тя и той се намръщи още повече.

— Вижте, мадам, аз не съм особено добър в игрите на думи. Не виждам смисъл от такива игрички. Безполезно е. Ако не желаете да излезете с мен днес следобед, моля, кажете го направо.

— Това изобщо не беше игра на думи — отговори ледено Ливия. Блясъкът в очите ѝ бе изчезнал. — Освен това нямам никакво намерение да си блъскам главата какво предполагат другите хора. Струва ми се, че очаквате твърде много, княз Проков.

— О! — прошепна той, сложи си и другата ръкавица и внимателно я опъна. — Явно не съм ви разбрал — призна той след секунди, — но причината е, че съм израснал в страна, където решенията се вземат от мъжете. — Погледна я право в очите и се усмихна обезоръжаващо. — Но съм готов да се запозная с английските обичаи. Вие със сигурност няма да устоите на изкушението да изпълните ролята на моя учителка, нали, мадам?

Дали можеше да устои? Ливия размишляваше напрегнато, докато той чакаше отговор. През цялото време сините му очи останаха вперени в лицето ѝ, а устните му се усмихваха.

— Аз обичам предизвикателствата, сър — отговори най-сетне тя. — Да видим дали съм порасла за онова, което ми предлагате.

— Не се съмнявам, че ще бъдете съвършената учителка. — Алекс посегна към ръката ѝ, поднесе я към устните си и топлият му дъх погали пръстите ѝ. — До пет тогава!

— До пет — повтори Ливия и понечи да му отвори вратата, но той се мушна светкавично покрай нея и вдигна тежкото резе.

— Простете ми тази забележка, мадам, но не е ли странно, че нямате лакей, който да отваря вратата? Редно ли е да отваряте сама?

— Според вас няма смисъл да си купиш куче, а после да лаеш сам — засмя се Ливия. — Трябва да разберете, че Моркомб и двете сестри се подчиняват на собствените си закони. Мисля, че вече споменах — те не работят за мен, а в памет на София Лейси. И понеже заговорихме за кучета...

Точно в този момент се появиха Тристан и Изолда, които се връщаха от дълга сутрешна разходка. Хестър тичаше подире им, хванала здраво каишките. Бузите ѝ бяха зачервени от вятъра.

— Извинете, мадам, но не мога да ги удържам повече! — извика тя и пусна кучетата. — Знам, че трябваше да ги заведа в кухнята, но нямам сили.

— Не се притеснявайте, Хестър — извика Ливия сред оглушителния лай на кучетата.

Очевидно и двата териера бяха решили, че княз Проков ще стане най-добрият им приятел и се втурнаха да го поздравят. Алекс изобщо не се стресна от вниманието им. И двете кучета се вдигнаха на задните крака и поискаха да сложат предните си лапи върху гърдите му, но той отстъпи крачка назад и им каза няколко думи на непознат език. Ливия остана смаяна от въздействието им. Тристан и Изолда моментално се отпуснаха на задните си лапи, вдигнаха глави към княза и го погледнаха предано.

— Какво им казахте? — попита бързо тя и веднага се засмя на глупостта си. — Смешен въпрос. Ясно е, че не могат да ви разберат.

— Не бъдете толкова сигурна — отвърна небрежно той. — Езикът на животните е универсален. Всичко зависи от тона. Дори да им бях заговорил на китайски, пак щяха да ми се подчинят.

— Нима говорите китайски? — попита невярващо Ливия.

Безмълвното му твърдение, че авторитетът се дължи на свръхестествени сили, предизвика вътрешната ѝ съпротива. Невъзможно е да се говори с животните, помисли си недоволно тя. Алекс я измери с внимателен поглед и очевидно усети гнева ѝ. Усмихна се и поклати глава.

— За съжаление не знам нито дума китайски. Но умея да общувам с животните... даже с тези две хубави същества.

Кучетата облизаха муцуните си, сякаш разбираха, че става дума за тях, и искаха да изглеждат добре. Ливия се наведе и хвана каишките.

— Не забравяйте за уговорката си, княже.

— Доскоро, Ливия.

Князът се поклони кратко, излезе навън и вдигна ръка за сбогом. Кучетата се разляха.

— О, тихо, досадници такива!

Ливия ги прибра вътре и затръшна вратата. Веднага щом пусна каишките, Тристан и Изолда се втурнаха по излъскания паркет към една медна ваза с рози и зелени клонки. Направиха няколко кръга около големия съд, вирнаха опашки и започнаха да душат.

— О, не, няма да го направите! — извика Ливия и ги вдигна. — Да, знам, че тук мирише като в градината и има най-различни цветя, но това не означава, че можете да се държите неприлично.

Тя отнесе животните до вратата към кухнята, отвори и ги пусна вътре. Още един сериозен проблем — и то само защото Алекс Проков много държеше да се прояви като директор на ботаническа градина.

Когато Ливия влезе в приемния салон, Аурелия беше излязла. Тежкия аромат на цветята изпълваше голямото помещение. Ще ме заболи глава, помисли си Ливия и побърза да излезе. Намери приятелката си в техния салон.

— Ето къде си била!

— Да, имах нужда от чист въздух — отбеляза Аурелия и остави списанието, което четеше. — Добре, че поне в тази стая няма цветя. Този мъж е невероятно импулсивен, Лив. Не разбирам как му е хрумнало да изкупи цял цветарски магазин.

— Струва ми се, че Алекс Проков беше въодушевен от идеята си — отбеляза Ливия. — Това е същото като да бутнеш някого във фонтана, ако случайно се е изпречил на пътя ти.

— Защо не ме напуска мисълта, че нетрадиционните му хрумвания ти харесват?

Ливия направи няколко крачки по салона, но не можа да избяга от втренчения поглед на Аурелия.

— Не си права — каза най-сетне тя. — Макар че... понякога... Но трябва да признаеш, че идеите му са много... вълнуващи.

Ливия спря до прозореца и се обърна към приятелката си. Очите ѝ отново блестят, установи уплашено Аурелия. От опит знаеше, че искрите в сивите зеници крият опасност.

— Когато съм с него, никога не ми е досадно.

— Разбирам, че ти е приятно с него — съгласи се предпазливо Аурелия, — но не смяташ ли, че първо трябва да научим повече за миналото му?

— Не знам дали го искам — чу се да казва Ливия и остана много изненадана от думите си. — Честно казано, предпочитам да не знам какво ще се случи в следващия момент. Разбери, Ели, нито за миг не съм се замислила дали искам да прекарам остатъка от живота си с него. Това е просто една кратка игра. По някакви незнани причини той се интересува от мен и аз го харесвам. На кого ще навредя?

— На никого, надявам се.

Аурелия съвсем не беше убедена в думите си, но се надяваше, че Ливия няма да си изгуби ума. Знаеше, че приятелката ѝ е от хората, които разсъждават трезво, но от време на време чувствата им избликват и тогава става опасно.

— Във всеки случай днес следобед ще изляза с него в парка — обяви Ливия. Очевидно не беше склонна да говори повече за чувствата си. — Ще ми дадеш ли кадифената си наметка? Онази със сивите кожички? Ще я сложа върху сивия следобеден костюм. Така поне няма да се върна измръзнала вкъщи, щом слънцето залезе.

— Разбира се — съгласи се с готовност Аурелия. Трите приятелки често си разменяха дрехи и аксесоари, докато Корнелия се омъжи за Хари Бонъм и се изнесе от къщата. И трите разполагаха с ограничени средства и това беше една възможност да обогатят гардероба си. — Тогава ще ти дам и сивата шапка от сърнешка кожа, както и сивите ръкавици.

— Благодаря ти. — Ливия кимна доволно. — Знаеш ли, мисля, че би могла да понесеш малко цветя в този салон. Една-единствена ваза с жълти хризантеми и златни далии, какво ще кажеш? Според мен ще изглеждат много добре на тази малка масичка.

— И аз мисля така — потвърди Аурелия и се изправи. — Знаеш, че обичам цветята, но...

— ... в умерени количества — завърши изречението Ливия. — За съжаление не мога да обещаая, че руският княз ще спазва мярката.

— Според мен той знае много добре какво е редно и какво не — отговори замислено Аурелия. — Разбираш ли, Лив, имам впечатлението, че той крие много тайни. Само се прави на повърхностен.

Ливия кимна сериозно.

— Всъщност това важи за всички хора, нали? Ако смятах, че познавам изцяло Александър Проков, че той ми е разкрил сърцето и душата си, сигурно щях веднага да изгубя интерес към него.

— Играеш си с огъня.

— Може и да си права. — Ливия се засмя дръзко. — И ако си изгоря пръстите, ще знам защо е станало така.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам — отвърна благоразумно Аурелия. — А сега трябва да се занимаем с Франи. Обещах да я изведа на разходка. Ще обядваме ли заедно?

Ливия изкриви лице.

— Летисия Ийгълторп ме покани на обяд заедно с още няколко дами. За да обсъдим най-новите клюки.

— Мили боже! И защо се съгласи, Лив? — Летисия беше кошмар и за двете млади жени.

— Без да искам — обясни плачевно Ливия. — Поканата беше скрита сред другите и аз отговорих, без да погледна кой я изпраща. Като забелязах какво съм направила, вече беше късно. Джейми бе отнесъл писмото на пощата. Как мислиш, дали да ѝ съобщя, че страдам от мигрена?

Лицето ѝ светна за миг, но бързо помрачня.

— Не, не става. След няколко часа ще изляза на разходка в парка с княз Проков, някой ще ме види и ще ѝ каже.

— Желая ти късмет. Добре, че не е поканила и мен.

— О, със сигурност щеше да те покани, ако вече се беше върнала в града — отговори натъртено Ливия. — Защо просто не дойдеш с мен? — Тази мисъл я развесели. — Да знаеш, че Летисия много ще се радва да те види... и да ти зададе няколко въпросчета за Нел и Хари. Сигурна съм, че умира от любопитство.

— Не, благодаря — отговори решително Аурелия. — Ще се видим по-късно.

— Скъпа Ливия, трябва да ни разкажеш всичко за княз Проков!
— Лили Деврие се надигна от стола си и очите ѝ светнаха любопитно.
— Той изглежда страхотно! Къде се запознахте?

— О, я виж ти! — извика Летисия Ййгълторп. — Наистина ли в столицата се е появил нов руски княз? Защо не знам дори името му?

Ливия въздъхна примирено. Точно това беше очаквала. Присъствието на Лили Деврие в списъка с гостите не предвещаваше нищо добро.

— За съжаление не знам нищо за него. Запознахме се преди два дни на бала у херцогиня Кларингтън. Танцувахме само веднъж.

Ливия се надяваше, че като покаже незаинтересованост, дамите скоро ще сменят темата, но това не стана. Летисия гореше от желание да обсъди новата клюка.

— Кажи ни поне дали е красив — помоли тя. — Може би дори красив и богат?

— Нямам ни най-малка представа има ли пари, или не — отговори с леко раздражение Ливия. — И нямам намерение да обикалям града и да разпитвам чужди хора какво състояние има... ако питаш мен, това е вулгарно.

Думите ѝ постигнаха известен успех. Летисия се нацупи, обърна ѝ гръб и се зае с Лили:

— Разкажи ми нещо повече за него. Откъде идва? Откога пребивава в Лондон?

Лили разпери ръце.

— Нищо не знам. Казаха ми, че е руски княз. Според мен е красив, но явно не е по вкуса на Ливия. — Тя се засмя и хвърли многозначителен поглед към Ливия. Ядосана, младата жена реши, че ще е най-добре да приключи темата веднъж завинаги.

— Косата му е руса, очите му са сини, висок, строен, винаги грижливо облечен — започна да изброява тя на пръсти. — Останах с впечатлението, че не познава добре Лондон. Не сме говорили за нищо специално. Не го познавам.

— Щом Ййгълторп се прибере вкъщи, веднага ще го разпитам — обеща Летисия. — Трябва да кажа, Ливия, че равнодушието ти е забележително. В града пристига красив мъж на възраст за женене, танцува с теб, а ти изобщо не проявяваш интерес. Това не е нормално!

Летисия огледа подканващо дамите в салона.

— Не всички са любопитни като теб, Лети — отбеляза с лека усмивка една възрастна дама.

— Може би си права, но смятам, че е крайно неучтиво от страна на Ливия да не ни каже какво мисли за него — изсъска лейди Ийгълторп. — Време е да обядваме.

Тя се надигна и разтърси оранжевата си пола. Хвана подръка лейди Деврие и поведе гостенките си към трапезарията. Ливия погледна скритом големия часовник на стената. Един и половина. Още деветдесет минути, докато мъчението свърши.

Аурелия и Франи тъкмо се връщаха от разходка в парка, когато Ливия слезе от наетия файтон на Кавендиш Скуеър.

— Лельо Лив, лельо Лив, бяхме в парка! — веднага се развика малкото момиче. — Хранихме патиците!

Малката задърпа ръката на майка си, за да стигнат по-бързо до Ливия.

— Е, как беше обядът? — извика през смях Аурелия, хвана здраво ръката на Франи и я преведе пред улицата. Импулсивната й дъщеря имаше навика да се откъсва и да хуква нанякъде точно когато най-малко се очакваше.

— Ужасен. — Ливия разтърка пулсиращите си слепоочия. — Но вече си знам урока: никога няма да отговарям на покани, без да съм ги прочела. Как не погледнах подателя! Отгатни за какво си говорихме през цялото време.

Ливия се наведе и целуна по бузката малката Франи, която не преставаше да бърбори.

— За княз Проков — засмя се Аурелия.

— Абсолютно правилно. — Ливия хвана другата ръка на момиченцето и трите изкачиха стълбите. — Нали няма да останете още навън?

— О, не, Франи е изтощена до смърт и трябва да си полегне.

Ливия почука, но трябваше да почакат доста време, докато Моркомб отвори. Веднага щом влязоха в залата, усетиха тежкия аромат на цветята.

— Обзалагам се, че не си казала нито дума за величествения подарък на княза — каза Аурелия, пусна ръката на Франи и мина с измъчено изражение покрай двете грамадни вази, сложени от двете страни на вратата. Франи се разпищя от удоволствие и направи няколко обиколки около двете вази като пчеличка, открила цяла градина с нектар.

— Отново позна — отговори Ливия, опитвайки се да надвика възбуденото дете. — Сигурно си представяш как щяха да реагират клюкарките! — Тя поклати глава и отново разтри слепоочията си.

— Но той сигурно ще продължи да те обсипва с внимание и това не може да остане скрито — предупреди я Аурелия. — Готова ли си да се изправиш пред любопитството на дамите?

— О, да. Надявам се знаците на внимание да се придържат към установените граници. Тогава ще се разменят само обичайните клюки. — Ливия забърза по стълбата към горния етаж. — И щом заговорихме за него, мисля, че е време да се приготвя за разходката в парка. Знаем, че ще приказват за нас, но не ме интересува.

— Разходката е напълно в рамките на приличието. — Аурелия се засмя меко. — Но всичките тези цветя вкъщи не са, да знаеш, че съм ти оставила наметката на леглото.

— Благодаря ти, ти си ангел!

Ливия влезе в стаята си и веднага се зае да се приготвя. След около половин час беше напълно готова и се оглеждаше замислено в голямото огледало. Ако наистина имам намерение да разбия сърцето на руския княз, мисля, че съм облечена точно както трябва — каза си тя. Кафявата кадифена наметка блестеше и подчертаваше по особено красив начин тъмните ѝ къдрици, а сивите кожички сякаш бяха създадени точно за очите ѝ. Кожената шапка я правеше по-висока и си пасваше чудесно със сивите ботушки и дългите ръкавици от козя кожа. Ливия кимна доволно и слезе в салона да се покаже на приятелката си.

— Мислиш ли, че мога да се покажа на княза в този вид? — попита весело тя, щом влезе.

Аурелия, която седеше зад малкото писалище, остави перото и се обърна с очакване.

— О, разбира се — отговори доволно тя. — Тоалетът ти е изключително елегантен.

— На кого пишеш?

— На Нел. Искан да попитам дали двамата с Хари имат намерение да се завърнат в Лондон преди Коледа. Когато си тръгнах от Рингууд, Нел още не беше решила.

— Горя от нетърпение да я видя, а и Хари също. — Ливия приседна на страничната облегалка на дивана и грациозно разпростря

пешите си. — Сякаш е минала цяла вечност, откакто избяга с Хари. Оттогава трябва да разчитам само на писмата ѝ.

— Пощата е много бавна — засмя се Аурелия. — Ако беше видяла със собствените си очи къщата на Хари в планините, щеше да разбереш колко е трудно да се изпрачат писма. Мястото е изолирано от света. Да, това е най-доброто описание.

— Разбирам — кимна Ливия. — Знам, че Хари обича това място. Освен това смята, че е най-добре да се скрие някъде, докато обществото забрави онзи стар скандал и смъртта на бившата му жена. Той има инстинкт за тези неща, и то много верен. След като се ожени за Нел, обществото отново раздуха скандала и няколко седмици не се говореше за нищо друго. Но, слава богу, скоро им омръзна и си намериха други теми. Дори да се върнат в Лондон, никой няма да ги одумва.

Ливия помълча малко и продължи замислено:

— Половин година е много време, Ели... Децата сигурно са се променили много. Дали ще ги позная? За щастие Стиви не пострада сериозно от отвличането.

— Доколкото знам, не си спомня какво се е случило — кимна Аурелия. — А и Нел през цялото време е била до него. Окуражавала го е и му е обещавала, че всичко ще завърши добре.

Ливия я погледна с известно съмнение.

— А как е сега братовчедът Найджъл?

— Изцяло е променен. — Аурелия поклати глава. — Все още не разбирам какво го беше прихванало. Как е възможно да играеш с такива високи залози? Защо си навлече всички тези неприятности? Уж не е глупак.

— Права си, не е глупак, но е млад и няма опит — усмихна се с разбиране Ливия. — Събрал се е с лоши приятели, които разполагат с много повече пари от него, и му е било много трудно да признае, че не би могъл да си плаща дълговете.

— Права си — потвърди Аурелия. — Но, слава богу, всичко приключи. Найджъл е отново в Оксфорд и се е посветил изцяло на следването. Преподавателите му се страхуват да не се претоварва. Звучи малко абсурдно, нали?

Ливия се засмя. В този момент се почука и тя скочи.

— О, моят придружител вероятно е пристигнал. Добре ли изглеждам?

Аурелия я огледа критично и кимна утвърдително.

— Всичко е наред. Изглеждаш зашеметяващо.

— Много ви благодаря, мадам!

Ливия се изкиска и излезе от салона с бързи крачки. Прекоси преддверието и пътьом подвикна към кухнята:

— Не си правете труда, Моркомб, аз ще отворя!

Старият иконом кимна неодобрително и се прибра.

— Добър ден, княз Проков!

— Добър ден, Ливия... Моля ви, оставете тези глупости с княза — поздрави той и свали шапка. — Звучи ужасно. — Изправи се и продължи, преди тя да е успяла да му отговори: — Изглеждате чудесно, макар да не сте с костюм за езда.

— Но вие изобщо не споменахте, че ще яздим! — извика сърдито Ливия и погледна с недоумение безупречния му панталон от еленова кожа, блестящите ботуши и котешкото бяло бастунче. — Предположих, че ще се разхождаме. Знаете, че нямам кон. Вече е късно да поискам от конюшната за наемане.

— Крантата, която ви бяха изпратили вчера, изобщо не може да се нарече кон — отвърна пренебрежително той. — Затова отидох и ви купих истински ездитен кон. Погледнете сама.

Той посочи към улицата, Ливия се надигна на пръсти и надникна над рамото му. Гледката я изуми. Спретнато облечен момък държеше за юздите прекрасна казашка кобилка. Сивата и козина блестеше, сякаш бе поръсена със сребро, а крехката структура издаваше, че е расова.

— Божичко, колко е красива! — извика задъхано Ливия. — И подхожда перфектно на вашия вран жребец. От Русия ли я докарахте?

— О, не, купих я вчера от Татърсел — обясни с усмивка той. — Елате да се запознаете.

Ливия не дочака да чуе повторна подкана. Приблужи се и нежно помилва копринената грива на кобилата.

— Здравей, красавице — пошепна тя и плъзна длан по кадифените ноздри. Кобилата вдигна глава, изцвили тихо и леко раздвижи мускулите на шията си.

— Да, наистина е прекрасна — съгласи се самодоволно Алекс. — Търговецът спази обещанието си. Колко време ви трябва, за да се преоблечете?

— Не повече от четвърт час — отговори възбудено Ливия.

— Ще ви чакам.

Той проследи с усмивка как младата дама се втурна по стълбите и се приготви да чака, колкото е необходимо. От опит знаеше, че жената се нуждае поне от половин час, за да се преоблече. Толкова по-голямо беше учудването му, когато Ливия спази обещанието си и се появи на прага точно след петнайсет минути. Очевидно дамата на сърцето му не беше омесена от същото тесто като другите изискани лондончанки. Това го зарадва.

— Ето ме! — извика тя, докато пътъом нахлузваше ръкавиците си. — Надявам се, че не съм се забавила много.

— Изобщо не се забавихте — потвърди той. — Впечатлен съм от бързината ви.

В погледа му светеше възхищение. Ливия бе облякла подчертаващ фигурата ѝ тъмнозелен костюм за езда. Жакетчето имаше еполети и закопчаване като на хусарска униформа. Високата шапка бе украсена с дълго перо.

— Прекрасна сте — прошепна той. — Наистина прекрасна.

Ливия не отговори на забележката му и положи усилия да не забелязва пронизващия му поглед. Въпреки това бе поласкана от вниманието му. Този мъж не се опитваше да крие възхищението си от нея и не се преструваше — това го правеше различен.

Алекс взе юздата на сивата кобила от ръцете на чакащия коняр и я сложи в ръката на Ливия. Наведе се и подложи длан, за да ѝ помогне да се качи на седлото. Тя се справи сръчно и без усилия и се намести удобно. Веднага забеляза колко фина е кожата на седлото и как добре е обработена. Всичко е съобразено с този елегантен кон, каза си доволно тя. Всъщност нито за миг не се беше усъмнила, че Александър Проков купува само най-качествените неща. Руският княз беше много претенциозен. Не би могла да си представи, че се докосва до некачествени вещи, камо ли да ги купува.

— Удобно ли ви е?

Той опипа с опитна ръка сбруята и стигна чак до кожените стремена, за да провери дали са достатъчно стегнати и обхващат ли

добре ботушките ѝ.

— Много съм добре, благодаря.

Ливия се усмихна. Нямахме смисъл да се опитва да крие колко е щастлива, че може да язди такава прекрасна кобила. Гореше от нетърпение да потеглят, за да усети хода на коня. Алекс кимна и възседна врания си жребец. Двамата тръгнаха бавно по улицата, докато конярят ги следваше на почтено разстояние. Неговият кон също беше много по-добър от онези, които обичайно даваха на слугите.

— Да не би да сте решили да си направите собствена конюшня? — попита Ливия, когато завиха по Оксфорд стрийт. Кобилката явно се уплаши от каретите с обковани в желязо колела, които тракаха оглушително, от многото пешеходци и от крясъците на уличните продавачи, защото затанцува нервно, но Ливия успя да я успокои.

— Да, до известна степен — кимна Алекс, който през цялото време я наблюдаваше скритом, за да види как ще се справи с коня. Отначало помисли, че Ливия в никакъв случай няма да успокои нервната кобила, но много скоро разбра, че не е нужно да се тревожи. Тя държеше юздите съвсем спокойно, но направляваше коня си с голяма увереност. Наведе се, пошепна няколко думи и животното веднага се успокои.

— Засега притежавам този вран жребец и две двойки за каретата — обясни Алекс.

— И тази красавица — добави Ливия и помилва шията на кобилата.

— О, не, тя е ваша — възрази той.

Ливия подскочи и стреснатата кобилка направи огромен скок. Нужно ѝ беше известно време, за да успокои животното, преди да отговори на чудовищната му забележка.

— Не ставайте смешен. — В гласа ѝ прозвуча сериозен укор, погледът ѝ ясно издаваше неодобрение.

— Какво смешно има? — попита меко Алекс. — Просто ви купих кон. Най-добрия за вас. Ако нямате конюшня, ще го подслоним в моята. Щом пожелаете да излезете на езда, ще ми пратите вест и конярят ще доведе кобилката пред вратата ви. Просто и удобно.

Ливия продължи да го гледа втренчено, без да мигне.

— Вие сте луд — рече тихо тя. — Не мога да приема такъв подарък, при никакви обстоятелства. Първо, обществото няма да

одобри действията ми и второ, изключено е джентълмен да направи на дама толкова скъп подарък, ако не... Господи, нямам думи да изразя колко ме обидихте.

— Обидил съм ви? — В гласа на Алекс прозвуча искрена изненада. — Как може един подарък да ви обиди? Само преди минута казахте, че кобилата е прекрасна. Искрах само да ви доставя радост. За мен е истинско щастие да гледам как яздите кон, който е достоен за вас.

— Наистина ли не разбирате? — Междувременно Ливия бе проумяла, че той наистина не е в състояние да разбере защо подаръкът му е невъзможен. — Ние с вас изобщо не се познаваме. Срецаха сме се само два пъти... е, добре, три. Какво ще си помислят хората?

— Кой се интересува какво ще си помислят хората?

— Не ставайте глупав — отвърна остро тя и в гласа ѝ прозвуча отчаяние. — Аз живея в това общество и така ще е до края. За вас може би важат само собствените ви правила, княз Проков, но аз не мога да си позволя да участвам във вашите игрички. Готова съм да повярвам, че не сте си помислили нищо лошо, като сте пожелали да ми направите този безсрамен подарък, но ви гарантирам, че обществото ще си извади собствени заключения. Нямам намерение да ставам за посмешище. Мисля, че е най-добре да се върна на Кавендиш Скуеър.

Ливия стегна юздата и обърна коня в посоката, от която идваха. За нещастие точно в този миг се появи файтон. Кобилата изведнъж се озова срещу два едри коня, изцвили страхливо и отметна глава назад. Алекс се наведе светкавично, грабна юздата и издърпа уплашеното животно настрана. Файтонът мина съвсем близо до тях и файтонджията ги наруга с най-груби думи.

— Това не беше особено умно от ваша страна — рече укорно князът. — Никога не обръщайте коня си наред оживена улица.

— Знам — отговори през стиснати зъби Ливия. — Пуснете юздата.

Той се поколеба.

— Нали искахме да отидем в парка. По-добре да продължим разговора някъде, където няма такава движение.

Макар че кипеше от гняв, Ливия се принуди да признае, че той е прав. Беше изключено да се прибере вкъщи сама, както и да се скара с него наред Оксфорд стрийт. Дръпна нетърпеливо юздата и със знак

му даде да разбере, че е съгласна с предложението. Той веднага отдръпна ръката си и потегли напред. Двата стигнаха в мълчание до Хайд Парк и завиха по алеята за ездачи. Само след минути Ливия осъзна, че мястото е крайно неподходящо за сериозен разговор. Прекрасният септемврийски следобед бе привлякъл в парка десетки ездачи. Лондонското висше общество се наслаждаваше на топлото есенно слънце — по широката алея непрестанно трополяха карета, конете се движеха бавно и редицата често-често спираше, когато се срещаха познати и приятели. Нямаха възможност да се измъкнат от навалищата. Освен това непрекъснато срещаха познати и трябваше да се поздравяват. През цялото време ги следваха любопитни погледи. Интересът към коня й също беше голям.

— Не можем да говорим тук — рече тихо тя, за да прекъсне натегнатото мълчание. — Готова съм да направя една обиколка на парка, а после ще ме върнете на Кавендиш Скуеър и ще сложим край на този смешен епизод.

— Не мога да проумея защо наричате подаръка ми смешен — отговори глухо Алекс. И той като нея се стараяше да изглежда спокоен и дори се усмихваше. — Очевидно вашето разбиране за обида е много различно от моето, скъпа.

— Сега това няма значение — отсече Ливия, но като забележа идващия насреща им мъж, веднага млъкна. — О, Ник, как сте? Не съм ви виждала цяла вечност.

— Не бях в града, милейди — отговори сър Никълъс Питършам и спря жребеца си. — Прекрасно животно яздите — добави въодушевено той и огледа внимателно сивата кобила. — Да не би наемната конюшня да е обновила състава, или сте решили да създадете собствена?

— Нито едното, нито другото — отговори бързо Ливия. Трите приятелки се бяха запознали с Ник още първите дни след пристигането си в Лондон и оттогава често се срещаха. Не биваше да го навежда на лоши мисли. — Кобилата не е моя. Княз Проков ми я предостави за разходка в парка. Познавате ли княза, Ник?

— Доколкото си спомням, наскоро се срещнахме в Броукс — отговори небрежно, лорд Питършам. — Как сте, Проков?

— Благодаря, отлично, сър Никълъс. — Алекс кимна и направи лек поклон. — Наслаждаваме се на ездата.

— Ах, разбирам... естествено.

Ник изкриви лице. Отговорът на княза му вдъхна чувството, че присъствието му е нежелано... поне за придружителя на Ливия. Огледа я предпазливо, премести поглед към Проков и кимна несигурно.

— Е, тогава ще ви оставя да яздите спокойно. И без това бързам. Но моля те, Лив, кажи ми имате ли вести от Нел и Хари? В последното писмо, което получих от Хари, пише, че подготвят завръщането си в Лондон.

— Знам само, че в момента са в Хемпшир, за да сключат мир със стария граф — съобщи Ливия. — Нямаме представа кога ще се върнат в Лондон.

Много ѝ се искаше да покани Ник да пояди с тях, но реши да не го прави. Княз Проков се държеше студено и ѝ даваше да разбере, че компанията на Ник е нежелана. Незнайно по какви причини тя прояви разбиране към каприза му. Но как би могло да бъде другояче с мъж, готов да отстрани от пътя си всяко препятствие, дори с непозволени средства? — запита се ядосано тя и веднага си каза, че се ядосва повече на собствената си неспособност да се противопостави на Алекс, отколкото на самия него.

— Заповядайте някой ден на Кавендиш Скуеър, Ник — сбогува се Ливия със сърдечна покана към приятеля си. — Надявам се да ви видим много скоро.

— Разбира се, Лив. Ще дойда още утре, ако нямате нищо против.

— Прекрасно! Довиждане, Ник!

Алекс кимна кратко и лордът се отдалечи със смръщено чело. Нещо не беше наред. Съвсем ясно бе забелязал, че Ливия е нервна и едва се сдържа.

— Добър приятел, предполагам — започна Алекс, щом Ник се отдалечи.

— Да — отговори кратко Ливия.

— Имате ли и други добри приятели сред мъжката половина от обществото? — попита делово той.

— Това изобщо не ви засяга — изсъска Ливия.

Алекс се засмя тихичко.

— Питам се колко съперници имам.

— Съперници? Как да разбирам тази дума? — попита тя, готова да избухне в смях, но веднага се укори, задето безсрамието му я развеселяваше.

— Много държа само аз да се наслаждавам на вниманието на най-красивата, най-възхитителната жена в Лондон — отговори тържествено той.

— Прекалихте със силните думи — отвърна Ливия. — Вашите екстравагантни и безполезни комплименти подлагат на изпитание търпението ми, княз Проков.

— За всичко е виновна руската ми кръв — отговори жално той. — Руският народ обича да преувеличава. Умереността ни е чужда. Все повече се убеждавам, че ми е много трудно да заприличам на англичанин — много по-трудно, отколкото си представях.

— Не ви вярвам нито дума — отговори сърдито тя. — Не вярвам, че вашата руска кръв или така нареченият ви славянски темперамент са отговорни за държанието ви. Вие играете. И по неразбираеми за мен причини ме въвлякохте във вашата игра, но ми позволете да отбележа, че с подобна тактика няма да постигнете каквото сте намислили... каквото и да е то.

Ливия препусна напред и Александър я проследи със замислен поглед.

— Тогава е най-добре да променя тактиката — рече той, когато я настигна и се изравни с нея. — Бихте ли ми казали как е най-добре да се държа, за да стигна по-бързо до целта? Сигурно вече сте разбрали, че схващам бързо.

Ливия го огледа смръщено. В сивите ѝ очи светна неловкост. Инстинктът ѝ подсказваше, че това вече не е игра.

— Моля ви, Алекс, кажете ми искрено: защо се залепихте за мен и не ме пускате?

— Защото съм напълно безсилен срещу обзелото ме чувство — отговори тихо той. — Още когато ви видях за първи път... трябваше... исках... — Усмивката му беше обезоръжаваща. — Защо просто не се чувствате поласкана? Защо не приемате комплиментите ми?

Думите му звучаха напълно невинно. Ливия беше достатъчно искрена пред себе си, за да признае, че обяснението му я развълнува по особен начин. По гърба ѝ пробягваха сладостни тръпки. Не можеше да отрече, че го харесва и че вниманието му я ласкае.

— Добре, ще се опитам — отговори тя, като се стараеше да говори делово. — Но няма да приемам повече подаръци. Даже да е само букет цветя.

— Колко жалко. Нямате представа колко ми е приятно да ви правя подаръци.

— О, моля, не извъртайте нещата! Много ли държите да ме представите като подла неблагодарница? — попита обидено тя. — Убедена съм, че много добре знаете каква е разликата между букет цветя и цяла ботаническа градина. Както и разликата между копринен шал и расова кобила.

— Не виждам особена разлика. Най-важното е подаръкът да е подходящ. Когато правя подарък, искам получателят да се зарадва и да е щастлив. Няма ли да се съгласите поне да ви давам под наем кобилката, когато искате да пояздите?

Докато говореше, Алекс не откъсваше очи от нея и дълбоко в сините зеници светеха искри, които я привличаха неустойимо. В този момент той не ѝ изглеждаше ни най-малко нахален и арогантен, а искрен... и дори раним. Руският княз искаше да ѝ направи подарък, който да я зарадва. С какво право го отблъскваше? Не, това беше абсурд. Гласът вътре в нея, който ѝ внушаваше, че се държи неблагодарно, трябваше да замлъкне.

— Да — отговори просто тя. — Ще се радвам много, ако ми позволите от време на време да яздя тази прекрасна кобила. Много съм ви благодарна, Алекс. — Помилва копринената грива и продължи замислено: — Ездата с нея е огромно удоволствие. Но според мен трябва да я изпробвам на друго място, не в Хайд Парк. Тук сме принудени да се съобразяваме с твърде много хора и коне.

— Тогава да отидем в Ричмънд — предложи веднага той. — Там има достатъчно широки и дълги алеи. Ще отпуснете юздите и ще видите какво може малката.

Казвайки тези думи, князът пришпори коня си.

— Невъзможно! — извика Ливия. Този човек беше непоправим! Наистина ли искаше още сега да я отведе в Ричмънд?

— Скоро ще се стъмни.

— Тогава ще отидем утре сутринта. Ще дойда пред дома ви точно в десет. С кобилата, разбира се. Ще прекараме целия ден заедно. Ще си направим пикник.

В очите на Алекс светеше решителност и Ливия изпита отчаяние.

— Пак го направихте, Алекс.

— Какво съм направил? — попита смаяно той.

— Говорите ми така, сякаш сте убеден, че нямам друга работа, освен да се подчинявам на желанията ви. Нима забравихте, че сър Никълъс обеща да ме посети утре сутринта?

— О, това е без значение — отвърна той с пренебрежителен жест. — Като не ви намери вкъщи, ще остави картичката си и ще намине друг път. Разбира се, можете да му оставите писъмце или да помолите приятелката си да го приеме и да му обясни.

— Ами ако Аурелия има други планове? — попита сухо Ливия.

— Е, добре, напишете му кратко писмо — отговори нетърпеливо князът. — Или кажете на иконома да му обясни. Убеден съм, че утре ни очаква най-прекрасният слънчев ден през тази есен. Трябва да се възползваме от удобния случай.

— През този сезон времето често се променя — напомни му Ливия и въздъхна. — Алекс, вие сте непоправим.

— Да, това е едно от най-приятните ми качества — засмя се той. — А сега искам да изберете име на кобилата.

— Тя не е моя. Защо аз трябва да ѝ дам име? — попита хладно Ливия.

— Защото на мен не ми хрумва нищо подходящо — изохка театрално той. — Сигурно ще я нарека Силвър или нещо подобно. А вие ще ѝ измислите най-хубавото име. Моля ви, направете го — така ще направите услуга и на мен, и на нея. Сигурно знаете, че е от голямо значение как се казва един кон.

Пак успя да ме залъже, помисли си недоволно Ливия и се предаде. Какъв смисъл да се противи?

— Това е вярно... Само че ми трябва време да помисля. Засега вашата красавица ще си остане без име.

— Желаете ли да се връщаме на Кавендиш Скуеър, или ще направим още една обиколка?

— Връщаме се — реши Ливия. Имаше чувството, че е била премазана от парна машина. И кой беше виновен, ако не княз Проков? Тя имаше спешна нужда да си поеме дъх и да обмисли положението много сериозно.

— Както желаете — кимна с усмивка князът.

Щом стигнаха пред къщата ѝ, той скочи от коня, за да ѝ помогне да слезе. Свали я от седлото и стисна ръката ѝ малко по-дълго, отколкото беше нужно и прилично. Накрая я поднесе към устните си и положи лека целувка върху китката.

— Тогава до утре, Ливия — прошепна той и задържа погледа ѝ. — В десет, нали?

Тя кимна и понечи да издърпа ръката си, но той я стисна за миг, после я пусна и с усмивка я придружи до входната врата. Чувствата ѝ се събудиха. Нещо в сините му очи я смущаваше. В погледа му имаше решителност... и желание. Поведението му нямаше нищо общо с безобидните флиртове в обществото. Това вече не беше игра, нито преувеличен комплимент. Точно така, каза си тя с внезапна убеденост, той не играе. Намеренията му са сериозни. Колкото по-бързо разбере какво всъщност става, толкова по-добре за нея.

Алекс почука силно, изчака икономът да отвори вратата и се сбогува. Блясъкът в очите му бе изчезнал, сега в сините зеници светеше само светска учтивост.

— Ще броя минутите до утре, скъпа Ливия.

Тя му се усмихна за сбогом и бързо си влезе вкъщи. Зарадва се, че отново е между добре познатите четири стени на дома си. На сигурно място, където винаги знаеше какво се случва.

Дълбоко замислен, Алекс слезе по стълбите, възседна жребеца си, вдигна глава и огледа внушителната сграда. Нямаше никакво време, трябваше веднага да щурмува крепостта. Ако царят наистина отзове посланика си в Лондон, той трябва да е утвърдил положението си в обществото. Не беше достатъчно да е приет от лекомислените ергени — трябваше да се движи в двора, да е уважаван от влиятелните дами и техните съпрузи, от дипломатите и политиците. Не беше нужно да се ожени веднага. Достатъчно бе да обяви годеща си с уважавана и добре поставена в обществото млада дама и да определят дата за сватбата. Това щеше да му отвори всички врати. Затова бе избрал тактика, която му обещава бързо постигане на целта. Имаше достатъчно опит с жените и беше убеден, че ще спечели играта. Жените направо се разтапяха, когато мъжът се отнасяше към тях с непоколебима решителност, редувана с ласкателни за суетата им жестове. Днес обаче го мъчеха съмнения. Ливия не беше като жените, с които беше

общувал досега. Тя имаше ум и сърце и умееше да води спор. Отдавна бе минала възрастта за женене, но все още беше девствена. Би трябвало да е поласкана, дори въодушевена, че един престижен ерген я отрупва със знаци на внимание. Да, би трябвало да му дава всички аванси, за да ѝ предложи брак. Вместо това тя се стараяше да го държи на разстояние. Сигурно има причини една толкова красива жена да остане сама досега, каза си той. Има нещо, което не ѝ позволява да живее като всички други жени. Вероятно защото е финансово независима... или поне така си мисли. Най-лесното би било да разсее заблудата ѝ и да ѝ предложи брак в замяна. Един вид обезщетение за всички съмнения и обърквания, които носеше със себе си ухаждането. Би било безумие да отхвърли предложението му. Въпреки всички тези разумни доводи обаче той не беше съвсем наясно какво се е случило след първата им среща. Имаше чувството, че се заплита като муха в нейната паяжина и лека-полека губи от поглед основната си цел.

А простата истина беше, че той я желаяше с цялата сила на тялото си. Да, желанието му беше толкова силно, че ако не внимаваше, можеше да го унищожи. И ако беше честен пред себе си, трябваше да признае, че не е само това. Желанието му не беше чисто физическо. Вярно, когато гледаше високия, пищен бюст, стройната талия и прекрасно заобления ханш, слабините му се разтреперваха. Външно Ливия беше много сдържана, но той всеки ден се убеждаваше, че зад хладната външност бушува огън. Тя беше толкова импулсивна, че в леглото сигурно щеше да е прекрасна — а и извън леглото. Ливия Лейси притежаваше темперамент, който му напомняше за живак. Характерът ѝ със сигурност не беше идеален, освен това тя нямаше да се поколебае да използва лактите си, ако някой се опита да нахлуе в личната ѝ сфера. Алекс размишляваше, мечтаеше, усмихваше се...

Най-после се овладя и си заповяда да се стегне. Не биваше да забравя, че иска да се ожени за Ливия, за да я използва като полезен инструмент, като помощник в делата, с които се беше заел. Трябваше да помни това и да не дава воля на горещото желание в сърцето и тялото си. Извърна се назад да види къщата още веднъж и смръщи чело. Имаше още една цел, която не биваше да забравя. Майка си. Жената, която не познаваше. Коя е била София Лейси? Явно любовница на баща му... достатъчно безкористна, за да се откаже от детето си, защото е била убедена, че така е най-добре за него. Още от

най-ранно детство той се разкъсваше от любопитство и гореше от желание да узнае коя е англичанката, която го е родила. В някое скрито ъгълче на къщата със сигурност щеше да намери ключа към истинската природа на майка си. Верните ѝ служители непременно щяха да му разкажат каква е била. Сигурно са ѝ служили дълго и предано, щом се е постарала да осигури старините им. Все още нямаше право да ги разпитва. Първо трябваше да влезе подobaващо в къщата. Да стане техен господар.

Александър разтърси глава и прогони смуцаващите мисли. Трябваше да се съсредоточи изцяло върху мрачните дела, които го бяха довели в Англия. Нямаше време за губене. Дали пък да не приложи друга тактика спрямо Ливия? — запита се изведнъж той. Или да увеличи натиска, като ѝ направя предложение, което да не може да отхвърли? Съзнаваше, че преди да тръгнат за Ричмънд, трябва да е взел решение.

— Какво се е случило? — извика Аурелия веднага щом Ливия влезе в салона. — Защо си с костюм за езда? Нали се бе облякла за разходка?

— Оказа се, че съм се заблудила — отговори Ливия и се отпусна на дивана. — Алекс ме бил поканил на езда, а не на разходка. И доведе страхотна кобилка, купена специално за мен.

За миг Ливия се запита дали да разкаже на приятелката си за истинските намерения на княза, но се отказа. Засега.

— Значи си се преоблякла набързо? — попита Аурелия и присви очи. Нещо не беше наред.

— Точно така — потвърди безгрижно Ливия. — А утре ще отидем на езда в Ричмънд Парк. Искам да изпробвам как препуска кобилата.

— Разбирам — промърмори Аурелия, въпреки че не разбра абсолютно нищо.

— Ник обеща да намине. Моля те да ме извиниш пред него и да му предадеш, че съм възпрепятствана да го видя.

— Разбира се, ще го направя. Кога се видя с Ник?

— Срегнахме се в парка. Нали ти казах, просто спомена, че ще намине. — Ливия явно не казваше цялата истина. — Нямаме твърда

уговорка.

— Разбирам — повтори Аурелия и безпомощността ѝ се засили. — Но щом аз трябва да остана тук, коя ще е компаньонката ти, докато яздиш в Ричмънд Парк с княза?

Ливия вдигна рамене.

— Не ми трябва компаньонка, Ели. Никой няма да ни види, никой няма да узнае.

Аурелия поклати глава.

— Не бъди толкова сигурна. Все някой ще види, че излизаш от града сама с княза, и клюкарките ще узнаят много скоро. Това ще застраши доброто ти име. Опасно е да говорят за теб, нали знаеш? Едно е да яздите в Хайд Парк, където се разхожда цялото общество, но съвсем друго да препускате по самотните алеи на Ричмънд Парк.

Ливия прехапа устни. Приятелката ѝ, естествено, беше права. Но когато се уговори с княза да си направят пикник в Ричмънд Парк, нито тя, нито той мислеше за придружителка. Би било хубаво приятелката ѝ да излезе на разходка с тях — двете се разбираха много добре, но при утрешната среща трети човек беше излишен. Без да го признава пред себе си, тя искаше отново да изпита онзи възбуждащ гъдел на играта с огъня. Прекрасно чувство, което я обземаше при всяка среща с Александър Проков. Мина доста време, преди Ливия да събере смелост да си признае какво изпитва, но сега вече нямаше съмнение. Приличието и съобразяването с обществото няхаха място в света на руския княз и на нея точно това ѝ харесваше. Той я възбуждаше, караше цялото ѝ тяло да пулсира. Ето, още отсега очакваше с тръпнеща радост утрешния ден.

Имаше предостатъчно мъже, с които би могла да излезе на езда в Ричмънд Парк, придружена от Ели, но Александър Проков със сигурност не беше сред тях. Ливия осъзна, че приятелката ѝ я гледа втренчено и се изчерви.

— Ще си взема файтон — реши бързо тя. — Даже да ме види някой, няма да знае накъде съм се запътила. А изляза ли от града, там вече никой не ме познава. Алекс ще ме чака с конете в парка. После пак ще се върна с файтон. Никой няма да ме заподозре.

— Да, никой — съгласи се саркастично Аурелия. — Но не забравяй, че трябва да яздите само по скритите алеи, там, където почти

не ходят хора от нашето общество. Предполагам, че той точно това иска.

Под изучаващия поглед на приятелката ѝ бузите на Ливия пламнаха още по-силно.

— Мисля, че си права — промълви тихо Ливия. — Но разбери, Ели, това засяга само нас.

— Добре, мила, щом така искаш. — Аурелия вдигна рамене. — Аз не нося отговорност за теб. Надявам се, че знаеш какво правиш.

Ливия избухна в смях.

— Сериозно ли мислиш, че знам? Аз не съм толкова сигурна.

— Лив, нямам намерение да ти държа морални проповеди — успокой я с усмивка приятелката ѝ. — Когато Хари се прехвърли през прозореца на Нел, не я укорявахме, помниш ли? Ако ти се иска да преживееш приключение с руския княз под дърветата в Ричмънд Парк, направи го. Само внимавай, защото тревата е влажна.

Ливия се засмя облекчено.

— Надявам се, че няма да се стигне чак дотам. Въпреки това признавам, че мисълта за утрешната езда много ме вълнува.

6

Когато Алекс се върна вкъщи, там го очакваше послание от царя. Той посегна към ножчето за разрязване на писма, счупи печата и се вгледа в равния почерк на владетеля върху разгънатия лист.

„Скъпи приятелю...“

Алекс се разтрепери. Царят винаги го прегръщаше като по-голям брат, освен когато обстоятелствата не изискваха да се държи официално... или когато се ядосваше, че Алекс си позволява да прекрочва границите на приятелството, да му дава непоискани съвети и дори да го критикува, без да крие. Тогава ставаше студен и недостъпен — истински император, който недвусмислено заявяваше на „приятелите“ си, че мястото им в двора съвсем не е сигурно. Единствено и само той имаше право да определя докъде стига приятелството. За разлика от баба си Александър I не умееше да се вслушва в думите на близките си хора. Много често вършеше всичко напук, само за да им покаже кой е господарят. Следваше единствено своите убеждения, а те никога не се променяха. Веднъж решил нещо, Александър упорито държеше на своето.

Алекс въздъхна тихо и зачете писмото. На цяла страница царят изразяваше ентусиазма си от новия съюз с Наполеон и се самовъзхваляваше с най-силни думи. Явно изпитваше пълно доверие в съюза с французина и се надяваше да издигне Русия до ранга на велика сила, чието влияние се разпростира върху целия свят — рамо до рамо с любимия си френски приятел. Двамата заедно ще покорят Европа и ще принудят дори Англия да коленичи. След като се разправят с всички врагове, ще си поделят света. А княз Проков, най-близкият, най-верният приятел на руския цар, ще му помага да върви уверено към тази велика цел. Щом стигнат до целта, ще го възнагради така, както не си е представял дори в най-смелите си мечти.

„Пишете ни скоро, скъпи приятелю, какво е настроението в английския двор. Сигурно сърцата на английските политици се късат, като си мислят за нашия алианс. Как ще реагират, ако Русия се присъедини към континенталната бариера на Наполеон? Какво ще кажат, ако вече не могат да търгуват с Русия?“

А какво ще предприеме Русия, когато Англия спре да внася нашите стоки? — възрази безмълвно Алекс и стисна устни. Англия беше най-големият вносител на руски суровини. Търговията в Москва и Петербург ще замре, ако английските кораби престанат да влизат в пристанищата. Складовете ще се пръскат от стока и няма да има кой да я купи. И всичко това само заради някакъв си корсикански парвеню, както го наричаше вдовстващата царица. Алекс въздъхна и продължи да чете царското послание.

„Какви са плановете на англичаните във връзка с Австрия? Вие, скъпи приятелю, ще откриете всичко това по своя неустойимо привлекателен начин. А ако се боите от лошото отношение на емигрантите в Лондон, не се притеснявайте — аз държа всичко под контрол. Въпреки това ви моля да внимавате, приятелю. Не се доверявайте никому.“

Алекс се намръщи подозрително и прочете последните изречения още веднъж. Звучаха като предупреждение. Но защо му беше на царя да го предупреждава? Дали се страхува, че Алекс ще си навлече гнева на лондонските емигранти? Или предупреждението беше отправено към съвсем друг адрес?

Внезапно Алекс си спомни посещението на княз Михаил Михайлович. Старецът бе останал верен на своя цар, но иначе не беше особено умен. Ако тайната полиция му е наредила да следи княз Проков, няма да научи нищо интересно.

— Вкъщи ли ще благоволи да вечеря Ваше Сиятелство? — осведоми се Борис, който по обичая си се бе появил безшумно.

Александър поклати глава.

— Не. Отивам с приятели на опера. — Хвърли бърз поглед към позлатения часовник върху камината и се стресна. — Господи, закъснявам! Моля, донесете ми чаша шери в стаята, докато се преобличам.

Князът мина през малкото си светилище и оттам в спалнята, като пътьом сваляше костюма за езда. Само след минута Борис донесе гарафа с шери и чиния бисквити и ги остави върху скрина. Алекс си наля и изчака камериерът да извади от гардероба черен жакет, бяла жилетка и панталон до коленете — тоалет, подходящ за операта. Точно когато обличаше жакета, някой почука на входната врата.

— Кой ли идва точно сега? — учуди се Александър. — Нямам никакво желание да приемам посетители.

— Ще видя, господарю — отговори спокойно камериерът и отвори вратата към преддверието. — Не се безпокойте, само пратеник. Лев вече се е погрижил.

Борис излезе в коридора и повика момчето, което тъкмо затваряше входната врата.

Хлапакът, не повече от четиринайсетгодишен, се втурна към него и се подхлъзна на полирания под. Поклони се дълбоко и подаде запечатания плик на камериера.

— За негово сиятелство.

— Сякаш не мога и сам да видя — отбеляза с леко смръщване камериерът и се обърна отново към стаята на господаря си: — Да изпратя ли Лев за карета, Ваше Сиятелство?

— Да, след пет минути съм готов. — Алекс стоеше пред голямото огледало и оправяше колосаното шалче на шията си. — Дайте да видя кой ми е писал.

Той протегна ръка, без да отвръща поглед от огледалото, докато приглаждаше една гънка в снежнобелия лен. Най-сетне доволен от вида си, изпъна рамене и сведе поглед към писмото. Почеркът събуди любопитството му. Явно го е писала жена, каза си той, въпреки че хартията е бяла, неароматизирана, а буквите не са украсени с красиви завъртулки, както обичат да правят жените. Взе пила за нокти от сребърната табла върху скрина и отвори печата. Разгъна листа, прочете

набързо писмото и на лицето му изгря усмивка. Очевидно лейди Ливия се притесняваше за доброто си име и искаше да се предпази... но не стигаше чак дотам да поведе със себе си компаньонка. Предложението ѝ можеше да се определи недвусмислено като уговорка. А всъщност си беше тайна среща. Явно младата дама имаше и друго предвид, не само да провери как препуска кобилата. Алекс се засмя доволно.

Ливия бе взела решението вместо него. Би било грешка да промени тактиката точно сега. Ако продължи да ѝ оказва — натиск и даже го засили, цитаделата скоро ще се предаде. Лейди Ливия явно искаше да се поддаде на импулсите си. Точно както беше предположил. Искреният ѝ смях и ярко изразеното чувство за хумор го завладяха от първия миг. Тя бе докоснала една скрита струна в сърцето му, която го тласкаше да прати приличието по дяволите и да се отдаде на желанията си. Сериозно постижение за млада жена в положението на Ливия, помисли си Алекс, но то я прави още по-привлекателна. Да, тя ще е най-добрата партньорка за него. Ще му помогне да осъществи плана си.

— Кажете на кочияша да почака — заповяда през рамо Алекс — и съобщете на Лев, че трябва да се приготви да отнесе писмо на Кавендиш Скуеър.

Князът влезе в своята светая светих, седна зад писалището си и бързо започна да пише отговор.

— Я ми кажи, Хари, какво изпитваш, когато чуеш името княз Проков? Звънват ли в главата ти предупредителни камбанки? — Корнелия се обърна към съпруга си и нетърпеливо разтърси глава. Хари Бонъм бе свел глава към писмото на Аурелия и усилено размишляваше. Като чу гласа на жена си, се извърна към нея и се засмя развеселено.

— Може би да... а може би не — отговори той с лека ирония. Двамата седяха в библиотеката на Дейджънхем Менър, провинциалното имение на Корнелия. Всъщност къщата принадлежеше на малкия ѝ син Стийв, който след смъртта на баща си бе наследил титлата виконт Дейджънхем и цялото семейно богатство. Но докато Стийв порасне и се ожени, Корнелия смяташе наследството

за своя собственост. Тя се облегна на рамото на мъжа си и посегна игриво към пергамента.

— Не виждам как би могъл да научиш нещо за него — отбеляза тя. — Откъде ще събереш сведения? Отдавна си прекъснал връзка с приятелчетата си от подземния свят. Сигурна съм, че напълно са те забравили.

Корнелия грабна писмото и се зачете.

— Е, това беше крайно неучтиво — оплака се през смях Хари, хвана жена си през кръста и я сложи на коляното си. — Чуй ме, Нел, постарай се да си мълчиш. И да знаеш, че съм взел твърдото решение да те опитомя.

Той я прегърна здраво, изви главата ѝ назад и целуна засмените ѝ устни. Корнелия се сгуши в него, дъхът ѝ се ускори, бузите ѝ пламнаха, а в очите ѝ блесна желание. Хари я целуна отново.

— Очевидно съм била права — промърмори тя и нежно плъзна пръст по бузата му. — Как мислиш, не е ли време да се завърнем в Лондон, любов моя?

— С други думи, писнало ти е да живееш откъсната от света с новоизпечения си съпруг, така ли? — Хари вдигна ръката ѝ към устните си и започна да целува пръстите един по един.

— Изобщо не исках да кажа това — нацупи се Нел. — Но имам впечатление, че започваш да ставаш неспокоен. Сигурно не те мъчи скука, но имаш нужда от работа. — Тя вдигна глава и го измери с внимателен поглед. — Не се лъжа, нали?

Хари кимна. Нямахше смисъл да я залъгва.

— Права си, скъпа. Пръстите вече ме сърбят да се заема с нещо ново.

— Тогава да действваме, преди да те е засърбяло цялото тяло — реши Корнелия и скочи от коленете му. — Ще кажа на Линтън, че утре се връщаме в Лондон. Така ще има достатъчно време да подготви децата. Знам, че ще ми се разсърди, но няма как — заключи тя и тръгна към вратата.

— Почакай! — извика подире ѝ Хари и тя спря с ръка на бравата. — Според мен, Нел, ти също копнееш да се върнеш в отечеството, както аз искам отново да се захвана с работата си.

Корнелия се усмихна с лека меланхолия.

— Да, прав си. Горя от желание да видя и да опозная княза, който така упорито преследва Лив. Ели май храни известни съмнения относно мотивите му, какво ще кажеш?

— Не съм съвсем сигурен. По-скоро се притеснява, че Ливия реагира така силно на авансите му.

— Да, това е — прошепна Корнелия. — И аз останах с усещането, че Лив харесва руския княз много повече, отколкото позволява приличието. Това плаши Ели. Как мислиш, ще можеш ли да научиш нещо повече за него?

— О, разбира се — кимна уверено Хари. — При сегашните обстоятелства нито един руски емигрант не остава извън обсега на министерството. Всъщност и преди беше така, но след мира от Тилзит мерките за сигурност се увеличиха... Е, добре — заключи той и стана. — Ще възложа на иконома да предупреди Хектор, че вдругиден отново ще се настаним на Монт стрийт. С децата в каретата ще се налага да почиваме по-често. И да нощуваме в някоя крайпътна гостилница.

Корнелия изкриви лице. Хари вече беше наясно колко пъти трябваше да спира каретата с две деца, на които им ставаше лошо от друсането.

— Ще почиваме на всеки два часа и се надявам, че Сузи ще издържи — рече тя, но явно много не вярваше в думите си. Хари кимна.

— Смятам, че ще се справи. Но ако каретата се раздруса и й стане много лошо, ще я взема пред мен на коня.

— Добро предложение. И аз правя така, когато вече не издържам. Да се надяваме, че пътуването ще мине без особени проблеми.

Хари кимна и предупредително вдигна пръст.

— И не забравяй да напишеш кратко писъмце на достопочтения граф. Сбогувай се с него, както е редно.

— С най-голямо удоволствие — засмя се Корнелия. — Още тази вечер ще го изпратя в Маркби Хол.

В Маркби Хол живееше бащата на починалия ѝ съпруг. Имението се намиреше на около две мили от Дейджънхем Менър. Корнелия не изпитваше особено топли чувства към бившия си свекър — още преди да се омъжи за виконт Дейджънхем, старият граф бе задвижил всички лостове, за да контролира живота им. Това, естествено, се отнасяше и за живота на сина ѝ Стийв, внук и

наследник на семейното богатство. Първата му реакция след брака ѝ с Хари беше изблик на ярост. Много скоро обаче Хари успя да го примири със себе си и графът прие новия съпруг на бившата си снаха. Корнелия предполагаше, че Хари е обещал на стареца да не взема решения за бъдещето на Стийв, без да се посъветва с него и без да получи изричното му съгласие. Това я изпълваше с възхищение към съпруга ѝ, защото знаеше, че самата тя никога не би приела такова предложение. Но Хари беше великодушен и почтен човек. И главното — знаеше как да постъпи в една или друга ситуация. Сега смяташе, че не е добре да разлайва спящите кучета, и сигурно беше прав. Тя нямаше намерение да разпитва Хари как е постигнал помирението. Знаеше, че ще дойде време, когато ще могат свободно да говорят по темата. По-добре да изчака. А сега трябваше да отиде в детската стая и да уведоми Линтън, че още утре заминават за Лондон. Знаеше, че я очаква буря от протести.

Ливия се събуди още на разсъмване, възбудена от предстоящия ден. Отметна завивката, стана и се протегна с чувството, че си е отспала и е бодра и свежа. Вдигна завесите, отвори прозореца, седна на перваза и се загледа към Скуеър Гардън. Растенията в градината бяха покрити с роса. Изгревът на слънцето бе потопил небето в наситено оранжевочервено, а песните на птиците изпълваха въздуха, който вече ухаеше на есен. В този ранен час градът изглеждаше чист и нов. След час или два отново щеше да стане шумен и мръсен, железните колела на каретите щяха да затрополят по паважа и улиците щяха да се изпълнят с крясъци, воня на тор и човешки отпадъци, пот и гниещи зеленчуци, прясно опечен хляб и месо. Сега обаче Ливия имаше чувството, че целият град ѝ принадлежи, че всички обещания, скрити между стените му, са предназначени само за нея. Глупава мисъл, каза си с лека усмивка тя, но въпреки това не можа да потисне сладостните тръпки, които пробягаха по гърба ѝ.

Ливия скочи на пода и отиде до гардероба. За първи път в живота си изпитваше желание да притежава повече дрехи — не само един-единствен костюм за езда. Да, костюмът и беше много елегантен, но князът вече я бе виждал два пъти с него. Я се овладей, заповяда си тя. И приятелките ѝ, и тя самата не бяха суетни. Баща ѝ, строгият отец

Лейси, беше аристократ, отказал се от достойната стара титла и приписал доходите от земите си на църквата. Самият той живееше скромно като обикновен провинциален свещеник и възпита единственото си дете в съзнанието да цени простите радости на живота и дори да ги обича. Още от най-ранните ѝ години самоотричането и строгите упражнения по скромност бяха част от всекидневието ѝ. Не е нужно да размишлявам дълго, за да знам какво би казал татко за един руски княз, помисли си Ливия и се засмя тихо. За щастие досега баща ѝ не бе имал случай да забележи своенравното съществуване, което се криеше в усърдно молещото се момиче.

Тя извади костюма за езда от гардероба и се запита какво би могла да стори, за да промени общото впечатление с няколко малки трика. В този момент някой почука на вратата ѝ, явно и Аурелия беше ранобудна като нея.

— Добро утро, Лив, радвам се, че вече си на крак — поздрави весело приятелката ѝ. — Франи ме събуди още преди половин час и реших да намина, за да видя дали си вече будна и знаеш ли какво — хрумна ми, че би могла да облечеш моето черно жакетче към зелената пола на костюма. Така ще изглеждаш напълно нова.

Аурелия вдигна високо късото, вталено жакетче със златни ширити.

— Убедена съм, че ще ти стои добре.

— Малко дръзка комбинация, не мислиш ли? — попита тихо Ливия. — Зелено, черно и златно. Но си права, че ще изглежда много добре. — Внезапно в очите ѝ светнаха дяволски искри. — Не съм сигурна, че ще ми стане. Ти си по-тънка от мен... особено тук... — Ръцете ѝ се плъзнаха към бюста. — Аз имам доста... плът.

— Жакетчето ще подчертава фигурата ти, а това е много важно — увери я Аурелия и ѝ намигна. Остави дрехата на леглото и попита: — По кое време ще се срещнеш с твоя княз?

— Изобщо не е мой княз — отговори остро Ливия. — В писмото му пишеше, че в десет ще ме чака с конете на Уайт Арт край Ричмънд Гейт. Твърде рано, за да яздим из парка само за удоволствие. Но поне няма да има хора.

— С файтона ще пътуваш поне час — предположи Аурелия — Това означава, че трябва да излезеш от къщи в девет.

— Да, в девет — кимна Ливия. — Но ако се забавя, той ще почака. Право на дамата е да определи кога ще пристигне.

— Точно така — кимна сериозно Аурелия. — Не би било зле да сложиш и черната ми филцова шапка с воал вместо твоята с перото. Така князът изобщо няма да забележи, че носиш същия костюм като вчера.

— И какво толкова, ако забележи? — попита сърдито Ливия. — Изобщо не е негова работа, че изборът в гардероба ми е ограничен.

— Точно така — кимна отново Аурелия и се усмихна едва забележимо. — Отивам да донеса шапката.

Точно в девет Джейми скочи от файтона, който беше довел от ъгъла на площада, и се втурна към входната врата.

— Джарви каза, че много се радвал да се поразходи до Ричмънд, лейди Ливия — съобщи весело той, влизайки шумно в преддверието. — Първите два файтона, които спрях, не пожелаха да отидат чак дотам.

— Много ти благодаря, Джейми. — Ливия кимна любезно и опъна ръкавиците си. — Знаех си, че ще се справиш.

— Във файтона си абсолютно скрита — рече тихо Аурелия и нагласи воала пред лицето на приятелката си. — Не искам никой да те познае. Всъщност не си изложена на опасност, защото по това време хората от висшето общество спят сладък сън. В Ричмънд Парк няма да има други ездачи, освен вас. — Тя отстъпи крачка назад, за да огледа Ливия и кимна доволно. — Отлично ти стои. Много си елегантна.

— Готова съм за приключението. — Ливия се засмя и целуна приятелката си по бузата. — Много ти благодаря, Ели. Ти си моята опора в този луд свят.

— Ама че глупости! — възмути се през смях младата жена.

— Ти нямаш нужда от опора. Хайде, върви и гледай да прекараш деня по най-приятния начин. Ако кобилата е такава, каквато ми я описваш, язденето ще е истинско удоволствие. Наслаждавай се и не мисли за приличието и обществените норми.

— Ти си чудесна — усмихна се топло Ливия. — Точно в това е смисълът на сутрешното упражнение.

— Много добре го каза — съгласи се сериозно Аурелия.

— Точно в това е смисълът.

Алекс чакаше край конюшната за ездитни животни в Уайт Харт, удряше с ръкавиците по дланта си и често-често поглеждаше часовника, окачен над вратата. Десет минаваше. Защо тя не идваше? Самият той пристигна в девет, закуси в гостилницата в най-добро настроение и зачака. Допреди няколко минути всичко изглеждаше наред. Сега обаче се пръскаше от нетърпение — въпреки че обикновено не си позволяваше да допуска подобни чувства до сърцето си. Защото беше убеден, че всяко бързане неизбежно води до непростими грешки, никой не можеше да се мери с него, когато ставаше въпрос да изчака естественото и желано развитие на нещата в пълно спокойствие. Защо тогава тази сутрин не съумяваше да чака спокойно и непрекъснато поглеждаше часовника? Ливия със сигурност щеше да дойде. Той изобщо не се съмняваше в това. За да стигне дотук на кон, човек имаше нужда от около час, с наемния файтон беше доста по-бавно.

Докато търсеше разумни извинения за закъснението на своята дама, Алекс нервно потрепваше с токовете на ботушите си по паважа. Най-сетне, точно в десет и петнайсет, на входната алея се появи файтон. В сърцето му пламна радостно очакване. Почувства се като в началото на вълнуващ лов. По гърба му пробягваха тръпки. Да, май това беше точната дума — той се бе впуснал в лов с неизвестен край.

Още преди кочияшът да спре лекия файтон, Алекс се втурна да отвори вратичката.

— Добро утро, Ливия — поздрави той, свали шапка и се поклони. Усмивката му беше топла, слънчевите лъчи позлатяваха гъстата руса коса. Гласът му прозвуча съвсем спокойно, сякаш изобщо не бе проявявал нетърпение. Подаде ѝ ръка да слезе от файтона и отново се усмихна.

По целия път дотук Ливия имаше чувството, че се готви да навлезе в непозната територия. Абсолютно непозната. На няколко пъти беше готова да се подаде навън и да помоли кочияша да се върне на

Кавендиш Скуеър. Но всеки път се облягаше на вехтата тапицерия, скръстваше ръце в скута, стисваше устни и чакаше сърцето ѝ да се успокои и погледът ѝ да се проясни. Като видя Алекс, тя пое дълбоко въздух, отговори на поздрава му и остана приятно изненадана от спокойствието в гласа му. Сякаш случайно се бяха срещнали на улицата. Нищо не подсказваше, че е дошла на тайна среща с неизвестен изход.

Както обикновено, Алекс беше безупречно облечен: бричове от еленова кожа, блестящи ботуши, тъмнозелено палто и скромно вързано шалче от бял лен. По нищо не приличаше на денди, с нищо не изтъкваше красивата си външност. В същото време обаче беше толкова съвършен, че почти я уплаши. Внезапно я обзе желание да го види разрошен и изпотен, с разбъркани дрехи, смутен... Тогава щяха да се срещнат на едно ниво и да продължат започнатата игра.

Ливия се хвана за ръката му и стъпи на паважа. Яркото утринно слънце заслепи очите ѝ след полумрака във фойтона и тя примигна зад черния воал на шапката.

— Какво прекрасно утро — отбеляза тя и издърпа ръката си, която той явно бе забравил да пусне. Баналната забележка нямаше нищо общо с объркващите чувства, които бушуваха в сърцето ѝ. Мрачните ѝ опасения се намесваха така силно в радостното очакване, че когато вдигна глава към него, тя бе готова да се изсмее — само дето изобщо не ѝ беше до смях. Каква бъркотия...

— Сякаш специално създадено за разходка на кон — добави той със същия тон. Гласът му прозвуча спокойно, едва ли не делово, но погледът, с който обходи тялото ѝ, нямаше нищо общо с тона му. Обикновено очите му блестяха светлосини, но тази сутрин бяха потъмнели и пламтяха. Ливия откри в изпитателния му поглед нетърпение, глад и желание и стомахът ѝ се сви на топка. Внезапно разбра, че всички маневри, с които се опитваше да крие истинските си чувства, са напразни. Воалът се оказа излишен. Етикетът на цивилизованото общество, задължителен и за двамата, практически вече не съществуваше. Ливия хвърли поглед в дълбините на пропастта и разбра, че стои на ръба. Между двамата надвисна тежко мълчание, прекъснато след минута от Алекс.

— Искате ли да се освежите в гостилницата, преди да потеглим? Наех частен салон и една прислужница очаква нарежданията ви.

Незнайно по какви причини Ливия остана много изненадана от проникателността му. В същото време любезността му успокои нервите ѝ и пропастта се разми някъде далеч.

— Много благодаря, с удоволствие бих се освежила малко — кимна величествено тя.

— Тогава да влезем. — Алекс протегна ръка и внимателно повдигна воала на красивата черна шапчица, нахлупена върху тъмните къдрици. — Така е по-добре. Искам да виждам очите ви.

Синият му поглед сияеше и беше толкова настойчив, сякаш бе решил да запомни всеки сантиметър от фигурата и лицето ѝ. Накрая кимна кратко, сякаш одобряваше видяното, мушна ръката ѝ под лакътя си и я поведе към входната врата. Спокойствието ѝ се изпари на мига. Настойчивият поглед и собственическите маниери бяха в противоречие с правилата на обществото, да не говорим, че двама души, запознали се едва преди няколко дни, бяха длъжни да стоят на почтено разстояние един от друг. Щом се бе съгласила да излезе на езда с него, защо настояваше да запазят срещата си в тайна — това беше крайно неприлично. Всъщност Александър Проков никога не е стоял на почтено разстояние от мен, спомни си Ливия, още от първата ни среща... Точно така, той бе уредил тази среща грижливо и без да се съобразява с желанията ѝ. От друга страна обаче, не се опитваше да я залъгва. Освен това е малко късно да се обвиняваме един друг, реши тя, предаде се на силата му и му разреши да я въведе в гостилницата.

Салонът беше приятно обзаведен и чист. На масата ги очакваха кафе с хляб и масло. Зад паравана бе поставена масичка с леген и кана с топла вода. На прага ги очакваше млада прислужница.

— От колко време имате нужда? — попита Алекс и спря на прага, за да огледа всичко ли е наред.

— Няма да се забавя повече от четвърт час — обеща Ливия.

— Ще ви чакам при конете — каза той и се наведе над ръката ѝ. — Побързайте, моля ви. — Шепотът му погали нежната кожа.

Ливия свали ръкавиците си и пое чашата с кафе, която ѝ подаде момичето. Отпи жадно от ободряващата напитка и се опита да си възвърне самообладанието. Какво толкова страшно, че ще преживее едно малко приключение? На кого ще навреди? Никой няма да узнае. Ще язди прекрасен кон, придружена от мъж, чиято компания цени —

нито повече, нито по-малко. Ливия кимна няколко пъти и се скри зад паравана.

Точно след час тя слезе в двора на гостилницата. Алекс я очакваше с конете и разговаряше с непознат мъж. Като я забеляза, рязко прекъсна разговора.

— Тогава до обед, Борис.

— Да, Ваше Сиятелство. — Непознатият мъж се поклони пред Ливия. — Добър ден, мадам.

Ливия отговори на поздравата с отсъстващ вид. Думите на княза отново събудиха безпокойството ѝ. Какво означаваше „до обед“?

Тя се приближи до сребърната кобила и нежно помилва кадифените ѝ ноздри. Животното изцвили тихо, под меката козина премина тръпка. Явно очакваше разходката със същото нетърпение като нея.

— Наистина е красавица — пошепна Ливия и стъпи върху преплетените ръце на Алекс, за да се качи на седлото.

— Междуременно измислихте ли как ще я кръстите? — попита весело той и се метна на гърба на врания жребец.

— Още не я познавам добре — отговори Ливия и поглади копринената грива. — Днес за пръв път ще имам възможност да я поюздя истински. После ще реша.

— Тогава да вървим!

Алекс цъкна с език и враният кон препусна.

В момента, в който Ливия се настани на седялото, опасенията ѝ се разпръснаха. Отпусна се и препусна след Алекс към входа на парка. Свежият въздух миришеше на есен, но слънцето все още топлеше. Двамата избраха широка алея, оградена от двете страни от цветни лехи. Ливия заби токове в хълбоците на кобилата. Животното отметна глава и препусна в галоп. Краката му равномерно се разтягаха и прибираха. Ливия се нагоди без усилия към ускорения ритъм. След малко отново смушка коня и той се понесе по алеята в пълен галоп. Вятърът повдигна черния воал от лицето ѝ и охлади бузите ѝ. Устните ѝ се отвориха, готови да нададат въодушевен вик.

Враният жребец също ускори ход и много скоро се изравни със сребърната кобила. Двамата продължиха напред в галоп. Алекс улови погледа на спътницата си и избухна в смях. Очевидно ездата го въодушевяваше не по-малко от нея.

— Пуснете юздите! — надвика той свиренето на вятъра и даде пример.

Ливия се наведе над шията на кобилата, за да намали съпротивлението на вятъра, зашепна нежни думи в наострените уши, за да ускори хода ѝ. Животното буквално полетя по широката алея. Черният казашки кон на Алекс поддържаше темпото без усилие и явно беше готов да я надмине.

След няколко минути луд галоп Ливия обузда кобилката си, защото знаеше, че нито сърцето, нито дробовете и са издръжливи като на врания жребец. Макар и с нежелание, кобилата забави ход и препусна в лек галоп. Алекс също стегна юздите на коня си и изчака Ливия да го настигне.

— Отлично преценихте силите на кобилката — похвали я той. — Знаех си, че двете ще си паснете много добре.

— Тя е толкова нежна — отговори Ливия и помилва тила на кобилата, която не изглеждаше ни най-малко изтощена след дивия галоп. Точно обратното — явно гореше от желание да започне второ надбягване, защото отметна глава и изпръхтя възбудено. — А как се казва вашият жребец?

— Сюлейман.

— О, Сюлейман Великолепни — засмя се Ливия. — Много му отива. Аз пък ще кръстя дамата Дафне. — Тя помилва отново шията на кобилата и обясни: — Като нимфата от блатистите гори, която много обичала лова.

— И се влюбила в Аполон. — Алекс вдигна вежди. — Ако не съм забравил уроците по гръцка митология, тя не искала женитба. Помолила баща си да уважи желанието ѝ.

— Точно така. Той ѝ казал, че няма да я принуждава. Но красотата ѝ се оказала гибелна за нея — продължи историята Ливия. — Аполон ѝ заложил капан, за да я спечели, но тя предпочела да се превърне в лаврово дръвче, вместо да му се отдаде.

— Точно така — промърмори Алекс и ѝ хвърли бърз поглед отстрани, докато препускаха. — Бих искал да знам дали някои вече се е опитвал да заложил капан на лейди Ливия Лейси...

Ливия се обърна и го изгледа пронизващо.

— И защо да се опитва?

— Ами... моля за извинение. — Алекс вдигна ръка. — Просто ми е чудно, че красива жена като вас живее сама. На вашата...

— Възраст — помогна му Ливия с остър глас. — Вижте, княз Проков, аз живея сама, защото така съм си избрала да живея. И разкривам всеки капан, все едно от кого ми е заложен. Освен това никой не се опитва да ми залага капани. Това не е цивилизовано.

Ливия отново пришпори коня си — по-силно, отколкото беше възнамерявала и кобилата препусна в буен галоп. Алекс не свалеше очи от лицето ѝ. Пак направих грешка, каза си сърдито той. Защо никога не можеше да намери правилните думи с тази жена? Надяваше се на лек, весел разговор, който да му даде възможност да изложи намеренията си. Вместо това се прояви като тронав селянин, нечувствителен, дебелокож, неспособен да произнесе една красива дума...

Алекс пришпори Сюлейман и я последва. Ливия чу тропота на копитата му и подкара кобилата по тясна пътека между дърветата. Ако искаше да я следва, Алекс трябваше да забави ход. Странно защо, преследването я възбуди. По тялото ѝ преминаваха тръпки. Изпита абсурдното желание да докаже на преследвача си, че е по-умна от него, да му се изплъзне. Неволно насочи Дафне по още по-тясна пътека с ниско надвиснали клони. Алекс щеше отново да забави ход... ако изобщо си направи труда да я последва. Тя изпита още по-силна възбуда, като си представи колко разочарована би била, ако той се откаже от играта. В края на пътеката се издигаше огромен стар дъб, а зад него се простираше малко плато, обрасло с трева. Тук и там растяха величествени букови дървета.

Само на метър от земята бе израсло силно разклонение на дъба, което събуди у Ливия прекрасни спомени от детството. В Ню Форест, красива област в Хемпшир, където се намираще малкото село Рингууд — там бяха израснали Ели, Нел и тя. Съвсем близо до селото растеше също такъв дъб с ниски разклонения. През ваканциите трите момичета изследваха мястото, придружени от Фредерик, по-големия брат на Нел, и приятелите му от училище. Това продължи няколко години, докато родителите решиха, че дъщерите им вече трябва да се захванат с женски занимания. През тези лета най-голямото им удоволствие беше да се катерят по стария дъб.

Ливия хвърли бърз поглед през рамо. Нито следа от Алекс и врания жребец. Щом стигна под дъба, тя спря Дафне и грижливо върза юздите на седлото. После вдигна поглед към дебелия клон и бързо се пренесе в детството си. Без да се поколебае нито минута, се надигна, хвана се за клона и се метна нагоре, към короната на дървото. Мускулите и цялото ѝ тяло веднага си спомниха какво точно трябваше да правят — все пак бяха изпълнявали това движение безброй пъти в миналото. Някога трябваше да разчита на Фредерик и приятелите му, които я вдигаха, докато стигне до някой клон. Но на гърба на Дафне нямаше нужда от помощ.

Когато престана да усеща тежестта на ездачката си, кобилата изпръхтя стреснато и започна да рие с копита. След малко обаче вдигна глава и наостри уши — явно бе усетила другия кон. Едрият вран жребец се появи почти веднага. Въпреки тясната пътека препускаше с голяма скорост. Алекс се бе навел към шията на животното, за да избегне ударите на ниско надвисналите клони. Откакто Ливия и Дафне бяха изчезнали, той не преставаше да се ругае за глупостта си. Като откри кобилата без ездачка, сърцето му спря да бие.

Огледа се бързо, но не видя никъде Ливия. Възможно ли е кобилата да я е хвърлила някъде по пътя и да е спряла тук? Не, невъзможно, тя беше опитна ездачка. Или някои висящ клон я е помел от седлото? Дали не лежи някъде в безсъзнание?

— Ливия! Ливия! — Алекс извика с такава сила, че и двата коня се подплашиха. Никакъв отговор. По челото му изби студена пот. Сърцето му биеше безумно. Той препусна към кобилата, която се бе обърнала и вървеше към врания жребец. Тогава Алекс забеляза, че юздите са вързани за седлото, и то много грижливо. Това не беше случайно. Човек, ударен от увиснал клон, не би могъл да върже юздите, преди да падне в безсъзнание на земята.

Князът присви очи и огледа тясната пътека, обградена от величествени дървета. Паниката му се разсея. Къде, по дяволите, се е скрила? — запита се гневно той. Явно бе решила да си поиграе с него. Да си поиграе на криеница... какъв беше смисълът на тази игра?

Алекс скочи от гърба на коня и закричи към мястото, където стоеше кобилата. След секунди нещо го удари по бузата. Стреснат, той сведе поглед към земята. В краката му лежеше жълъд.

— Ливия, вие сте истински дявол! — извика той и за първи път погледна нагоре.

Тя се засмя весело и се настани още по-удобно сред клоните на дървото.

— Бях убедена, че отдавна съм забравила как се катери по дърветата — обясни тя, — и останах много учудена, когато се оказа, че тялото помни детските номера. Не е лошо постижение за застаряваща девица, нали?

— Много добре знаете, че не исках да кажа това — отвърна несигурно той. Не знаеше дали да се засмее, или да се ядоса.

— Може би — отговори през смях Ливия. — Честно казано, просто не можах да устоя на изкушението да раздрусам малко непоколебимото ви самочувствие.

Алекс се намръщи, но в следващия миг избухна в смях.

— И успяхте! Заслужавам си го. Очаквах от вас какво ли не, но да се катерите като момче по дърветата... Сега обаче е време да слезете. — Той протегна ръце. — И внимавайте да не си скъсате дрехите.

Ливия се наведе, сложи ръце на раменете му и се приготви да скочи. Ала Алекс светкавично я улови през талията ѝ и я дръпна от клона, на който седеше. За момент Ливия се озова във въздуха над главата му и той я погледна усмихнат, с дръзко святкащи очи.

— Упорита като магаре... истинско диваче — заяви той и я сложи да стъпи на земята.

Ливия се прокле на ум, защото осъзна, че той нарочно е я свалил от дървото по този начин. С успешната игра на криеница тя бе извоювала предимство, но след като той почти я прегърна, това предимство се разтвори във въздуха — в момента тя се чувстваше объркана, едва ли не уплашена. От триумфа не бе останало нищо.

— Ще продължим ли? — попита меко Алекс и поведе Дафне към нея, без да чака отговор. — Ако позволите... — Отново я хвана с две ръце за талията и я вдигна на седлото.

Ливия кимна безмълвно и насочи коня към широката поляна зад стария дъб. Алекс се изравни с нея, без да се опитва да говори. Конете препускаха в лек тръс през меката трева. Май Сюлейман и Дафне се разбират по-добре от ездачите си, каза си с лека усмивка Ливия. В момента компанията на княз Алекс Проков ѝ беше всичко друго, само

не и приятна. Несигурността помежду им се усещаше дори физически и тя се чувстваше зле в кожата си.

Ако някой ми беше казал, че е толкова сложно да се ухажва жена, сигурно щях да му се изсмея, мислеше си Алекс. Но лейди Ливия Лейси беше по-различна от всички други жени в живота му. Безкомпромисна, енергична, независима... непредвидима. Постоянно го предизвикваше. Никога не постъпваше така, както очакваше от нея — и въпреки това, без да знае защо, той се наслаждаваше на всяка минута, прекарана в компанията ѝ. Много скоро осъзна, че мълчанието не води до нищо и отвори уста.

— Какво ще кажете да препуснем малко по-бързо? Дафне изобщо не изглежда уморена.

Ливия го измери с внимателен поглед и си каза, че един хубав галоп ще разведри натегнатата атмосфера.

— Да, защо не?

Двамата препуснаха. Прекосиха с висока скорост широката поляна, прескочиха един поток и навлязоха в рядка горичка. Ливия остана с впечатление, че Алекс знае много добре накъде отиват, но ездата ѝ беше приятна и не ѝ се искаше да задава неудобни въпроси.

Яздиха почти два часа, като последователно препускаха или забавяха ход, за да щадят конете. През това време почти не разговаряха. Постепенно мълчанието изгуби от напрежението си и стана приятелско. Но несигурността на Ливия си остана. Сигурно защото досега беше позволявала този вид мълчание само на най-добрите си приятели. С тях тишината изразяваше доверие... и интимност. В момента ѝ беше трудно да повярва, че преди два часа компанията на княза ѝ е била неприятна.

Двамата прекосиха поредната горичка и алеята ги изведе към върха на хълм, където се издигаше красив павилион с отворени наполовина стени.

Ливия спря и се огледа. Пред очите ѝ се разкри прекрасна панорама. През долината течеше Темза, лениво заобикаляйки десетки малки островчета, а в далечината се разпростираха горите и ливадите на Съри.

— Все още сме в парка — отговори Алекс, скочи от седлото и отиде при нея. — Елате.

Отново я хвана през кръста, за да ѝ помогне да слезе, но този път тя го възприе като естествена приятелска услуга.

— Време е за обяд — обясни усмихнато той.

Сложи я на земята и съвсем леко плъзна ръка по талията ѝ шапчицата ѝ стоеше накриво, вятърът бе изтръгнал няколко тъмни кичурчета от прическата ѝ и къдричките бяха нападали около ушите ѝ. На бузата ѝ имаше прашно петно.

Князът извади от джоба си снежнобяла кърпичка, изтри петното и попи капчиците пот от челото ѝ.

— Със сигурност приличам на дивачка. — Ливия се усмихна колебливо. Не знаеше как да приеме вниманието му.

Алекс поклати глава.

— О, не! Със сигурност не приличате на дивачка. — Пръстите му се плъзнаха към нослето ѝ, но в този момент той чу стъпки зад себе си и бързо отдръпна ръка.

— О, ето ви и вас, Борис. Пригответе ли всичко?

— Разбира се, Ваше Сиятелство.

Мъжът, когото Ливия бе видяла в двора на гостилницата, излезе от павилиона. Следваше го млад коняр.

— Ние ще напоим конете, господарю. Обядът ви е готов. Както заповядахте. Позволете, мадам.

Той посегна към юздите и Ливия му ги предаде с готовност.

— Само ще ви помоля да разхлабите юздите и да...

— Разбира се, мадам — прекъсна я Борис и обърна коня към потока.

— Гладен съм като вълк — заяви Алекс, хвана Ливия за ръка и я измери със сериозен поглед. — Как мислите, скъпа възможно ли ще е известно време да се държим нормално? Целият този театър започва да ми омръзва.

— Аз пък нямам впечатлението, че играем театър — отговори сърдито тя.

— Отлично си спомням каква драматична сцена ми разиграхте на дървото — усмихна се той, но веднага поклати глава. — Не, забравете тази забележка. Аз ви предизвиках, макар и не нарочно.

Внезапно хвана ръката ѝ и я размаха весело.

— Дълбоко в сърцето си аз си оставам славянин. Точно заради това ухажвам без никаква деликатност жената, която е завладяла

сърцето ми. Но ще се постарая скоро да стана истински англичанин. Ще ви ухажвам учтиво и няма да си разреша нито една грешка. Няма да правя такива неща като онази вечер на бала... знам, че не ви хареса да ви въртя с такава скорост по паркета... спомням си, че често обърквах и стъпките. Искате ли да започнем съвсем отначало?

Ливия слушаше тирадата му със смръщено чело. За първи път той ѝ казваше съвсем открито, че я ухажва. Всъщност, като се замислеше за поведението му през последните дни, не намираще друго обяснение. Тя потръпна и за пореден път изпита чувството, че я превръщат в пионка в една много сериозна игра. За съжаление нямаше ни най-малка представа за какво се касае. Въпреки смущението си успя да придаде на гласа си равен, едва ли не равнодушен тон, сякаш не бе чула последните му думи.

— Много се радвам, че имам възможността да се наслаждавам на компанията ви, княже. И на тези страхотни коне. Просто нямам думи да изразя колко прекрасно беше да яздя Дафне цяла сутрин.

Алекс я измери с пронизващ поглед и едва забележимо вдигна рамене. После отново хвана ръката ѝ и я поведе към павилиона. Ливия не се възпротиви.

— Каква прекрасна гледка — промълви тя и посочи към завоя на реката.

— Това е най-прекрасната гледка в целия парк Ричмънд — допълни той и застана пред квадратната маса в средата на павилиона. — Желаете ли глътка вино?

Ливия се обърна стреснато. Масата беше наредена за двама.

— Да, много ви благодаря. — Тя се приближи малко и ахна. — О, дивечов пастет! И ягоди! Откъде сте намерили ягоди през септември? — Спомни си цветята, които ѝ бе изпратил, и неволно се засмя. — И грозде.

Ливия си взе зърно грозде и пое чашата бяло вино, която той ѝ подаде. Отпи глътка и кимна одобрително.

— Нали ви казах, че ще си направим пикник — отвърна Алекс и вдигна чаша.

— Но това изобщо не прилича на пикник — възрази тя и също вдигна чаша. — Не очаквах да обядвам в павилион.

Нервите ѝ бяха опънати. Всеки момент можеше да се случи нещо непредвидено. Ливия се обърна отново, за да се наслади на гледката. С

едната си ръка държеше чашата, другата почиваше на кръста ѝ. Не чу как Алекс се приближи, но усети присъствието му зад себе си. Кожата ѝ пламна. Побиха я тръпки, когато дъхът му помилва тила ѝ и разпиля непокорните къдрички, освободили се от фуркетите. Сутринта бе завила косата си на кок, за да я скрие под черната шапка, но след галоп и качването на дъба прическата ѝ беше в пълен безпорядък.

Тя усети ръката му на рамото си, усети как устните му докоснаха с лека целувка тила ѝ. Той взе чашата от ръката ѝ и я остави на масата. Кожата ѝ беше още влажна от буйната езда. Миришеше на есенна гора и на коне и този аромат се смесваше с лавандуловото ухание на косите ѝ. Алекс плъзна език във вдлъбнатинката на тила ѝ и тя се разтрепери. Първоначалното му намерение беше само да я целуне нежно, като за начало, но когато се приближи до гърдите ѝ тяло, забрави намеренията си. Ръцете му сами се плъзнаха напред и обхванаха гърдите ѝ, повдигнати и подчертани от тясното жакетче. Устните му намериха ушенцето ѝ и загризаха крайчето му. Пръстите му сръчно отвориха няколко малки копченца на жакетчето. Усети леката ѝ съпротива, когато плъзна длани под меката материя, но тя угасна много скоро и гърдите ѝ под тънката батиста на блузата се сгушиха в ръцете му. Зърната им щръкнаха и се втвърдиха в шепите му, а Ливия се облегна на гърдите му и въздъхна тихо, показвайки му, че се наслаждава на милувката.

С право се опасявах от непредвидени случки, каза си тя и в същото време призна, че е очаквала да се случи точно това. И дълбоко в себе си знаеше, че ще се случи. Просто нямаше ни най-малка представа как ще реагира. Силата на реакцията ѝ я изненада. Дишането ѝ се ускори. След първата колеблива съпротива тялото ѝ се отдаде на възбудата, която го заливаше. Имаше чувството, че под нежните му милувки гърдите ѝ се будят за нов живот. Внезапно закопня тези нежни ръце да обхождат всеки сантиметър от тялото ѝ.

Устните му оставиха пареща следа от ухото към бузата ѝ и тя се обърна към него, за да посрещне целувката. Той свали жакетчето от раменете ѝ и го пусна на пода. Дланите му се плъзнаха надолу към талията ѝ. Той я обърна към себе си, тя вдигна глава и срещна погледа му. Видя жаждата в очите му и разбра, че и тя изпитва същото. Той ѝ кимна решително и впи устни в нейните. Те бяха едновременно меки и твърди и тя ги посрещна с радост. Вдигна ръка и я сложи на тила му, за

да го привлече по-близо до себе си. Отвори жадно устата си за милувките на езика му и започна да им отговаря. Усети вкуса на виното, примесен с аромата на земя и кожа. Помилва колосаната яка и потръпна от чувствена наслада. Твърдото му тяло се притисна към нейното и тя усети възбудата му. Прониза я светкавица и дълбоко в корема ѝ нещо затрепери. Бедрата ѝ инстинктивно се стегнаха. Тя се отдели от него и плъзна ръка между телата им. Помилва издутината на панталона му и усети как членът му затрепери и запулсира под докосването ѝ. Алекс простена задавено и това я изпълни със задоволство. Той измъкна с треперещи ръце блузата ѝ и започна да милва голата ѝ кожа. След малко вдигна глава, отдели устни от нейните и направи крачка назад. Ръцете му се плъзнаха от гърба към гърдите и ги обхванаха здраво. Ливия изохка сподавено, разтърсена от интимното докосване. Без да съзнава какво прави, тя затвори очи, изви се назад, простена тихо и му предложи гърдите си. Польхът на хладния въздух я възбуди още повече.

Алекс сръчно отвори перлените копченца на блузата и разголи гърдите ѝ. Устните му веднага се склучиха около едното зърно и се заиграха с него. Ливия се разтрепери цялата. Долната част на тялото ѝ пулсираше неудържимо.

Алекс шумно пое въздух. Не беше искал това да се случи и едно далечно угълче на съзнанието му, където все още бяха останали ясни мисли, го призова веднага да сложи край. В противен случай и двамата бяха безвъзвратно загубени. Струваше му огромно напрежение да вдигне глава, да отпусне ръце и да отстъпи назад.

Ливия изпита чувството, че ѝ отнемат нещо ценно, и бе готова да избухне в плач. Устните ѝ тръпнеха, вълните на възбудата не напускаха тялото ѝ. Беше ѝ горещо и студено едновременно, долната част на тялото ѝ се усещаше пареща и пълна, коремът ѝ пулсираше, сърцето ѝ биеше с все сила. Целувките и ласките му се бяха запечатали върху голата ѝ кожа. Тя втренчи поглед в него, неспособна да каже дори една дума. Той плъзна пръст по бузата ѝ в нежна милувка и побърза да закопчее блузата, за да не се подаде на изкушението.

— Май и в теб се крие славянски темперамент — прошепна дрезгаво той.

Все още дишаше трудно, бузите му пламтяха, в очите му гореше желание. Но думите му ѝ показаха, че полага усилия да овладее

възбудата си, и тя го разбра.

— Мили боже, какво не бих дал да има легло наблизо... — продължи като на себе си той. — Или да те отведе на място, където никой няма да ни пречи...

Ливия направи крачка назад и се загледа с невиждащи очи в далечината. Вдигна ръце и притисна треперещи пръсти върху бузите си. Защо беше станало така, че тя бе навършила двайсет и седем години, без да преживее нито веднъж тази буря? Имаше чувството, че някой е намерил ключа дълбоко в тялото ѝ и е отворил широко тайната врата. Дявол да ме вземе, каза си гневно тя. Би било пълна глупост да затворя отново тази врата. Решена на всичко, тя напъха блузата в колана на полата. Алекс и подаде чашата и заповяда тихо:

— Пий.

Тя изпи виното на един дъх и се наслади на вкуса и аромата му като никога досега. Изведнъж светът наоколо бе станал съвсем различен от преди. Изпълнен с цветове и усещания.

— Искаш ли да хапнем, или първо ще си поговорим? — попита Алекс, облегна се на парапета и обърна гръб на панорамата. Отпи глътка вино и я погледна изпитателно.

— За какво да говорим? — Едва произнесла тези думи, Ливия осъзна колко глупаво прозвучаха, и нетърпеливо разтърси глава. — Нищо не съм казала.

— Разбирам. — Алекс остави чашата и вдигна жакетчето ѝ от пода. — Облечи го. Хладно е и може да настинеш.

Държа ѝ, докато тя напъха ръцете си в ръкавите. Искаше да ѝ помогне да закопчее копчетата, но се въздържа. Знаеше, че ако я докосне, няма да има връщане назад. Съзнаваше, че още не е настъпило времето да се поддаде на болезненото желание, което го мъчеше. Решително се отблъсна от парапета и посочи масата.

— Какво ще наредите да ви сервирам, мадам? Йоркширска шунка, пастет от дивеч, пушена съомга и чудесни тортички за десерт. О, щях да забравя салатата от кресон и глухарче.

— Ще опитам от всичко. — Ливия се събуди от транса си и реши да се държи така, сякаш нищо не се е случило. — Позволявам ви да ми сервирате, каквото решите.

Тя изпи виното в чашата си, приближи се до масата и си наля още, докато той нареждаше хапки за нея в чиния от тънък порцелан

със син ръб. Сега ще пия от това прекрасно вино ще хапна от всички тези вкусни ястия и няма да мисля какво ще ми донесе бъдещето, каза си решително Ливия.

— Заповядайте. — Алекс посочи сгъваемия платнен стол и сложи чинията пред него.

Ливия седна, разгъна снежнобялата салфетка върху коленете си и посегна към вилицата. Чувстваше се замаяна, сякаш бе изпила няколко чаши шампанско. Всъщност никога в живота си не беше изпитвала замайване, но познати мъже ѝ бяха обяснили, че в началото изпадат в лека еуфория.

В това състояние нямаше граници, а светът изглеждаше потопен в розова пара. Тя се усмихна, зарадвана от приятните усещания. Алекс се настани насреща ѝ и напълни чинията си. Бе стигнал до убеждението, че тактически е най-добре да говори направо.

— Трябва да говорим — започна той, отпи глътка вино и попита направо: — Искате ли да се омъжите за мен, Ливия?

Тя зяпна смаяно. Тъкмо се готвеше да поднесе вилицата към устата си, но ръката ѝ замръзна насред движението.

— Какво казахте?

— Попитах искате ли да се омъжите за мен. — Алекс се усмихна с леко смущение. — Правя ви предложение за женитба. Не съм свикнал да произнасям тези думи. Не знам как се прави предложение. Моля да ме извините, ако не го правя с достатъчно блясък.

„На теб никога не ти липсва блясък — пошепна вътрешният ѝ глас. — Винаги знаеш как да го направиш. Винаги си сигурен в себе си.“ Ливия остави вилицата си, опря лакът върху масата и положи брадичка върху дланта си, без да откъсва поглед от него.

— Защо искате да се ожените за мен, княз Проков? И, моля, не ме залъгвайте с някакви изсмукани от пръста аргументи.

Мъжът поклати глава.

— Повярвайте, никога не съм правил предложение за женитба.

— Вярвам ви — отговори просто Ливия. Беше наясно, че ако бе предложил брак на някоя жена, руският княз отдавна щеше да е обвързан. Жената, която би му отказала, още не се беше родила. — Но защо искате да се ожените точно за мен? Та ние изобщо не се познаваме.

Изведнъж я обзе подозрението, че разговорът се изплъзва от контрола ѝ. Че е отлетяла на върха на павилиона и следи сцената оттам.

— Междувременно се опознахме доста добре — отбеляза той с иронично вдигнати вежди.

Ливия се изчерви и се ядоса на себе си.

— Няма да го отрека — отвърна сериозно тя, — защото рискувам да ме наречете лицемерка... и ще бъдете прав. Но... тези няколко мига... те не са основа, върху която бихме могли да изградим брака си.

— Налага се да ви възразя — рече меко Алекс, пресегна се през масата и хвана ръката ѝ. Обърна я с дланта нагоре и плъзна пръст по линиите. — В такива моменти проличава вътрешното съгласие, което крие в себе си тайно обещание. Без него аз дори не бих помислил да прекарам живота си с вас. — Помълча малко и заключи хладно: — В този случай, скъпа Ливия, предложението ми съвсем нямаше да е така уважително.

Ливия разтърси глава, за да подреди обърканите си мисли.

— Оценявам искреността ви, но... трябва да има и други причини. Аз не мога да ви донеса богатство... не притежавам нищо ценно...

Алекс се засмя тихо.

— Нямам нужда от чуждо богатство. Баща ми беше сред най-богатите руски князе. Наследих огромни земи, двайсет имения с повече от пет хиляди крепостни и още какво ли не. Парите не ме интересуват ни най-малко.

— Тогава защо? — попита остро Ливия.

Алекс трябваше да обмисли следващите си думи много внимателно. Да прокара невидима граница между истината и измамата.

— Добре, ще бъда честен. Макар че това със сигурност няма да ми помогне. — Пусна ръката ѝ и лицето му се затвори. — Имам нужда... не, аз искам съпруга, Ливия. И наследник. Вече съм на трийсет и шест години и достатъчно дълго бях ерген. Доскоро не вярвах, че ще срещна жена, с която бих могъл да водя хармоничен живот. Изобщо не си го представях. Но когато онази вечер се запознах с вас на бала...

— Как, за бога, сте разбрали всичко това само след една кратка среща? — извика възбудено тя.

— Нищо не съм разбрал — поправи я меко Алекс. — Вие ме омагьосахте. Знам, че трябваше да танцувате с онзи тромав Белингъм. Но защо да се хаби хубавият танц... Нещо дълбоко в мен ме накара да го бутна във фонтана и да танцувам с вас.

Ливия кимна замаяно. Виното се качи в главата ѝ.

— А после, когато си поговорихме, изпитах... — Алекс я погледна многозначително. — ... усетих магията ви. Изгубих се. Вие ме обезоръжихте.

Той улови отново ръката ѝ и се заигра с тънките пръсти, без да откъсва очи от нейните.

— Съвсем честно ще ви призная, че съм свикнал да се налагам. Сега разбирам, че съм ви обсаждал твърде дръзко. Ако сега ми заявите, че нямате никакво намерение да помислите върху предложението ми, ще продължа да ви досаждам.

Алекс знаеше, че играе опасна игра, но си струваше да рискува най-големия залог. Ливия издърпа ръката си, стана и отиде до парапета на павилиона, за да погледне навън. Скръсти ръце на гърдите си и скри пръсти под мишниците. Не ѝ беше студено, но изпитваше необходимост да се усамоти. Невероятно, повтаряше си тя. Каква решителна стъпка... Как да се справи с нея? Ала едно нежно гласче в най-задното ъгълче на сърцето ѝ постоянно и нашепваше: защо пък да не направиш тази стъпка?

Този мъж я възбуждаше и вълнуваше като никой друг преди него. Тя го харесваше. Все още не можеше да си представи, че това би могло да е любов, но не отричаше, че го желае. Ценеше компанията му, харесваше ѝ да разговарят да водят словесни двубои. Опита се да си представи общото им бъдеще и по гърба ѝ преминаха горещи тръпки. Сякаш пред очите ѝ се разтвори огромна, празна географска карта, чакаща да бъде запълнена. Животът ѝ щеше да се промени из основи. Вече нямаше да се притеснява за мнението на хората, щеше да живее, както ѝ харесва. И може би... може би той беше точно това, което беше желала и очаквала, без да го признава дори пред себе си. Едно неочаквано събитие, което изведнъж ставаше действителност.

Ливия си представи баща си и потръпна. Какво щеше да отговори на руския княз, дошъл да помоли за ръката на дъщеря му?

По-добре да не си представя, защото щеше да избухне в смях. Но баща ѝ нямаше причини да не се съгласи — в очите на един плах английски граф руският княз беше подходяща партия във всяко отношение. Само че дали руският княз щеше да се съгласи да се омъжи за дъщерята на обикновен провинциален свещеник?

Ливия се обърна. Алекс бе станал заедно с нея и спокойно я чакаше, опрял ръце върху масата.

— Нужно ми е време да помисля — рече просто тя.

— Разбира се — кимна той, посегна към ножа и си отрязва парче месо. — Хайде да обядваме.

8

Ливия седеше в каретата, която я носеше обратно към Кавендиш Скуеър. Ръцете ѝ почиваха в скута, очите ѝ бяха затворени, главата ѝ бе облегната върху кожената тапицерия на седалката. Сумракът във вътрешността на колата, трополенето на колелата и равномерния тропот на конете я хипнотизираха. Чувстваше се изтощена, но не толкова от изморителната езда в парка. Болеше я глава и беше сигурна, че скоро ще се пръсне, ако не престане да размишлява върху положението, в което беше изпаднала. Сигурно бе напълно излишно да си блъска главата и да търси скрити причини за действията на Алекс. Какво искаш? — запита се настойчиво тя. Какво искаше в действителност? Да се омъжи и да има деца? Да, разбира се. Но през последните месеци беше отхвърлила трима кандидати за ръката ѝ, въпреки че предложенията бяха почтени и дори примамливи. И тримата мъже бяха приятни, симпатични и сигурно щяха да станат добри съпрузи. Въпреки това изгледите за бъдеще с някой от тях я уплашиха, те не ѝ обещаваха живота, за който тя тайно копнееше. Възможно ли беше несъзнателно да е очаквала точно този нервен гъдел, точно тази приятна възбуда, която се явяваше при всяка среща с руския княз?

Вълнението от днешния ден не я напускаше. Тя имаше чувството, че цялото ѝ тяло трепти и издава звуци, че по кожата ѝ танцуват искри. Чувстваше се жива като никога преди, всяко мускулче беше напрегнато, а сетивата ѝ жадно възприемаха света. Непрестанно си припомняше онези страстни, безумни мигове в павилиона и се разтреперваше. Гърдите ѝ реагираха, зърната им се втвърдяваха и тя буквално усещаше ръцете му върху кожата си.

Какво значение имаше, че не знае почти нищо за този мъж? Ако беше лош човек, вътрешният глас със сигурност щеше да я предупреди да бяга. Ако е брутален тип, насилник, престъпник... не, невъзможно. Но със сигурност е нещо повече от сумата на детайлите, които беше разкрил досега. Ами ако е лъжец и измамник?

Кой би могъл да ѝ даде отговор на всички тези въпроси? Алекс не ѝ беше разказал почти нищо за себе си. Откъде би могла да знае, че той не я лъже, след като нямаше факти в ръцете си, за да го провери? И най-важното: какво целеше той с предложението си? Отговорът на този въпрос беше най-труден. Особено ако не приеме простото твърдение, че му трябва жена... по-точно, че иска да се ожени и да има наследник... и че досега не е срещнал жена, подходяща като нея. Ако беше честна пред себе си, трябваше да признае, че казаното от него съответстваше точно на нейните желания. В нейните мечти имаше съпруг и деца и Алекс беше много подходящ и за двете. Е, добре, щом иска да се омъжи, защо да не е за него?

Ливия изправи гръб и избута кожената завеска на прозорчето. Каретата беше доста по-удобна от файтона, който я бе отвел в Ричмънд. Веднага щом се върнаха в Уайт Харт, Алекс заповяда да отведат Дафне и Сюлейман в конюшните и да докарат каретата му. Това само затвърди убеждението ѝ, че той е свикнал да не се лишава от удобства и не се съобразява с разходите. Да, очевидно руският княз беше богат човек. Какво значение има това за мен? — запита се тя, докато наблюдаваше как хората по улицата бавно потъват в падащата мъгла. Уличните хлапета — вече бяха запалили факлите си и предлагаха на минувачите да ги придружат до домовете им. Ливия смяташе, че не е алчна за пари. През целия си досегашен живот беше принудена да пести. Лишаваше се от най-простите удобства: богатата и добра храна, меко легло, фино спално бельо, огън в камината... Луксът ѝ беше чужд. Умееше да пали огън, оправяше леглото си, даже си готвеше прости ястия. Баща ѝ отказваше да ѝ вземе камериерка и държеше в къщата си само най-необходимия персонал. Преди дванайсет години, когато майка ѝ почина, Ливия започна да изпълнява ролята на икономка в свещеническия дом. Тогава беше петнайсетгодишна.

Колко пъти си беше мечтала да има собствена карета, добър кон за езда като Дафне, да сяда пред богато наредена трапеза, а сутрин личната ѝ камериерка да ѝ носи чая в леглото. Да живее спокойно, без грижа за утрешния ден. Да разполага с богат, елегантен гардероб. От една страна, се смееше на номерата, които приятелките ѝ прилагаха, за да покажат, че притежават много и разнообразни дрехи, но все пак предпочиташе да си има собствени и да ги сменя, когато пожелае.

Защо да се срамува, че харесва хубавите неща? Нима на дъщерята на отец лорд Харфорд беше забранено да има такива мечти? Внезапно Ливия избухна в смях.

Разбира се, че не се срамуваше. Нямахте причини да изпитва срам. Да, скромността беше добро качество. Вероятно скромният живот през изминалите години е бил балсам за душата ми, каза си развеселено тя, но човешката душа иска поне от време на време да бъде глезена.

Каретата зави към Кавендиш Скуеър и скоро спря пред къщата ѝ. Лампите вече бяха запалени, пред входа висеше фенер и осветяваше стълбището. Младият лакей скочи на паважа, отвори вратичката и спусна стълбичката.

— Пристигнахме, милейди.

— Да, много ви благодаря.

Ливия слезе от каретата. Момчето се затича към вратата да почука.

— Чукайте силно — извика подире му тя. — Икономът е глух.

Ала вратата се отвори почти веднага и на прага застана Аурелия, осветена от лампите в антрето.

— Знаех си, че си ти — каза тя, докато оглеждаше момъка и каретата. — Личи си, че си яздила дълго. — Очите ѝ святкаха развеселено.

— Ричмънд Парк е доста голям — отбеляза спокойно Ливия, влезе в антрето и се сбогува с лакея на княза.

— Значи сега му позволяваш и да те вози в каретата си? — попита тихо Аурелия. — Разбирам те. Много по-удобна е от вехтите градски файтони.

— Наистина е много по-удобна — кимна Ливия и забърза към стълбището. — Първо ще се преоблека, Ели, защото мириша на кон. После ще говорим.

— Ще ме намериш в салона — заяви приятелката ѝ. — Наредих на Моркомб да ни сервира вечерята там, за да сме на спокойствие. Или ти имаш уговорка и за вечерта?

— Не, нямам — отвърна сухо Ливия. — А дори и да имах, щях да я откажа. Честно казано, чувствам се напълно изтощена. Не съм яздила толкова дълго, откакто за последен път бях на лов. Обиколките на Хайд Парк са скучни и бавни и явно съм загубила тренинг.

Докато говореше, Ливия се изкачваше с бързи стъпки към стаята си. Аурелия разбра, че за момента няма да чуе нищо повече и се запъти към салона. По-късно щеше да узнае подробностите.

Ливия слезе много скоро, облечена в проста, доста стара рокля. Видът ѝ ясно показваше, че има намерение да прекара спокойна вечер пред камината. Тя пое с благодарност чашката шери, която ѝ предложи Аурелия, и с въздишка се отпусна в дълбокото кресло с избеляла тапицерия. Протегна крака към огъня, отпи глътка и кимна доволно.

— Хубаво е да си седиш у дома.

— Мога да си представя, че имаш нужда от почивка, след като си прекарала деня в компанията на руския княз — засмя се тихо Аурелия, уж заета с бродерията си. — Той е най-вълнуващият човек, когото познавам.

Ливия поклати глава и отново въздъхна.

— О, Ели, не знам откъде да започна!

— Карай поред — посъветва я приятелката ѝ. — Започни от сутринта. И се постарай да ми спестяваш маловажните подробности, например петната от трева по костюма ти за езда.

— Няма никакви петна — отговори Ливия и бузите ѝ пламнаха. — Но за малко да стане.

Аурелия вдигна глава и впи поглед в лицето ѝ.

— Знаеш ли, ти цялата сияеш — рече замислено тя. — Ще ми кажеш ли причината?

Ливия попила пламтящите си бузи.

— За първи път в живота си изпитах тези чувства, Ели — прошепна възбудено тя. — И трябва да ти призная, че горя от желание да разбера какво става по-нататък... по-добре днес, отколкото утре.

Аурелия заби иглата в плата и започна разпита.

— Може ли да се каже, че си тръгнала на откривателско пътуване просто ей така? Или то е посветено специално на княз Проков?

— Той помоли за ръката ми — отговори просто Ливия и отново отпи глътка шери.

Аурелия остави бродерията на дивана, преплете пръсти и тихо изсвири през зъби.

— Този човек знае какво иска и упорито преследва целта. Не ти даде и минутка за размисъл. Е, какво му отговори?

Ливия вдигна рамене.

— Казах му, че имам нужда от време, за да размисля. — И тъй като Аурелия не каза нищо, тя продължи: — Ох, Ели, надявах се ти да ми помогнеш. Не съм способна да разсъждавам разумно.

— Това е разбираемо — кимна мъдро приятелката ѝ. — Това предложение за женитба дойде твърде внезапно. В наше време рядко се правят такива предложения.

Аурелия имаше свое мнение по въпроса, но предпочете да мълчи, защото не искаше Ливия да се вълнува излишно. Все още не беше сигурна какво точно иска приятелката ѝ: да се омъжи за княза или не? Може би Ливия искаше да стане жена на Алекс Проков и само затова молеше за безусловната ѝ подкрепа? Или пък наистина желаше да обсъдят разумно предимствата и недостатъците на една такава женитба?

— Наистина ли предложението му идва като гръм от ясно небе? Като си спомня как бутна Белингъм във фонтана и как достави у дома цяла ботаническа градина... да не говорим пък за Дафне...

— Дафне ли?

— Ами да. Още не съм ти разказала каква е историята с това прекрасно животно. — Ливия се приближи още малко към огъня и се усмихна извинително. — Отначало Алекс заяви, че кобилата е моя. Не че ще ми я дава от време на време, а че ми я подарява. Аз, разбира се, му казах, че в никакъв случай не мога да приема такъв подарък. Поспорихме малко и накрая се съгласих понякога да излизам на езда с Дафне. Един вид да я вземам под наем.

— Още при втората или третата ви среща е поискал да ти подари чистокръвна кобила? — попита невярващо Аурелия.

— Е, той просто е различен от другите хора — отговори примирително Ливия. Знаеше, че омаловажава случващото се, но не можеше другояче.

— Напълно си права — кимна сериозно Аурелия и ѝ наля още малко шери. — Какво ще кажеш да го проучим, преди да вземеш решение?

— И как ще го направим? — попита скептично Ливия.

— Чрез Хари.

Ливия кимна замислено. Ако имаше човек, който би могъл да проникне в тайните на руския княз, това беше само Хари. Той знаеше всичко за емигрантите в Лондон.

— Но Хари е в Рингууд.

— О, не, скъпа. Вече са на път към Лондон. Надявам се да пристигнат още утре през деня. — Аурелия стана и взе едно писмо от малкото писалище. — Пратеник донесе това писмо от Корнелия. Пътуват бавно заради Съюзън.

Ливия отвори писмото и се зачете.

— Горя от нетърпение да видя отново Нел. — Очите ѝ светнаха радостно. — Разбира се, и Хари, и децата. Я ми кажи, ти писала ли си на Корнелия за Алекс?

Аурелия кимна с лека усмивка.

— Би трябвало да ти е ясно, че ще го направя. Онова, което вълнува теб, вълнува всички ни. Освен това смятам, че не съм в състояние да те подкрепям сама.

Ливия се засмя, но бързо стана отново сериозна.

— Положението е дяволски сложно — призна тихо тя. — И мнението на Нел е много важно за мен. Обаче... — Тя се поколеба малко и продължи: — ... не съм много сигурна, че е редно Хари да тръгне по следите на Алекс. Струва ми се... неблагоприятно. Ако му повярвам, ако реша, че мога да му имам доверие, трябва да го направя по вътрешно убеждение. А не защото човек от британските тайни служби го е проверил отвсякъде.

— Разбирам те. Но ние дори не знаем в какви кръгове се движи — отговори спокойно Аурелия. — Трябва да има приятели тук, нали? В Лондон има много руски емигранти. Хубаво ще е да разберем дали имат добро мнение за него. По каква причина е дошъл в Англия? Дали е просто безобиден чуждестранен гост, или има нещо повече? Като си помисля за политическите отношения между нашата страна и Русия... — тя поклати глава. — Може би твоят Алекс съвсем не е приказно богатият руски княз, за какъвто се представя.

Ливия се взираше замислено в чашата си.

— В случай, че... да, казвам го изрично: в случай, че се омъжа за него, ще го направя независимо какъв е. И той ще се ожени за мен независимо каква съм. Не мога да си представя, че мога да прекарам остатъка от живота си с този мъж при други условия.

— Мога само да те поздравя за това решение — усмихна се меко Аурелия. — Но какво ще правиш, ако той пожелае да те заведе в

Русия? Наистина ли ще имаш сили да оставиш всичко зад гърба си — семейството, приятелите, живота, който ти е добре познат?

Ливия прехапа долната си устна. Трудно ѝ беше да отговори.

— Мисля, че ще се наложи да го направя, Ели. Няма да се омъжа за него, преди да сме си изяснили тези въпроси. Трябва да съм наясно с последствията. Според мен е нормално, ставайки негова жена, да го следвам навсякъде. Приемам това, но се надявам той да помисли за моите желания и очаквания, преди да вземе такова съдбоносно решение.

Аурелия кимна. Съзнаваше, че са си казали най-важното. Ливия и руският княз трябваше сами да решат по кой път ще тръгнат. След кратко колебание тя все пак попита:

— Каж ми, Лив... има ли между вас страст? Голяма страст? Или ще си уредите брак по разум, удобен и за двамата ви... по-скоро приятелство, отколкото любов?

Ливия избухна в тих смях.

— Все още не знам какво е любовта, Ели. Но онова, което става между нас, буди желание. И ми доставя удоволствие. Мисля, че това наистина е голямата страст. Опитвам се да разбера дали огънят гори достатъчно силно, за да имаме поне приемлив брак. — Ливия спря за миг и се усмихна замечтано. — Знаеш ли, почти съм убедена, че с княз Проков ще имаме доста горещо приятелство.

Аурелия се засмя доволно.

— Разбирам те — проговори през смях тя. — Но си представих лицето на баща ти, когато руският княз го помоли за ръката на дъщеря му.

Ливия въздъхна угрижено.

— И аз се питах как ще реагира. Няма да откаже, защото отдавна съм отминала възрастта, когато съм била зависима от него. Но ми се иска да одобри женитбата ми.

Усмивката на Аурелия угасна. Ливия беше много близка с баща си, макар да не се съобразяваше с религиозното му усърдие и самоотричане. Ако обаче отец Лейси откажеше да признае официално брака на дъщеря си и да присъства на венчавката, последствията щяха да са много сериозни.

— Той никога не ти е натрапвал своите решения — напомни тихо Аурелия. — Винаги е държал да вървиш по свой път.

— Права си — кимна Ливия. — Татко винаги ме е окуражавал сама да вземам решения. Сама да избирам по кой път ще тръгна. Помниш ли как ме научи да играя шах?

Тя беше само на четири години, когато баща ѝ започна да ѝ показва как се играе шах. Тренираше издръжливостта и тактиката ѝ със спокойна упоритост, докато тя не започна да го побеждава редовно. Мисли логично, проповядваше и всяка вечер той, и планирай играта поне пет хода напред. Овлადееш ли това умение, ще можеш да управляваш кораба си през опасните подводни скали на живота.

Но дали проповедите на баща ѝ щяха да ѝ помогнат да вземе правилното решение за връзката си с княз Проков?

— Най-добре поговори с Нел веднага щом се върнат — предложи Аурелия. — Дори да не искаш Хари да пусне в ход връзките си.

Ливия кимна.

— С трима разумни приятели около себе си със сигурност ще се справя.

На следващия ден следобед Корнелия Бонъм пристигна на Кавендиш Скуеър сама, без деца и съпруг. Изкачи на един дъх стълбите до добре познатата врата и почука силно с бронзовото чукче. Блестящо излъскано, установи със задоволство тя, а и стълбите са грижливо изметени. Опря ухо на вратата, за да чуе влачещите се стъпки на Моркомб. Вратата се отвори със скърцане и старецът надникна навън.

— О, вие ли сте? — извика смаяно той, сякаш не я беше виждал с години.

— Да, Моркомб, аз съм — потвърди зарадвано Корнелия и влезе в преддверието. — Вкъщи ли са дамите?

— Май не съм ги виждал да излизат — отговори с усмивка икономът. — Сигурно са в салона.

— Благодаря, Моркомб. — Корнелия забърза към салона.

— Искате ли да ви сервирам чай, милейди? Нашата мила Ада е опекла сладкиш с канела, точно онзи, дето много го обичате.

Корнелия спря и се обърна отново към него.

— Прекрасно, Моркомб. Откакто съм заминала, си мечтая за сладкиш с канела. Никой не умее да го прави като Ада.

Моркомб кимна убедено.

— Просто не можеш да му се наситиш, мадам.

Когато достойният иконом изчезна в кухнята, Корнелия продължи към салона. На лицето ѝ грееше усмивка. Прекрасно е, че се върнах вкъщи, каза си тя, отвори вратата към салона и заста на прага.

— Я познайте кой се е завърнал!

— Нел!

Ливия и Аурелия се втурнаха към нея и започнаха да я прегръщат.

— Колко е хубаво да те видим отново! Сякаш мина цяла вечност! Чакаме те от сутринта.

— Нямаш представа колко гости отпратихме, за да сме сами, когато се появиш. Най-последно! — Аурелия я хвана под ръка и я поведе към дивана. — Ще кажа на Моркомб да ни направи чай.

— Вече му поръчах — засмя се Корнелия. — По-точно той сам предложи и добави, че Ада ми е опекла сладкиш с канела.

— Радвам се, че се върна, защото откакто замина, не сме хапвали сладкиш с канела — каза Ливия. — Очевидно са предчувствали, че ще се появиш днес.

— Всъщност ние винаги сме знаели, че близначките притежават свръхестествени способности — добави Аурелия. — Заповядай, Нел, седни. Как мина пътуването? Как са децата?

— Как е Хари? — допълни Ливия и взе ръкавиците и шапката на приятелката си.

— Всички са добре. Сюзън не повърна нито веднъж по време на пътуването. Линтън огледа ремонтираните детски стаи в дома на Хари на Монт стрийт и изненадващо ги одобри. Стийви тича по градината и не може да се нарадва на новото си пони. — Корнелия се настани на дивана и зарадвано плесна с ръце. — О, също като в доброто старо време!

— Не съвсем — възрази тихо Аурелия.

— Права си — кимна с лека тъга Корнелия и сведе глава.

— Вече няма да живея с вас. Но приятелството ни ще си остане завинаги. — Тя огледа бързо двете млади жени насреща си и попита:

— Какво се е случило? Няма ли да ми разкажете?

— Вече знаеш — отговори Ливия. — Ели ти е писала за руския княз.

— Да, но Нел не знае нищо за най-новите събития — намеси се Аурелия. — По-точно за случилото се вчера.

— Нима се е случило нещо сериозно? — Корнелия наклони глава и впи поглед в лицето на Ливия. — Хайде, разказвайте.

В този момент се появи Моркомб с таблата и приятелките замълчаха. След като икономът излезе, Ливия започна да разказва.

— Колко по-просто би било, ако разбирахме действията му — отбеляза Корнелия, щом изслуша историята. — Ако беше човек, който играе според нашите правила и произхожда от нашия обществен кръг. Този княз Проков обаче е екзотична птица. Когато разбираш някого, знаеш какво иска и какво очаква. И имаш право да решиш ще го приемеш ли, или не.

— Точно това е и моето впечатление — съгласи се Аурелия.

— Аз пък точно на това не мога да устоя — обясни тихо Ливия. — Не го разбирам и това го прави много по-интересен от всички други. Никога не мога да предскажа следващия му ход и това ме вълнува.

— Тогава предлагам да не обсъждаме ситуацията от гледна точка на разума — обяви тържествено Корнелия, — а да оставим Лив да следва инстинктите си.

— Тя точно това прави — засмя се Аурелия. — А доколкото си спомням и ти постъпи така, когато се появи Хари.

— Това ме направи щастлива — обясни меко Корнелия и помилва ръката на приятелката си. — Сигурна съм, че ти знаеш кое е най-доброто за теб, Лив. Ние сме с теб, каквото и да сториш. Където и да те отведе пътят ти.

— По всяко време — потвърди Аурелия й сложи ръка върху пръстите на Корнелия. — Но аз много държа Хари да потвърди, че князът е непозната личност в мрежата му.

— Права си. Просто мярка на предпазливост, Лив — обясни Корнелия, когато Ливия понечи да възрази. — Все пак в момента сме във война с Русия.

Ливия кимна колебливо. Беше й омразно да се рови в живота на други хора, за да открие изобличаващи ги обстоятелства, но

съзнаваше, че знае твърде малко за своя княз. Здравият човешки разум ѝ повеляваше да прибегне до тази мярка, за да не живее повече в неизвестност.

Хари не откри почти нищо. Хората от тайните служби, естествено, знаеха кой е княз Александър Проков, но никой не го смяташе за опасен. Не се занимаваше с политика, нямаше причини да стои далеч от двора в Санкт Петербург. Не беше беглец от Русия, а просто жизнерадостен гост от чужбина. Богат руски благородник, питомец на царица Екатерина. Познаваше се с царя от детските си години, беше служил като офицер в известния Преображенски полк. Подобно на много други руски аристократи и той се интересуваше само от развлеченията, които предлагаше Лондон.

— Нищо не разбирам — призна Хари пред Корнелия след два дни. Двамата току-що си бяха легнали. — Няма никакви признаци, че момъкът крие нещо. Изглежда е точно такъв, за какъвто се представя. Руснаците от неговия кръг прекарват повече време в обиколки из европейските дворове, отколкото в Санкт Петербург. Повечето са страхотно богати, добре образовани и отлично възпитани. Винаги е било така. По всичко личи, че нашият човек не се интересува от политика.

Докладваха ми, че руските емигранти имат добро отношение към него. В клубовете също го приемат. Княз Проков е дружелюбен, общителен член на нашето общество и перфектен джентълмен. Според мен можем да го приемем като много подходящ кандидат за ръката на Ливия. Смея даже да твърдя, че не бихме могли да ѝ пожелаем по-добър.

Хари се наведе към жена си и я целуна нежно.

— Ако желаяш, ще продължа да го проучвам.

Корнелия поклати глава.

— Не е нужно. Лив не иска това. — Тя се сгуши в прегръдката му и въздъхна доволно. — Тя сама трябва да реши какво иска... Но ако се омъжи, един ден той може да я отведе в Русия.

Хари въздъхна и понечи да стане.

— Вече не ми се вярва, че тази вечер ще успея да завоювам вниманието ти — оплака се той. — Я ми кажи: да не би вече да съм ти

доскучал?

— Не ставай смешен. — Корнелия помилва бузата му и се наслади на лекото объркване в прекрасните му зелени очи.

— Тази мисъл ми хрумна току-що и никак не ми хареса. Моля те, продължавай, Хари.

— Това звучи доста по-добре — изръмжа той и Корнелия съсредоточи цялото си внимание върху играта на нежните му ръце.

След два дни Хари спря елегантната си двуколка пред Уайтс. Хвърли юздите в ръцете на лакея си и влезе в клуба, нетърпелив да изиграе партия макао. Беше прекарал последните дни в кабинета си във военното министерство, мъчейки се да разшифрова сложно кодирано послание от Русия. Сега се наслаждаваше на перспективата да раздвижи бодрия си дух с изчисляването на най-добрите шансове в играта на карти. Това щеше да му помогне да се отпусне и да проясни главата си.

— О, Хари, ето те най-после! — Гласът на лорд Дейвид Фостър дойде от една ниша край прозорците. Лордът му махна зарадвано. — Ела, седни, при нас. Ник тъкмо ни забавлява с ловните си истории. Представи си, убил огромна дива свиня в Бавария!

— Ник дори не знае къде се намира Бавария — отговори весело Хари и прекоси елегантния салон, вземайки си пътьом чаша мадейра от таблата на келнера. Спря до масата и сложи ръка върху рамото на приятеля си Никълъс Питършам. — Прав ли съм, Ник?

— Преди няколко години бях там на почивка — отговори той с добре изиграно възмушение. — Е, Бонъм, благодаря ти, че не ме обвиняваш в лъжа.

— Извикай го на дуел — предложи през смях Дейвид. — Не бива да търпиш такива обиди.

— Да извикам Хари на дуел? Да не съм луд? — възмути се Ник. — По-добре да изляза отново срещу глигана.

— Няма да ти се наложи — отвърна Хари и се настани в дълбокото кресло срещу него. — Съжалявам, че ти създадох проблеми, Ник. Напълно бях забравил онази почивка. Сега, си спомних, че се върна в училището с белег на бедрото. Настояваше, че е от бивните на глиган. — Хари поклати глава с добре изиграна тъга. — Не съм

сигурен, че някой ти повярва. Още тогава имаше талант да преувеличаваш.

Ник избухна в смях.

— Винаги съм казвал, че е грешка да прекарваш времето си с хора, които познаваш от детските си години — рече той и подигравателно размаха пръст към Хари. — И аз бих могъл да разкажа няколко истории за теб, които не би желал да станат достояние на обществото.

— Разбира се, че можеш, Ник — отвърна спокойно Хари и стана. — Сега обаче отивам да играя макао. Идвате ли?

— О, не, аз вече изгубих стотина гвинеи — отговори угрижено Дейвид. — Имам намерение да удавя мъката си с вино.

— Ти идваш ли, Ник?

Сър Никълъс Питършам допи чашата си и стана.

— С радост ще изиграя партия-две, макар да знам, че ще съжалявам.

Двамата влязоха в сумрачния игрален салон. Запалените свещи създаваха усещането, че навън цари вечна нощ. Лакеите повтаряха залозите с приглушени гласове. Играчите хвърляха картите върху дебелата покривка на масата, тракаха зарове. Мъжете около масите мълчаха.

Вниманието на Хари бе привлечено от групата около масата в ъгъла. Двама от играчите му бяха познати: княз Николай Сперсков и граф Константин Фьодоровски, известни руски емигранти. Английските тайни служби бяха започнали да ги следят почти веднага след пристигането им в Лондон. След като се разбра, че двамата възнамеряват да останат по-дълго в Англия, Хари поиска досиетата им, но не откри нищо интересно. Подобно на повечето руски емигранти те разполагаха с неизчерпаеми средства, движеха се сред широк кръг познати и очевидно не се интересуваха от нищо друго, освен от разнообразни забавления. Не се различаваха кой знае колко от англичаните, които през сезона се забавляваха в столицата, а през лятото си почиваха в провинцията. Хората говореха, че княз Николай живее на широка нога и особено обича жените. Очевидно руснакът се гордееше с мъжката си сила и върволицата метреси — до една омъжени дами с безупречни обществени връзки. Нямахше сведения, че използва жените за други цели, освен за нощни забавления. Нямахше

сведения и за тайни занимания, нито за връзки с руските тайни служби.

За разлика от княза граф Фьодоровски живееше сравнително скромно. Умееше да води разговор и имаше разностранни интереси. И за него проучванията не бяха дали резултат. Не се занимаваше с подозрителни дейности.

— Познаваш ли човека, който играе с Фьодоровски и Сперсков, Ник? — попита Хари на път към масата за макао.

Ник обходи салона с търсец поглед и размаха чашата си.

— Да, май го познавам... Как ли се казваше? Срецнах го в Брукс, а после на езда с Ливия... преди около седмица. Името му май започваше с П... — Той щракна с пръсти. — Проков! Княз Александър Проков.

— Аха — промърмори Хари. — Мисля, че и аз съм го срещал, но още не са ни представили един на друг. Ще направиш ли това усилие, Ник?

Приятелят му, който тъкмо бе седнал, му хвърли измъчен поглед.

— Точно сега ли?

— Не, не точно сега. Когато станат и тръгнат да излизат. Искам да се срещнем уж случайно. Сега ще се върнем при Дейвид и ще довършим разговора си за лова на глигани. — Хари се обърна с усмивка към другите играчи около масата за карти, които го очакваха да заеме мястото си. — Джентълмени, моля да ме извините, но бях забравил, че имам друга уговорка.

— Както желаш. — Ник също се извини и тръгна след него. — Макар да не разбирам защо се интересуваш от този човек... Той е просто още един руски благородник.

— Защото той се интересува от Ливия — обясни шепнешком Хари. — Жена ми ме задължи да го проуча.

— Знаех си аз, че тук се разиграват някакви игрички — оповести триумфално Ник. — Когато ги срещнах в парка, Ливия изглеждаше необичайно нервна. А пък нашият руски приятел се държеше като собственик. Ако му хрумне да създава проблеми на Ливия...

— О, не, Ник, намеренията му са напълно почтени. — Хари хвана приятеля си подръка и го поведе към другия салон.

— Да не би да искаш да кажеш, че Ливия също проявява интерес? — попита изненадано Ник и забави крачка.

Хари вдигна рамене.

— По този въпрос Нел не ми е казала нищо, Ник. Аз просто изпълнявам нарежданията ѝ.

Ник го погледна невярващо и отново тръгна напред.

— Решихме, че не е зле да поговорим още малко за лова на глигани — оповести весело Хари и се настани в креслото срещу Дейвид.

— Нали щяхте да играете макао?

Дейвид посегна към нова чаша вино от таблата, която държеше келнерът.

— Няма да играем. По лични причини Хари реши да се запознае с княз Проков — оповести мрачно Ник. — Ти познаваш ли го, Дейвид?

— Само бегло — отговори лордът. — Изглежда ми много приятен.

— И аз така си мислех — въздъхна Ник. — Но по всичко личи, че е хвърлил око на Ливия Лейси.

Дейвид зяпна смаяно.

— Сериозно ли говориш? Това е недопустимо!

— О, Дейвид, нали не мислиш, че тази работа те засяга? — попита с усмивка Хари и си взе чаша вино. — Нито пък мен. Нали знаеш какви са дамите от Кавендиш Скуеър. Просто Нел ми възложи да се осведомя за княза, а аз съм послушен съпруг. Желанията на дамата на сърцето ми са заповед за мен.

Приятелите му се засмяха многозначително и вдигнаха чашите си.

След около половин час Алекс излезе от игралния салон с двама приятели и примигна срещу ярката светлина на лампите. Ник стана и отиде при него.

— Здравейте, Проков. Заповядайте при нас да пийнем по чашка... Бих желал да ви представя на един стар приятел, който тъкмо се върна от продължителен меден месец в Шотландия.

Тримата руснаци се присъединиха към групата около масата. Размениха се поздравявания, усмивки, поклони, учтиви думи. Тайно в себе си Алекс се учудваше на проявената от Питършам любезност — двамата почти не се познаваха. Но беше убеден, че скоро ще открие обяснението. Така и стана.

— Излизали ли сте отново на езда с лейди Ливия? — попита Ник подчертано небрежно. — Онзи ден ви търсих в парка, но не ви видях никъде.

— За съжаление нямах удоволствието да придружа дамата на разходка в парка — отговори Алекс с леко вдигнати вежди и се настани на стола, донесен от грижливия келнер.

— Донесете ни бургундско от деветдесет и седма — нареди Ник и продължи разговора с Алекс. — Хари е женен за най-добрата приятелка на Ливия Лейси.

— Наистина ли? — Алекс се обърна с искрен интерес към мъжа вляво от себе си. — Аз пък мислех, че тази чест се пада на лейди Фърнхем.

— Лейди Фърнхем е зълва на съпругата ми — обясни с усмивка Хари. — И двете са най-добрите приятелки на Ливия Лейси.

— О, разбрах.

Алекс наистина бе разбрал. Очевидно Хари Бонъм смяташе да го разпита. Искеше да узнае всичко за него. Е, той нямаше нищо против да го проучат. Тримата мъже насреща му принадлежаха към висшето общество, а той възнамеряваше да се настани трайно в този кръг. Затова нямаше да скрие нищо от тях.

Алекс се обърна за миг към сънародниците си. Княз Николай явно се радваше, че е попаднал в добра компания, и се наслаждаваше на хубавото вино. Константин, който предпочиташе сериозни разговори на научни теми, седеше насреща му и се усмихваше колебливо. Много скоро обаче Хари заговори за научните експерименти на Джоузеф Пристли, довели до откриването на кислорода, и руснакът се оживи.

Докато опразваха втората бутилка бургундско, Хари обясни подробно:

— Притежавам голям брой бутилки от същото лозе, само че от 96 година... Джентълмени, предлагам да им обърнем сериозно внимание. Да проверим дали пък не са по-добри. Аз живея на Монтстрийт, както знаете, и спокойно можем да отидем пеша.

— С удоволствие, Хари — отговори Дейвид и стана пръв, при което леко залитна. — Вечерта едва започва.

— Да, все още е следобед — потвърди Ник. — Хайде, джентълмени, избата на Бонъм ни очаква. Горя от нетърпение да

опитам от вината му.

Алекс също се съгласи. Щеше да му е полезно да се запознае с приятелите на Ливия и да ги обезоръжи с чара си.

— Княз Николай, граф Фьодоровски, надявам се, че е вие ще ни придружите? — попита приветливо Хари.

— О, да, разбира се, защо не? — съгласи се князът с топъл глас и подръпна впечатляващите си черни мустаци. — Винаги съм казвал, че няма нищо по-хубаво от това да прекараш следобеда на чаша старо вино с добра компания. Константин, какво ще кажеш? Ти имаш чувствително небце.

— Вашето гостоприемство е чест за мен, виконт Бонъм — отговори графът и се поклони учтиво. — Но аз по-скоро бих искал да видя екземпляра ви от *The History and Present State of Electricity* на Джоузеф Пристли. „Историята и съвременното състояние на електричеството, придружени с някои основни опити“ е най-добрата му книга, винаги съм бил убеден в това.

— Абсолютно съм съгласен с вас — кимна Хари — и смятам, че Англия преживя голяма загуба, когато бунтовете го накараха да избяга в Америка. Признавам, политическите и религиозните му възгледи не са особено популярни, но това съвсем не е причина да пратиш някого в изгнание.

— Политиката и религията винаги възбуждат страстите — отбеляза Алекс. — Достатъчно е да погледнем около себе си, за да го видим.

— Много вярна забележка. — Княз Николай поклати глава.

— Но мисля, че сега не е време за сериозни разговори. Хайде да идем да опитаме виното.

Алекс едва забележимо вдигна рамене и излезе след другите от клуба. Не му бе убягнало, че Николай не желае да разговаря по теми, които лесно могат да станат опасни. Но ако не споменаваме политическото положение, ще събудим още повече съмнения, отколкото ако обявим политическите си възгледи на всеослушание, каза си той.

9

Късно следобед Корнелия, Аурелия и Ливия влязоха в къщата на Монт стрийт. Следваше ги натоварен с кутии лакей.

— Хектор, моля ви, занесете кутиите в детската стая — обърна се Корнелия към иконома. — Линтън вероятно иска да се убеди, че съм изпълнила поръчките ѝ съвсем точно. До последния детайл.

Тя се засмя съзаклятнически, а икономът ѝ отговори със сериозен поклон.

— Разбира се, милейди, веднага ще се погрижа. Негово благородие е в библиотеката. Няколко джентълмени са му на гости — съобща Хектор.

— Познавам ли някой от тях?

— Сър Никълъс и сър Фостър, мадам. Другите трима джентълмени са ми непознати.

— Е, в такъв случай ще се наложи да се представим — заяви Корнелия и забърза към библиотеката. — Следвайте ме, дами.

Щом Хари бе поканил и други гости, освен най-близките си приятели, това беше посещение на учтивост и домакинът не би трябвало да има нищо против жена му да влезе неочаквано. Корнелия почука тихо, отвори веднага и провря глава през откренатата врата.

— Добър ден, джентълмени. Надявам се, че не смуцаваме разговора ви?

— Ни най-малко, любов моя. Заповядай. — Хари стана и зелените му очи заблестяха — както винаги, когато виждаше жена си. — О, Ливия и Аурелия също са тук! Това е прекрасно.

Хари отвори широко вратата и кимна сърдечно.

— Заповядайте, дами... Ще позволите ли да ви представя? — Домакинът хвърли бърз поглед към Ливия и добави многозначително — Е, поне тези, които не се познават.

Ливия разбра за какво става дума, но беше твърде погълната от Алекс, за да обърне внимание на закачките на Хари. Князът стоеше полускрит зад двама непознати мъже. Сияещите му сини очи се впиха

в лицето ѝ, на устните му изгря усмивка. Ливия моментално усети как в долната част на тялото ѝ нахлу топла вълна. В същото време изпита неочаквана нежност, която идваше дълбоко от сърцето ѝ. Кръвта ѝ запулсира и тя се почувства привлечена като с магнит. Бузите ѝ пламнаха и тя неволно направи крачка към него. Без да я изпуска от очи, Алекс излезе от ъгъла и отиде при нея. Наведе се над ръката ѝ и рече тихо:

— О, Ливия, нямах представа, че още днес следобед ще имам удоволствието да ви видя отново.

Устните му докоснаха горещите ѝ пръсти. Ливия успя да каже две-три думи в отговор, без да разбира смисъла им. Беше ѝ повече от ясно, че приятелките ѝ я наблюдават, и съзнаваше, че поведението ѝ я издава. Но какво пък — нали нямаше тайни от Нел и Ели. Обаче Хари, Дейвид и Ник... въпреки това не беше способна да се овладее. Хари побърза да ѝ се притече на помощ.

— О, бях забравил, че ти вече се познаваш с княз Проков, Ливия — рече той и се обърна към жена си: — Корнелия, позволи ми да ти представя княз Александър Проков. Проков, това е съпругата ми, лейди Бонъм.

Ливия се зарадва, че за малко ще се освободи от близостта на Алекс. Обърна се към Ник и Дейвид и прие сърдечните им поздравии. Вероятно силната ѝ реакция на срещата с руснака бе събудила любопитството на мъжете, но те бяха достатъчно умни и учтиви, за да не коментират случилото се. Вместо това се заговориха непринудено, като стари приятели, с Ливия и Аурелия и ѝ позволиха да си възвърне самообладанието.

Лейди Бонъм е забележителна дама, помисли си Алекс и учтиво се поклони. Корнелия носеше следобедна рокля от муселин на райета, медноцветната коса бе прибрана под прилепнала шапчица от кафяв филц.

— Ваш слуга, мадам.

— Радвам се да се запознаем, княз Проков. — Корнелия му протегна ръка и се усмихна сърдечно, но очите ѝ го измериха с остър поглед. — Ливия ми е разказвала за вас.

— Това е чест за мен — усмихна се Алекс. — Ще позволите ли да ви представя спътниците си?

Той посочи херцога и графа, които учтиво очакваха да ги запознаят с домакинята и двете ѝ приятелки. Ливия скришом огледа другите руснаци. Двамата мъже бяха по-възрастни от него и на пръв поглед нямаха нищо общо. Графът изглеждаше много сериозен и очевидно държеше на добрите маниери. Ако не ме лъже чувството, князът е пийнал малко повече, каза си Ливия, като забеляза замъгления поглед на другия руснак. Хили се блажено като котарак, облизал гърнето със сметана.

Ливия положи усилия да се съсредоточи върху разговора, въпреки че напрежението я разкъсваше вътрешно. Точно сега не беше в настроение за учтива размяна на празни думи. През цялото време усещаше как Алекс я следи с поглед, чуваше всяка негова дума, въпреки че той стоеше в другия край на стаята.

— Чаша шери, Ливия? — попита Хари и Ливия се стресна.

— Да, благодаря ти.

Ливия се усмихна механично и пое подадената ѝ чаша. Хари я измери с внимателен поглед и се обърна отново към гостите си. Тя реши да поговори малко с херцога, който доволно отпиваше от своето бургундско.

— Отдавна ли познавате княз Проков, княз Николай?

— О, от много години — отговори небрежно князът и отново вдигна чашата си.

Бледосините очи изпъкнаха върху зачервеното от виното лице и Ливия остана с неприятното впечатление, че мъжът насреща ѝ е извадил метъра и определя размерите на тялото ѝ. Май искаше да провери дали тя би била подходяща за него. Внезапно князът понижи глас, сложи ръка върху нейната, притисна я многозначително и заговори със сладникав, лепнещ глас:

— Я ми кажете, млада лейди, как ви харесва животът в града? Сигурен съм, че младите господа се редят на опашка пред прага на къщата ви. — Той ѝ намигна и продължи: — Ако бях десет години по-млад, и аз щях да се наредя на опашката, със сигурност.

Смехът му изпълни помещението. Ливия разбра намека и цялата се скова. Старият мръсник искаше да разбере дали тя е достатъчно добра в леглото и струва ли си да я ухажда. Вместо да я ядоса, това я разсмя и тя хвърли дързък поглед към Алекс. Той я възнагради с усмивка, извини се на Аурелия и Хари и отиде при нея.

— Вие сте щастлива млада дама, лейди Ливия, с толкова приятели в града...

— Напълно сте прав, княз Проков. Нел отсъства цяло лято и аз съм безкрайно радостна, че отново е тук. Старите приятели са незаменими, не мислите ли? Впрочем князът спомена, че се познавате от много години.

— Да, откакто ме приеха в двора на царица Екатерина — отговори небрежно Алекс. — Тогава бях десетгодишен, а великият княз Александър беше само на четири. А пък княз Николай беше вече млад фаворит. — Той избухна в тих смях. — Именно Николай се зае с възпитанието ми и... как да кажа... научи ме да се движа в обществото.

— Я не говорете глупости! — скара му се добродушно князът. — Просто се погрижих да не занемарите тази част от възпитанието си. Защото царицата се занимаваше преди всичко с обучението ви и обръщаше внимание само на науката и религията. Направих същото и за великия княз, когато достигна съответната възраст.

— Мисля, че този разговор е по-скоро между двамата — намеси се с усмивка Ливия, макар че гореше от желание да узнае нещо за миналото на Алекс.

Князът ѝ хвърли бърз поглед над чашата си.

— Съмнявам се, че сте толкова изненадана — отбеляза той. Ливия усети как бузите ѝ пламнаха и се ядоса на смущението си. Бързо отпи глътка шери и попита:

— Имате ли братя и сестри, княже?

— Не — отговори спокойно той. — Но царят ми беше като брат. Учехме заедно, макар че разликата във възрастта ни е шест години.

— Защо говорите в минало време? — осведоми се любопитно Ливия. — Царят е още жив. Нима не ви е близък като брат?

— Сега е цар — отговори сдържано Алекс. — Сега ми е господар. Никой няма право да претендира за братски връзки с руския цар, ако не е кръвно свързан с него.

— Разбирам...

Ливия смръщи чело. Незнайно по какви причини Алекс се бе отдръпнал вътрешно. Явно не желаше да обсъжда тази тема. Тя се обърна към княз Николай и забеляза, че той също е станал сериозен. Погледът му вече не беше топъл и прелъстителен, а хладен и почти

враждебен. Май има някакъв неписан закон, който забранява на руснаците да говорят за своя цар, освен ако не става въпрос за политика, помисли си тя. В този миг се появи Корнелия с бутилка вино и спаси положението.

— В Санкт Петербург ли живеете, княз Проков, или сте от Москва? — попита домакинята, докато пълнеше чашите на мъжете.

— Живея и в Москва, и в Санкт Петербург — отговори учтиво Алекс, — както повечето руснаци. Семейството ми има дворци и в двата града.

— Това е вярно — потвърди веднага князът, — но почти никой не иска да живее за постоянно в Москва. На града му липсва елегантност.

— Москва е град, който държи на старите традиции, лейди Бонъм — обясни граф Фьодоровски, които вече бе разгледал книгите на Хари. — Санкт Петербург е отворен към Европа, към цивилизацията. Но сърцето на страната ни бие в Москва. Тя е символ на нашето азиатско минало.

— В къщите става течение, улиците са тесни и прашни, благородниците са тесногръди, а прислугата — мрачна — обясни с широк жест князът. — Архитектурата е ужасна смесица от рушащи се дървени къщи и жалки колиби.

— Не говорете така. — В гласа на графа прозвуча обида. — Москва е жив град. А църквите са просто прекрасни. Кремъл може да е ужасна крепост, но излъчва величие.

— А вие какво мислите, княже? — попита настойчиво Ливия и с нетърпение зачака отговора на Алекс. Тя не знаеше почти нищо за огромната империя — само няколко събития от обърканата, изпълнена с насилие история. Преди да се запознае с Алекс, нито веднъж не беше разговаряла с руснаци и сега се изненадваше от различията помежду им. Трима мъже с напълно различен темперамент... всъщност какъв темперамент притежаваше княз Проков?

— Съгласен съм с графа — отбеляза небрежно той. — Москва е жив град и привлекателно място за хората, които не желаят да се забъркват в дворцовите интриги в Санкт Петербург. Москва е град за хора без честолюбие и амбиции. Там цари всеобщо доволство от живота. Е, всеки според разбиранията си, нали? За мен би било

безкрайно трудно да избира само един град, в който да живея за постоянно.

— Смятате ли в скоро време да се завърнете в Русия, княз Проков? — попита Корнелия, неспособна да скрие парещото си любопитство.

— Никой в нашите кръгове не смята да се връща, мадам. — Алекс вдигна рамене. — Европа е във война. Най-много след година Наполеон ще владее целия континент. Моментът изисква да стоим мирно. Докато вашият прекрасен остров ни оказва гостоприемство, приятелите ми и аз няма да го напуснем.

Докато говореше, той погледна Ливия, която кимна едва забележимо. Беше му благодарна, понеже бе разбрал, че тя се нуждае спешно от тази информация. Граф Фьодоровски погледна часовника си.

— Боя се, че подложихме на сериозно изпитание гостоприемството ви, лейди Бонъм — отбеляза той. — И със сигурност се насладихме предостатъчно на превъзходното бургундско на съпруга ви.

Графът се поклони пред Корнелия и Ливия и се сбогува с домакиня и с останалите гости.

— Да, разбира се, Константин е прав. — В гласа на херцога звучеше нежелание да си тръгне. — Не е редно да удължаваме прекалено гостуването си.

— Правилно, княз Николай, не бива — отговори Корнелия със спокойствието на перфектна домакиня.

Мъжът се засмя и целуна ръката ѝ.

— Много сте мила, милейди, много ви благодаря за гостоприемството... Лейди Ливия, за мен беше чест да се запозная с вас. — Той се наведе над ръката ѝ, после отиде да се сбогува с домакиня.

Алекс също се поклони пред Корнелия с думи на благодарност, съзнавайки, че тя го наблюдава много внимателно.

— Сигурна съм, че ще се видим отново много скоро, княз Проков — усмихна се тя и му подаде ръка.

— За мен е чест, мадам.

Алекс се отдели от домакинята и потърси с поглед Ливия, която се бе оттеглила в нишата пред прозореца. Отиде при нея, взе ръката ѝ в

топлите си, твърди длани и я погледна право в очите.

— Ще позволите ли да ви посетя скоро? — Гласът му беше мек, но издаваше, че очаква отговор на предложението си. Ливия знаеше, че вече е намерила отговора, и не виждаше причини да отлага.

— Да — кимна просто тя и прибави с леко задъхан глас: — Моля.

Очите му станаха още по-наситеносини. Алекс се усмихна и поднесе ръката ѝ към устните си.

— До скоро — пошепна той.

Дали пък не трябваше да го оставя да се помъчи малко, запита се Ливия. Знаеше, че някоя като Летисия Ййгълторп например би постъпила точно така, за да чуе повторно предложение за женитба. Но тя не разбираше какъв смисъл би имало подобно поведение, а и нямаше никакво желание да се преструва на недостъпна. Вече бе взела решение и нямаше да го крие. Сега трябваше да му съобщи решението си официално и да обявят годежа си.

Още на следващата сутрин Алекс продължи с приготовленията си за предстоящата женитба. Посети бижутера, след това отиде на Трейднидъл стрийт, където беше кантората на адвоката му. Достопочтеният Джон Мастърс принадлежеше към провинциалната аристокрация и поздрави посетителя с дълбок поклон.

— За мен е чест, княз Проков... с какво мога да ви бъда полезен?

— Искам да прегледате тези документи и да се уверите, че всичко е наред — отговори Александър и хвърли на масата дебела папка, вързана с червена лента. После застана до прозореца, сложи ръце на гърба и се загледа към улицата.

Адвокатът седна зад писалището си и отвори папката. На всеки лист личеше печатът на рода Проков. Джон Мастър прочете документите в мълчание, само няколко пъти вдигна глава и се вгледа в гърба на клиента си. Когато най-сетне свърши, на бузите му бяха избили червени петна. Покашля се дискретно и се върна на първата страница.

— Май нещо не разбирам — промърмори той и запрелиства страниците, сякаш търсеше липсващ документ.

— Какво не разбирате? — Алекс се обърна рязко и го изгледа със смръщено чело. — Според мен всичко е кристално ясно.

— Да, обаче... Работата е там, че... — заекна адвокатът и на лицето му се изписа безпомощност. — Аз знам, че къщата на Кавендиш Скуеър принадлежи на лейди Ливия Лейси. Завещана ѝ е от роднините ѝ. Имам копие от завещанието. Веднага ще го донеса.

Мастърс понечи да стане, но Алекс махна заповеднически.

— Не е нужно. От документите става ясно, че завещанието не е законно. Баща ми не е приписал къщата на София Лейси, само ѝ я предоставил да живее в нея, докато е жива. Толкоз. Това не е подарък.

Мастърс отново посегна към документите. Лицето му изразяваше смущение.

— Разбирам, княз Проков, но... нима това означава, че искате да прогоните лейди Ливия от дома ѝ?

— Не, нямам такова намерение — отвърна хладно Алекс. — Но тъй като вие сте изпълнителят на последната воля на лейди София, искам да знаете какво е действителното положение. Искам да се разбере кой е действителният собственик на къщата. Да приключим с този въпрос веднъж завинаги.

— Разбирам... Но щом нямате намерение да изгоните лейди Ливия от... вашата къща, това означава ли, че ще ѝ поискате да плаща наем, ако желае да продължи да живее там?

Мастърс свали роговите си очила и разтърка очи.

— Вижте, аз съм наясно с финансовото положение на младата дама. Ако се наложи да плаща наем по пазарни цени, това ще е свръх възможностите ѝ.

Алекс поклати глава.

— Нямам никакво намерение да товаря младата дама с наем за къщата. И със сигурност няма да я изгоня от дома ѝ.

— Но тогава... ще позволите ли да запитам какво възнамерявате, сър? — попита нерешително Мастърс.

— Изпълнен съм с надежда, че дамата ще се съгласи да стане моя съпруга — обясни просто Алекс. — В този случай проблемът ще се разреши от само себе си. Вижте, Мастърс, искам да потвърдите писмено, че сте прегледали документите и че те са напълно редовни. Ще напишете, че те са по-важни от последната воля на лейди София, която не е знаела, че няма право да състави такова завещание. Моето

предположение е, че дамата просто не е разбрала смисъла на подаръка, който е получила от баща ми. А може би... — Той вдигна рамене. — ... може би през последните години паметта ѝ е отслабнала. Сега обаче това няма значение.

— Разбирам — повтори за пореден път Мастърс, макар да не разбираше нищичко. Адвокатът уважаваше много лейди Ливия и се чувстваше задължен да пази интересите ѝ. Нещо в поведението на руския княз го объркваше. След малко обаче си каза, че всички руснаци се държат особено и се успокои. Ако лейди Ливия се омъжи за руския княз, въпросът ще се уреди от само себе си. Може би тя е открила ценни качества у него.

— Най-добре е веднага да съставите брачния договор — продължи Алекс. — Искам вътре изрично да пише, че жена ми и аз ще живеем в къщата на Кавендиш Скуеър винаги когато сме в Лондон.

— Трябва ли да разкрия пред лейди Ливия кой е истинският собственик на дома ѝ, сър?

— Този въпрос изобщо не ви засяга, Мастърс — отговори студено Алекс, нахлузвайки ръкавиците си.

— Разбирам — промърмори Мастърс. — А що се отнася до брачния договор... предвиждате ли издръжка за лейди Ливия, сър? За нейните лични разходи, нали разбирате? Нямам представа как се уреждат тези неща във вашата страна, но в Англия е обичайно преди женитбата съпругът да даде разпорежданията си за финансите на съпругата си. Повечето мъже определят известна сума на всяко тримесечие.

Мастърс млъкна и безпомощно вдигна рамене. Алекс се пресегна през масата, грабна перото и написа няколко цифри.

— Ето, мисля, че това е достатъчно. Включете го в договора. — Бутна перото в ръцете на стреснатия адвокат и грабна шапката си. — Незабавно изпратете писменото обяснение и брачния договор в жилището ми на Брутън стрийт. Желая ви хубав ден, Мастърс.

Адвокатът бе впил поглед в цифрите на листа пред него и не чуваше и не виждаше нищо друго. Едва когато князът се сбогува за втори път, Мастърс разтърси глава и дойде на себе си.

— О... моля за извинение, княз Проков. Вижте това... много щедро, наистина много щедро... Досега не бях виждал такава

издръжка... И аз ви желая хубав ден. За мен е удоволствие да ви услуга, сър.

Адвокатът бързо излезе иззад писалището си и придружи клиента до вратата с непрестанни поклони. След като го изпроводи с поглед и го изчака да се отдалечи по улицата, се върна в кантората си с нарастващо усещане, че нещо не е наред.

Неотдавна починалият княз Алексей Проков бе завещал на сина си цялото си богатство, а то беше значително. Беше повече от странно, че не е завещал къщата на Кавендиш Скуеър на София Лейси. Адвокатът помнеше лейди София като стара дама с бодър дух и остър език, която живееше много уединено. Говореше се, че имала скандално минало, но подобни приказки бяха нещо обичайно за богатите възрастни дами, особено за останалите неомъжени. В повечето случаи богатството им беше в царството на фантазията, а не в действителността. Доколкото знаеше, на млади години и в средната си възраст дамата е разполагала със значителни доходи, но на старини трябваше да се задоволява с доста по-малко. След смъртта си не остави дългове, но състоянието на къщата ѝ беше много лошо. Сега изведнъж се бе появил „кредитор“ в лицето на княз Проков, който си искаше наследството. Странен случай, много странен, повтори си няколко пъти Мастърс. Но знаеше, че не му подобава да задава въпроси и да прави предположения. По-добре да изпълни поръчката на клиента си.

10

Още на следващия ден Алекс пристигна на Кавендиш Скуеър, но се оказа, че Ливия не си е вкъщи. Моркомб откряна вратата, за да види кой е посетителят, и ококори воднистите си очи. Когато поклати глава, Алекс изпита чувството, че старецът иска да се освободи от невидими паяжини, заплели се в косата му.

— Ако търсите дамите, те излязоха на разходка. Взеха и малките.

— А бихте ли ми казали къде отидоха? — попита любезно Алекс.

— Не — отвърна рязко Моркомб и понечи да затвори вратата, но Алекс светкавично мушна ботуша си в процепа.

— Знаете ли случайно кога ще се върнат?

— И това не знам — отвърна рязко Моркомб. Ала когато кракът на посетителя си остана на прага, очевидно размисли. — Струва ми се, че ще се приберат най-късно за чая... защото децата са с тях, нали разбирате?

— Много ви благодаря — отговори Алекс и издърпа крака си.

Моркомб затвори вратата необичайно тихо и посетителят се отдалечи, клатейки глава. Нямаше представа какво ще прави със стария иконом, щом стане господар на къщата. В завещанието си лейди София бе дала право на тримата си стари слуги да останат на Кавендиш Скуеър, докато желаят, а после да се оттеглят някъде със скромни пенсии. Ливия бе уважила волята на леля си и той нямаше намерение да се меси. Очевидно Моркомб и двете близначки живееха отдавна в дома на София и са я познавали добре. Очевидно през последните години от живота ѝ са се грижили добре за нея, щом тя се е почувствала задължена да осигури старините им. Алекс знаеше, че прислугата почти винаги е наясно с живота на господарите си, въпреки че те не го забелязват или просто не искат да го признаят. Един ден ще си поговоря със стареца за София, реши той. Но първо трябва да спечеля доверието му. Това би било едно малко чудо...

Алекс отдавна жадуваше да научи повече за майка си. Не голите факти, които му бе съобщил баща му. Искаше да научи повече за самата нея — какъв човек е била, какво е мислила и чувствала, какво е било важно за нея... да разбере дали жената, която никога не бе виждал, е имала сърце. Моркомб очевидно умееше да пази тайна, но той беше длъжен да опита. В момента обаче го интересуваше единствено Ливия. След разговора им у семейство Бонъм, след прошепнатото „моля“, което според него се бе изплъзнало неволно от изкусителните ѝ устни, той едва се удържаше да не се поддаде на импулса да се яви още същия ден на Кавендиш Скуеър и да заудря с юмруци по вратата. Съзнаваше, че трябва да се владее и да не допуска чувствата да го надвият. Затова отиде първо при адвоката. А и пръстенът... как да направи предложение за женитба без пръстен? Алекс механично попипа четириъгълната кутийка в джоба си. Най-сетне имам здрава почва под краката си, помисли си доволно той. Пръстенът бе изработен точно според очакванията му.

А сега какво? Дойде в къщата ѝ, а дамата бе излязла. Настроението му падна под нулата. Ще се наложи да дойде пак покъсно. Той забърза по улицата, но изведнъж спря. По Уигмор стрийт вървяха три жени с три деца и разговаряха оживено. Все още не го бяха забелязали. Алекс се запита дали да не се скрие зад ъгъла и да изчака, докато Ливия остане сама, но точно в този миг тя вдигна глава. Закъсна! Той се засмя и забърза към малката група. Ливия вдигна ръка за поздрав и го дари с усмивка, която той не можа да разгадае. Леко колеблива, въпросителна... тревожна. Да не би да е променила решението си?

— Ливия... Лейди Фърнхем... Лейди Бонъм...

Алекс се поклонил с шапка в ръка и с учудване установил, че приятелките на Ливия го посрещат непринудено, като добър познат. Дали пък не знаят повече от него? Тревогата му се засили. Отново погледна Ливия — тя улови погледа му и му намигна дяволито. Алекс едва не се изсмя с глас. Тази жена му се подиграваше! Не бе свикнал да му се подиграват и се учуди много, че е по-скоро развеселен, отколкото ядосан. Но най-силно беше облекчението.

— Да не би да сте били у нас, сър? — попита с интерес Аурелия и побърза да хване Франи, която бе открила нещо в канавката и явно искаше да го разгледа отблизо.

— Допреди минута стоях безутешно пред вратата на дома ви, мадам, и слушах суровите думи, с които портиерът ви ме отпрати — обясни с усмивка той и се наведе да вдигне блестящото нещо, заинтересувало малкото момиче. — Това търсеше, нали, ma petite!

Франи грабна копчето и го изтри с ръкава на наметката си.

— Това е бисер!

— Не, не е! Никой не хвърля бисери в канавката — взмути се Стийви. — Я да го видя!

Той посегна към копчето и малкото момиче нададе протестиращ вик. Корнелия побърза да се намеси.

— Стийви, копчето е на Франи. Тя го намери. Ако искаш да го видиш, помоли я учтиво.

— Там има още едно! — изписка малката Сюзън и се изтръгна от ръката на майка си, за да грабне съкровището. — И аз ще си имам бисер!

— Мили боже — простена Корнелия и извъртя очи към небето, когато Стийви се втурна към сестричката си и се опита да разтвори здраво стиснатото ѝ юмруче.

— Ела при мен, Стийви! — повика го бързо Алекс. — Я виж, тук има още копчета!

Момчето клекна пред новата находка.

— Тези са даже по-големи от другите — обяви доволно то и започна да събира блестящите копчета. — Стават за палто.

— Не е вярно! — развика се веднага Франи, готова да се разплаче. — Не са по-хубави от моите, нали, мамо?

Малката се обърна и посочи Алекс с пръстче.

— Искам да ми намериш още копчета. Големи! — заяви заповеднически тя.

— Не бъди невъзпитана, Франи — ядоса се Аурелия. — Извинете, княз Проков.

— Не се притеснявайте — помоли непринудено Алекс. — Аз имам богат опит с невъзпитани деца и поведението им не ме смущава ни най-малко. Точно обратното — радвам се, че имат свободен дух. — Той сведе поглед и поклати глава. — Но се боя, че късметът ни изоставя. Питам се кой би могъл да изгуби на улицата всичките си копчета и токи.

— Особено в края на лятото на Кавендиш Скуеър. — Ливия избухна в смях. — О, я вижте! И аз си намерих копче. — Вдигна го високо и обясни: — Ще се опитам да убедя Стийви да отстъпи една от токите на Франи, а аз ще му дам копчето в замяна. Така ще ги разпределим справедливо.

Разпределението явно не се отнасяше до Сюзън, която беше напълно доволна от малкото си съкровище.

— Така е почтено, Стийви — рече Корнелия. — Според мен Хари би искал точно това.

При споменаването на втория му баща момчето стана сериозно, прехапа долната си устна и се замисли.

— Хари със сигурност ще каже, че трябва да дам токата на Франи, защото е момиче. И защото е по-малка.

Момчето връчи намереното „съкровище“ на братовчедка си и Ливия изръкопляска.

— Браво, лорд Дейджънхем. Ти си съвършен джентълмен. Ето ти копчето, което намерих.

Стийви засия.

— Най-добре е да се прибирам — реши Корнелия. — Хайде, Стийви. Сюзън е уморена.

Сякаш за да докаже, че майка ѝ е права, малката седна на тротоара. Корнелия се наведе с въздишка и я вдигна.

— Предполагам, че ще дойдете за чая — обърна се Ливия към княза. Учудваше се на странното си поведение, но не можеше другояче. Всъщност нямаше нужда от уговорки. Достатъчно беше, че Алекс стои пред нея и я милва с поглед. Усмивката му ѝ обещаваше небесния рай. Вътрешният ѝ глас се обади и обясни вразумително, че пред нея стои един изключително красив мъж, затова тя се държи така.

Когато Алекс я гледаше, сякаш някакъв глас нашепваше в ухото ѝ сладки думи, но това със сигурност не беше гласът на разума. Това беше собственото ѝ тяло, което заплашваше да се разтопи от горещо желание. Корнелия вече я гледаше подозрително. Но и двете ѝ приятелки знаеха, че мястото не е подходящо за разговор — не само заради присъствието на трите деца.

— О, съвсем забравих кое време е — засмя се Корнелия. — Сюзън наистина е уморена, а и Линтън ще ме посрещне враждебно,

ако посмея да се прибера вкъщи преди четири. Ще има да я успокоявам с часове...

— Аз искам да отида със Стийви — настоя Франи. — Ще си поиграем с копчетата, които намерихме. На улицата не става, нали? Може да ги изпуснем в канавката.

Аурелия намери аргументите за разумни.

— Най-добре е да отидем с леля Нел в нейната къща. Тогава ще пиеш чай със Стийви и Сюзън в детската стая и ще си играете.

Ливия изчака мълчаливо, докато Алекс се сбогува с приятелките ѝ и с децата. Корнелия и Аурелия тръгнаха бързо към Монт стрийт.

— Приятелките ви са страхотни — промълви той. — И толкова дискретни. Предполагам, че сте им доверили какво става.

Когато я погледна, усмивката бе изчезнала от лицето му, а втренченият му поглед сякаш се опитваше да прочете мислите ѝ.

— Да — потвърди спокойно Ливия.

Значи двете знаят какво е решението ѝ, помисли си Алекс, наклони глава и ѝ предложи ръката си.

— Позволявате ли да ви придружа до вкъщи?

— Благодаря. — Ливия мушна пръсти под лакътя му по гърба ѝ пробягаха тръпки и той със сигурност ги усети.

Алекс присви очи и се обърна към нея. В дълбините на погледа му пламна искра и тя неволно му отговори с усмивка. Ливия изпитваше успокоение и възбуда едновременно. Привличането, което изпитваше към Алекс, бе дошло като гръм от ясно небе. Трудно ѝ беше да разбере какво чувства, по кожата ѝ сякаш пробягваха електрически искри, кръвта ѝ се вълнуваше.

Стигнаха бързо до дома ѝ. Този път отвътре отговориха на почукването ѝ с необичайна бързина. Младият Джейми поздрави почтително.

— Мистър Моркомб е при пилците, милейди.

— Какво? — стресна се Ливия. — За какво говорите, Джейми?

— Мейвис купи билета — обясни младият прислужник. — Твърди, че много скоро щели да започнат да носят. Аз обаче смятам, че са твърде малки. Настанили сме ги в една стара дамска шапка и ги държим на печката. Иначе ще настинат и ще умрат.

— Каква шапка? — учуди се още повече Ливия. Съзнаваше, че придружителят ѝ е объркан от разговора, който се водеше пред очите

му, но нямаше как да му помогне. За нея въпросът беше напълно естествен, като се имаше предвид в какво необикновено домакинство живее.

— Кожена, мадам — обясни Джейми. — Някога я е носила нашата Ада. Мейвис обаче каза, че ако шапката не е достатъчно голяма, вие имате маншон, който ще стигне за всички.

— Права е — кимна с усмивка Ливия. — Кажй й да прати Хестър, ако й потрябва маншонът ми. Хестър знае къде го държа.

Тя погледна Алекс и едва не се изсмя с глас. Той също беше готов да се засмее, но изглеждаше и леко смутен. Искрите между тях продължаваха да се пръскат и вече образуваха великолепен фойерверк.

— Искате ли да ви поднеса нещо, милейди? — попита Джейми, който вече вървеше напред към салона.

— Какво желаете, Алекс? — попита Ливия. — Чай, шери, вино?

— Нищо, благодаря — отговори решително той, хвана ръката й и я поведе по коридора. — Имаме сериозен разговор и не желая никой да ни смуцава. — Отпрати Джейми със заповедническо махване и допълни: — Ако се нуждаем от нещо, ще позвъним.

Ливия кимна. Хубаво беше, че Алекс дава заповеди, макар да се намираха в нейната къща. Той я побутна да върви напред и лекото докосване на пръстите му запали огън в бедрата й. Алекс влезе след нея и огледа одобрително уютното помещение.

— Май не познавам тази стая.

— Да, това е частният ни салон. Обикновено не приемаме гости тук — обясни тихо Ливия.

— Благодаря за честта — поклони се леко той, свали ръкавиците, сложи ги в шапката и я остави заедно с бастуна на стола до вратата.

Ливия подръпваше ръкавиците си и очевидно нямаше намерение да си свали шапката. Знаеше, че изглежда много добре. Кремавата сламена шапка обрамчваше лицето й и укротяваше кестенявите къдрици, подредени в сложна прическа. Тъмнозелените копринени панделки, вързани под брадичката й, засилваха впечатлението. Поне така твърдеше Аурелия. Ливия не беше съвсем сигурна дали княз Проков ще остане със същото впечатление, но в момента това не я интересуваше. Той я гледаше пронизващо. Коленете й омекнаха от вълнение. Имаше чувството, че мускулите и жилите й са от пудинг, който ей сега ще се разпадне.

— Моля, седнете.

Ливия посочи дивана и се отпусна на най-близкия стол, преди да се е разтреперила.

— Още не.

Алекс прекоси салона, улови ръцете ѝ и я вдигна. Дланите му се плъзнаха към раменете ѝ и ги обхванаха. Погледът му не се откъсваше от лицето ѝ. Направо я поглъщаше със сините си очи и тя изпита чувството, че се дави. Навлажни устните си с език и предпазливо пое въздух.

— Е? — попита с мек глас той. — Моля те, Ливия, дай ми отговора си.

Алекс разхлаби хватката около раменете ѝ, плъзна ръце към кръста ѝ и я привлече към себе си. Ливия отново пое въздух. Долната част на тялото ѝ омекна и овлажня, докато се наслаждаваше на допира до твърдите му мускули. Лицето ѝ пламтеше в треска.

— Да — отговори глухо тя, вдигна ръка и върхът на показалеца ѝ описа пълната, чувствена дъга на устните му. Тя се усмихна плахо, но в следващия миг заяви решително: — Ще се омъжа за теб, Алекс.

Князът хвана китката ѝ, обърна дланта нагоре и я целуна нежно.

— Ти ме правиш най-щастливия мъж на света — промълви нежно той. — Откакто се видяхме последния път, изгарям в адски мъки. Непрекъснато си повтарям, че не е възможно да съм те разбрал погрешно. Но въпреки това не смеех да се надявам. — Той се усмихна виновно. — Разбираш ли, аз не съм свикнал да страдам в неизвестност. И не искам да си представя как щях да реагирам, ако беше казала не!

Алекс сложи пръст под брадичката ѝ и нежно целуна ъгълчетата на устата ѝ. После се отдръпна и я измери с безкрайно нежен поглед. Сърцето ѝ се стопли. Този мъж я гледаше, сякаш е рядък, скъпоценен бисер.

— Какво виждаш? — попита шепнешком тя и сведе поглед, докато мускулите ѝ все повече омекваха.

— Теб — пошепна страстно той. — Само теб. И горя от нетърпение да опозная всяка частица от теб, Ливия. Никога не съм желал жена с такава сила, както теб.

Ливия потрепери. Имаше чувството, че всеки момент ще изгуби съзнание. Кръвта пулсираше на тласъци във вените ѝ. Алекс промърмори нещо неразбрано, отвърза панделките на шапката и я

махна от главата ѝ. Хвърли я на пода, обхвана страните ѝ с две ръце и ги притисна силно. В следващия миг устата му завладя нейната.

Езикът му раздели властно устните ѝ и нахлу в топлата, влажна уста. Ливия се притисна цялата към него и усети твърдата му мъжественост в корема си. Отговори на целувката му с цялата си страст и се наслади на необичайното усещане: устата му беше невероятно мека, гъвкава, едновременно суха и влажна. Езиците им танцуваха и се фехтуваха и тя постепенно опознаваше вкуса му. Кухините на бузите бяха кадифено меки, а грапавият език направо я подлудяваше. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му, пръстите ѝ настойчиво обхванаха твърдите мускули. Тялото ѝ изгаряше в треска, за която нямаше думи.

Най-сетне Алекс се отдели от нея. Ливия шумно пое въздух с надеждата да укроти лудо биещото си сърце. Имаше чувството, че по кожата ѝ танцуват пламъчета. Неволно вдигна ръка и попипа подутите си устни. Алекс отново взе лицето ѝ между двете си ръце и започна да целува очите ѝ — съвсем леко, с пърхащи докосвания. След минута вдигна глава и направи крачка назад. И той дишаше тежко.

— О, Ливия... Ливия...

Не можа да каже нищо повече. Погледът му остана впит в лицето ѝ. Ливия също не знаеше какво да каже. Можа само да кимне безпомощно. Алекс извади от джоба си кадифена кутийка и я отвори. Безмълвно взе лявата ѝ ръка и сложи пръстена на безименния ѝ пръст.

— Харесва ли ти, любов моя? Ако имаш някакви изисквания, веднага ще го променим.

Ливия сведе поглед към пръстите си и извика смаяно. Вдигна ръка срещу избледняващото следобедно слънце, чиито последни лъчи влизаха през прозореца, и разгледа красивото бижу от сапфири и диаманти.

— О, Алекс, прекрасен е... Никога не съм виждала толкова красив пръстен. — Ливия въртеше ръката си във всички посоки, за да наблюдава отражението на светлината върху скъпоценните камъни. — Да не би да е наследствен?

Князът поклати глава.

— Камъните от векове принадлежат към семейното богатство, но аз сам проектирах пръстена и го поръчах специално за теб.

Ливия го погледна смаяно. Никоой бижутер не би могъл да изработи такъв скъп пръстен за два дни.

— Направил си го, преди да се съглася да се омъжа за теб?

Той сведе глава и се престори на виновен.

— Как да ти кажа... по природа съм си оптимист.

Ливия беше повече от учудена. Алекс умее да изненадва хората, каза си. Но в момента беше толкова щастлива, че нямаше сили да го разпитва повече.

— Знаеш ли, забравих нещо — продължи Алекс. — Първо трябва да помоля баща ти за ръката ти. Жив ли е той? Или имаш настойник?

— Не, не, баща ми е жив и здрав — отговори Ливия и откъсна изпълнения си с възхищение поглед от пръстена на ръката си. — Но дори да не беше, няма кого друго да попиташ, освен мен. Аз съм достатъчно възрастна, за да отговарям за себе си. Независима съм и сама вземам решенията за живота си.

— Разбира се — отвърна меко той. Отлично бе усетил предизвикателството в гласа ѝ. Явно Ливия Лейси отдавна се грижеше сама за себе си и не я беше грижа за мнението на другите. — Все пак ще посетя баща ти.

Ливия кимна успокоено. След като бе преживяла минути на самозабрава, изпитваше голямо облекчение отново да усеща твърда земя под краката си.

— Прав си. Аз обичам баща си и ценя мнението му. Не бива да го пренебрегваме.

— Тогава да се заемем с подготовката. Но преди да започнем, не би било зле да си позволим по чаша шампанско. Надявам се, че имаш в избата. — Алекс се огледа търсещо. — Има ли тук някъде звънец?

— Ето го. — Ливия посочи избелелия шнур до прозореца, полускрит зад завесата. — Но няма смисъл да звъниш. По-добре сама да отида в кухнята.

— Нека все пак да опитаме. Момъкът, който ни посрещна, сигурно ще чуе звънца. — Алекс дръпна силно шнура, повтори движението и продължи: — Докато чакаме, би могла да ми разкриеш какво да направя, за да спечеля благоволенieto на баща ти.

Само след две минути вратата се отвори и Ливия се обърна изненадано. На прага стоеше Моркомб. Цяло чудо, каза си развеселено

тя. Да не би да е чакал в коридора?

— Нуждаете ли се от нещо, мадам?

— Имаме ли шампанско в избата, Моркомб? — попита ведро тя.
— Имам желание да пийна една чашка.

Икономът я огледа изпитателно и премести поглед към княза. След малко кимна с достойнство.

— Да, мисля, че имаме. Желаете ли да ви донеса?

— Да, ако обичате. — Ливия кимна и продължи, избягвайки смаяния поглед на Алекс. — Две чаши, нали разбрахте?

Моркомб кимна, погледна отново Алекс и се затътри към вратата.

— Ти си невероятно търпелива — установи князът. — Никога досега не бях виждал такъв иконом.

— Нали ти обясних вече — напомни му Ливия. — Правя го в памет на София Лейси. Никога не ми е било трудно да общувам с Моркомб. Но да ти разкажа за баща ми, достопочтения отец Лейси, граф Харфорд. За да застанеш срещу него, трябва да си запознат с особеностите му. А той е доста необичайна личност.

Алекс я изслуша внимателно. Веднага му стана ясно, че трябва да спечели баща ѝ на своя страна. Колкото и да се представяше за независима, Ливия беше привързана към баща си. Описа странностите му с нежен хумор и дори преувеличенията ѝ издаваха колко го обича и колко държи на мнението му. Слушайки я, Алекс изпита завист — отношенията между него и баща му бяха съвсем различни.

Когато след около час излезе от къщата на Кавендиш Скуеър, князът продължи да размишлява за строгото възпитание, което бе получил от баща си. Спомни си как като малко момче отиваше в кабинета му, повтаряше грижливо научените уроци и чакаше знак на признание и обич. Не се осмеляваше да се надява, че ще бъде посрещнат топло и сърдечно — очакваше просто едно здраво ръкостискане, което да изрази, че баща му е доволен от него. По-късно се опитваше да се успокои с довода, че детето не би могло да разбере какво означава мълчанието на баща му, че трябва да порасне и да стане по-умен. Постепенно се научи сам да се бори за себе си и сам да признава постиженията си. Не му беше нужно нищо повече, за да следва съдбата, за която беше предопределен. Отрано трябваше да си науча урока, помисли си той сега. В лицето на баща си имаше добър

пример. Той бе посветил целия си живот на своята родина и на сина си, останал без майка. Алекс знаеше, че баща му е напуснал майка му и е отвел сина си в Русия. Че го е направил за доброто на детето. За съжаление в детските си години той не беше в състояние да разбере мотивите на двамата си родители, но не се съмняваше, че баща му е постъпил така напълно безкористно. Алекс нямаше представа каква е била връзката между баща му и майка му, но беше убеден, че тогава Алексей не е имал избор. Сега синът му можеше да се наслаждава на плодовете на взетото тогава решение. Въпреки това детството ми не беше леко, каза си горчиво той. Баща му беше горещ патриот и много държеше синът му да тръгне по неговите стъпки. Алекс също обичаше на първо място родината си. Това беше нещо като вътрешна повеля, която го доведе чак в Лондон... и му позволи да вземе в леглото си Ливия Лейси.

При тази мисъл Алекс ускори стъпка. Споменът за гъвкавото й тяло, сгущено в неговото, и за страстната й реакция отново го възбуди. В никакъв случай обаче не биваше да забравя, че е решил да се ожени само за да изпълни възложеното му поръчение, без да събужда излишни подозрения. Досега не беше помислял, че търсенето му ще се увенчае с такъв успех. Двамата с Ливия явно си подхождаха. По-точно бяха създадени един за друг.

От една странична уличка проблеснаха светлините на някакво заведение. Алекс се почувства привлечен като с магия от жълтата светлина. Смеховете, шумните разговори, канчетата с бира по масите... Той блъсна вратата и едва не се закашля от миризмата на тютюн и кисело пиво. Няколко глави се обърнаха към него, но много скоро пиещите отново се посветиха на вечерното си занимание. Какво ги интересуваше някакъв си аристократ с панталони от еленова кожа, наметнат с чисто ново палто и вързал на шията си копринено шалче?

От друга страна обаче... новодошлият беше слаб и строен, но нямаше вид на човек, който лесно ще допусне да бъде ограбен. По-добре да не му обръщат внимание. Алекс отиде до тезгяха и подаде на кръчмаря медна монета.

— Бира.

Кръчмарят напълни канче и го тресна върху тезгяха. Прибра монетата и веднага се обърна към следващия гост. Алекс взе канчето и се настани в най-далечния ъгъл. Отпи няколко дълбоки глътки и се

огледа. Добре, че беше напълно непознат сред тези хора. За няколко минути щеше да се потопи в един малък свят, който не знаеше нищо за неговата обичайна среда. Нито един човек в това шумно, препълнено заведение не се интересуваше кой е той и какво го е довело тук.

Какъв рядък лукс — да живееш само в настоящето, помисли си с лека горчивина Алекс. Бе постигнал много и можеше да си позволи да му се наслади поне за няколко мига, без да размишлява върху причините. В този момент се радваше на предстоящия брак с Ливия Лейси, на първата брачна нощ, на живота, който ги очакваше. Дано боговете са благосклонни към тях.

Внезапно нечий топъл дъх погали бузата му и Алекс вдигна глава. До него стоеше жена с набрана пола и пищен бюст, който всеки момент щеше да изскочи от корсажа.

— Изглеждате самотен, сър. — Жената сложи на масата две канчета бира. — Пийнете с мен.

Алекс се ядоса на натрапницата, но не го показа. Да, в момента гореше от желание да спи с жена, но не би го направил с най-обикновена уличница. Извади от джоба си сребърна монета от шест пенса, сложи я на масата и се изправи.

— Много съм ви благодарен за предложението.

Кимна учтиво и напусна заведението. Жената грабна монетата и я пъкна в деколтето си. Ето, това е истински джентълмен — помисли си доволно тя. — За по-малко от половината щях да го отведа горе и да изпълня всичките му желания.

Ливия седеше в салона и се взираше замаяно в пръстена си. Никога не беше притежавала толкова прекрасно бижу. Знаеше, че ако я види в това състояние, баща ѝ ще се ядоса и ще я обвини, че се е поддала на изкушенията на Мамона. Но в момента той беше далеч и тя можеше да се наслаждава на мига.

Ливия протегна ръка и за кой ли път огледа скъпоценните камъни под светлината на запалената лампа. Прекрасни, отлично шлифовани, едри, с невероятен блясък... Естествено, тя знаеше, че щастието ѝ не се дължи само на този прекрасен пръстен, а по-скоро на онова, което той означаваше, което обещаваше. Беше готова да скочи и да се разтанцува. Точно тогава чу гласа на Аурелия в преддверието и се

стресна. Само след миг вратата на салона се отвори и на прага застана Корнелия.

— Оставихме децата на Линтън — оповести весело тя. — Хайде да си прекараме една приятна вечер само трите.

Аурелия влезе след Корнелия и се огледа въпросително.

— Хубава идея — кимна Ливия. — Ще изпразним бутилката шампанско.

Приятелките ѝ си размениха многозначителни погледи.

— О, шампанско! Да ти наля ли, Нел? — попита с намигване Аурелия. — Очевидно новините са добри.

— Може би да, може би не. Ако трябва, ще удавим мъката си заедно — засмя се Корнелия. — Но, както виждам, нямаме повод да се тревожим.

— Ще отида да взема още две чаши — каза бързо Ливия, която искаше да забави малко разкриването на тайната.

— Почакай, аз ще ги извадя направо от шкафа в трапезарията — спра я Аурелия.

— Няма ли най-последно да ни кажеш? — попита почти сърдито Корнелия.

Ливия протегна ръка.

— Все още няма да го нося на публично място. Ще изчакаме официалното обявяване.

Корнелия хвана ръката ѝ и възхитено огледа пръстена.

— Руският княз явно разбира от скъпоценни камъни — отбеляза тя. — Как мислите, дали е наследствен?

— Не — поклати глава Ливия. — Пръстенът е изработен специално за мен.

— Невъзможно е да го е поръчал преди два дни! — извика Корнелия.

— Права си — засмя се Ливия. — Призна ми, че го е поръчал преди доста време... защото бил по природа оптимист.

Приятелките ѝ отново се спогледаха, тя се нацупи и им обърна гръб. Изчака Аурелия да донесе чашите, застана пред нея и протегна ръка.

— А ти какво ще кажеш, Ели?

Младата жена остави чашите на масата и тихо изсвири през зъби.

— Боже, какъв прекрасен пръстен! Направо да не повярваш! Е, скъпа, постигнахте ли съгласие по всички въпроси?

Ливия наля шампанско.

— Първо ще поискаме съгласието на татко.

— О, да. — Приятелките й кимнаха с разбиране. — Князът лично ли ще замине за Рингууд?

— Да, след няколко дни. Аз обаче ще тръгна още утре. Искам да говоря насаме с баща си. Няма да допусна Алекс да падне в лапите му без подготовка.

— Хубави думи — съгласи се през смях Корнелия. — Всички знаем на какво е способен преподобният Лейси. Наистина не можеш да му представиш бъдещия си съпруг, без да си го подготвила.

11

Преподобният Лейси седеше в кабинета си и обмисляше неделната си проповед. Затова не чу пристигането на каретата. Обикновено не обръщаше особено внимание какво става около него, защото животът му вървеше по строго подредени коловози и близките му се стараеха да спазват традиционния ред и въведените от него обичаи. Когато вратата на стаята му се отвори без задължителното предупредително чукане, той се стресна и сърдито вдигна глава. Ливия не влезе, само надникна през откритата врата.

— Да си отида ли? — попита с усмивка тя, сякаш наистина не искаше да му пречи.

— Велики боже, Ливия! Влез, разбира се. — Баща ѝ се надигна иззад писалището и вдигна очилата на високото си чело. — Защо не ме предизвести за посещението си, детето ми?

— Защото доскоро и аз самата не знаех, че ще дойда — отговори весело тя. — Просто седнах в каретата и потеглих.

Ливия влезе в добре познатата стая и тихо затвори вратата зад гърба си.

— Какво означава това? — попита подозрително баща ѝ. — Доколкото си спомням, винаги съм те учил да се изразяваш ясно и точно. Английският език е достатъчно богат и ти не бива да злоупотребяваш с него, като образуваш такива смешни и безполезни изречения.

Въпреки че в гласа му звучеше гняв, бледосините му очи светеха от радост. Той разпери ръце и нежно прегърна дъщеря си. След това направи крачка назад, сложи ръце на раменете ѝ и я погледна в очите.

— Дай да те видя.

С годините младежкият блясък в очите му бе угаснал, но острата наблюдателност и будният дух изобщо не бяха пострадали.

— Какво не е наред, Ливия?

Тя поклати глава.

— О, татко, всичко е наред! Но не бих искала да ти преча да си свършиш работата. По-добре е да вечерям и да дойда пак след един час. Денят беше дълъг и уморителен.

— Дошла си от Лондон само за един ден?

— Да, с пощенската карета — обясни Ливия. — Сменяха конете на всеки час и се придвижвахме много бързо.

Преподабният Лейси смръщи чело.

— Сигурно е било много скъпо.

Ливия, естествено, не можеше да му каже, че друг е платил пътуването ѝ.

— Според мен си струваше — отбеляза спокойно тя. — Понякога човек може да си позволи да пътува луксозно. Иначе щях да ношувам в някой крайпътен хан и да платя за прислужница.

Баща ѝ обмисли сериозно аргумента и кимна.

— Да, може би си права... Хайде, върви да вечеряш. А след час ела при мен да ми разкажеш защо си тръгнала така прибързано.

Ливия кимна и слезе в кухнята. Там завари Марта — жена от селото, която бе поела домакинството след заминаването ѝ за Лондон. Тъкмо разбъркваше супата на печката.

— Имаме зеле и картофена супа, лейди Лив. От обяда на свещеника остана и малко пилешки пастет — посрещна я ведро тя. — Достатъчно ли е, или да ви сваря и две яйца?

— Не, няма нужда. Ще хапна супа и пилешки пастет. Много благодаря, Марта.

Ливия седна до дългата кухненска маса.

— Как е баща ми? Как се чувства в последно време?

— О, добре е. — Марта сипа солидна порция супа в глинена купичка и я сложи пред Ливия. — При влажно време го мъчат ставите, но иначе е добре. И пак не ми позволява да паля огън в кабинета му. Чака да дойде...

— Двайсети октомври — допълни с усмивка Ливия. — Така и не можах да разбера защо този ден е свещен за него. Никакъв огън след двайсети март и преди двайсети октомври. Само ако навън има един метър сняг. — Тя започна да яде супата. — Но иначе е здрав, нали?

— О, да. — Марта отрязва дебела филия ечемичен хляб, набучи я на ножа и я подаде на Ливия. — Толкова се е задълбочил в книги и документи, че не си ляга преди полунощ. Но според мен така му е

добре. — Жената отиде да вземе пастета от килерчето, без да престава да говори. — Липсват му, лейди Лив. Никога няма да го признае, но е така.

Марта излезе от килера и сложи купата на масата.

— Искате ли да стопля пастета във фурната?

Ливия само кимна, защото устата ѝ беше пълна. Наистина е странно, мислеше си тя — седя тук, в татковата кухня, хапвам си от простата му храна и си бърбля с Марта, сякаш никога не съм била на Кавендиш Скуеър. Чувстваше се както някога. Сякаш изобщо не беше живяла сред лондонската аристокрация, сякаш не беше ходила по балове и опери, сякаш не бе посещавала изискани салони. Възможно ли беше изминалите месеци да не са повлияли на сърцето ѝ? Тя погледна крадешком икономката, която тъкмо пяха пастета във фурната, където печаха и хляб. Марта се държеше така, сякаш Ливия все още беше младото момиче, което с радост ѝ помагаше да белят портокали, защото много обичаше портокалов конфитюр. Какво ли ще каже Марта, като види княз Проков?

— Какво ви доведе така внезапно при нас, лейди Лив? — Марта седна насреща ѝ и изтри ръце в престилката. — Надявам се, че не е нещо лошо.

— О, разбира се, че не е лошо. — Ливия обра остатъците от супата с последната хапка хляб. — Имате ли още от бързовото вино, Марта? С радост бих изпила една чашка.

Жената се засмя доволно.

— Помня, че вие обичате моето вино, затова съм запазила една бутилка специално за вас. Единствената от последната реколта. — Тя се надигна тромаво и отиде в килера. — Да, тук е. — Донесе бутилката и грижливо изтри праха с престилката си.

— Моля ви, изпийте една чашка с мен — покани я Ливия и сложи купата в мивката.

— С удоволствие — отговори непринудено Марта и отвори бутилката. — Вие налейте, а аз ще дам пастета. — Тя застана пред печката и попита с привидна небрежност: — Да не би да имаме повод за празнуване?

— Надявам се да ви зарадвам — отговори с усмивка Ливия, докато наливаше виното в две чаши. — Ще се омъжвам, Марта.

— Божичко! — Икономката се обърна с купа в ръце и се засмя зарадвано. — Това е най-хубавото нещо, което съм чувала от много време насам. Милата ми! А кой е щастливецът?

— Казва се Александър Проков — отговори Ливия и посегна към ухаещия пастет.

— Звучи чуждестранно — отбеляза подозрително Марта и пак седна насреща ѝ. — Но в град като Лондон сигурно живеят много чужденци.

— Права сте — кимна усмихнато Ливия. — Годеникът ми ще дойде тук вдругиден, за да говори с татко. Мисля да го настаним в синята стая. Утре ще я проветрим и ще приготвим всичко.

— Значи той ще нощува тук?

— Да, така смятам. Разбира се, ако татко даде съгласието си. Щом сме сгодени, спокойно може да нощува в дома на баща ми, нали?

— Да, точно така — кимна удовлетворено Марта. — Пия за вас, мила моя. За дълъг, щастлив живот. — Тя чукна чашата си в чашата на Ливия и продължи настойчиво: — Вярвам, ще успеете да убедите отец Лейси, че няма нищо лошо да сключите брак с чужденец.

Ливия потръпна. Марта май не беше толкова убедена. Но баща ѝ беше умен, образован човек, обиколил света. Надали би се отнесъл предубедено към мъжа, дошъл да помоли за ръката на дъщеря му, само защото не е англичанин. Въпреки това ѝ беше трудно да скрие страха си, когато се върна в кабинета му.

Баща ѝ стоеше пред студената камина, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на панталона. Ливия забеляза колко са овехтели дрехите на баща ѝ и се намръщи. Знаеше, че той не обръща внимание как е облечен, нито какво слагат пред него на масата. Неволно го сравни с винаги безупречно облечения княз Проков и в сърцето ѝ се промъкна угризение.

— Е, какво имаш да ми кажеш, скъпо дете? — попита приветливо той, но погледът изпод гъстите вежди беше доста остър. — Или сам да отгатна?

— Дали ще можеш? — попита Ливия и приседна на страничната облегалка на едно кресло.

— Като си помисля, има твърде малко причини да се върнеш къщи без предизвестие — започна с усмивка отец Лейси. — Може би си изпаднала в немилост. Или изворът на финансовата независимост,

който наследи от София Лейси, е пресъхнал. Или си решила да се омъжиш и си така добра да ме осведомиш за предстоящия си брак, преди целият свят да узнае.

— Никога не бих допуснала ти да узнаеш последен — рече тихо Ливия и се почувства обидена. Нима баща ѝ наистина смяташе, че тя би могла да се отнесе към него с такава неблагодарност? — Прав си, смятам да се омъжа. Дойдох да ти го кажа, преди да те посети Алекс.

— Алекс ли? — промърмори замислено баща ѝ.

— Александър. Княз Проков — продължи Ливия, без да откъсва поглед от него.

Лицето на баща ѝ остана неподвижно.

— Руснак... Доста интересно, като се има предвид сегашното политическо положение. Е, разкажи ми за него, Ливия.

Отец Лейси се обърна към малката масичка, където стоеше гарафа.

— Редно е да вдигнем тост. Ще пийнеш ли чашка коняк с мен, скъпа?

Ливия го погледна нерешително. Вече беше пила доста от бъзовото вино. После обаче реши, че не би било зле да си вдъхне малко смелост.

— Да, благодаря ти, татко. — Тя пое кристалната чаша, която той ѝ подаде, и започна да разказва. Баща ѝ слушаше, кимаше и отпиваше по малко коняк. След като Ливия свърши, мина доста време в мълчание и накрая тя не издържа:

— Е, татко даваш ли ми благословията си?

Баща ѝ я огледа замислено.

— Отдавна копнея да те видя омъжена за добър и почтен човек... човек, когото обичаш и уважаваш и който отговаря на чувствата ти. — Отпи още малко коняк и втренчи поглед в дъщеря си. — Виж, скъпа, ти ми разказа всичко, което знаеш за този мъж, и аз намирам, че е плашещо малко. Ала не ми каза нито дума дали го обичаш и можеш ли да си представиш живота без него.

Ливия сведе поглед към кехлибарената течност в чашата си.

— Нямам никакъв опит в тези неща, татко. Но знам, че съм готова за брак и че искам да направя тази стъпка. Онова, което изпитвам към този мъж, е много по-различно от всички чувства, които съм изпитвала досега. Той отговаря на чувствата ми, убедена съм в

това. Според мен има разлика дали човек е влюбен в някого, или го обича. Мога само да кажа, че съм влюбена в Алекс. Трудно ми е да опиша това чувство. Надявам се и вярвам, че с времето чувствата ми към него ще се превърнат в истинска любов.

Баща ѝ кимна удовлетворено.

— Прекрасен отговор, мила моя. Ти си достатъчно голяма, за да вземаш решенията си сама. Става въпрос за твоето бъдеще. Но аз бих бил безотговорен баща, ако не те предупредя, че сте взели това съдбоносно решение за твърде кратко време.

Той я погледна с въпросително вдигнати вежди.

— Да, предполагам, че ще останеш с това впечатление — кимна сериозно Ливия. — Но, знаеш ли, аз имам чувството, че го познавам много отдавна. Съгласих се Хари да го проучи, да разбере с какви хора се среща, защото знаех, че ще повдигнеш възражения... но Хари не откри нищо подозрително. Запознах се с няколко негови сънародници... умни, образовани, състоятелни хора. Алекс се движи в най-доброто общество. Майка му е англичанка, но не знам почти нищо за нея. Доколкото разбрах, починала е почти веднага след раждането му...

Ливия замълча, изненадана от думите си. Защо бе останала с това впечатление? Алекс със сигурност не бе казал нищо подобно. Но сега това не беше важно.

— Искях само да кажа, че Алекс вече е представен в двора и се числи към най-тесния дворцов кръг. Каза ми, че е възпитан в двора на царица Екатерина. Заедно с внука ѝ. — Ливия разпери ръце. — Не знам какво още да ти кажа за него.

— Опиши ми какъв е по характер — подкани я меко баща ѝ.

— Нямах ли доверие в моята преценка?

Отецът винаги беше окуражавал дъщеря си да му възразява, когато смята, че той се заблуждава.

— Разбира се, че вярвам в преценката ти, Ливия — засмя се той, — но често се случва страстта да замъгли погледа. Ти сама ми призна, че си влюбена в този мъж. Как би могла да си сигурна какъв е човекът, в когото си влюбена?

— Достатъчно ми е, че дълбоко в себе си чувствам сигурност — отговори твърдо Ливия.

— Значи той няма намерение да те отведе в Русия, когато сключите брак?

— Той казва, че ще живеем в Англия и аз му вярвам.

Отецът мълча дълго, без да откъсва поглед от дъщеря си. След малко поклати глава.

— Е... поне няма да се тревожа дали ще имаш достатъчно хляб на масата си... Знае се, че руските аристократи притежават несметни богатства... на гърба на робите... или на крепостните, както ги наричат. — Лицето му изрази неодобрение. — Виж, Ливия, това средновековно владичество е направо отвратително. Трудно ми е да се примиря с мисълта, че ще извлечаш полза от робството. Дори като знам, че от тази женитба зависи щастието ти.

Ливия потрепери. Нима баща ѝ щеше да ѝ откаже благословията си само защото имаше принципни възражения срещу един обществен ред, съществуващ от столетия?

— Алекс не е в състояние сам да се пребори със системата — отбеляза тихо тя, но веднага усети колко жалко прозвучаха думите ѝ.

— Да, но би могъл да освободи крепостните си. Би могъл да им възложи да обработват земите му и да им плаща добро възнаграждение — обясни с въздишка отец Лейси. — Въпреки това ще дам съгласието си. Неразумно е да държа един-единствен млад мъж отговорен за злото и несправедливостта, упражнявани дълги векове в една голяма страна. Кой знае, може би един ден той ще погледне на нещата с моите очи. И така, скъпа, аз ще приема княз Проков и ще направя всичко, което изисква бащиният дълг при тези обстоятелства. Знаете ли вече кога искате да се състои венчавката? Трябва да запиша датата в църковния календар.

— В събота преди Коледа — отговори Ливия и очите ѝ се напълниха със сълзи. Облекчението я връхлетя с такава сила, че едва сега ѝ стана ясно с какъв страх е очаквала този важен разговор. Вече ѝ беше все едно дали баща ѝ ще хареса бъдещия ѝ съпруг, дали ще го оцени по достойнство. Най-важното беше, че той няма да ѝ откаже съгласието си.

— Добре, в събота преди Коледа. Така да бъде. — Отец Лейси застана пред дъщеря си, помилва бузата ѝ и я целуна по челото. — Ще бъдеш прекрасна булка, мила моя. Напомни ми да ти подаря накитите

на майка ти. Сигурен съм, че ще намериш в кутията няколко прекрасни перли, които ще отиват много на косата и тена ти.

Два дни по-късно Алекс отиваше да вземе коня си и да тръгне за Хемпшир. Изведнъж усети, че го следят. Обърна се внимателно, но не забеляза нито една подозрителна личност зад гърба си, нито от другата страна на улицата. Въпреки това го обзе тревога. Опитът в армията го бе научил да вярва безусловно на инстинктите си, когато подуши опасност. Забави крачка, след малко спря и издуха несъществуваща пращинка от ръкава си. Така можа да се огледа незабелязано. Мъжът, който вървеше от другата страна на улицата, също спря и вдигна възхитен поглед към разкошната фасада на една къща. Алекс продължи пътя си със съзнанието, че не е сам. Напрегна слух, за да разбере дали стъпките на преследвача се приближават. Мъжът вървеше на същото разстояние зад него, размахвайки бастуна си.

Шпионите вървяха след Алекс от една седмица. Веднага щом излезеше от къщи, тръгнаха подире му. Кой им плащаше? Дали бяха от английските тайни служби? Дали подозираха, че той участва в политическите разногласия между Англия и Русия? Беше готов да се закълне, че от пристигането си тук не е направил нито една грешна стъпка. Нито той, нито другите. Николай играеше ролята си съвършено — много му отиваше да се представя за очарователен развратник, това беше близо до характера му. Фьодоровски с лекота и увлечение играеше ролята на разсеян учен. Това се отнасяше и до останалите от малката група руски революционери, събрали се в английската столица. Само Татаринов не беше като тях. Добре, че не се движеше в техните кръгове. Доколкото знаеше, Татаринов живееше много уединено.

Алекс ускори крачка с намерението час по-скоро да стигне до конюшната. Ала вместо да вземе коня си, зави в малката уличка на ковачите. Щеше да мине време, докато агентите разберат, че не е излязъл от обора на кон. Погледна бързо през рамо и установи, че уличката е празна. Направи крачка встрани и влезе в първото дюкянче. Златарят бързо излезе от задната стаичка и се усмихна с очакване.

— Какво мога да направя за вас, милорд?

— Търся сребърна захарница — отговори бодро Алекс и се извърна, за да вижда какво става на улицата, без да го забелязват отвън.

Собственикът на магазина нареди няколко захарници върху дългия тезгях. Само след минута в уличката се появи преследвачът му. Браво, явно се отличава с бърз ум, помисли си Алекс. Браво и на него самия, защото инстинктът не го бе излъгал. Наистина го следяха. Но какво означаваше фактът, че мъжът бе влязъл след него в тясната странична уличка? Само едно: агентът не си правеше труда да го следи дискретно — защото беше наясно, че жертвата отдавна знае какво се случва.

Играта започва да става досадна, каза си Алекс, когато мъжът ускори крачка и започна да наднича в магазинчетата на златарите. Застана пред тезгяха и посегна към една скромна захарница.

— Ще взема тази. Но ще дойда за нея след един месец. Не се притеснявайте, ще я плата веднага. — Извади портмонето от джоба си и отброи двайсет гвинеи. — Имате ли заден изход?

— Разбира се, милорд — отговори смаяният човек. Никога не беше сключвал толкова бърза сделка. Посочи вратата зад себе си и попита: — Кога ще дойдете за захарницата, сър?

— Може и след седмица. — Алекс се придвижи заднешком към вратата. — Вижте, господине, ако някой ви попита за мен, кажете, че не сте ме виждали. Ако си държите устата затворена, ще получите още веднъж същата сума.

Алекс мина бързо през работилницата на майстора, отвори още една врата и се озова в малка градина с клозет и кокошарник. Излезе през ниска портичка в още по-тясна уличка.

Спря за миг, за да се ориентира. Подобни сокаци имаше във всички квартали на Лондон. Всички те бяха свързани по тайнствен начин и образуваха неизброден лабиринт. Много лесно беше човек да се обърка. Вероятно, ако повървя малко, ще се върна на уличката на златарите, каза си Алекс. След двайсетина метра уличката се разшири и той разбра, че е бил прав. Огледа се изпитателно, но не откри преследвачи. Нима са се отказали?

Алекс зачака търпеливо. След минута в горния край на улицата се появи добре познато лице. Татаринов. Какво търсеше тук, за бога?

Да не би да преследва агентите? И ако е така, защо? Тук нещо не беше наред.

Алекс зави по златарската уличка и тръгна право срещу Татаринов. Той го позна и за миг застина на мястото си. Но се овладя веднага, вдигна ръка за поздрав и забърза насреща му.

— Добро утро, княз Проков. Сребърни неща ли си купувате?

Въпросът прозвуча настойчиво, погледът на тъмните очи беше пронизващ.

— Купувам подарък — отговори небрежно Алекс. — Случайно открих един хубав магазин.

Татаринов кимна.

— А пък аз имам уговорка. Няма да ви задържам.

— Аз също — отвърна хладно князът. — Впрочем направи ли ви впечатление, че през последния половин час по улицата се движеше необичайна компания?

Мъжът насреща му сви вежди.

— Необичайна компания? Какво искате да кажете?

Алекс вдигна рамене.

— Живеем в трудни времена. Съветвам ви да си отваряте очите по-добре. Според мен някои хора проявяват просто безсрамно любопитство.

— Англичани или наши хора? — попита шепнешком Татаринов.

— Бих желал да можех да ви отговоря на този въпрос — отвърна тихо Алекс. — Е, аз заминавам извън града за няколко дни. По лични дела.

— Бог с вас, княже. — Татаринов направи лек поклон и проследи с поглед Алекс, който се обърна рязко и се запъти към конюшната. Жребецът му вече беше оседлан и го чакаше. Зад седлото беше завързан малък куфар. Враният хубавец потропваше нетърпеливо по паважа и щом видя княза, изпръхтя с очакване.

— Нетърпелив е, ваша светлост — отбеляза младият коняр с лек укор.

— Да, съжалявам, че трябваше да ме чакате. — Алекс се метна на седлото. — Да тръгваме, приятелю.

Алекс влезе в Рингууд в късния следобед на следващия ден. Потърси селската гостилница — скромна сграда на площада — и попита за пътя към свещеническият дом. Изтощеният слуга и също толкова изтощеният кон останаха в гостилницата, а той тръгна на път сам. Скоро видя малката, покрита със сиви плочи къща непосредствено до църквата, заобиколена от добре гледана градина. Желязната портичка между два каменни стълба стоеше отворена.

Алекс спря и се загледа във фасадата на къщата. Ливия не бе преувеличила, когато му разказа, че баща ѝ се отвращава от всеки признак на разкош. Скромният свещенически дом по нищо не приличаше на графско имение. Един прозорец на първия етаж се отвори и Алекс видя къдриците на Ливия. Тя му махна за поздрав и изчезна. Алекс се засмя и забърза към вратата на къщата. Тя се отвори и Ливия застана на прага.

— Яздил си бързо — отбеляза тя и му протегна ръка. Обзе я необяснима плахост. На какво ли се дължеше?

Постепенно ѝ стана ясно, че беше съвсем различно да го посрещне в своя лондонски салон, където беше независима, зряла жена, взела съдбата си в свои ръце. Там ѝ беше все едно, че хората ще клюкарстват, дори само защото двамата са били в едно помещение по едно и също време. Тук обаче, в къщата, където беше прекарала детството си, положението беше съвсем различно. Баща ѝ беше наблизо, в кабинета си.

Алекс веднага забеляза внезапната ѝ плахост и разбра откъде идва. Взе ръката ѝ, поднесе я към устните си и промълви дрезгаво:

— Минаха четири дни... и всяка секунда беше истински ад.

Тактиката му успя. Ливия се засмя и плахостта ѝ изчезна.

— О, Алекс, кога най-сетне ще се откажеш от празните си ласкателства! — Очите ѝ светнаха радостно. — Колко пъти съм ти казвала, че цветистите ти преувеличения не звучат никак убедително.

— Тогава ще опитам по друг начин — засмя се той и я грабна в прегръдката си. Повдигна брадичката ѝ с показалец и усмивката ѝ угасна. Вгледа се в сините му очи и погледът му запали огън във вътрешността ѝ. — Небето ми е свидетел, че ужасно ми липсваше — прошепна той и впи устни в нейните.

Ливия отговори на целувката и забрави света около себе си. Останаха само ароматът на косата и кожата му, вкусът на устата и

твърдите мускули, които се притискаха към тялото ѝ. След малко той се отдели от нея, щипна я по върха на носа и се изправи. Лицето ѝ пламтеше, погледът ѝ се замъгли.

— Не мислиш ли, че трябва да сме малко по-предпазливи, скъпа — попита шепнешком Алекс. — Не искам баща ти да ме намрази.

— Прав си — отговори тихо тя, приглади роклята си и се опита да подреди разбърканите си къдрици. — Би било ужасно, след като положих много усилия да го убедя.

— Наистина ли се наложи да го убеждаваш? — попита недоверчиво Алекс.

— Татко е яростен противник на феодалните отношения в Русия. — Ливия вдигна рамене. — Смята ги за средновековни. Но вероятно няма да заговори веднага по темата, а ще изчака да те опознае по-добре.

— Честно казано, аз горя от нетърпение да му обясня възгледите си — засмя се Алекс. — Все едно вярваш ли ми, или не, скъпо мое момиче, аз не съм сляп за греховете на феодализма. Като изключим тази тема, мислиш ли, че ще ме подложи на разпит?

— Не — успокои го Ливия. — Татко те чака с интерес. — Тя стисна ръката му и кимна замислено. — Знаеш ли, чувствам се странно... Тук не съм същият човек като в Лондон. Прояви разбиране, ако се държа другояче.

— Дадено. — Алекс сложи пръст на устните ѝ, за да я накара да замълчи. — Веднага разбрах, любов моя. Върне ли се в своя дом от детството, човек неволно се връща към поведението и чувствата от онова време.

— Точно така! — Ливия бе много щастлива, че той е разбрал веднага. — Започва да ми става ясно, че руснаците в много отношения мислят като нас.

Алекс избухна в тих смях.

— Виж, според мен човешкият опит е еднакъв във всички култури. Това важи особено за детството... Е, да влезем ли в бърлогата на лъва?

— Влизаме! — кимна решително Ливия. Сърцето ѝ беше пълно с облекчение и радостно очакване. Отвори широко вратата и го покани: — Заповядай.

Алекс влезе в просторното, скромно обзаведено преддверие. Тясна дървена стълба водеше към втория етаж. Рамките на прозорците отдавна не бяха боядисвани, по стените висяха метални свещници. До вратата имаше проста дъбова пейка. Масата с гладки крака и метален плот бе изतिकана до стената. Дървеният под не беше лакиран. Никъде не се виждаха украси, цветя и излишни дреболии. Само на един от прозорците бе поставена медна ваза.

— Това е свещенически дом — обясни с усмивка Ливия, докато се опитваше да разгадае израза на лицето му. — Баща ми събира човешки души, не луксозни вещи.

— Естествено — потвърди меко Алекс и я погледна въпросително. — Тъкмо си спомних една поговорка... Крушата не пада по-далече от дървото. Прав ли съм?

Ливия го погледна смутено, но лицето ѝ бързо се разведри.

— О, имаш предвид роклята ми! Баща ми е скромен, но аз не съм като него. Обличам се така само докато съм под покрива му, за да не го обидя. — Тя приглади отново простата сива рокля. — Помагах на Марта да приготви вечерята — добави бързо тя и посегна да отвърже престилката си. — Роклята е много стара, но тук нищо не се изхвърля. Намерих я в гардероба.

— Аха — кимна сериозно Алекс. — И си решила да я облечеш за последен път, за да се представиш достойно.

Ливия се засмя тихо.

— Май си прав. Макар че и първия път, когато я облякох, се представих достойно.

Алекс протегна ръка и прибра една непокорна къдрица зад ухото ѝ.

— Баща ти сигурно ще настоява да не даваме много пари за сватбата.

— О, не! — Ливия размаха ръце. — Отец Лейси знае, че за всяко нещо си има време и място. Той не е стиснат, а подаръците му са винаги подходящи. А сега ми дай шапката и ръкавиците си. Ще те отведе при него.

Алекс я последва до работната стая на свещеника в задната част на къщата. От една страна, се радваше, че ще се запознае с човека, възпитал Ливия, от друга обаче се опасяваше, че той няма да го посрещне доброжелателно. Имаше чувството, че изведнъж се е върнал

в собственото си детство, и едва не загуби самообладание, когато Ливия почука и отвори вратата.

— Алекс пристигна, татко.

— Заповядайте, влезте.

Отец Лейси се надигна иззад писалището си, направи няколко крачки и протегна ръка за поздрав на бъдещия си зет. Ливия ги представи един на друг и понечи да ги остави сами.

— Не, скъпа, не е нужно да излизаш — спря я бащата. — Безсмислено е човек да повтаря проповедите си, а и събитието, което предстои, засяга на първо място теб, затова държа да чуеш какво ще кажа. — Той се обърна въпросително към госта: — Предполагам, че нямате нищо против присъствието на дъщеря ми?

Алекс бързо поклати глава. Не си представяше, че би могъл да възрази на отец Лейси. Знаеше, че не е обичайно бъдещата булка да присъства на официалния разговор между баща си и жениха, но тук явно важаха други правила.

— Не, сър, не възразявам.

— Тогава седнете и да започваме. — Отец Лейси отново зае мястото си зад писалището. — Ливия ми каза, че сватбата ще се състои в съботата преди Коледа. Проверих в календара си и нямам възражения. Датата е много добре избрана. Надявам се, че и за вас е така?

Той погледна към Алекс, който след кратко колебание бе заел място на удобния кожен диван редом с Ливия.

— Аз съм на вашите услуги, сър — отговори Алекс. — Само Ливия има право да реши. Това важи и за сватбата, и за всичко останало.

В погледа на свещеника светна острота.

— Ако ми позволите тази забележка, това не е добра основа за един щастлив брак. Няма никакъв смисъл, когато единият не се съобразява с желанията на другия и преспокойно ги пренебрегва. — Той свали очилата си и ги изтри с кърпичка.

— Нямах това предвид, сър — обясни спокойно Алекс. — Моето желание е да изградим такъв брак, в който решенията да се вземат заедно.

Свещеникът се засмя тихо.

— Така значи, ще вземате решенията си заедно? Хубаво казано. Добре, съгласен съм, венчавката да се извърши в събота преди Коледа в моята църква. Подробностите оставям на Ливия — тя носи умна глава на раменете си и ще се справи. Предполагам, че вие ще ѝ помагате с всички сили. Сега обаче... — Отец Лейси сложи очилата на носа си и облегна ръце на писалището. — Дойде времето да поговорим за сериозните неща.

— Да, разбира се. — Алекс стана и извади от джоба на жакета си дебел плик. — Позволих си да изготвя брачен договор, сър.

Извади документите от плика и ги разтвори пред свещеника.

— Моля, прочетете ги. Разпоредил съм Ливия да получава на всяко тримесечие сума за свои разходи, която се надявам да сметнете за достатъчна. Ако имаме деца, те също ще разполагат с добра издръжка. На последната страница ще намерите списъка на имуществото ми. Надявам се да останете доволен.

Алекс си седна на мястото, скръсти ръце и се загледа в бъдещия си тъст, който внимателно четеше документите. Ливия остана на дивана. Макар да гореше от желание да узнае повече за съдържанието на документите, тя успя да съдържи любопитството си, докато баща ѝ ги прочете. Знаеше, че той има принципни възражения срещу източника на богатството, от което щеше да живее дъщеря му, но по спокойното му лице личеше, че не възнамерява да заговори по темата още сега, все едно колко усилия му струваше. Тя беше убедена, че нищо няма да убегне от острия му поглед. Ако в документите имаше и най-малка неяснота, ако в душата му се събудеше и най-малко съмнение, той щеше да го изрече.

Най-сетне отец Лейси събра грижливо документите и вдигна глава.

— Всичко изглежда напълно в ред — рече той, — но открих една разпоредба, която събуди интереса ми. Пишете, че след брака ще живеете в къщата на Ливия на Кавендиш Скуеър. Според мен това е твърде необичайно за мъж с вашето положение, княз Проков. Как така ще се нанесете в къща, която принадлежи на жена ви?

Алекс кимна и отговори съвсем спокойно:

— Постъпвам така, воден от практични съображения, сър. В момента живея в Лондон под наем, но имам намерение да купя имот, стига да ми предложат нещо изгодно и да отговаря на вкуса ми. Както

вероятно знаете, добри предложения не идват всеки ден. Къщата на Кавендиш Скуеър е много добро място за живеене.

Алекс направи кратка пауза и продължи:

— Граф Харфорд, аз не ви моля за зестра. Издръжката на Ливия ще бъде напълно достатъчна и ако умра, дъщеря ви няма да остане в нужда. Вие няма да бъдете задължен да се грижите за моята вдовица. А с къщата на Кавендиш Скуеър ще постигнем две основни цели. Имотът, който ще купя, ще остане наследство на Ливия. Но няма да бързам, защото смятам, че точно сега би трябвало да инвестирам времето си в моята съпруга, а не в покупка на имот. Вероятно разбирате, че ще ми отнеме доста време и ще трябва много да търся докато намеря подходяща къща за семейството си. Да не говорим за разходите.

Лорд Харфорд кимна одобрително.

— Много разумно. Поздравявам ви, млади човече. Защо да купувате втора къща, след като си имате подходящ дом? — Той хвърли бързо поглед към дъщеря си. — А ти какво ще кажеш, Ливия? Готова ли си да вложиш дома си като зестра в брачния договор?

— Ще бъда прещастлива, ако продължа да живея на Кавендиш Скуеър — отговори зарадвано тя. — Не виждам причини да се местя другаде. Нямам възражения.

Ливия съзнаваше, че това е най-доброто решение, но въпреки това в сърцето ѝ пропълзяло недобро чувство. Къщата беше нейна собственост. Тя, естествено, беше готова да я сподели с приятелките си, но с времето беше разбрала, че е необикновено привързана към своя лондонски дом. Вероятно заради добрия дух на починалата София Лейси, който все още обитаваше стаите. Занапред обаче ще трябва да дели собствеността си с Алекс. Не, невъзможно. Къщата ще си остане нейна, тя ще е нейният принос в брака. Според закона обаче цялото брачно имущество принадлежеше на съпруга до смъртта му. Откъде се взеха тези егоистични, неразумни мисли? — укори се тя. Щом баща ѝ беше убеден, че Алекс постъпва много великодушно към бъдещата си жена, тя нямаше право да му откаже единственото си имущество, което би могла да внесе в брака. Точно обратното — би трябвало да се радва, че и тя има някакъв принос към бъдещето им.

— Ако желаеш да направиш промени в своя дом, Ливия, аз още сега давам съгласието си — рече тихо Алекс, който я наблюдаваше

внимателно и веднага забеляза колебанието ѝ. Нима тази къща означава толкова много за нея? — Обещавам ти, че няма да се меся.

Ливия го погледна замислено. Старата къща имаше нужда от основен ремонт. Бе получила наследството си само преди няколко месеца и все се канеше да започне с най-належащите промени. София ѝ бе завещала пет хиляди гвинеи — твърде малка сума, за да ремонтира къщата. Сега обаче, с парите на съпруга си, тя щеше да възвърне стария ѝ блясък. Ще харчи спокойно и ще даде воля на фантазията си. Колко примамлива перспектива...

— Къщата има нужда от ремонт — рече тихо тя — и не вярвам да свършим до Коледа.

— Аз пък ти обещавам, че ще свършим — отговори спокойно Алекс. — Веднага щом се приберем в Лондон, ще ти пратя един познат архитект да обсъдите какво трябва да се направи. Ти ще решиш какво искаш, а той ще свърши всичко останало. Искам спокойно да се подготвиш за сватбата.

— Още нещо, княз Проков — намеси се бащата на Ливия с леко смръщено чело. — Аз съм стар човек и бих бил много нещастен, ако изгубя дъщеря си. Ако съм ви разбрал правилно, вие възнамерявате да останете в Англия поне до края на войната.

— Да, сър, точно така. Мога да ви уверя, че не възнамерявам да напусна Англия преди края на войната. Докато Европа воюва, аз ще стоя тук. Но не мога да кажа какво ще се случи, щом се възцари мир. — Александър вдигна рамене. — Обаче искам да знаете, че няма да взема решение, без да го обсъдя с Ливия.

Отецът се намръщи още повече. Между веждите му се вдълбаха две дълбоки бръчки. Над очите му легна сянка.

— Проклетата война... и никой не знае кога ще настъпи мир. Много ми е трудно да си представя какво трябва да се случи, за да се умиротвори Европа. Безумци са те, всички до един. Жалки, алчни, проклети безумци!

Ливия изохка изненадано. Баща ѝ беше мек човек и се боеше от бога. Твърде рядко произнасяше толкова остри думи.

— Мисля, че тази война няма да продължи вечно, татко — опита се да го успокои тя с най-нежния си глас.

Алекс я наблюдаваше внимателно. Погледът му беше мрачен, обичайното му безгрижие се бе изпарило напълно.

— За съжаление баща ти е прав, Ливия. Краят не се вижда.

Войната щеше да продължи още дълго, ако той и другарите му не успееха да ускорят края ѝ. Стъпките, които трябваше да предприемат, будеха в душите им тежки съмнения, макар да знаеха, че постъпват според традиция, дълбоко вкоренена в страната им още от прастари времена.

Колко деспоти и идиоти станаха жертва на атентати в мрачната, кървава история на Русия? Твърде много, безброй. Щом е нужно, ще добавим към тях още един.

Ливия погледна лицето на годеника си и потрепери. Бързо извърна глава настрана с надеждата да види отворен прозорец. Ала видя само спуснатите плътни завеси. В стаята не достигаше въздух.

Залата за аудиенции в Ермитажа в Санкт Петербург беше леденостудена и това не се дължеше само на външната температура. Както винаги по време на царските приеми цареше мразовита атмосфера — студена като водите на Нева, която течеше под прозорците на двореца. Дипломатите, подредени в една редица, стояха с изправени гърбове и се вираха право напред към великия княз и херцогинята. Мълчанието тежеше като камък в залата, докато най-сетне се появи царят във великолепно парадна униформа, придружен от майка си в скъпи царски одежди. На няколко метра след двамата вървеше съпругата му в очебийно скромен тоалет. От време на време царят кимаше мълчаливо, докато не стигна до френския посланик генерал дьо Куланкор. Цар Александър спря пред генерала, царицата майка и царската съпруга последваха примера му. Александър се усмихна с тънките си устни.

— Добър вечер, ваше превъзходителство. Предполагам, че се чувствате добре.

— Да, разбира се, много благодаря. — Генералът се поклони сковано. — За мен е чест да бъда поканен на вашия прием. Надявам се следващата седмица да ви посрещна лично на приема във френското посолство.

— Ако времето ни позволи това извънредно лекомислие, ваше превъзходителство, ще се радваме отново да се срещнем с вас.

По тънките устни на царя отново пробяга усмивка. Следван от дамите, той обиколи още веднъж залата и излезе през двойната врата, отворена тържествено от лакей в униформа. Дипломатите въздъхнаха облекчено.

— Слава богу, свърши — прошепна възрастен френски дипломат на ухото на посланика. — По-добре да бяха ни канили всеки ден на прием в двореца на царицата майка. Дамата много добре знае, че монархията изисква повече от това да изпълняваш протокола и да показваш на всички колко мъчително е това занимание.

Куланкор кимна с досада.

— Знам, че царицата тъне в разкош, но тя може да си го позволи — отвърна мрачно той. — Докато аз съм принуден да заложа и последната си риза. Тези руснаци са дяволски надменни. Усмиват се и те обсипват със захаросани комплименти, а в същото време жадно посягат към всичко, което имаш. Получат ли го, се обръщат и ти плюят в лицето.

Старият дипломат кимна с разбиране. Беше общоизвестно, че посланикът се е опитал да завладее враждебно настроеното руско общество с разточително гостоприемство и сега се намира на ръба на банкрута.

— Сигурното е, че ние сме им напълно безразлични — продължи шепнешком той. Човек никога не знаеше колко агенти дебнат с наострени уши из залите и преддверията на петербургските палати. — Ще ви кажа нещо, Ален. Писна ми да пилеем време и пари за тези неблагодарници. Те никога няма да се помирят с нас, с Бонапарт. Честно ви казвам, боя се за живота на царя. Руската аристокрация не е свикнала да търпи на трона деспот, който има различни от нейните политически представи. — Дипломатът многозначително прокара пръст по гърлото си. — Не знам дали Александър разбира, че се е надвесил над пропастта. Доколкото знам, на инат не обръща внимание на дворцовите клюки.

В същия този момент цар Александър, изтощен до смърт и ядосан, слушаше учтиво острите думи на майка си.

— Няма да отидете на приема на генерал Куланкор — отсеке тя. — Очаквам да ме послушате. Този човек е жалко парвеню. Също като императора, на когото служи.

— Родословното му дърво е безупречно, мадам — възрази съдържано синът ѝ.

— Може би, но на господаря му не е — възрази царицата и пренебрежително махна с ръка. — Излагате се на опасност да се превърнете в лакей на Наполеон. Няма да допусна тази деградация. Съзнавате ли какво правите?

Александър въздъхна уморено.

— Аз, разбира се, споделям възгледите ви, мадам. Но възнамерявам да вървя по своя път. Съюзът с Франция ще донесе на нашата страна чест и слава.

— Божичко, онзи корсиканец ви е омагьосал! — изплака театрално царицата майка. — Не чувате ли какво си шепне целият свят? Хората говорят, че Наполеон търгува с руските дела, сякаш страната ни е френска провинция. А вие, регентът, не сте нищо повече от префект на тази провинция.

— Нека хората говорят, каквото си щат — възрази търпеливо Александър. — Аз съм и си оставам цар на Русия, мадам. И ще управлявам тази страна, както смятам за правилно.

Вбесена, майката на царя закрачи към изхода и тафтените, богати избродирани поли зашумяха гневно.

— А какво ще кажете за заговорите срещу вас? — попита тя, преди да излезе, и отново се обърна към сина си. — Защо си затваряте очите, Александър? Спомнете си какво стана с баща ви! Нима искате да ви сполети същата съдба?

Синът ѝ се усмихна самонадеяно и поклати глава.

— Знам за заговорите, маман. Знам какви интриги се коват тук и отвъд морето. Особено в Англия. Не се боя от някакви си жалки съзаклятници. Аз ще им отговоря със същото. Със свои интриги и съзаклетия. Убеден съм, че враговете ми няма да успеят.

Царицата майка го погледна втренчено и лицето ѝ потъмня.

— Знам, че Проков е в Лондон — пошепна тя. — Вярвате ли, че е способен да се справи с тамошните заговорници?

— А вие, мадам, познавате ли по-подходящ човек за тази задача? Имам ли по-добър приятел от княз Проков? По-умен, по-рафиниран?

Царицата се замисли.

— Не — призна след малко тя. — Ако в Англия наистина замислят да ви убият, Алекс ще разкрие заговора.

— Правилно. — Царят кимна решително. — А тайната полиция на Аракчеев ще отстрани негодниците по обичайния си дискретен начин. — Александър се усмихна широко и добави: — Вярвайте ми, мадам, няма да има дворцов бунт. Имам уши навсякъде. Знам какво си шепнат, знам какви планове коват. Спете спокойно, маман. В момента само си приказват. Няма опасност от атентат.

— Дано се окажете прав, сине мой — отговори с въздишка царицата майка.

— Стойте мирно, лейди Ливия — извика измъчено шивачката и се наведе да вдигне падналите карфици. — Миналата седмица ви взех мярка, а сега се налага да стесним роклята в талията.

— Много се вълнувам и не се храня редовно — призна Ливия и хвърли умолителен поглед към приятелките си.

Намираха се в една спалня на Монт стрийт. Ливия и Аурелия се бяха изнесли от Кавендиш Скуеър, защото къщата беше окупирана от бояджии, дърводелци и куп други занаятчии. Хари с готовност ги бе приел в дома си и Корнелия много се радваше на гостенките си.

— Да не би да смятате, че съм твърде стара, за да се вълнувам?

Аурелия се засмя и поклати глава.

— Скоро ще се омъжваш, скъпа. Естествено е да се вълнуваш.

— По-точно казано, хлътнала си здравата по бъдещия си съпруг, затова нито спиш нито ядеш — допълни Корнелия.

— Моля ви се, дами! — извика шивачката, но и тя се присъедини към общия смях.

Мис Клер се грижеше за гардероба на трите приятелки, откакто бяха пристигнали в Лондон, и вече беше свикнала с острия им език.

— Знам, че не бива да говоря така, Клер, но господ ми е свидетел, че се радвам — рече Корнелия, без да престава да се смее. — Само след две седмици нашата невинна приятелка ще бъде посветена в тайните на брачното ложе.

— Стига, Нел, говори ли се така! — извика Ливия и бузите ѝ пламнаха. — По-добре ми кажи харесва ли ти роклята.

Казвайки тези думи, тя се погледна възхитено в огледалото и плъзна ръце по талията си.

— Прекрасна е — отговори убедено Корнелия. — В този старомоден цвят слонова кост ти изглеждаш невероятно. Косите и очите ти изпъкват и ставаш още по-красива.

— Аз харесвам най-много бродериите — заяви Ливия и леко повдигна полите си.

— Наистина са хубави — съгласи се Аурелия. — А финият лен и копринената подплата няма да ти позволят да измръзнеш в църквата.

— Точно така — съгласи се гордо шивачката. — Няма да отречете, че действам практично, мили дами. — Тя подръпна бухналите ръкави, които стигаха точно до лактите, и продължи: — Ще носите дълги ръкавици, за да ви е топло на ръцете. Е, там ще трябва да свалите лявата ръкавица, за да ви сложат пръстена.

Мис Клер вдигна избродираното було, окачено на облегалката на стола, и помоли:

— Хайде сега да ви видим в цялата ви красота, мис Ливия. — Нагласи булото върху косите на клиентката си и подреди диплите на тила. — Вълшебно! — възхити се тя. — Какво ще кажете, дами?

Ливия се обърна към приятелките си и ги погледна въпросително. И двете се усмихваха, но очите им бяха пълни със сълзи. Аурелия си спомни собствената си сватба и подсмръкна — колко нервна беше тогава, колко малко знаеше за решителната стъпка, която ѝ предстоеше да направи. Спомни си как я бе обзела паника, че почти не познава мъжа, който щеше да стане неин съпруг, макар че беше брат на най-добрата ѝ приятелка и двамата бяха израснали заедно в едно село. Колко различно беше тогава, помисли си меланхолично тя. Ливия е влюбена, а в деня на моята сватба аз не бях. О, с времето бе обикнала съпруга си. Двамата се разбираха много добре, но повече като приятели, не като любовници. Да, споделяха леглото, но голямата страст липсваше. Тя желаше съпруга си, но тихо и нежно. Никога не беше усещала земята да трепери под краката ѝ — както Ливия описваше чувствата си. Ливия сияеше от щастие и всяка среща с годеника ѝ я правеше още по-красива.

— Божичко, колко е часът? — извика стреснато Ливия. — Трябва да вървя. Имам уговорка с архитекта на Кавендиш Скуеър. — Тя свали булото и въздъхна. — Имам още много работа. Трябва да отида в Рингууд най-късно в петък. Пригответе венчавката ще ми отнемат най-малко седмица.

Ливия положи булото в ръцете на Корнелия и се обърна към Клер, за да ѝ свали роклята.

— Ще се видим на вечеря.

— Надявам се Хари да се върне навреме — въздъхна Корнелия. — Не знам какво прави в своето министерство, но всяка вечер закъснява. После до късно работи в таванската стая. Сигурно и довечера ще бъде така. Днес рано-рано му донесоха някакви

документи и може даже да не слезе за вечеря. Моят мъж изобщо не се интересува, че давам официална вечеря и той е домакинът.

Приятелките ѝ кимнаха с разбиране. Знаеха, че виконт Бонъм дешифрира тайни послания за военното министерство. Понякога му беше трудно и тогава се затваряше в кабинета си с дни. Тъй като работата му трябваше да остане в тайна, Корнелия беше свикнала да измисля убедителни извинения за отсъствието му от светските събития.

— Лив, ти ще обясниш на Алекс как стоят нещата, нали? — попита нерешително Корнелия. — В случай, че Хари не се появи.

Приятелката ѝ знаеше, че не бива да казва истината на годеника си, и кимна решително.

— Спокойно, мила, аз няма да разоблича Хари. Ще използваме обичайното му извинение: спешен случаи в семейството на сестра му го е принудил да замине веднага.

Приятелките ѝ избухнаха в смях. Хари често използваше това извинение, когато му се налагаше да изчезне. Много пъти го бяха обвинявали, че е безсрамно да въвлича голямото си семейство в такава лъжа.

— Добре тогава, разбрахме се. Ще се видим на вечеря в осем.

Корнелия забърза към вратата. Ливия се преоблече и слезе тичешком по стълбите. Икономът на Хари я очакваше в преддверието.

— Ще вземете ли кучетата, лейди Ливия?

Младата жена въздъхна угрижено.

— Всъщност нямах такова намерение, Хектор. Пак ли ви досаждат?

— Незнайно защо, вашите кучета не могат да понесат месаря, мадам. Обаче главният готвач на лорд Бонъм иска да купуваме месо точно от този месар. Особено когато се очакват гости за вечеря. Разбирате ли, месарят дойде да покаже на мосю Арман избраните парчета говеждо, а кучетата го нападнаха. Да знаете каква бъркотия настана в кухнята! Такъв шум, че човек не може да чуе собствения си глас. А когато мосю Арман се ядоса, вечерята не се получава и всички страдаме.

Ливия кимна с разбиране.

— Добре, Хектор, ще взема териерите с мен, за да не нападат месаря. И без това смятах да отида пеш до Кавендиш Скуеър.

Икономът кимна облекчено.

— Лично ще ви ги доведе, лейди Ливия.

Само, след минута Хектор се върна с двата възбудени лейкландски териера. Щом видяха господарката си, те се разляяха зарадвано и тя ги изгледа строго.

— Май никога няма да проумея как две смешни кожени вързопчета могат да създават истинска лудница — скара им се тя.

Двете кучета се вдигнаха на задните си лапи, сякаш се готвеха да ѝ отговорят, замахаха с опашки и впериха влюбени погледи в нея.

— Да вървим — каза Ливия и взе каишките от ръцете на Хектор. — Много ви благодаря, че ги доведохте, Хектор.

— Аз трябва да ви благодаря, лейди Ливия — отвърна тихо икономът и затвори къщната врата.

Декемврийският следобед беше студен и Ливия закрачи бързо. Кучетата танцуваха около краката ѝ. Щом стигна до Кавендиш Скуеър, тя спря и вдигна поглед към фасадата на своята къща. Новите стъкла на прозорците отразяваха слънчевата светлина. Въпреки студа входната врата беше широко отворена. Работници влизаха и излизаха непрекъснато.

Алекс се оказа прав, усмихна се вътрешно Ливия. За толкова кратко време бе свършена много работа. Така е, когато човек има много пари и добри връзки, добави наум тя. За Алекс и двете не бяха проблем.

Ливия често се питаше как е успял да се сдобие с такова влияние, след като е в Лондон съвсем отскоро. Веднъж го попита, но той само се засмя и отговори, че когато наистина иска нещо, човек може да го постигне. Особено ако този човек се казва княз Проков.

Усмихнатата, Ливия изкачи каменните стъпала към входната врата. Там трябваше да се притисне до стената, за да направи път на двама мъже, понесли тежка дървена стълба. Кучетата се разляяха възмутено и се втурнаха след тях, но Ливия успя да ги спре и ги поведе към салона. Това беше първото обновено помещение в къщата и сега изпълняваше ролята на тихо пристанище сред хаоса и шума. Ливия пусна кучетата и се огледа доволно. Това беше нейното малко царство.

Прясно боядисаните стени и наново тапицираните мебели правеха салонът да изглежда по-модерен, без да развалят атмосферата му. Тя бе запазила избледнелия турскосин килим и повечето мебели.

Замени само овехтелите дивани и един стол със счупен крак. В този салон духът на починалата София Лейси се усещаше най-силно.

Някой почука тихо на вратата. Сигурно е архитектът, каза си Ливия.

— Нося образци от дамаските, както се разбрахме, лейди Ливия.

Архитектът вдигна парчетата плат толкова високо, че Тристан и Изолда веднага се втурнаха към него и подскочиха, за да ги стигнат. Откъм вратата се чу остра команда, кучетата моментално седнаха на задните си крака и увесиха езици. Алекс мина покрай архитекта и влезе в салона.

— Предполагам, че не са ти позволили да оставиш кучетата на Монт стрийт — рече тихо той и ѝ намигна.

— Прав си. Този път заради месаря — обясни с усмивка тя и потръпна от пламъка в погледа му. Тялото ѝ веднага се затопли.

— Всеки ден измислят по нещо ново. — Алекс се смръщи леко, но лицето му веднага се разведри. — Но няма значение.

Той целуна ръката ѝ, приближи се още малко и я целуна по бузата. Присъствието на архитекта ги караше да се въздържат. Въпреки това Алекс усети как кожата ѝ потръпна под устните му и се почувства горд от своята мъжественост. Колко лесно беше да запали пламъка на страстта в тялото ѝ. И най-хубавото беше, че тази страст беше отражение на неговата. През изминалите дни му беше достатъчно да плъзне устни по меката ѝ кожа, за да изпита силна възбуда. В дълбоките ѝ сиви очи пламтеше същата страст и това го правеше щастлив.

Но сега не беше време за страст. Алекс се обърна решително към архитекта:

— Обсъдихте ли вече всичко необходимо с лейди Ливия?

— За съжаление още не сме, княз Проков — отговори човекът с известна неловкост. — Тъкмо показвах на дамата дамаските за спалнята.

— В такъв случай аз ще обиколя къщата, за да се убедя, че напредваме според плана.

— Впрочем, в трапезарията има нещо, което непременно искам да ти покажа — намеси се Ливия, усмихна се на годеника си и очите ѝ блеснаха. — Ще те чакам там след четвърт час. Но първо ми кажи как

намираш тази дамаска. Смятам да я използвам за завесите над леглото. Хубава е, нали?

Алекс огледа мълчаливо туркосинята коприна със сребърна бродерия.

— Мила моя за пореден път се убеждавам, че имаш непогрешим усет за тези неща. Знаеш, че спокойно съм поверил обновяването на къщата в твои ръце. Моля те, побързай, защото горя от нетърпение да бъде посветен в тайната на трапезарията.

Думите му звучаха безобидно, но в тона му звънеше обещание, подкрепено и от погледа му. Преди да се запознае с Александър Проков, Ливия никога не се изчервяваше и не се смущаваше лесно. През тези дни обаче ѝ беше достатъчен само един интимен тон в гласа му, едно леко намигване на сините му очи и кръвта нахлуваше в бузите ѝ. Алекс, естествено, го бе забелязал и не пропускаше да я извади от равновесие.

— Ще се радвам да чуя мнението ти за тапетите в приемната — каза Ливия и се съсредоточи върху разстланите на масата платове. — Първо исках да взема тези бледо златни ивици, за да подчертая цвета на завесите, но сега смятам, че това ябълковозелено е още по-красиво. Погледни го, моля те.

— На вашите заповеди, мадам. — Алекс тракна с токове и се поклони церемониално, наслаждавайки се на смущението ѝ.

След като излезе от салона, той спря в преддверието и се огледа мълчаливо. Атмосферата на къщата му въздействаше все по-силно. Идваше тук едва за втори път след годежа си с Ливия. Първия път бе огледал цялата къща заедно с архитекта. Тъй като Ливия бе направила много полезни предложения, Алекс се въздържа да изказва мнение. Повече слушаше разговорите ѝ с архитекта и се учудваше на единството им по повечето въпроси. Ливия очевидно обичаше тази къща и знаеше как да я направи по-красива. Интересът ѝ явно далеч надхвърляше външните неща. Вероятно тъкмо поради това се съгласи с видимо колебание на онази клауза в брачния договор, с която практически предава къщата в мое владение, каза си Алекс. Вече бе взел решение при никакви обстоятелства да не ѝ казва, че къщата никога не и е принадлежала. Само щеше ненужно да я нарани. Решаващото беше адвокатите да се произнесат ясно и еднозначно за разпределението на собствеността.

Алекс гледаше прекрасната входна зала със свършени прозорци, с елегантна стълба, фрески по тавана и великолепен паркет на пода и сърцето му биеше все по-силно. Беше прекарал целия си досегашен живот в дворци и в сравнение с тях къщата на Кавендиш Скуеър беше повече от скромна. Но това е бил домът на родителите му. Затова я харесваше и оставяше очарованието ѝ да проникне до дъното на душата му.

Алекс застана на входната врата и се огледа за евентуални преследвачи. Макар да бяха разбрали, че той е наясно, те не се отказваха. Ако наистина имаше какво да крие, той щеше да стане двойно по-предпазлив, за да не се издаде — сигурно и това им беше ясно. Въпреки това те бяха винаги наблизко. И днес тръгнаха подире му веднага щом излезе от къщи. Май започвам да свиквам със своите сенки, помисли си иронично князът. Ако един ден спрат да ме следят, със сигурност ще ми липсват. Все още не беше разбрал кой ги изпраща. Не че това имаше особено значение, но беше длъжен да бъде предпазлив.

Алекс излезе на широкото стълбище и се огледа, но не забеляза нищо подозрително. С изключение на мъжа на отсрещната страна на улицата, който усърдно събираше конски фекалии в кошница. Това не беше необичайно явление по тази оживена улица и Алекс нямаше да му обърне особено внимание, но този човек си служеше с лопатата доста несръчно. Явно не беше свикнал да върши такава работа. Князът вдигна рамене. Какво го беше грижа, че сянката му бе избрала това мръсно занимание, за да остане незабелязана? Тъкмо щеше да си влезе обратно, когато вниманието му бе привлечено от някакво движение в ъгъла на площада. За частица от секундата в една дупка на живия плет, който обграждаше градинката, се появи човешка глава. Светнаха две очи и в следващия миг главата изчезна. Алекс смаяно разтърка очи. Ако не се лъжеше, току-що бе видял главата на Татаринов. Какво прави този човек в градинката пред къщата ми? Доця му се да изтича там, за да провери правилно ли е предположението му, но чу бързите стъпки на Ливия в преддверието и се отказа.

— О, ето къде си бил! — извика весело тя и се сбогува с архитекта. — Разгледа ли тапетите в приемната?

— Още не — отговори Алекс и реши по-късно да се занимае с Татаринов. — Да отидем двамата.

— Добре, да вървим.

Кучетата ги последваха, джавкайки радостно. Бояджиите работеха с всички сили.

— О, по дяволите! — промърмори тихо Ливия. — Дано златният тон да ти хареса. Май вече е късно да го заменя с ябълковозелено.

— Така изглежда — кимна с усмивка Алекс. — Какво щастие, че златният тон ми харесва много.

Князът сведе глава към двата териера и измъчено изкриви лице. По причини, ясни само за тях, те лаеха оглушително, размахваха опашки и се търкаляха по пода. След това скочиха едновременно върху Алекс и най-сетне се оттеглиха. Ливия разбра, че годеникът ѝ не е особено въодушевен от бурния поздрав, дръпна каишките и се опита да ги усмири.

— Млъкнете най-сетне! — изсъска тя, стремейки се да надвика оглушителния шум.

Алекс повдигна внимателно панталона си и клекна. Повика кучетата и им заговори с тих глас. Ливия не разбра нито дума и предположи, че той говори на руски. Както обикновено, думите му оказаха бързо въздействие. Тристан и Изолда се успокоиха.

— Ако държат да живеят под един покрив с мен, тези зверчета трябва да се научат на маниери — отбеляза с лек укор той, надигна се и изтупа праха от панталона си.

— Опитай се да ги научиш — отговори през смях Ливия. — На твое място аз не бих била голям оптимист.

— Тогава ще ги изхвърля — рече спокойно той и се обърна към нея. — Нали искаше да ми покажеш нещо?

Ливия потрепери. Спокойствието, с което бе изрекъл заплахата, издаваше, че говори сериозно. Възможно ли е наистина да изхвърли кучетата? Не, разбира се, каза си тя и реши да забрави тази глупава забележка.

— Ще отидем в трапезарията. Трябва ни стълба и ти предлагам да вземеш тази. — Ливия посочи бояджииската стълба, опряна в ъгъла.

— Много тайнствено звучиш — засмя се Алекс и вдигна стълбата. — Хайде, върви напред.

Ливия го отведе в просторната трапезария, където мебелите бяха покрити с калъфи, а стените бяха боядисани едва наполовина.

— Малко след като се нанесохме, решихме да подновим тази стая — започна да разказва тя. — Но в крайна сметка само изчистихме основно и боядисахме.

Не му каза, че не е могла да си позволи повече, но той я разбра.

— И, така, докато чистехме, открихме някои доста интересни неща. — Ливия спря в средата на стаята и посочи тавана.

— Погледни онази фреска.

Тя отстъпи настрана и Алекс разтвори стълбата. Изпълнен с недоверие, той изкачи няколко стъпала, отметна глава назад и се вгледа в картината.

— Мили боже!

— Страхотно е, нали? — Ливия се тресеше от смях. — Злобно, но страхотно. Как мислиш, защо една почтена стара девица като София Лейси е заповядала да нарисуват над масата за хранене такава шокираща картина?

Едва когато пръстите му изтръпнаха, Алекс осъзна, че се е вкопчил като удавник в дървената стълба. Пусна се, раздвижи пръсти и затърси отговор. Възможно ли беше майка му да е поръчала тази фреска... или баща му е дал идеята? Защото са изпитвали тайно удоволствие от подобни сцени? Не. Алекс изобщо не можеше да си представи, че баща му има нещо общо с такава картина. И въпреки това... Какво всъщност знаеше за баща си? Нищо, освен че го държеше на разстояние и беше непоколебим патриот. Заради родината бе пожертвал София Лейси и общото им дете. Царица Екатерина бе поискала поданикът ѝ да се върне и той се бе подчинил. Поне така бе обяснил на сина си. Но това беше само скелетът на историята и Алекс много искаше да добави повечко плът.

— Какво ти е? — попита загрижено Ливия. — Май не те развеселих...

— О, нищо ми няма... добре съм — произнесе задавено Алекс, когато си възвърна дар слово. — Необикновена фреска. Прилича ми на оргия в древния Рим.

Той успя дори да се засмее и заслиза по стълбата.

— Според мен повечето хора биха го закрили — рече Ливия, — но аз не бих извършила такъв грях. Картината е прекрасна, нищо, че е доста... похотлива. Освен това аз живея тук с чувството, че къщата ми е дадена само за ползване... или по-скоро ми е поверена да я пазя. Да,

това са точните думи. Къщата ми е поверена и аз съм длъжна да я запазя такава, каквата е. Иначе ще ми отмъсти жестоко.

Тя се засмя, сякаш искаше да се подиграе сама на себе си, но Алекс разбра, че говори сериозно.

— Мисля, че си права — промълви той, стараяйки се гласът му да звучи небрежно, и изнесе стълбата. — Има ли и други тайни неща в трапезарията?

— Не — отговори Ливия и го последва в приемната. — Обаче в кухнята намерихме доста интересни предмети. Например подозрителна форма за пудинг и доста предизвикателна резба от слонова кост. Това ни учуди още повече.

— Разбирам — промърмори Алекс.

Все още се опитваше да проумее какво означават днешните му открития. Каква е била непознатата му майка?

— Щом заговорихме за кухнята, ще ми позволиш ли да попитам къде са подслонени трите мумии, докато тук се прави ремонт?

— Мумиите? — Ливия се засмя тихо. — Оттеглиха се в покоите си и са щастливи и доволни. — Тя дръпна каишките, защото териерите душеха в опасна близост до кофата с боя.

— Взеха и домашната котка. Да не мислиш, че ще пуснат работниците в жилищата си? Реших да ги оставя на мира. Щом ремонтът приключи, отново ще заемат местата си.

— Разбирам. — Алекс притисна пръст върху брадичката си. — Може би това е подходящият момент да поговорим по темата. Искаш ли да седнем в салона?

Изведнъж Ливия се почувства неловко. Въпреки това кимна и влезе в салона. Пусна кучетата и те клекнаха пред празната камина.

— Добре е да запалим огън — рече тя разтреперана от хладния декемврийски въздух. — Ще донеса въглища от кухнята.

— Не! — извика Алекс по-остро, отколкото беше възнамерявал, и побърза да смекчи тона си. — Мила моя Ливия, подобно поведение може би е оправдано за дъщерята на един провинциален свещеник, но изобщо не подобава за господарката на богат лондонски дом.

Ливия не се развълнува особено от думите му.

— Да, прав си, но няма кой друг да запали огън. Или ти ще ми окажеш тази чест, княз Проков?

Той се ухили, но не прие предизвикателството. Още в началото на познанството им Ливия му бе дала да разбере, че не е склонна да се подчини на авторитета му.

— Тогава ще останем няколко минути на студено. — Алекс се усмихна помирително, свали наметката си и загърна раменете ѝ. — Това ще те стопли. — Вдигна брадичката ѝ и приближи лицето ѝ до своето. — Какъв ураган — пошепна нежно той. — Ще трябва да си помисля какво мога да направя, за да те укротя.

Алекс я целуна — първо нежно, после страстно. Ливия се сгуши в него, упорството и решителността бавно отстъпиха място на нежност и доверие. Кръвта зашумя в ушите му и той плъзна пръсти по меките извивки на тялото ѝ, стремейки се да ги напипа под пелерината. Както винаги, ароматът ѝ замая главата му — розова вода и лавандула, примесена с дъха на женската ѝ възбуда. Ливия никога не се опитваше да крие, че го желае. Неприкрилостта ѝ, начинът, по който реагираше на ласките му, безкористното ѝ, почти необуздано отдаване разпалваше страстта му и през седмиците на годежа им той с мъка обуздаваше желанието си.

Ливия вече не мръзнеше. Кожата ѝ се стопли, кръвта запулсира буйно във вените ѝ. Тя се притисна към него, впи устни в неговите и сякаш се опита да го погълне целия. Връхчетата на пръстите ѝ милваха страните му, ровеха се в гъстата руса коса. Усети как той притисна долната част на тялото си в нея и коравата му мъжественост се устреми към слабините ѝ. Там вече пулсираше собственото ѝ горещо желание. Бедрата ѝ изтръпнаха и тя остана смаяна от силата на желанието си. Чу дрезгавия си стон, когато той притисна длан върху напрегнатите мускули, и неволно разтвори бедра. Без да бърза, Алекс я положи върху дивана. Пелерината падна от раменете ѝ и тя разтвори подканващо крака, когато той легна върху нея, без нито за секунда да прекъсва целувката. Едната му ръка бързо се плъзна нагоре по бедрото, обуто в копринен чорап, и го разголи. Без да престава да милва устата и езика ѝ, той вдигна полата ѝ. Ливия усети хладен полъх върху бедрата си над ластиците на чорапите и несъзнателно се повдигна, за да усети още по-силно търсеците му пръсти. Прониза я тръпка, толкова силна, че даже кожата на главата ѝ запулсира...

Алекс плъзна ръка между бедрата ѝ и ги разтвори още малко. В тялото ѝ лумна желание, силно като електрически товар, който се заби с такава сила някъде под корема ѝ, че тя го възприе като натрапник и за миг пожела да го отблъсне. После обаче усети как пръстите му

проникнаха още навътре, в най-интимната част на тялото ѝ, и се задвижиха ритмично. Съпротивата моментално угасна и тя нададе тих вик на учудване и наслада. Вълната на екстаза я заля с цялата си сила и тя извика отново. Алекс я притисна силно до себе си и изчака дишането ѝ да се успокои. Бавно, много бавно Ливия отвори очи и го погледна.

— Какво беше това? — пошепна невярващо тя.

Той се засмя тихо.

— Само едно леко предвкушване на онова, което те очаква, скъпа моя.

Той се отдръпна, надигна се и се вгледа в зачервеното ѝ лице, в подутите устни и в сивите очи, потъмнели от страст и все още замъглени от новото преживяване.

„Проклятие... не исках това да се случи — помисли си той. — Може би малко по-късно...“

Алекс поклати глава. Тялото му пулсираше от болка. Но Ливия беше толкова красива, толкова страстна...

Ливия оправи полите си и стана. Все още трепереше, но се усещаше изпълнена с благодатна умора. Сега знаеше за какво е копняла през тези изтощаващо дълги седмици, изпълнени с потискана страст. Случилото се между тях беше прекрасно, а още по-хубаво беше, че най-важното тепърва предстоеше. Очакваха я още по-прекрасни преживявания. Тя погледна безмълвно Алекс и постепенно осъзна, че той я е дарил с този чуден миг на страст, без сам да намери удовлетворение. Ако и той е бил изпълнен с копнеж като нея, сигурно беше на път да полудее. Но тя също би могла да му направи подарък. В този момент копнееше да докосне най-интимната част на тялото му, както бе направил той с нея. Направи крачка към него, протегна ръка и пошепна едва чуто:

— О, Алекс, ела при мене...

Дланта ѝ се плъзна по твърдата му мъжественост под панталона от еленова кожа. Алекс простена задавено. Ливия бързо разкопча панталона му, свали го до бедрата и обхвана члена му в топлата си длан. Не знаеше какво да прави, но инстинктът ѝ подсказа да задвижи ръка нагоре и надолу, а палецът ѝ да милва влажното връхче. Стана ѝ по-леко, като разбра, че постъпва правилно, а чувството беше повече от прекрасно.

Алекс стоеше изправен, със затворени очи и отметната назад глава. Ливия наблюдаваше израза на лицето му, без да престава да го милва. Изпитваше дълбоко задоволство, че е в състояние да го дари с такава наслада. Когато той простена дълбоко и гърлено, както бе направила тя преди няколко минути, Ливия се наслади на своя триумф и остана много учудена от топлата влага, която се разля в утробата ѝ.

Сгърченото му лице постепенно се отпусна и след малко той отново беше в състояние да говори с нея.

— Господи, Ливия, къде си научила това? — попита задавено той, докато вдигаше панталона си.

— Нямам представа — отговори честно тя и се засмя. — Просто си казах, че искам да ти доставя удоволствие. Добре ли се справих?

— Страхотно — пошепна Алекс и силно я притисна към себе си. Зарови лице в разрошените къдрици зад ухото ѝ и продължи — Точно от това имах нужда. Не знам как ще преживея следващите две седмици. Копнея още сега да те погълна без остатък.

Ливия се засмя отново, обзета от сладко безумие.

— Не разбирам защо трябва да чакаме.

Алекс въздъхна и се отдръпна крачка назад.

— Защото искам да те любя бавно и с наслада. Не искам някой да ни изненада в най-важния момент — обясни той и хвърли многозначителен поглед към вратата. — Освен това знам, че въздържанието засилва плътската наслада. — Алекс прокара пръст по топлите ѝ устни и продължи обещаващо: — Ще имаме предостатъчно време да се наслаждаваме на взаимната си страст, скъпа моя, и ще се опознаем по всички възможни начини. Да, мъчително е да чакаш. Няма по-сладко мъчение.

Той улови ръката ѝ и започна да целува пръстите ѝ един по един. Вземаше ги в устата си и езикът му се плъзгаше по връхчетата им така изкусително, че Ливия усети как зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и я побиха тръпки.

— Баща ми ще бъде много щастлив, ако изчакаме — рече тя, старайки се да говори делово, като разумен човек.

— Какво имаш предвид?

— Това е неговото кредо — усмихна се тя. — Отложената награда. Много пъти ми е казвал, че си струва да чакаш, когато наградата си заслужава.

Алекс си спомни картината на тавана в трапезарията и отново се запита какво му казваше тя за София Лейси... а може би и за самия него. Какво ще разбере за Ливия, ако научи повече за родителите ѝ?

— Как мислиш, дали баща ти е имал предвид и еротичните награди?

Въпросът накара Ливия да се замисли.

— Да, вероятно — отговори след малко тя. — Баща ми е не само селски свещеник, но и блестящ учен, който се интересува буквално от всичко. Според него всеки миг от нашия живот заслужава да се замислим за него. Понякога казва, че някои неща са табу, но веднага след това задава въпроса: „Какво е табу?“ и обяснява, че то не е нищо повече от убежище за низшите духом. Затова вярвам, че няма да ми се разсърди, ако бъда възнаградена с пламтяща страст — заключи тя и кимна убедено.

— А майка ти? Какви бяха отношенията им? — попита Алекс, опитвайки се да прикрие парещото си любопитство.

— Е, не знам какво е ставало зад вратата на спалнята им — усмихна се Ливия, — но помня, че бяха приятели. Спътници в живота. Дълбоко вярващи, със съзнание за ценността на семейството. Не мога да си представя, че двама души с толкова дълбоки чувства един към друг не са били страстни в любовта. — Ливия поклати глава и се засмя. — Защо внезапно заговорихме за сериозни неща, Алекс?

Още докато задаваше въпроса, тя си даде отговора. Двамата знаеха твърде малко един за друг. Е, може би знаеха най-важните факти, но когато трябваше да обяснят защо са станали такива, каквито бяха днес, ставаше трудно. Тези разговори щяха малко по малко да попълнят знанията, от които с времето щеше да се оформи ясна картина. Само след две седмици щяха да застанат пред олтара, но щеше да мине още много време, докато завършат картината.

— За да мислим за други неща, а не за секс, скъпа моя — обясни с усмивка Алекс.

— Може и да си прав — кимна сериозно тя. — Веднъж ми каза, че не познаваш майка си, помниш ли?

— Да, вероятно — отвърна предпазливо той. — Това е истината.

— Трагично е майката да умре след раждането — прошепна Ливия. — Баща ти сигурно е бил съкрушен. Да остане сам с бебето, да го отгледа... Ожени ли се повторно?

— Не — отговори сдържано Алекс. Със сигурност не беше споменавал, че майка му е починала при раждането му, но най-простото беше да остави Ливия да вярва в тази история. Улови ръцете ѝ и нежно я привлече към себе си.

— Ще имаме достатъчно време за въпроси и отговори, мила моя. Сега обаче искам да говоря с теб за тримата стари прислужници.

— Какво за тях? — попита бързо Лилия и моментално изпита неловкост.

— Ясно ми е, че не можем просто така да ги уволним — започна внимателно той, — но ако им дадем щедра пенсия, сигурно ще са доволни да се оттеглят.

— Не — отвърна решително Ливия. — Последната воля на София е тримата да се оттеглят само по свое желание.

— А ти питала ли си ги дали не желаят почивка?

Алекс напредваше предпазливо, тъй като знаеше, че Ливия се чувства отговорна за старите прислужници — както и за цялата къща.

— Не е нужно — отговори остро тя. — Те знаят какво пише в завещанието. Щом решат да си отидат, ще ни кажат.

— Разбирам — кимна Алекс. — Но и ти се опитай да разбереш, че щом се оженим, Моркомб вече няма да отваря вратата на гостите ни. В дома на княз и княгиня Проков не може да има такъв иконом.

Той вдигна умолително ръце, но Ливия разбра съвсем ясно мисълта му.

— Какво предлагаш?

Алекс чу острия тон в гласа ѝ и за миг се запита дали да каже онова, което беше намислил, или да изчака, докато се оженият — тогава просто щеше да постъпи, както смята за правилно, а Ливия ще е принудена да се съгласи, че Моркомб и близначките нямат място в дома им и ще излязат в пенсия.

— Нямам нищо против тримата да продължат да живеят в къщата, но само ако не напускат стаите си — рече той, стараяйки се да покаже, че това е единственото разумно решение.

— Според мен има начин да намалим задълженията им, без да ги обидим.

В този момент Ливия проумя, че физическото желание може да изчезне много бързо.

— Дори ако пренебрегна факта, че с това действие ще нарушим последната воля на София Лейси, така нареченото от теб „намаляване на задълженията“ ще ги накара да се чувстват безполезни и излишни. Разбери, Алекс, тази къща принадлежи колкото на мен, толкова и на тях. Ако искам да бъда честна, трябва да призная, че те имат много по-стари права от мен. — Ливия неволно повиши тон. — Не искам и не мога да ги изхвърля. Достатъчно ми е само да си спомня какви усилия положиха, когато пристигнах тук с Нел и Ели... и с три разплакани деца, придружени от вечно сърдита бавачка. Освен това близначките готвят чудесно.

Ливия скръсти ръце пред гърдите си. В салона изведнъж бе станало много студено.

— Вероятно ще успея да убедя Моркомб, че не е нужно лично да отваря вратата. Може би няма да се обиди, защото и без това не обича да го прави. Но всичко останало... — Ливия решително поклати глава. — Не, Алекс. Кухнята ще си остане царство на близначките. Моркомб ще върши само онова, което му е приятно. Така трябва да бъде.

— Аз имам отличен готвач — настоя меко Алекс. — Баща му беше руснак, учил се е във Франция. Не мога да си представя, че ще работи под надзора на две стари дами.

— Ще се наложи да свикне.

Ливия беше наясно, че двамата са стигнали до някаква невидима граница, но също така разбираше, че моментът не е подходящ за сериозен спор.

— Сигурна съм, че ще успея да убедя Моркомб да не отваря вратата на гостите — добави бързо тя. — Но не мога да му кажа, че вече не е иконом на къщата. — Тя се усмихна помирително и се обърна към вратата. — А сега е време да се върна на Монт стрийт, за да се преоблека за вечеря. По-късно ще поговорим пак. Смятам, че щом заживеем тук като семейство, много неща ще се изяснят от само себе си. Ще устроим живота си. В момента всичко е на мястото си, но в бъдеще вероятно ще се наложат промени. Кой знае, може би Моркомб и близначките сами ще пожелаят да напуснат службата, като видят промените.

Това беше решението, но което Ливия тайно се надяваше. Струваше й се обаче, че няма да е чак толкова просто. Моркомб, Ада и

Мейвис бяха част от къщата на Кавендиш Скуеър — също като фреската на тавана в трапезарията.

Явно ще отложим битката за друг ден, помисли си Алекс. Мразеше да губи, но знаеше, че твърде ранното втвърдяване на позициите няма да донесе нищо добро. Все пак той още не беше господар на тази странна къща. И ако искаше да бъде честен пред себе си, трябваше да признае, че не изпитва особено желание да вгорчава живота на старите слуги на майка си. Точно обратното — гореше от желание да чуе спомените им за нея. Ако го заподозрат, че иска да ги изгони от дома им, тримата старци няма да му кажат нищо. Щом двамата с Ливия се устроят тук, ще им измисли други задачи и готово.

— Ти си права, скъпа — призна Алекс и отвори вратата на салона.

Тристан и Изолда се промушиха между краката му, за да полудуват в голямата зала.

— Защо пък да не възложим на Моркомб грижата за двата териера? — попита той, надявайки се да е вложил в гласа си достатъчно ирония.

— За съжаление той само се ядосва на лудориите им — отговори Ливия и също се постара да бъде иронична. — Но всъщност ги харесва. И те него.

— Май ще успеем да убием две мухи с един удар — засмя се Алекс и я изведе на улицата: — Ще те изпратя до Монт стрийт.

Князът се сбогува с годеницата си, целуна ѝ ръка и обеща да дойде за вечеря. После отиде на Пикадили, където хвана файтон и нареди на файтонджията да го отведе на Хаф Муун стрийт, където беше жилището на Татаринов. Спря в края на тясната уличка, слезе от файтона и се загледа в голямата къща, където Татаринов бе наел две стаи. Този човек очевидно не се интересуваше от богатството. Той живееше съвсем различен живот от този на другите заговорници.

Е, Татаринов е омесен от друго тесто, каза си Алекс и почука на входната врата. Татаринов се бе представил на Константин Фьодоровски по пътя към Лондон. Препоръките му бяха безупречни. Писмата идваха от малката група революционери, които контролираха пристигащите от Санкт Петербург новини. Компетентността му е

извън всяко съмнение, каза си князът. Макар да се отличаваше с недодялани маниери, Алекс и останалите го приеха в редиците си с благодарност и изобщо не го поставиха под подозрение. Днес обаче Алекс не беше сигурен, че са взели правилното решение. Той удари нетърпеливо с чукчето по масивната дървена врата, но трябваше да почака още цяла минута, докато най-сетне му отвориха.

— Какво има, сър? — попита младата прислужница и подаде главата си навън.

— Вкъщи ли е мосю Татаринов? — попита любезно Алекс.

— Да, сър. Да му кажа ли, че има посетител?

— Не. Просто ме пуснете да вляза.

Алекс отвори вратата и влезе в малкото преддверие.

— Къде е жилището му?

Момичето посочи стълбището, което водеше към тъмния горен етаж.

— Втората врата, сър.

Алекс благодари с кимване и забърза нагоре по стълбата. Почука силно на втората врата и изчака, впил поглед в тясната шпионка на височината на очите му. Не чу никакъв шум, но забеляза око в шпионката. След малко ключът изскърца в ключалката и домакинът отвори вратата.

— Какво ви води в дома ми, княже? — попита Татаринов и измери посетителя с безизразен поглед.

Алекс сложи палец и показалец върху сребърната дръжка на бастуна си. Когато натиснеше върху пружината, скрита в дръжката, обикновеният бастун се превръщаше в смъртоносно оръжие. Не вярваше, че ще му се наложи да използва оръжие, но все пак беше по-добре да е подготвен.

— Искам да знам какво търсехте днес следобед на Кавендиш Скуеър — отговори той, без да го увърта. — Много добре знам, че ме следят. Но до днес не вярвах, че и вие се числите към шпионите.

— Аха. — Татаринов кимна, отстъпи назад и отвори широко вратата. — По-добре влезте.

Алекс влезе в дневната. В камината гореше буен огън, но миризмата от цепениците беше отвратителна. Три свещи на перваза на прозореца осветяваха малкото помещение.

— Вие сте свикнали на друг живот, княже. — Татаринов се изсмя тихо. — Не всички революционери живеят като вас. Пътят ви е постлан с рози. — Домакинът отиде до масата, вдигна бутилката с водка и напълни две чаши. — Пийте с мен — рече просто той и протегна чашата на госта си.

Алекс много искаше да му отговори да се държи прилично, но реши да премълчи. Взе чашата, опразни я на един дъх и я остави на масата. Татаринов кимна, изпи чашата си, наля отново и остави бутилката на масата.

— Това означава, че сте забелязали шпионите, така ли?

— Аз знам, че ме следят — повтори натъртено Алекс, — но не знам кой.

Докато говореше, продължаваше да стиска дръжката на бастуна си и не изпускаше Татаринов от поглед.

— Надявам се вие да ми кажете. Защото сте един от тях.

— Следят ви хората на Аракчеев — отговори спокойно домакинът. — Няма предвид нещо определено. Наредили са им да държат под око руснаците в града. Да вървят по петите им в продължение на няколко седмици, за да разберат какво правят. Засега не сте под подозрение. Аз отклоних вниманието им. Сега смятат, че съм на тяхна страна. Намекнах им, че съм получил специална задача от Аракчеев да ви наблюдавам. Ако им кажа, че не правите нищо подозрително, ще ми повярват. Сенките ще ви напуснат най-късно по Коледа.

В думите на Татаринов имаше смисъл. Алекс познаваше много добре страшния началник на руските тайни служби. Аракчеев се ползваше с пълното доверие на царя. Той имаше шпиони в цяла Европа и щом подушеше дори най-малката опасност за своя господар, тръгваше по следите на подозрителните и при нужда ги отстраняваше. Типично за него беше да подозира всеки емигрант и да го заличава от списъка си само когато се убеди напълно в невинността му.

— Значи работите за Аракчеев? — попита Алекс и пресуши втората чаша.

— Така мисли той — отговори Татаринов с вдигане на раменете. — И ако не се лъжа, ще съм полезен за вас само ако хората му продължат да вярват в сътрудничеството ми.

— Прав сте — промърмори Алекс. Все още не беше сигурен дали може да има доверие на този човек. Татаринов изглеждаше напълно искрен. Държеше се така, сякаш нямаше какво да крие. Но щом беше достатъчно умен да играе ролята си на двоен агент, значи беше и достатъчно умен да заблуди заговорниците.

— Защо искате да свалите царя, Татаринов? — попита тихо Алекс.

Сънародникът му се обърна с гръб към него и се изплю в огъня.

— Причините ми са съвсем различни от вашите, княже. Вие живеете в разкошни палати и се ползвате с всякакви привилегии. Аз и хората от моята черга храним с кървавия си труд провинциалната аристокрация и едва свързваме двата края. Александър се е заклел да запази стария ред и категорично отхвърля всякакви реформи. Хората на село не искат да живеят, както досега. Писна им. Крепостните ще въстанат срещу господаря си и тогава тежко му. Запомнете думите ми. Времето още не е узряло, но щом настъпи моментът, Русия ще се окъпе в кръв.

Князът потрепери. Гласът на Татаринов издаваше мрачна решителност. Князът знаеше, че редът в родината му е несправедлив и беше наясно, че хората в селата се вълнуват. Но така беше открай време и в Петербург вярвах, че провинциалните аристократи са в състояние да потушат всеки бунт. Алекс не оспорваше обвиненията на Татаринов, но в същото време изпитваше облекчение, че няма нужда да се тревожи за лоялността му. Двамата се бяха присъединили към заговора по различни причини, но бяха верни и предани на делото. В крайна сметка целта им беше една.

— Ще ви бъда благодарен, ако ме държите в течение — помоли Алекс и остави чашата на масата. — Хубаво би било да знам всичко, което научавате в ролята си на двоен агент. И за двама ни ще е добре, ако споделяме знанията си.

— Както желаете, княже — кимна Татаринов. — Аз чувам доста интересни неща. Когато Аракчеев заподозре някого, няма как да не науча.

— Това все пак е някаква утеха — изсмя се сухо Алекс. Не беше нужно да му напомнят, че живее опасно. И все пак беше добре, че опасността вече си има име. Той се обърна към вратата и рече: —

Оставям ви, Татаринов. Моля да ме уведомите, когато узнаете нещо ново.

— Добре де, ще ви кажа — кимна домакинът. — Впрочем, този виконт Бонъм... съпругът на приятелката на годеницата ви...

Алекс се обърна изненадано.

— Какво за него?

— Работи за военното министерство. Нямам представа точно какви задачи изпълнява, но въпреки това ви съветвам да се пазете от него.

Алекс вдигна вежди.

— Много интересно... Добре, ще се пазя.

Той махна за сбогом, изтича надолу по стълбата и излезе на улицата. Може би другите щяха да се учудят, но казаното от Татаринов не го обезпокои особено. Познаваше Хари Бонъм от няколко седмици и го наблюдаваше внимателно. Впечатленията му бяха отлични. Уважението му към виконт Бонъм растеше всеки ден. Вече знаеше, че той има и много други интереси, освен играта и развлеченията. Въпреки това беше благодарен за информацията. За в бъдеще щеше да бъде много по-внимателен в присъствието на Хари и съпругата му.

С други думи: опасността от сблъсък с британските тайни служби беше много по-голяма, отколкото опасността от сблъсък с хората на Аракчеев. Дали и царят участваше в играта? Или го следяха единствено по нареждане на Аракчеев? И едното и другото е възможно, каза си Алекс. Руските тайни служби бяха непредвидими. Царят би направил нещо друго, например би помолил опитен държавен служител като княз Михаил Михайлович да държи под око неговия неофициален посланик. Само за в случай, че попадне в затруднено положение и не може да се измъкне със собствени сили. Това означаваше, че княз Проков трябва да свърши работата си бързо и прецизно. Трябваше да го направи, защото обичаше своята страна. А не защото тайните служби го подозираха, че се е присъединил към някакъв заговор. От друга страна, всички знаеха, че Аракчеев живее във вечна тревога за живота на своя господар и дори най-близките съветници и довереници на Александър са под подозрение. Съвсем нормално беше и той да е под постоянно наблюдение.

По-късно ще мисля за това, реши Алекс и забърза към дома си. Трябваше да се преоблече и да стигне навреме за вечерното парти у

ВИКОНТ БОНЪМ.

В събота преди Коледа, когато всичко белееше, покрито с пресен снежец, Ливия влезе в църквата на своя баща, следвана от две шаферки. Алекс я чакаше пред олтара, придружен от виконт Бонъм. Руските емигранти бяха уведомени от Татаринов, че виконтът работи за британските тайни служби, и взеха решение по възможност да избягват контактите с него. Колкото по-рядко се срещаме, толкова по-малко рискуваме, заявиха те на Алекс. Отначало Ливия реагира с изненада и стъписване на съобщението на годеника си, че никой от сънародниците му няма да присъства на сватбата им. В крайна сметка обаче прие уверенията му, че само княз Николай и граф Фьодоровски са му достатъчно близки, за да ги покани, но и двамата отдавна били поканени да празнуват Коледа другаде и вече не можели да откажат.

Алекс прие с облекчение лъжата на приятелите си, защото не искаше Ливия да влиза в досег със сънародниците му. Човек като него, който се биеше на два фронта, беше длъжен да крие различните лица на живота си от любопитните погледи на ближните си. Понякога имаше чувството, че седи върху буре с барут — и най-малката искра би била достатъчна да разпали пожар, който да тласне всички към гибел.

Алекс гледаше неотстъпно към Ливия, която бавно пристъпваше към олтара, и мислеше за общото им бъдеще. За това, как се развиваха отношенията им от мига, когато бе решил, че тя ще му даде достъп до нейните кръгове. Точно така, тя бе определена да го въведе в английското общество, да му помогне да се почувства свой в нейния свят. Сега вече нямаше значение, че влиза в брака практически с празни ръце. Той я искаше заради самата нея, заради чувството и за хумор, заради искрения ѝ смях. Искеше я, защото очите ѝ потъмняваха от страст и защото тялото ѝ буквално изгаряше в ръцете му. Никога не беше срещал жена като Ливия. Искеше да се ожени за нея, да я закриля, да я обича и да бъде обичан от нея.

Въпреки това нито за миг не забравяше, че я лъже и мами. Измамата и лъжата бяха в основата на брака им и той не беше в

състояние да промени това. Зарът беше хвърлен. Той нямаше друг изход, освен да продължи да я лъже — само така можеше да я закриля. Само така Ливия щеше да продължи живота, с който беше свикнала. Бракът им, нейната благородническа титла и неговото богатство щяха да направят живота ѝ още по-добър. Значи това беше простима лъжа.

Алекс трябваше да прави само едно: да крие от жена си другата страна на своето съществуване. Без да знае, Ливия щеше да изпълнява отредената ѝ роля. Дали тази размяна беше почтена?

Ливия се усмихваше на бъдещия си съпруг пред прозрачния воал, спуснат пред лицето ѝ. Алекс изглеждаше необичайно напрегнат, но това беше съвсем естествено: встъпването в брак бе не по-малко важно за него, отколкото за нея. Ливия не се съмняваше, че постъпва правилно, но въпреки това се изненада, че тази сутрин се събуди щастлива и трепереща от вълнение. Сигурно съм луда да поверя живота си в ръцете на мъж, когото почти не познавам, каза си тя. Само защото имаше чувството, че всичко е както трябва... само защото при мисълта за него сърцето ѝ ликуваше и кръвта във вените ѝ се затопляше. Не можеше да си представи нищо друго, не смяташе, че би могла да вземе друго решение.

Алекс отговори на усмивката ѝ и тя усети как напрежението му отслабна. Вероятно защото е предполагал, че съм размислила, каза си тя и едва не се изсмя с глас. Органът бавно заглъхна и отец Лейси зачете проповедта си. Ясният му глас проникна до последното ъгълче на старата църква ѝ стигна чак до дебелиите греди на покрива. Зимното слънце влизаше свободно през обкованите с олово прозорци от пъстро стъкло и потапяше присъстващите на венчавката в меки цветове.

Когато церемонията приключи, Ливия предаде букета от бели рози на Корнелия и свали ръкавицата от лявата си ръка. Алекс сложи на пръста ѝ фината златна халка и за миг стисна ръката ѝ до болка. И така, двамата вече бяха мъж и жена. Свещеникът излезе напред и вдигна булото от лицето на дъщеря си.

— Вече можете да целунете булката.

Алекс я целуна нежно по устата и Ливия беше готова да изкрещи от радост. Имаше чувството, че днес животът ѝ ще започне наново. Макар да знаеше, че тази представа е наивна, виждаше бъдещето си като широк, слънчев път, постлан с рози.

Новобрачните излязоха от църквата под камбанен звън и бяха посрещнати с бурни ръкопляскания. Очевидно всички хора от енорията се бяха събрали, за да почетат сватбата на свещеническата дъщеря. Засипаха ги с оризови зърна. Ливия примигваше смутено под силната слънчева светлина, която позлатяваше света. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Приятелките ѝ също бяха развълнувани — и техните очи бяха влажни. Силен порив на вятъра вдигна булото ѝ и Алекс го задържа.

— Да отидем на завет, преди да отлетиш — пошепна той и Ливия се засмя тихо.

В чест на събитието каретата на свещеника и конят бяха украсени с бели панделки. Превозното средство чакаше пред портата. Алекс и Ливия закрачиха през шпалира от гости. Всички ръкопляскаха въодушевено и отново започнаха да ги обсипват с оризови зърна. Алекс помогна на Ливия да се качи в каретата и внимателно подреди дипломите на булото ѝ. Седна при нея и се наведе към ухото ѝ.

— В този момент бих искал да остана сам със съпругата си — пошепна той, нежно прокара пръст по бузата ѝ и се обърна към момъка на капрата. — Дайте ми юздите. Аз ще карам. Вие ще вървите пеша.

— С удоволствие, милорд. — Момъкът скочи и се засмя широко. — Аз ще изтичам напред.

Алекс цъкна с език и старият кон потегли бавно към свещеническата къща.

— Трябваше да докарам моята карета — промърмори недоволно младоженецът. — Този екипаж е дяволски бавен. — Плесна с юздите по гърба на коня, за да го накара да побърза, и продължи: — Нали знаеш, моят екипаж е...

— ... най-бързият в Лондон — довърши изречението Ливия, зарадвана, че си бърбреха непринудено за маловажни неща.

Внезапно я връхлетя вълна на щастие, толкова силна и дълбока, че ѝ се зави свят. Кожата ѝ тръпнеше, сякаш се къпеше в шампанско... и това щеше да продължи вечно.

— Баща ми никога не би позволил дъщеря му да използва чужда карета в деня на сватбата си — обясни засмяно тя. — В това отношение е доста старомоден.

— Е, скоро ще напуснем окончателно къщата му и тогава ще пътуваме, както подобава — отговори весело Алекс.

Ливия го гледаше и сърцето ѝ трепкаше от радост. Зимното слънце позлатяваше русата му коса. Тук и там святкаха медноцветни кичури. Дългият, прав нос доминираше в профила му. Беше изключително красив и му личеше, че е свикнал да дава заповеди.

Алекс усети погледа ѝ и се обърна изцяло към нея. Усмихна ѝ се въпросително с добре оформените си устни и сияещите сини очи за пореден път разпалиха в тялото ѝ гореща страст.

— Къде ще отидем? — попита Ливия, представи си широко легло и преплетени крайници и не съумя да обуздае фантазията си.

— Почакай — отговори както обикновено Алекс. — Почакай и ще разбереш. Обещавам ти, че няма да останеш разочарована.

— Убедена съм, че няма да ме разочароваш — отговори нежно тя.

Алекс разбра двузначността на отговора ѝ, усмихна се и ѝ изпрати въздушна целувка. След миг каретата спря пред дома на свещеника. Конячето вече ги чакаше. Алекс скочи, вдигна жена си във въздуха и я сложи на земята.

— Два часа — обяви с твърд глас той. — Нито секунда повече. Искам да те имам само за себе си. Даже ако се наложи да те взема на гърба на коня си, ще го направя. И не казвай, че не съм те предупредил.

— Сигурно ще е много забавно — засмя се Ливия. — Но не е редно да шокираме гостите. Освен това — продължи сериозно тя — ще се наложи да издържим няколко часа. Гостите са ни много скъпи и не би било учтиво да го изоставим толкова бързо.

Ливия хвана съпруга си подръка и двамата влязоха заедно в къщата. Марта бе дошла в църквата за церемонията, но бе побързала да се върне, защото имаше много работа около сватбената трапеза. В момента надзираше наетите от селото момичета, които нареждаха на дългите маси какви ли не вкусни неща. Като видя новобрачните, тя разпери ръце, втурна се към Ливия и я прегърна сърдечно.

— Желая ти цялото щастие на света, мила моя! Церемонията беше толкова тържествена... Свещеникът е истински щастлив...

Марта целуна булката и енергично избърса сълзите си.

— Ти си най-прекрасната булка на света.

Най-сетне забеляза младоженеца, разкаяно поклати глава и направи реверанс.

— И на вас желая щастие, милорд... ваша светлост. Убедена съм, че с този ангел до вас ще бъдете много щастлив.

Марта отново изтри очи с ъгълчето на престилката си. Алекс ѝ благодари сърдечно, но тайно се запита дали някога ще свикне със свободното поведение на английския персонал. Повечето стари слуги се чувстваха като част от семейството и господарите им се отнасяха с тях по този начин.

В руската феодална система не съществуваше подобна близост. Крепостните знаеха мястото си в обществото и не смееха да си позволяват подобни волности. Системата е виновна, каза си с внезапен гняв Алекс, тя ражда хора като Татаринов, готови да удавят Русия в кръв.

— Лив... Алекс... ето ви най-последно! — Аурелия влезе в трапезарията и се обърна към младоженците. — Ела да поздравиш гостите си, княгиньо.

През следващия час Ливия не престана да се учудва на сковаността и напрежението на съпруга си. Гостите на сватбата бяха твърде малко — Ливия бе поканила само най-близките си приятели от Лондон. Алекс трябваше да поговори само с Ник, Дейвид, Хари и, разбира се, с баща ѝ. Никой от местните хора — дребни земевладелци и фермери — не знаеше за какво да разговаря с екзотичния младоженец. Казваха му по няколко думи за времето или за лова и се отдалечаваха. Често се възцаряваше неловко мълчание, макар Алекс да полагаше усилия да разведри обстановката — Ливия не можеше да не му го признае. Той говореше с фермерите за земеделие, а със земевладелците — за коне, но те си оставаха сдържани.

— Мило дете, мъжът ти сигурно се чувства като риба на сухо — отбеляза загрижено свещеникът, когато за миг остана насаме с дъщеря си. — Редно е скоро да го освободиш от тази неприятна ситуация. — Той отпи голяма глътка бордо и продължи: — Истинско удоволствие е от време на време да се насладиш на това благородно вино.

Ливия се вгледа в очите му и откри обичайната му ирония.

— Ако желаеш, можеш да пиеш по чаша всяка вечер — възрази весело тя. — Освен в събота и неделя.

— Тогава няма да му се радвам истински — усмихна се баща ѝ. — Винаги съм казвал, че човек трябва да се наслаждава умерено, и то

само на истински добрите неща. — Той сложи ръка върху нейната и помоли със сериозно лице: — Моля те, ела в кабинета.

— Разбира се.

След високите гласове в трапезарията, звъна на чашите и потракването на приборите тишината в свещеническия кабинет беше направо плашеща.

— Какво има, татко?

— О, нищо, нищо — побърза да я успокои той. — Няма за какво да се притесняваш, детето ми. Исках просто да си спестя неловкостта да те просвещавам за тайнствата на първата брачна нощ. Аз съм свещеник, но съм и загрижен баща. Слава богу, ти имаш достатъчно приятелки, които ще свършат тази работа вместо мен. Сигурен съм, че са много по-подходящи за случая. — Той се усмихна сухо и продължи: — Искам да ти кажа нещо много важно: аз съм и ще си остана най-близкият ти човек. Ако се нуждаеш от съвет или от помощ, все едно по какъв въпрос, ела при мен. Обещай ми, че ще го направиш. Вложил съм малко пари в банката и ако се случи нещо непредвидено, веднага мога да ги изтегля.

— Какво непредвидено би могло да се случи? — попита с тревога Ливия. — За какво мислиш, татко?

Свещеникът поклати глава.

— Нямам представа. Но ти встъпи в свещен брак с един чужденец, скъпа моя. Може би един ден ще живееш в страна, непозната за всички нас. Алекс е руснак, произхожда от чужда нам култура. Сигурен съм, че някои страни от характера му ще се окажат сериозно предизвикателство за теб. Знам, че ти си силна и ще приемеш трудностите с чувство за хумор. Твоето сърце е склонно да изпълнява желанията му, но аз знам, че няма да пожертваш собствените си ценности. И ако все пак се случи нещо, което да ти причини болка, спомни си, че не си сама на света.

Ливия го гледаше изумено. Собственият ѝ баща, човекът, който я бе венчал в църквата си, изказваше дълбоки съмнения към съпруга ѝ. Към връзката, която току-що беше благословил.

— Мисля, че не те разбирам, татко — прошепна нещастно тя. — Нима не харесваш Алекс?

Свещеникът нетърпеливо поклати глава.

— Нямах предвид това. Аз го ценя много, детето ми. Той е умен, опитен, цивилизован. Много добре възпитан. Но си личи, че играе по други правила. Допускам, че много скоро между вас ще се породят противоречия. И двамата сте силни характери и неизбежно ще се сблъскате. Няма да ти направя услуга, ако ти обещаю, че пътят ти ще е постлан с рози. Те имат и тръни... навсякъде има тръни. Може да се окаже, че някои от тях са по-остри, отколкото предполагаме. Може да се убодеш точно когато най-малко очакваш.

Отецът излезе иззад писалището си, хвана дъщеря си за раменете и впи поглед в уплашеното ѝ лице.

— Нямах причини да се страхуваш, мила моя. Аз вярвам, наистина вярвам, че двамата си подходите. В същото време съм убеден, че понякога ще хвърчи перушина. Очаквай го и не се притеснявай от такива сцени. — Той я целуна по челото ѝ и добави задавено: — Моля се с цялото си сърце да преживееш с Алекс щастieto, което покойната ти майка дари на мен. Това е най-хубавото, което мога да ти пожелаю.

Успокоена, Ливия целуна баща си по бузата и се сгуши в прегръдките му. Бе осъзнала, че един период от живота ѝ свършва окончателно. През изминалите месеци се беше наслаждавала на живота в Лондон, но в сърцето си оставаше дъщеря на провинциален свещеник. Защото жените винаги черпеха самосъзнанието си от връзката с най-важния мъж в живота си. Сега най-важният мъж в живота ѝ беше Алекс. Тя беше негова съпруга.

Всъщност къде беше разликата? Обичайно за живота на жената беше на мястото на бащата да дойде съпругът. Защо тогава имаше чувството, че за в бъдеще няма да има право да разполага с живота си както досега?

В този момент някой почука на вратата.

— Ливия! — повика отвън Алекс.

— Заповядайте, влезте! — покани го свещеникът и се усмихна топло. — Вече проведохме разговора си на четири очи, като баща и дъщеря, и сега вече мога да ви върна съпругата.

— Много ви благодаря сър.

Алекс протегна ръка към Ливия и я измери с въпросителен поглед. Веднага бе забелязал бледите ѝ бузи и леката несигурност в погледа. Какво ѝ бе казал отец Лейси?

— Ако си готова, Аурелия и Корнелия ще ти помогнат да се преоблечеш — каза нежно той, усмихна се окуражително и скришом стисна ръката ѝ.

— О, да, крайно време е вие двамата да направите следващата стъпка в живота си — заяви сухо отец Лейси. — Хайде, Ливия, върви да се преоблечеш.

Той придружи двамата до вратата и се затвори в кабинета си.

— Ето те най-последно! — викнаха в един глас Корнелия и Аурелия, които ги очакваха на стълбищната площадка. — Алекс започва да става нетърпелив.

— Той не е виновен — защити го енергично Корнелия. — Гостите се държат с него така, сякаш е пристигнал от Луната. — Тя огледа изпитателно Ливия и поклати глава. — Какво е станало, Лив?

— Нищо — отговори беззвучно приятелката ѝ. — Абсолютно нищо. Какво би могло да стане? Хайде да отидем в стаята ми.

Тя забърза към спалнята, следвана от двете млади жени, които се спогледаха многозначително. Аурелия вдигна безпомощно рамене, но Корнелия нямаше намерение да мълчи.

— Отецът сигурно ти е дал обичайните бащини съвети за първата брачна нощ? — попита небрежно тя, докато помагаше на Ливия да свали булчинската рокля.

— Не съвсем — отговори едва чуто булката. — Каза ми, че вие сте по-подходящи за такъв разговор. Че знаете за тези неща повече от него.

Аурелия се засмя тихо, тръсна роклята и внимателно я окачи в гардероба.

— Е, Лив, имаш ли въпроси? Ние жадуваме да ти услужим с нашите отговори.

— Нямам въпроси — отговори решително Ливия и облече удобна тъмночервена пътническа рокля. — Повечето неща са ми известни, а практиката много скоро ще отговори на останалите въпроси. Въпреки това много ви благодаря.

Тя стегна колана и приглади полите на роклята.

— Да се надяваме, че князът знае какво да прави? — засмя се Корнелия и подаде на приятелката си топло жакетче.

— Предполагайте каквото си искате — отговори весело Ливия, докато пъхаше ръце в ръкавите. Засмя се и добави: — Ама че абсурден

разговор водим!

— Водим го, за да те накараме да се засмееш — обясни Корнелия. — Ще ни кажеш ли най-после какво ти каза баща ти? Защо изглеждаше толкова... тревожна?

— Наистина ли изглеждах така? — попита тихо Ливия, закопча копченцата на бродираното черно жакетче и вирна брадичка, за да затвори високата яка.

— За бога, Лив, ние те познаваме достатъчно добре — намеси се Аурелия.

— Татко просто ме върна на земята — обясни с въздишка младата булка. — Изслушах го, макар че много ми се искаше да си запуша ушите. В момента се чувствам като във вана с шампанско и това ми харесва. Не искам мечтата ми да се пръсне като сапунен мехур.

— Нима заплашва да се пръсне? — попита Аурелия и лицето ѝ помръкна.

Ливия помисли малко и решително поклати глава. Очите ѝ засвяткаха.

— Не — отговори почти сърдито тя, — мечтата ми няма да се пукне като перличка от шампанско. О, мили мои, аз копнея за мъжа си. Готова съм да го изям с все костите и косата.

Ливия се засмя ведро и продължи:

— Умирам за него. Искам да съм вечно в обятията му. Ако не се махнем скоро от тази стая, ще кажа или ще извърша нещо, от което стените на достопочтената свещеническа къща ще се разтреперят.

Приятелките ѝ си размениха облекчени погледи. Ливия бе възвърнала обичайната си форма.

— Мислите ли, че роклята ми е достатъчно елегантна? — попита Ливия, оглеждайки се в голямото огледало.

— Повече от елегантна — отговори Аурелия. — Стои ти като излята.

Ливия опря ръце на кръста си и наклони глава. Аурелия беше права. Жакетчето обхващаше идеално горната част на тялото ѝ и подчертаваше високия бюст и тънката талия.

— Цветът на роклята е чудесен — добави Корнелия. — Червеното отива много на тена ти.

Аурелия свали от закачалката новата шапка и приглади черното перо.

— Знаеш ли вече къде ще те заведе Алекс?

— Не. Отказа да ми каже.

Ливия сложи шапката върху тъмните си къдрици. От едната страна периферията беше извита надолу, а черното перо от другата страна се спускаше до рамото.

— Чудесно допълва тоалета, нали? — отбеляза доволно тя.

— По-добре не може да бъде.

Ливия се завъртя пред огледалото и се усмихна на приятелките си.

— Пожелайте ми щастие.

— Желаем ти цялото щастие на света, мила.

Корнелия я прегърна и я притисна до гърдите си. Аурелия я избута нетърпеливо и направи същото. Ливия изтри сълзите от очите си, отстъпи крачка назад и изпъна рамене.

— Да вървим.

Алекс чакаше на стълбищната площадка. Като видя трите жени, протегна ръце, хвана Ливия през кръста и я привлече към себе си.

— Най-сетне — изръмжа той. — Вече щях да нахлуя в стаята ти.

Улови ръката ѝ и я преведе през тълпата от гости, за да излязат навън, в светлия, мразовит късен следобед. Каретата му чакаше пред портата. Едно момче държеше юздите на двата кафяви коня, които нетърпеливо потропваха с копита, риеха пръстта и пръхтяха. Дъхът им излизаше на бели кълба.

— Би било добре да не пътуваме дълго — рече треперееща Ливия.

— Дъщеря ми е права, Проков. Каретата ви е отворена, и това в средата на зимата — отбеляза неодобрително свещеникът, наведе се и целуна Ливия по бузата.

— Не се притеснявайте, сър. Взел съм топли одеяла, за да се увием в тях, и горещи тухли за краката на Ливия — отговори весело Алекс.

Без да се церемони, той настани жена си в каретата, разтърси ръката на тъста си и седна до Ливия. Всички разбраха, че с нетърпение очаква да остане насаме със съпругата си.

— Пусни юздите, Джейк — заповяда Алекс и момъкът моментално се подчини. Князът плесна леко с юздите и конете препуснаха в бърз тръс. Лакеят скочи отзад на каретата, която бързо набираше скорост.

— Достатъчно топло ли ти е, скъпа?

Обещанието в гласа му беше недвусмислено и отново я побиха сладки тръпки. Тя промърмори нещо неразбрано, уви кожата около краката си и вдигна поглед към небето. Вечерницата тъкмо бе изгряла.

Ливия загуби представа за времето. Не знаеше откога пътуват под ясното звездно небе. Пътят беше пуст. Кожената завивка и горещата тухла под краката ѝ приятно ѝ топлеха. Алекс мълчеше, ала около устните му играеше усмивка. От време на време я поглеждаше крадешком, сякаш искаше да се увери, че тя все още е до него. Тогава усмивката му засилваше и очите му светваха, сякаш звездите се отразяваха в тях. Ливия не се сърдеше на мълчанието му. Чувстваше се уморена, но много по-силно беше трепетното очакване.

Най-сетне Алекс насочи конете по тесен горски път и след няколко минути излязоха на полянка, в дъното, на която се издигаше красива горска къщичка. Ливия се огледа изненадано.

— Пристигнахме ли вече? Къде сме?

— Да, пътуването свърши — отговори Алекс и спря конете точно пред къщичката.

Ливия я огледа по-внимателно. Това съвсем не беше дървена къща, а солидна тухлена постройка с покрив от плочи. От двата комина излизаше дим, а зад прозорците блещукаше жълта светлина. Отляво на къщата имаше просторен обор. Полянката беше обградена от бели брези и стари букове.

— На кого е тази къща?

Ливия знаеше, че се намират някъде в Ню Форест, но нямаше представа точно къде. Интересно ѝ беше да разбере как Алекс бе намерил пътя, без да се обърка.

— Моя е — отговори спокойно той и скочи от каретата. — Или по-точно твоя. Да влезем, любима.

Той протегна ръка и ѝ помогна да слезе. Ливия го прегърна и облегна глава на рамото му, а той я хвана внимателно през кръста. Умората ѝ бе отлетяла. Много скоро ще се любя с този необикновен, щедър и импулсивен мъж, повтаряше си тя и се усмихваше замечтано срещу лунната светлина.

— Кога успя да си купиш къща в Ню Форест?

Алекс целуна ъгълчето на устата ѝ и нежно я привлече към себе си.

— Не съм я купил аз — обясни той. — Агентът ми я намери и я купи за мен. Помислих си, че ще се радваш да имаш къща в област, която познаваш добре. Освен това е близо до баща ти. Това е сватбеният ми подарък, любов моя.

Ливия го гледаше смаяно. Знаеше, че Алекс обича да прави подаръци, и то много екстравагантни. Но този път явно бе обмислил дара си много внимателно, за да ѝ покаже колко е загрижен тя да се чувства добре и щастлива. Докато търсеше думи за отговор, входната врата се отвори.

— Ето го и Борис — отбеляза весело Алекс и я поведе към къщата. — Трябва да се запознаеш с Борис. Той се грижи за дома ми... и изобщо за всичко. Скоро ще забележиш, че предпочита да стои на заден план и никога не се натрапва. Можеш спокойно да оставиш домакинството в сръчните му ръце. Много е способен.

— Пусни ме — помоли Ливия.

— О, не — засмя се Алекс. — Ще те пусна едва когато стигнем там, където искам да си. — Той я прониза с пламенен поглед и се усмихна обещаващо. — Нали разбираш какво имам предвид?

Ливия се изчерви. Тялото ѝ веднага реагира на думите му. Въпреки това много ѝ се искаше да поздрави с достойнство високия мъж в официална черна ливрея. Прислужникът се направи, че изобщо не забелязва в какво положение е новата му господарка, поклони се дълбоко и произнесе на учудващо добър английски:

— Приемете моите почитания, Ваше Сиятелство.

— Благодаря, Борис — отговори Ливия, вдигна глава от рамото на Алекс и огледа изненадано просторната, красиво обзаведена стая, в която влязоха.

Подът беше покрит с каменни плочи, по облицованите с дърво стени висяха сребърни свещници. Широка стълба водеше към втория етаж, опасващ къщата като галерия. Алекс проследи погледа ѝ и се усмихна многозначително.

— Права си, скъпа, не бива да си губим времето.

— Всичко е подредено както го пожелахте, Ваше Сиятелство — рече Борис и отново се поклони.

— Отлично. — Алекс кимна нетърпеливо и изкачи стълбата на един дъх. Притискаше Ливия с такава сила, че тя усещаше ускореното биене на сърцето му и отговора на нейното.

Алекс прекоси галерията и спря пред една врата.

— Отвори, скъпа, защото ръцете ми са заети.

Ливия се наведе и натисна бравата. Алекс блъсна вратата с крак, влезе в стаята и затвори вратата по същия начин. Отнесе съпругата си до леглото, наведе се и я положи точно в средата. Изправи се и впи поглед в нея. Очите му горяха от желание.

Ливия навлажни устните си и въздъхна тихо. Усети добре познатото напрежение в долната част на тялото, пулсирането между бедрата. Този път обаче усети и нещо друго. Леко, изпълнено с очакване треперене покълна дълбоко в нея под настойчивия му поглед. Още малко, и собственото ѝ тяло вече няма да ѝ принадлежи... това беше страшно. Алекс ще я притежава цялата. Колко силно беше копняла за тази нощ... а сега се страхуваше.

— Не бива да се страхуваш, Ливия — пошепна нежно той. Веднага бе забелязал несигурността в големите сиви очи. Улови ръката ѝ и ѝ помогна да седне. — Не мога да те любя с шапка на главата.

Забележката му беше толкова прозаична, че прогони несигурността ѝ и я накара да се засмее. Страхът се спотаи някъде дълбоко в сърцето ѝ.

Алекс сръчно свали шапката ѝ и я хвърли на стола до леглото. Наведе се и започна да вади фуркетите от косата ѝ. Ръцете му бяха топли, лицето изразяваше нежност. Тъмните къдрици нападаха като водопад по раменете ѝ. Той зарови пръсти в косата ѝ и въздъхна.

— Копнеех да го направя още откакто те видях за първи път.

Той сложи ръка на тила ѝ и устните му намериха нейните. Целувката беше нежна и продължителна и Ливия цялата се разтрепери. Стана ѝ топло и топлината се събра между бедрата ѝ. Тя отговори на целувката, отвори устни и пропусна жадния му език. Вече нямаше защо да се сдържа.

Ливия имаше чувството, че все повече и повече излиза извън себе си. Вече не се познаваше. В момента съществуваше само тялото ѝ.

Зърната на гърдите ѝ пареха и напиреха под корсажа. Докато езикът ѝ танцуваше с неговия, тя зарови пръсти в русата му коса,

погали жадно гладката му кожа. Алекс се отдръпна внимателно, без да пуска тила ѝ. Погледна я право в лицето и плъзна длани по разрошените ѝ къдрици, нападали по бузите. Устните ѝ пламтяха, сивите очи бяха помътнели от страст.

— Остани тук. Не мърдай от мястото си.

Алекс свали тъмната наметка от раменете си, без да откъсва поглед от нейния, развърза бялата копринена вратовръзка и я хвърли върху раклата в края на леглото. Последва жакетът и Ливия въздъхна нетърпеливо, когато пръстите му започнаха да разкопчават ситните копченца на снежнобялата риза.

Ливия вече познаваше мускулестите гърди и силните рамене, познаваше топлия дъх на кожата му. Въпреки това остана изненадана, като видя горната част на тялото му абсолютно гола. Алекс се обърна да остави ризата върху раклата и тя видя как мускулите играят по дългия, строен гръб. Той се обърна отново към нея и търсецията ѝ поглед остава прикован върху тесните хълбоци. Ивица тъмни косъмчета изчезваше в колана на панталона. Той очевидно хареса погледа ѝ, защото се засмя зарадвано и очите му светнаха.

Без да бърза, Алекс седна на леглото, събу обувките и чорапите. След това се зае с копчетата на панталона и Ливия отново навлажни с език пресъхналите си устни. Алекс го свали и отново ѝ обърна гръб, за да го остави при другите дрехи върху раклата. Ливия вече бе виждала мъжествеността му, когато го бе задоволила с ръка, но тогава не бе намерила време да се наслади на гледката. Сега бързаше да навакса. Впи поглед в силния мускулест гръб, плъзна го надолу, към стегнатия задник, после по стройните, мускулести бедра и на добре оформените прасци. Той се обърна с нарочна бавност. Погледът и се плъзна по плоския корем и намери еректиралния член, стърчащ сред тъмните, къдриви косъмчета между краката му.

Когато беше облечен, княз Проков изглеждаше невероятно елегантен, но гол беше неописуемо красив. Ливия протегна ръце към него, той се приближи, обхвана брадичката ѝ и допря устни до нейните.

— Харесвам ли ти, любов моя?

— О, да... прекрасен си... — отговори шепнешком Ливия. Пръстите ѝ помилваха меката кожа на рамото, плъзнаха се надолу и опипаха твърдия мускул.

Княз Проков обичаше светския живот и беше отличен танцьор, но обичаше и конете, и лова. Притежаваше атлетичното тяло на мъж, който умее да върти сабя и е влизал в битка. Ливия знаеше, че е служил в армията. До днес обаче беше вярвала, че е изпълнявал военните си задължения просто от чувство за дълг. Сега обаче усети силата на мускулите му под пръстите си и разбра колко се е лъгала.

— Мисля, че е време и ти да се съблечеш — рече меко Алекс и свали ръката ѝ от рамото си.

Опря се с коляно на леглото и започна да разкопчава жакетчето ѝ. Пръстите му бяха много сръчни и скоро тя се озова по бельо. Гърдите ѝ напиреха да излязат от дантеления корсаж, тъмните им зърна се виждаха под тънката материя. Алекс мушна един пръст под корсажа и намери щръкналото връхче на едната гърда. После бавно свали презрамките и разголи пищните ѝ гърди. Обхвана ги с две ръце и тихо въздъхна. Езикът му остави горещца следа по меката кожа и се посвети с наслада на едното зърно. Ливия простена тихо, Алекс вдигна глава и се усмихна на учудването в погледа ѝ. Зарови глава в свивката на шията ѝ и започна да разкопчава малките кукички на полата. Справи се бързо, повдигна я леко, свали полата и я хвърли на пода край леглото.

— Легни по гръб, за да ти сваля ботушките.

Ливия се подчини и внимателно вдигна крака. Алекс развърза шнуровете, смъкна ботушките от краката ѝ и ги хвърли в ъгъла на стаята. Наведе се над нея и плъзна ръка от бедрата към корема ѝ. Помилва вдлъбнатинката на пъпа, притисна бялата коприна върху нежната кожа и я опъна, за да очертае формите ѝ. Спусна ръка надолу към коленете и намери копринените чорапи, хванати с дантелени ластици.

— Искам да те гледам — пошепна дрезгаво той и смъкна бельото ѝ.

Кожата ѝ тръпнеше, скритите дълбини на тялото ѝ овлажняха и всичко в нея закопня за милувките му. Алекс свали чорапите ѝ сантиметър по сантиметър и тя се учуди на горещата вълна, която се разля по краката ѝ. Само след секунди щеше да лежи пред него съвсем гола. Корсажът ѝ беше отворен отгоре до талията, а отдолу — до дантелите между бедрата и топлият въздух изкусително галеше голата ѝ кожа.

— Вдигни крака — заповяда дрезгаво Алекс и мушна ръце под дупето ѝ. Ливия се подчини и той я освободи от последните части на облеклото ѝ. — Стани — помоли тихо той и Ливия го изгледа шокирано. — Време е за подаръци.

Ливия зяпна смаяно. Какво искаше да каже? Алекс хвана ръцете ѝ и я издърпа от леглото.

— Какво правиш? — попита неразбиращо тя.

— Ей сега ще разбереш — отговори ведро той. — Стой така. Искам да те видя. — Той направи крачка назад и плъзна жаден поглед по тялото ѝ. — Ммм... Май няма какво да се оправя. Но с няколко фини подправки ще направим менюто още по-вкусно. Затвори очи, ако обичаш.

Ливия беше толкова обърквана, че не можа дори да се ядоса. Застана гола в средата на стаята и послушно затвори очи. Чуваше как Алекс ходи напред-назад, отваря и затваря нещо. След минута отново застана пред нея и изрече предупредително:

— Не смей да си отваряш очите!

Пръстите му се заровиха в косата ѝ и миглите ѝ затрепкаха.

— Очите да останат затворени! — извика той. — Още не съм готов.

Ливия усети нещо студено и тежко на шията си и неволно посегна да го попипа.

— Не смей!

Нещо обхвана китката ѝ, после втората, а накрая Ливия усети леко пробождане в ушите.

— Какво правиш, за бога? — извика тя.

— Търпение — отговори с тих смях той, сложи ръце върху раменете ѝ и я бутна напред. — Хайде сега отвори очи.

Ливия веднага го послуша. Стоеше пред голямо шлифовано огледало. Устата ѝ се отвори смаяно и не можа да се затвори. Чисто гола под матовата светлина на лампата, но обкичена с кървавочервени рубини. Огърлица от три реда на шията, два сребърни гребена в косите, два огромни рубина с красив обков на ушите. На всяка китка по две гривни, също рубинови.

— Велики боже... — прошепна задъхано тя. Гледката в огледалото я уплаши. — Да не би да ме подготвяш за езическо жертвоприношение?

Алекс избухна в смях.

— Знаех си, че рубините ще ти подхождат. Макар че дълго време се колебах между рубини и диаманти. Сега виждам, че огънят на рубините подчертава прекрасния цвят на косата ти и блясъка на очите. — Той застана зад нея, обгърна я и сложи ръце върху гърдите ѝ. — Внимавай сега.

Ливия впи поглед в огледалото. Ръцете му бавно се плъзнаха по тялото ѝ. Тя видя как зърната на гърдите ѝ щръкнаха под нежните му ласки, как кожата ѝ се зачерви, усети възбудата си. Запристъпва неспокойно по мекия многоцветен килим, когато пръстите му намериха чувствителното място между бедрата ѝ. Простена тихо и се облегна на гърдите му. Той раздели внимателно къдравите косъмчета, които закриваха най-интимната част на тялото ѝ. Ливия видя в огледалото как очите ѝ се разшириха от изненада и устните ѝ оформиха тих вик. Сръчните му пръсти започнаха да масажират чувствителната пъпка и тя изпита невероятна възбуда.

Това, което правеха двамата, беше нередно, неприлично, ужасно, но тя не беше в състояние да откъсне поглед от образа си в огледалото. Стоеше и гледаше как възбудата се разпространява бързо по цялото ѝ тяло, докато рубините проблясваха върху матовата ѝ кожа. Клепачите ѝ натежаха, лицето ѝ изразяваше мекота и отпуснатост, червените, влажни устни се отвориха.

Ливия стегна таза и бедрата си и се отдаде изцяло на плътската наслада. Пламъкът във вътрешността ѝ гореше все по-силно. Милувките му я тласкаха неудържимо към върха и тя се учуди на силата му. Ливия се опря тежко върху гърдите му, докато ханшът ѝ се движеше ритмично пред огледалото, и отвори бедра за него. Видя как по бедрата ѝ заблестя влага, видя розовата плът на интимните си части. Отпусна глава върху рамото му и се изгуби в опияняващото усещане за щастие, което заливаше тялото ѝ. Коленете ѝ омекнаха и Алекс я прихвана.

След малко мушна ръка под коленете ѝ, вдигна я на ръце и я отнесе на леглото. Сложи я върху завивката и изведнъж се разбърза. Ласките му вече не бяха нежни, а настойчиви, нетърпеливи. Сложи ръце под задничето ѝ и с един-единствен силен тласък проникна в пулсиращото ѝ тяло, готово за него, влажно и възбудено. Отворът ѝ беше топъл, мек и не му оказа съпротива.

Ливия лежеше под него и го гледаше, все още пленница на усещането за щастие, преживяно преди малко. Въпреки това забеляза, че ѝ предстои да изживее нещо съвсем ново. Да преживее нещо, което надминаваше всичко, опознато досега. Спомни си, че трябваше да има болка, но не изпита нищо такова. Почувства се изпълнена. Усети как дълбоко в нея нещо се отвори и се задвижи в прекрасен, все по-интензивен ритъм.

Алекс целуваше клепачите ѝ, ъгълчетата на устата ѝ. И той усети как тялото ѝ се отвори и нахлу още по-мощно в нея. Усети как мускулите ѝ обхванаха мъжествеността му и простена задавено. Едва като видя как очите ѝ се напълниха с радостни сълзи, той се концентрира върху собствената си жажда. Задвижи се бързо, засили тласъците. Ливия вдигна ръце над главата си и се отдаде на насладата. При всеки негов тласък вдигаше хълбоци, за да го посрещне и да усети как я изпълва. И така, докато всичко свърши и двамата се отпуснаха на леглото, все още преплели крайници, окъпани в пот.

След малко Алекс се отдели от нея, полегна настрана и сложи ръка върху очите си. Сърцето му бавно забавяше ритъма си. Другата му ръка се плъзна по корема ѝ. Засмя се тихо, обърна глава и я погледна.

— Е, скъпа, как се чувстваш, след като те обкичих със скъпоценни рубини и двамата се отдадохме на езическо празненство, при което те пожертвах на олтара на любовта?

— Прекрасно беше — отговори задъхано тя и приглади назад влажните си коси. — Благодаря ти.

Алекс се опря на лакът, протегна ръка и попипа огърлицата на шията ѝ.

— Е, може да ми благодариш за сватбения си подарък, но не и за това, че се любихме. Защото ти отговори на моя дар с невероятна сила.

— Тогава ти благодаря за рубините — усмихна се нежно Ливия и вдигна ръка, за да се порадва на скъпоценните гривни. — Какво ще кажеш да ги нося всеки път, когато се любим? Кой знае, ако ги сваля, може да се разочаровам.

— Съмнявам се — засмя се Алекс. — Моят опит показва, че ще стане още по-добре. Но ще се радвам, ако от време на време носиш рубините.

— С удоволствие, княже мой. — Ливия се сгуши в него и положи глава на рамото му. — Чувствам се много уморена. Защо ли?

— Умората е част от любовната игра — обясни Алекс и сложи ръка на кръста ѝ. — Поспи.

Ливия заспа много бързо. Алекс лежеше до нея и слушаше равномерното ѝ дишане. Сега най-сетне можеше да си отговори на въпроса, който си беше задал тази сутрин пред олтара. Почтена ли беше сделката? О, да, със сигурност.

Ливия се събуди, но не помръдна. Потърси с поглед мъжа си и го откри до прозореца. Стъклото бе покрито със скреж. Не си беше направил труда да се облече. Гледката беше прекрасна, но най-хубавото беше, че той не усети събуждането ѝ.

Навън беше ранна утрин. Зимното слънце не успяваше да влезе през заскрежените стъкла. Огънят в камината и свещник с няколко свещи на масата осветяваха помещението. Алекс вероятно гледаше нещо навън. Бе опрял ръце върху рамката на прозореца и се взираше напрегнато.

През изминалите дни Ливия бе свикнала да го гледа гол. Въпреки това погледът ѝ се плъзна жадно по силния гръб и широките рамене, наслади се на играта на мускулите под фината кожа, после се спусна към стегнатия задник и коравите бедра.

— Какво гледаш?

Както очакваше, Алекс се обърна и мъжката му красота ѝ отне дъха. Плоският корем, силните гърди, тесните хълбоци — всичко я възхищаваше. Членът му беше отпуснат, почти скрит в къдравите косъмчета в слабините му. Ливия неволно се усмихна. Вече знаеше да го възбужда много бързо.

— И аз бих могъл да те попитам същото — отговори развеселено той. — Все още ли ме харесвате, мадам?

— Много добре знаеш какво изпитвам. — Ливия се опря на лакът. — Ела при мен, ако обичаш.

Алекс се подчини с готовност. Застана пред леглото, тя протегна ръка и попипа члена му, който моментално реагира. Мъжът изохка тихо. Ливия се засмя тържествуващо.

— Имай милост, любов моя. Нямах време да си почина след последния ни маратон — възрази той, но не звучеше особено убедително. — Повярвай ми, не знаех, че съм се оженил за толкова дръзка жена.

— Сам си си виновен — отговори полугласно Ливия, продължи да го милва и засили натиска. — Ти си невероятен учител в изкуството на любовта, княже мой.

Тя се претърколи към края на леглото, за да е по-близо до онази част от анатомията му, която в момента я интересуваше най-много. Езикът ѝ с наслада се плъзна по връхчето на члена му. Светлината на свещите се пречупваше в рубините на шията ѝ и камъните искряха ослепително. Алекс се опита да устои на изкусителната игра, но претърпя пълен провал. Предаде се със стон и падна на леглото до нея.

— Виж какво, ненаситна жено, крайно време е да станеш от това легло. От три дни не си стъпвала на пода.

Ливия се засмя дръзко и се претърколи върху него.

— В момента имам желание да го направя така — обяви тя, седна с разкрасени крака върху хълбоците му и прокара пръсти по плоския му корем. Сложи палец във вдлъбнатинката на пъпа му и предизвикателно го завъртя. Скъпоценните камъни на китките ѝ сякаш се запалиха.

Ливия плъзна ръце по русите косъмчета на гърдите му, поигра си със зърната на гърдите му и накрая впи устни в неговите. Целуна го страстно, захапа устните му и безмълвно го помоли да отвори уста, за да даде достъп на езика ѝ. Алекс я хвана здраво през кръста и когато тя го пропусти в топлото си тяло, той светкавично плъзна ръка към чувствителното място, където двамата се бяха съединили. Ливия потрепери, прехапа устни, изви се назад и се задвижи във все по-бърз ритъм. Първоначалното ѝ желание беше да го направят дълго и нежно. Но сега усети как кръвта ѝ кипна и се отдаде изцяло на желанието. Наслади се докрай на сръчните му пръсти, докато страстта изригна дълбоко от нея, изля се в див вик и я запрати в черна пропаст.

Алекс я привлече надолу към себе си и я обхвана здраво. Капчиците пот по кожата му се смесиха с нейните. След като бяха достигнали заедно до върха, сега двамата се наслаждаваха на бавното отшумяване на страстта. Когато се успокоиха, той я плесна нежно по дупето.

— Крайно време е да ставаме, уважаема. Светът навън ни очаква. Имаме много неща за вършене.

Ливия простена недоволно и се претърколи настрана.

— Спи ми се. Любовта е ужасно изтощителна.

— Добре, позволявам ти да си починеш няколко минути. — Алекс скочи от леглото с достойна за завиждане енергия. — Ще заповядам да ни пригответ топла баня и закуска.

Ливия затвори очи и моментално задряма. Така правеше винаги, след като се бяха любили. Алекс поклати глава, уви се в брокатения си халат, отвори вратата и извика Борис. Камериерът му се появи само след секунди.

— Да, Ваше Сиятелство?

— Една баня... не, две вани. Една за княгинята, другата за мен в гардеробната ми. Пратете камериерката горе, за да помага на княгинята да се изкъпе. Вие ще се погрижите за мен. И наредете на готвача да приготви хубава закуска. Ще ядем в трапезарията.

— Веднага, господарю.

Борис се запъти към стълбата. Господарят му не бе излизал от спалнята в продължение на три дни.

— Борис?

— Да, господарю?

— Какви новини донесе пратеникът? — попита небрежно Алекс. Преди Ливия да го привлече обратно в леглото, бе проследил през прозореца пристигането на непознат човек.

— Пристигна устна вест от Лондон, сър. Човекът каза, че ще я съобщи само лично на Ваше Сиятелство. Сега седи в кухнята и яде. Да му кажа ли, че сте готов да го приемете?

Алекс кимна и се върна в спалнята. Ливия все още спеше. Огънят на скъпоценните камъни създаваше ярък контраст с измачканото легло и изтощените ѝ крайници. Алекс погледа известно време заспалата жена и се усмихна доволно. Намерих си наистина необикновена съпруга, каза си гордо той. Още отначало знаеше, че го очакват изненади, но онова, което преживя през последните три дни, многократно надмина очакванията му.

Наистина съм щастливец, помисли си той, неохотно се отвърна от леглото и отиде в гардеробната си. Там също имаше легло, предвидено за случаите, когато господарят на дома се връщаше

смъртно уморен от работа и не искаше да тревожи съпругата си. Или за нощите, когато княгинята щеше да предпочете да спи сама. Обаче князът беше убеден, че в неговия брак това няма да се случва често.

След малко на вратата се почука. Камериерът влезе и остави на скрина кана с гореща вода.

— Ей сега ще ви приготвят банята, сър. Да наточа ли бръснача?

— Да, разбира се.

Алекс отиде до прозореца и погледна към малката градина, покрита със скреж. Каква ли новина носеше пратеникът? Само двама души знаеха къде се намира в момента: Михаил Михайлович и Татаринов. Михаил бе поел задължението да му препраща писмата на царя — все пак Александър Проков беше на служба при руския цар и трябваше да е на разположение по всяко време. А Татаринов бе уведомен за тайния му дом, в случай че стане нещо неочаквано със заговорниците и се наложи да му го съобщят. Значи в момента Алекс държеше в ръка две нишки. Коя от двете се бе задействала?

Е, не след дълго ще разбере, каза си князът. Първо трябваше да измие от себе си остатъците от любовните нощи, да се освежи в топлата вана и да се облече прилично.

Борис се появи скоро с още няколко слуги, понесли висока порцеланова вана и кофи с топла и студена вода. Алекс овладя нетърпението си и се съсредоточи върху банята.

В съседната стая Ливия чу шум на вода и се събуди. Непозната прислужница наливаше вода във висока вана, поставена пред камината, в която вече гореше буен огън.

Друго момиче, също така непознато, окачваше пред огъня хавлиени кърпи, за да ги стопли. В спалнята ухаеше на лавандула и върбинка.

Изведнъж Ливия осъзна колко изтощена и сънлива е от прекомерното удоволствие. Отметна завивката и скочи.

— Боже, наистина имам нужда от баня!

Тя се протегна доволно, приглади назад разрошената си коса и се запита каква лудост я бе обзела, за да се заключи за три дни в тази спалня, без да се поинтересува какво става навън. Поклати глава на собствената си лудост и се огледа.

— Водата е готова, милейди. Можете веднага да влезете във ваната — обади се едното момиче.

— Само минутка.

Ливия извади от косата си гребените и внимателно ги положи върху скрина. После разкопча колието и го свали от шията си. Двете момичета я зяпаха с интерес и тя не им се разсърди. Много добре знаеше каква необикновена гледка представлява.

— Как се казвате? — попита Ливия, остави гривните на скрина и тръгна към ваната.

— Аз съм Дорис, мадам... а това е Етел.

— Дорис и Етел значи.

Ливия кимна и се потопи в уханната топла вода. Беше свикнала да се къпе сама, но днес нямаше нищо против двете момичета да се погрижат за косата ѝ. Дорис и Етел напръскаха тъмните къдрици с оцет, за да заблестят, подадоха ѝ сапун от върбинка и сложиха във водата още малко лавандулово масло. Когато Ливия беше готова, Дорис я загърна в затоплените хавлии, а Етел подсуши косата ѝ. Не знаех, че животът на принцесите е толкова приятен, помисли си доволно Ливия.

— Коя рокля ще облечете, милейди?

Дорис отвори гардероба и огледа съдържанието.

— Рокля ли? — попита стреснато Ливия.

Нямаше представа какви дрехи висят в гардероба. Помнеше, че е пристигнала тук с червения пътнически тоалет, но не помнеше да е взела куфар с дрехи. Сега съзнаваше, че е постъпила глупаво, и се ядоса на Нел и Ели — приятелките ѝ спокойно можеха да ѝ напомнят, че ще са ѝ нужни всекидневни дрехи. Дали пък двете тайно не са приготвили някой и друг куфар? Увита в хавлията, Ливия огледа набързо дрехите — но не откри нито една позната.

— Тази изглежда много красива, милейди. — Дорис извади от гардероба рокля от кариран муселин.

— Наистина е много красива — отвърна Ливия и огледа елегантната кройка. — Само че не е моя.

— Разбира се, че е твоя. — Алекс застана на прага, облечен с панталон за езда и високи ботуши. — Твоите приятелки и една добра шивачка, май се казваше мис Клер... съставиха новия ти гардероб. — Той влезе в стаята и обясни с усмивка: — Това е вторият ми сватбен подарък. Много се надявам да ти хареса. Предположих, че Аурелия и Корнелия познават вкуса ти.

Колко ли още сватбени подаръци ще получа? — запита се неволно Ливия. Князът беше невероятно щедър, но ако продължи да я обсипва с подаръци, неизбежно ще я обземе чувството, че тя влиза в брака с празни ръце, че няма какво да му даде.

— Да, прав си, познават вкуса ми — отговори с усмивка тя. — Прости ми, Алекс, но мисля, че получих достатъчно подаръци.

— Откъде ти хрумна? — Той я прегърна и я завъртя в кръг. — Аз съм твой съпруг. Нима нямам право да ти правя подаръци, когато и каквито искам?

— О, да, разбира се, че имаш право — отвърна тихо тя. Очевидно не беше в състояние да го промени. Надигна се на пръсти и го целуна. — Много си щедър, скъпи съпруге. Да видя какво си ми приготвил.

Тя застана отново пред гардероба и провери съдържанието.

— Господи! Обичам копринено кадифе! — Извади елегантна рокля от кафеникаво копринено кадифе и заяви въодушевено: — Дали да не я облека веднага?

— Не — възрази твърдо Алекс. — Ще я облечеш довечера. Все още е предобед. Аз бих предложил да избереш кариения муселин. — Наведе се и я целуна. — Щом се облечеш, слез да закусим.

Ливия се опита да каже нещо, но Алекс излезе от спалнята, спусна се по стълбата и отиде в кухнята. Куриерът, пристигнал от Лондон, седеше и похапваше ростбиф. Щом видя княза, той скочи и избърса устата си.

— Моля за извинение, Ваше Сиятелство — промърмори на руски той.

— Не, вие извинявайте, че нямах търпение да ви изчакам да се нахраните — отговори вежливо Алекс. — Моля ви да излезем навън, за да ми кажете каква вест носите.

Князът излезе през задната врата и вдъхна дълбоко мразовития планински въздух. Предобедът беше прекрасен. Следван от пратеника, прекоси малката градина, мина през портичката и навлезе в гората. Скрежът скърцаше под ботушите му. Спря на доста голямо разстояние от къщата.

— Е, говорете?

Мъжът се огледа недоверчиво, уви се в дебелия шал, духна няколко пъти върху ръцете си, за да ги стопли, и заговори на руски:

— Дойдох да ви кажа, че нашият бащица се готви да напусне родното гнездо. Изпраща армията във Финландия, а после смята да завладее и Швеция. Хората говорят, че ще върви с войниците.

Князът продължи напред по тясната пътека и пратеникът почти трябваше да тича след него. Само Татаринов би могъл да му изпрати тази вест. Типично за него беше, че не би рискувал да я напише в писмо, а праща човек — нищо, че на пръв поглед в новината нямаше нищо необикновено или опасно. Е, да, само на пръв поглед. Ако царят наистина тръгне с армията — без, разбира се, да води войниците в боя — той ще е идеалната мишена. Много лесно може да преживее злополука — много по-лесно, отколкото в дворците на Петербург. Очевидно Татаринов му съобщаваше, че моментът е настъпил. Че е време да нанесат своя удар.

Алекс се запъти обратно към къщата. Мъжът го следваше по петите, макар и задъхан.

— Какво да предам, Ваше Сиятелство?

— Нищо — отговори сухо Алекс. Не искаше да разкрият връзка между него и куриера. — Починете си, нахранете се и се върнете в Лондон. Тук няма какво повече да правите.

Князът влезе в кухнята, без да разговаря повече с пратеника. Не искаше върху него да падне и сянка от подозрение. Затова не биваше да му казва какво е намислил. Пък и не можеше да знае на кого точно ще бъдат предадени думите му.

— Всичко наред ли е, господарю? — попита Борис, който подреждаше сребърните прибори в трапезарията и се обърна при влизането на господаря си.

— Да, но имам поръчка за вас.

Ливия слезе по стълбата точно когато князът се появи откъм кухнята. Носеше муселинената рокля на сиви и розови карета, стегната под гърдите с колан в тъмнорозово, който подчертаваше цветовете на роклята. Косата ѝ беше разпусната и влажните кичури изглеждаха още по-къдрави от обикновено. Аромат на лавандула и върбинка я обгръщаше като облак.

— Прекрасно е, че се освежих след три дни диви оргии — отбеляза весело тя. Обгърна го с две ръце и го целуна по тила. — А пък ти миришеш на скреж и лимон. Колко хубаво! Къде е трапезарията? Умирам от глад.

— Оттук.

В този миг Алекс разбра, че обича тази нейна непринуденост, обича естествената ѝ сърдечност. Но си представи колко лесно някой може да се възползва от откритостта ѝ и по гърба му пробяга студена тръпка. Не искаше никой да я нарани! Прегърна я закрилнически и я въведе в трапезарията.

— Прекрасни мебели — отбеляза Ливия и веднага отиде до огромния панорамен прозорец, за да види гледката. — Къде точно в Ню Форест се намираме?

— В Суей — отговори Алекс. — Така се казва местността. Ела и седни. Иначе и аз ще падна в несвяст. От недохранване.

Ливия избухна в смях.

— Отново преувеличаваш.

Алекс отиде до масичката за сервиране и вдигна капациите от топлите плата.

— Яйца, гъби, боб... Освен това хайвер, маринована херинга, пушена съомга, кюфтенца... Какво да ти сервирам?

— Ще се обидиш ли, ако ти кажа, че искам да закуся така, както съм свикнала? — попита тихо Ливия. — Толкова съм гладна, че нямам никакво желание да се впускам в експерименти. Поне днес.

Алекс се засмя весело и напълни чинията ѝ.

— Ще ядеш, каквото искаш, любов моя. Борис ще се погрижи винаги да имаш обичайната си закуска. Но много скоро ще те помоля да опиташ поне хайвера.

— Сигурно ще ми се услади... особено като знам, че ще е само веднъж — отговори със съмнение Ливия. — Кой яде хайвер на закуска?

— Опитай това.

Алекс постави чинията пред нея и отиде да се обслужи. Ливия наля кафе на двамата и се нахвърли на закуската. От време на време вдигаше глава и го поглеждаше учудено. Как можеше да яде маринована и пушена херинга по това време на деня, без да е сложил нищо друго в уста? Е, сигурно ще свикна, каза си тя, докато го гледаше как си отрязва дебела филия черен хляб и нареди върху нея късчета херинга.

— Ти вероятно предпочиташ препечени филийки пред черния хляб — отбеляза спокойно Алекс и ѝ подаде кошничката с пшеничен

хляб. — Не се притеснявай, мила, нямам никакво намерение да те правя рускиня. Или поне не още днес. Искам просто от време на време да опитваш от нашата храна. Приеми го като експеримент.

— О, нямам нищо против да опитвам от руските деликатеси — отговори дръзко тя. — Особено ми харесва един от специалните... страхотен вкус... малко необикновен...

— Тихо — прекъсна я той, макар че очите му засвяткаха развеселено. — Ако продължаваш да се държиш така, ще те заключа въкъщи и няма да се показвам с теб в обществото. Мислех си, че съм се оженил за дъщеря на селски свещеник, а какво излезе!

— Аз съм и си оставам дъщеря на селски свещеник — отговори твърдо Ливия и намаза филийката си с конфитюр. — Но това не означава, че трябва да се правя на сухарка.

— О, ти в никакъв случай не си сухарка — отговори през смях Алекс. — Въпреки това смятам, че е време да приключим с малката ни почивка в тази уединена горска къща. Е, скъпа, готова ли си да се върнеш в Лондон?

Любопитството на Ливия се събуди.

— Малко внезапно, не мислиш ли?

Алекс вдигна рамене подчертано равнодушно.

— Горя от нетърпение да видя дали са довършили ремонта на Кавендиш Скуеър. Архитектът обеща, че ще е готов до завръщането ни. Но ако човек не е на място и не размахва камшика... Е, какво ще кажеш?

Ливия помълча малко, дъвчейки хляба си. Завръщането в Лондон не означаваше край на идилията. Тя, разбира се, беше наясно, че не може да прекара целия си живот в леглото със съпруга си. А и искаше да види дома си, да разбере как изглежда след ремонта. Действително гореше от желание да започне новия си живот на омъжена жена.

— Кога желаете да тръгнем?

— Какво ще кажеш за днес по обед?

Ливия изпусна вилицата.

— Но вече е единайсет! Как ще се приготвим за един час? Трябва да съберем багажа и...

— Борис ще уреди всичко — отговори спокойно Алекс и си взе парче пушена сьомга. Изстиска отгоре ѝ малко лимон и я ухапа с

наслада. Очевидно възраженията на Ливия не го смущаваха ни най-малко.

— Ако сменяме конете на всеки час, ще пристигнем на Кавендиш Скуеър преди полунощ. — Той вдигна глава от чинията и благоволи да обясни: — В Русия, скъпа моя, сме свикнали да местим цялото си домакинство, когато ни хрумне. Борис знае отлично какво трябва да направи. Ще пристигне на Кавендиш Скуеър преди нас и ще ни очаква.

— О! — промърмори Ливия, загубила ума и дума.

— Мислиш ли, че ще си готова да тръгнем по обед?

Тя разпери ръце и кимна.

— Нямам какво да възразя.

Щом той може да се справи, значи и тя може. Без паника.

Алекс спази обещанието си — като сменяха конете на всеки час, двамата наистина стигнаха на Кавендиш Скуеър около полунощ. Борис, готвачът и камериерката Етел бяха тръгнали по-рано с пощенската карета, а багажът беше натоварен на покрива ѝ.

Ливия слезе от каретата с изтръпнали крака — в същия момент входната врата широко се отвори и на прага застана Борис. Щом са успели да се справят с разстоянието, сигурно и те са сменяли конете всеки час, помисли си Ливия. Но за разлика от Алекс и нея сигурно не са имали възможност да се поразтъпчат в двора на някой крайпътен хан, нито да се освежат. Не смееше да си помисли колко е струвало това бързо пътуване — особено като се имаше предвид, че Алекс е взел това решение ей така, отведнъж, по някакъв внезапен каприз. Макар сега да беше княгиня, тя си оставаше дъщеря на баща си и знаеше — щом зарът е хвърлен, трябва да се действа.

— Спалнята ви е готова, принцесо, а Етел вече ви очаква. — Въпреки дългия път и късния час Борис беше безупречен както винаги.

— Благодаря — отвърна Ливия, влезе в преддверието и се огледа любопитно.

Веднага откри промените и макар да се бе съгласила с предложенията на архитекта, изведнъж се почувства чужда в къщата си. Не бе очаквала чак такова съвършенство.

Ама че глупости, наруга се сърдито Ливия и бързо отиде в голямата приемна. Прекрасно! Портретът на лейди София бе почистен и стоеше върху перваза на камината. Сияйните сини очи наблюдаваха зорко цялото помещение.

Ливия мина в трапезарията. Пак същото. Перфектно. Прекалено красиво. Вдигна поглед към тавана и като видя почистената фреска, доброто ѝ настроение се върна. Поне там нямаше промени. В крайна сметка старата къща наистина се нуждаеше от основно подновяване. Важното е, че духът ѝ е още жив, каза си тя.

— Какво не е наред? — попита тихо Алекс и в гласа му прозвуча загриженост. Явно бе забелязал промените в настроението ѝ.

— О, нищо няма — отговори Ливия. — Просто не съм свикнала да виждам къщата толкова безупречна и блестяща. Изглежда така, сякаш никой не живее в нея. Все едно е музей. — Тя свали наметката си, подаде я на Борис и се обърна към мъжа си: — Да идем в салона ми.

Алекс я последва, все така загрижен. Не му убягна, че тя се огледа почти страхливо, а после видимо се отпусна. Тук беше точно както го беше оставила. Весело пращящият огън в камината и запалените лампи я посрещнаха с добре дошла.

— А къде са Моркомб и близначките?

Ливия зададе въпроса колкото можеше по-небрежно, но в действителност беше учудена и леко наранена, че не са дошли да я посрещнат.

— Вероятно в жилищата си. Вече е много късно.

Алекс спря пред малката масичка, на която бяха поставени три гарафи.

— Борис знае, че много обичам да пийна чашка порто преди края на деня. — Вдигната едната от гарафите и попита учтиво: — Ще пиеш ли с мен?

— Да, с удоволствие — отговори Ливия. — Но защо Борис е сложил твоето порто в моя салон?

Алекс се обърна изненадано.

— Притеснява ли те това?

— Честно казано, не знам — отговори тя. — Къщата е моя, това е моят салон... не съм свикнала някой друг да дава заповеди. Ти можеш да се оттеглиш в библиотеката. Там е твоето място. Предполагах, че Борис я е обзавел според желанията ти... Не предполагах, че е влизал тук. Не мисля, че има това право — добави упорито тя.

Знаеше, че думите ѝ звучат гневно и неблагодарно, но не можеше да се отърве от чувството, че някой се разпорежда с нея въпреки волята ѝ. Искаше да види отново Моркомб и близначките, за да е сигурна, че всичко ще си остане постарому. Но сега е твърде късно и не бива да ги измъквам от леглата им, укори се тя. Утре сутринта тримата щяха да работят на обичайните си места, а и тя ще се е наспала и ще вижда

нещата в съвсем различна светлина. Докато се опитваше да си внуши това, Алекс ѝ наля чашка порто и ѝ я подаде.

— Съжалявам, че Борис се е намесил в личната ти сфера, Ливия. Той просто е изпълнявал нарежданията ми. Не очаквах, че някои помещения ще бъдат затворени за мен.

— Това не е вярно — отговори тя. — Изобщо не е вярно. Ти си добре дошъл в салона ми по всяко време. Работата е там, че досега това беше само мое местенце... и на Ели и Нел. — При спомена за приятелките ѝ я заболя още повече. — Просто ми е нужно време да свикна с промените.

— Трябва ти време, за да свикнеш, че си омъжена? — Алекс вдигна вежди.

— Не е това. Трябва да свикна с мисълта, че ще делея къщата с теб — отвърна откровено Ливия. — С теб и с персонала ти. Но ще свикна, бъди сигурен. — Тя сложи ръка върху неговата и продължи умолително: — Моля те, не ми се сърди. Знам, че не съм разумна. Аз самата не мога да си обясня защо се чувствам така. Просто ми дай малко време да свикна. Моля те, скъпи.

— Разбира се. — Той отговори на плахото ѝ ръкостискане. — Нямах представа, че къщата означава толкова много за теб.

Това не беше истина. Алекс знаеше какво е отношението ѝ, но не беше очаквал да се натъкне на съпротива. Изобщо не беше очаквал, че тя ще гледа на него като на натрапник.

— По-добре си легни. Уморена си. Утре ще си поговорим пак на спокойствие.

По гърба на Ливия пробяга студена тръпка.

— Нима няма да дойдеш при мен в леглото?

— Разбира се, че ще дойда. Първо обаче трябва да свърша някои неща. — Той помилва бузата ѝ. — Не се страхувай, сладката ми, няма да спиш сама. — Целуна потръпващите ѝ устни и взе от ръката ѝ празната чаша. — Хайде, върви. Денят беше дълъг. Етел те очаква.

А къде бяха Хестър и Джейми? Дейзи бе отишла с Аурелия и Франи на Монт стрийт. Защо не я напускате чувството, че се е прибрала в къща, която принадлежи на друг? Че тя е гостенка, а домакинът е друг? Беше оставила Моркомб и близначките, Джейми и Хестър, кучетата... Къде всъщност бяха двата териера? Защо не

дойдоха да я посрещнат с обичайния си луд лай? Защо не се хвърлиха насреща ѝ, полудели от радост?

— Какво си направил с Тристан и Изолда? — попита тя, уплашена от възможния отговор.

— Наредих на Борис да ги подслони в обора — отговори спокойно Алекс. — Не бих могъл да понеса лая им след толкова дълго пътуване. Ако желаш, утре сутринта ще се върнат в къщата. Но те моля да ги държиш далече от мен.

Той я погледна остро и Ливия видя в очите му искри, които беше забелязвала и друг път. Макар и само за миг, в зениците му се появи чудовищна решителност. Първия път това я уплаши, но сега се почувства още по-зле. Жалко, че беше смъртно уморена и нямаше сили да започне спор. Кучетата бяха на сигурно място, на топло и сухо. Утре сутринта ще стане свежа и спокойна и ще се погрижи за всичко. Ще се справи с проблемите, без да се карах мъжа си.

— Добре, отивам в спалнята. Ще дойдеш ли скоро? — попита тя на път към вратата.

— Да, няма да се бавя.

Когато Ливия излезе, Алекс отпи голяма глътка порто и се замисли дълбоко. Дяволите да го вземат! Защо Ливия се ядоса така? Къщата беше мебелирана точно според нейните указания. Тя бе взела сама всички решения и лично надзираваше работата на майсторите. Да, вероятно беше неизбежно тя да смята къщата за своя лична собственост. И с него беше същото. Сигурно трябваше да предяви претенциите си, да прокара ясни граници. И то веднага. Иначе ще си имат проблеми. Алекс си наля още малко порто и отиде в голямата приемна. Много изискано помещение, обзаведено с вкус и с чувство за мярка. София Лейси го пронизваше с искрящите си сини очи. Алекс вдигна чашата в безмълвен тост и си даде твърдо обещание.

Един ден ще разбуля тайната, каза си той, и този ден вече не е далеч. Беше убеден, че къщата ще му разкаже историята си. Имаше чувството, че духът на София е навсякъде, във всяко кътче, и го дебне — толкова силен и натрапчив, че нямаше как да не научи що за жена е била майка му.

— Да заключи ли входната врата, сър? — попита Борис, появил се по обичая си съвсем безшумно.

— О, да, разбира се. — Алекс се отдръпна от сияещия поглед на майка си. — Говорихте ли със стареца?

— Когато пристигнахме, беше вече в леглото, сър. Едва бях отворил входната врата, когато дотича по нощница и размаха двуцевката си под носа ми. — Борис изкриви лице. — А териерите се разляха като луди... Казах на стареца, че княгинята ще пристигне много скоро, и той се успокои. Остави всичко на мен и отиде да си легне.

— Териерите са в обора, нали?

— Разбира се, сър. Намериха си хубаво местенце. Момчето Джейми ги отведе и предложи да нощува там с тях.

— Чудесно. Княгинята много обича кучетата. Не иска да се тревожат и да се чувстват зле. Е, лека нощ, Борис.

Алекс кимна и влезе в библиотеката, която Ливия бе определила за негов частен салон. Красива стая с огромно дъбово писалище, върху което бяха подредени папки, мастилница и пера. Етажерките с книги бяха от пода до тавана. Ливия му бе казала, че нито тя, нито приятелките ѝ са имали време да проверят какви книги съдържа библиотеката. Тази част от къщата не беше пипана до последния голям ремонт. Големите прозорци, които гледаха към вътрешната градина, бяха закрити с тежки кадифени завеси. По кожените столове и солидния диван бяха нахвърляни възглавнички в същите цветове. В камината гореше огън, във всички свещници по стената бяха поставени нови свещи.

За малкото време, което беше прекарал тук, Борис бе успял да върне уюта на къщата — сякаш собствениците бяха излезли само за една вечер. Алекс отиде до писалището, грижливо избрано лично от него за собствените му нужди. В деня, когато Ливия замина за Рингууд, за да започне сватбените приготовления, той прекара целия следобед тук, за да надзирава сглобяването на писалището. От едната страна имаше малки чекмеджета, които се отваряха с един и същи ключ. Алекс извади ключа от вътрешния джоб на жакета си, седна на кожения стол и отвори най-горното чекмедже. На пръв поглед то беше празно. Той мушна ръка навътре и натисна скритата пружина — задната стена се отвори и разкри малко скривалище.

Такива скривалища имаше във всяко чекмедже. Алекс изваждаше оттам кадифени торбички и изсипваше съдържанието им върху лист

хартия. Накрая преброи скъпоценните камъни, за да се убеди, че всички са на мястото си. Поръчението, което го бе довело в Лондон, можеше да му струва доста скъпо. Князът прибра камъните обратно в торбичките и ги заключи отново в чекмеджетата. Щом свърши тази работа, се отпусна назад в удобния стол и се загледа замислено в огъня.

След Тилзитския мир царят му бе съобщил, че Бонапарт му е предложил да насочи териториалните си амбиции към Балтика. Какво ли му е внушил? Може би, че красивите дами в дворците на Санкт Петербург няма защо да чуват грохота на оръдията. И точно това е накарало руския владетел да нахлуе в шведската провинция Финландия. Само че победата над Швеция ще е за нас студен и безплоден триумф, помисли си горчиво Алекс. Студен и безплоден като самата страна. Ако царят си въобразяваше, че ще залъже критиците си в Санкт Петербург с подобни завоевания, значи не разбираше нищо от политика. А хората, които не само говорят за въстание, а и действат, ще се възползват от удобния случай.

Потънал в мисли, Алекс забарабани с пръсти по дъбовия плот. След малко стана, разтърка слепоочията си и въздъхна уморено. Духна свещите и излезе от библиотеката. Борис бе запалил лампа в преддверието. Алекс взе оставения до нея свещник, запали една свещ от пламъчето на лампата и тихо изкачи стълбата. Сянката му затанцува по дългия коридор.

Князът отиде първо в своята спалня. На перваза на камината горяха свещи. Огънят гореше буйно. Ливия бе вложила много усилия в подреждането на стаята. Завесите в синьо и сребро наистина бяха красиви. Алекс остана за малко прав, за да се наслади на приятната атмосфера. Ако беше господар на къщата, баща му със сигурност би избрал тази стая. Възможно ли беше един ден да открие указания, че строгият, затворен мъж е живял в това помещение? Че част от духа му все още витае между тези стени? А как красивата жена от портрета в приемната се е запознала с високия, строен руски красавец, когото Алекс бе опознал по-късно? Дали са се любили в тази спалня? Възможно ли е да са спали заедно в това огромно легло с балдахин? Смели са се заедно, шегували са се, закачали са се...

Алекс нетърпеливо разтърси глава. Не. Неговият баща не бе способен да превърне това легло в олтар за весели оргии. Но как

жената, заповядала да изрисуват похотливата фреска на тавана в трапезарията, е понасяла скованите прегръдки на своя любовник?

Князът се съблече, загърна се в брокатения си халат и тихо отвори вратата към спалнята на жена си. На нощното шкафче гореше свещ, жаравата в камината все още излъчваше топлина. Ливия лежеше неподвижно в огромното легло сред море от муселин. Тялото ѝ се очертаваше примамливо под бродираната завивка.

Алекс пристъпи безшумно до леглото и за момент се вслуша в равномерното дишане на жена си. Ливия спеше дълбоко и спокойно. Дългите ресници почиваха като полумесеци върху леко поруменелите бузи. Когато спи, изглежда много по-млада, каза си с усмивка той. Не пожела да я събуди. Върна се в стаята си, но остави свързващата врата отворена.

На следващата сутрин се събуди от нежен шепот в ухото си. Тялото му моментално реагира на опитите ѝ да го събуди. Въпреки това се постара да остане неподвижен, престори се, че спи дълбоко, и задиша равномерно. Ливия продължи с милувките и се засмя тихо.

— Не е нужно да се преструваш, княже мой, отлично знам, че не спиш.

Алекс мушна ръка под завивката и сграбчи кичур от тъмната коса, разпиляна по корема му.

— Ако продължаваш така, ще се задушиш.

— Нищо ми няма — отговори тя, без да вдигне глава. — Харесва ми да правя така. Ако не се лъжа, на теб ти харесва още повече.

— Без съмнение — призна той и простена сладостно.

— Впрочем ти наруши обещанието си — заяви Ливия, когато най-сетне изникна изпод завивката със зачервени бузи и разрошена коса. — Защо си прекарал нощта тук?

— О, скъпа, ти спеше толкова спокойно и дълбоко — въздъхна Алекс, мушна ръце под мишниците ѝ и я сложи върху себе си. — Не исках да те будя.

— Надали щеше да успееш — засмя се тя и го целуна по брадичката. — Но дори и да се бях събудила, сигурно нямаше да реагирам, както очакваш.

— Не бъди толкова сигурна. — Алекс обхвана лицето ѝ с две ръце и я стисна здраво. — Да знаеш, че втори път няма да допусна тази грешка.

— Така трябва, ако не искаш да се лишиш от законното си удоволствие — засмя се тя и го целуна по устата.

— Това да не е заплаха, мадам? — Алекс я сложи до себе си и се притисна към гърба ѝ. — Да знаете, че реагирам много недружелюбно на заплахи.

Той я завъртя по гръб, легна върху нея, опря се на лакти и се вгледа в лицето ѝ. Очите ѝ святкаха предизвикателно. Ливия вдигна ръце над главата и се хвана за решетката на леглото.

— Хайде, княже мой, какво чакаш!

— Гледай само да не съжаляваш за поканата — заяви Алекс и разтвори краката ѝ с коляно.

— О, не ми се вярва — прошепна едва чуто тя и се отдаде на удоволствието от прегръдката му.

След около час, облечена и готова за новия ден, Ливия слезе по стълбата на долния етаж. Отиде право в кухнята, надявайки се да завари там Моркомб и близначките. Блъсна вратата и изведнъж се озова в помещение, което нямаше нищо общо с някогашната кухня. Край печката стоеше готвачът на Алекс и надзираваше тенджерите. Две момчета режеха зеленчуци, непознатата слугиня стържеше тиганите, застанала пред новата мивка. Нито следа от Моркомб, Ада и Мейвис.

Ливия не познаваше готвача на Алекс. Знаеше, че е бил с тях в горската къща, но не го бе видяла нито веднъж. А и как да го види, след като не бе излязла от спалнята цели три дни! Ястията, които приготвяше, бяха прекрасни и тя нямаше причини да се оплаква. Въпреки това беше убедена, че Ада и Мейвис умеят да готвят не по-зле от него.

— Добро утро — поздрави високо Ливия, когато никой не ѝ обърна внимание. В следващия миг си спомни какво бе казал Алекс — че готвачът е наполовина руснак, наполовина французин. Може би не знаеше нито дума английски. — Бонжур — добави със същия тон тя.

Готвачът спря да разбърква ястието и я погледна, сякаш не вярваше на очите си.

— Бонжур, принцесо — поздрави колебливо той. В двете думи звучеше недвусмислен въпрос и изведнъж Ливия се почувства натрапница в собствената си кухня.

Ала преди да е успяла да каже нещо, зад нея се появи Борис. Изглеждаше необичайно нервен. Ливия предположи, че появата ѝ означава нарушение на въведения от него ред в домакинството, затова се е разбързал толкова.

— Добро утро, принцесо — поздрави Борис и се поклони дълбоко. — С какво мога да ви услужа?

— Можете да ми кажете къде да намеря своята прислуга — отговори Ливия, без да крие неодобрението си. Знаеше, че Борис просто изпълнява заповедите на господаря си, но това не правеше нещата по-леки.

— В момента са в жилищата си, мадам — отговори сковано Борис. — Доколкото си спомням, Моркомб и жените приемат заповеди само лично от вас.

— Разбирам. — Гневът ѝ се засилваше с всяка секунда. — Възможно ли е тази сутрин да сте се опитали да им давате нареждания Борис?

— Аз съм майордомът, принцесо — отговори той, без ни най-малко да се впечатли от святкащите ѝ очи. — Това означава, че аз водя домакинството. Моята задача е да се погрижа всички в тази къща да изпълняват безупречно възложените им задачи. Мисля, че имам право да давам нареждания на персонала.

— От този момент нататък нямате това право, Борис — отговори решително Ливия. — Ада и Мейвис не са ви подчинени. Искам по тази точка да сме напълно наясно.

— Ще говоря с княз Проков и...

— Това не е нужно — прекъсна го остро тя. — Аз сама ще уредя този въпрос. — Ливия се — запъти към вратата, но на прага спря и се обърна към замръзналия на мястото си иконом.

— Моля, погрижете се кучетата ми да се върнат в къщата. Предполагам, че Хестър и Джейми все още работят тук?

— Момчето се грижи за кучетата, мадам, а момичето се занимава с прането.

Ливия не възрази. Поне за момента. Най-важното беше, че двамата не са уволнени. Сега имаше да води по-важна битка.

— Искам Джейми незабавно да доведе кучетата в къщата — заповяда тя и излезе от кухнята.

Отиде в преддверието и се огледа. Къде ли беше Алекс? Не бе казал, че ще излиза. Ливия закрачи енергично към библиотеката. Спря за миг пред вратата, почука и влезе.

— Алекс, тук ли си? Трябва да говоря с теб. — Тя направи няколко крачки и спря. — О, извинявай, не знаех, че имаш посетител.

Съпругът ѝ я погледна малко объркано. Не беше свикнал някой да почука и да нахлуе в личното му пространство, без да чака отговор. Но успя да овладее гнева си.

— Скъпа, позволи ми да ти представя Павел Татаринов — рече любезно той. — Татаринов, това е съпругата ми.

Ливия кимна хладно. Още от първия миг не хареса посетителя. Изглеждаше тромав, недодялан... опасен. Носеше изискани дрехи, но те му стояха като чужди. На всичкото отгоре усмивката му беше изкуствена и разкри криви жълти зъби. Кожата на ръцете му беше груба и напукана.

Този Татаринов беше абсолютна противоположност на съпруга ѝ — днес Алекс носеше елегантен зелен жакет, гълъбовосив кожен панталон, а в снежнобялото шалче на шията му беше втъкната смарагдова игла. А кой знаеше по-добре от нея, че ръцете му са меки като коприна?

— Веднага щом имаш свободна минута, ела при мен. Въпросът е спешен — обясни тихо тя и излезе от библиотеката.

Естествено, беше забелязала объркването и яда в погледа му, макар той да се прикриваше изключително добре. Той също има право на своята лична сфера, каза си тя, докато вървеше към салона. Трябваше да свикне, че не може да влиза във всяка стая просто така, когато ѝ се доще. А сега ще отиде в салона си — нейното лично пространство. Гневът ѝ заплашваше да избухне. Понечи да позвъни за кафе, но бързо се отказа. Кай знае кой щеше да ѝ го донесе.

Внезапно Ливия скочи и се втурна към задната стълба. Моркомб, жена му и сестра ѝ обитаваха малък апартамент на втория етаж. Нито Ливия, нито приятелките ѝ ги бяха посещавали някога — за тях мястото беше свещено. Сега обаче тя нямаше никакви задръжки и силно зачука по вратата.

— Кой е? — изскърца гласът на Моркомб отвътре.

— Аз съм, Моркомб, лейди Ливия.

Вратата се откряна.

— А, вие ли сте? — поздрави я старият иконом както обикновено, когато ѝ отваряше вратата. Както обикновено воднистите му очи гледаха недоверчиво. Както обикновено отвори вратата малко по-широко.

— Може ли да вляза? — попита с усмивка Ливия.

— Пусни я да влезе, Моркомб. — Ада отвори широко вратата и я покани с жест. — Влезте, влезте. И без това трябва да говорим с вас.

— Да, да, разбирам ви.

Ливия влезе и се озова в салон, горещ като в ада. В камината горяха няколко цепеници, а над огъня беше окачен голям котел, в който вреше вода. Салонът беше претъпкан с мебели, порцеланови фигурки и безброй възглавнички.

Ливия се огледа стреснато. Не можеше да си представи, че мълчаливият Моркомб и двете сухи, високи близначки живеят в такава обстановка.

— Хубав салон си имате — произнесе най-сетне тя.

— Виждам, че имате нужда от чаша чай — рече Мейвис, която седеше в най-далечния ъгъл с котката Пуси в скута си. Без да се церемони, старата жена я пусна на пода, котката измяука възмутено и побягна.

— Много благодаря — отговори зарадвано Ливия, наведе се и погали котката, която се триеше в глезените ѝ. — Как е Пуси?

— Много е добре — отговори Ада и донесе няколко чаши. През това време Мейвис наля вряща вода в чайника.

— Много съжалявам — започна Ливия. — Нямам представа какво са ви казали... нито какво се е случило след заминаването ми.

— Вече не сме желани тук — отвърна мрачно Моркомб. — Онзи Борис ми го каза право в лицето. Само преди час. Били сме твърде стари. Не подходдаме на стила на живот на новия господар. Пречим. Да се махаме. Точно така каза.

— Не е справедливо, лейди Ливия — подкрепи го Ада. — Лейди София го каза съвсем ясно в последната си воля. Да работим тук, докато искаме.

— Да, знам. — Ливия седна на един стол. — Благодаря, Мейвис — пошепна тя и пое чашата с чай. — Нямах възможност да поговоря с

княз Проков за вас, но ви обещавам, че ще уредя въпроса.

Тя отпи глътка чай и въздъхна доволно.

— Да знаете, че няма да готвя, докато онзи французин се мотае из кухнята — заяви Ада. — Това си е моята кухня. Моята и на Мейвис.

— Точно така — подкрепи я Мейвис. — Бяхме достатъчно добри за лейди София и не виждам защо да не сме добри за този чужденец.

Нима забравихте, че съм омъжена за този чужденец? — искаше да попита Ливия, но премълча.

— Според мен съпругът ми не е наясно с положението — опита се да обясни тя. — Не познава историята на тази къща. Ще говоря с него веднага щом посетителят му си отиде. Сигурна съм, че ще намерим решение, което да удовлетвори всички.

Ливия изпи чая си и се надигна.

— Как са Хестър и Джейми?

— О, добре са, двамата млади глупаци — изгърмя недоволно Моркомб, който още не беше започнал да пие чая си. — Нямам представа как стоят нещата. Правят, каквото им кажат.

— Значи са добре — промърмори Ливия. — Ще говоря с мъжа си и ще обсъдим темата. Сигурна съм, че е станало недоразумение.

— Не ми се вярва, но се надявам вие да ни помогнете — отговори намръщено Мейвис, но в следващия миг на лицето ѝ изгря усмивка. — А как са малките? Стийви добре ли е вече?

— Разбира се, че са добре — увери я Ливия. — Момчето вече не помни какво нещастие го е сполетяло.

— Слава богу! — Ада ѝ отвори вратата. — Ще ни кажете какво сте решили, нали?

— Да, разбира се.

Ливия се усмихна окуражително — поне така се надяваше — и забърза към салона си. Изпитваше гняв, но и малко объркване. Алекс бе посмял да се разпорежда зад гърба ѝ, без дори да я попита какво мисли. Да, вярно, персоналът беше много различен, но двамата нито веднъж не бяха разговаряли кого да задържат в дома си и кого не. Той бе казал, че ще поговорят, но сега се оказваше, че е взел решение, без да се допита до нея. Е, това трябваше веднага да престане.

Ливия тъкмо бе слязла на първия етаж, когато откъм кухнята долетя весел лай. Тристан и Изолда дотичаха в преддверието, втурнаха се срещу нея и заскачаха, лаейки оглушително. За малко да я съборят.

Ливия седна на стълбата, кучетата се покатериха в скута ѝ и започнаха да ближат ръцете ѝ.

Шумът стигна до библиотеката. Алекс въздъхна, а Татаринов изохка уплашено.

— Това са кучетата на жена ми — обясни князът. — Отдавна не са я виждали.

Гостът му явно не разбра.

— Въпреки това ви поздравявам. Уредили сте нещата си много добре. Такава жена и такава къща... Но най-важното е, че сте го постигнали без усилия. За мен е удоволствие да работя с вас, княз Проков. Не се съмнявам, че ще доведем задачата си до края и начинанието ни ще се увенчае с успех. — Татаринов стана. — Аз ще продължа да движа нещата. Ще кажа на останалите, че сте отново в града.

— То ще се разчуе много бързо — усмихна се хладно Алекс.

— Но няма нищо лошо и вие да вдигнете малко пара.

— Естествено. Лесно ще стигнем до хората ви, нали?

— Да, разбира се. А как сте с финансите?

— Засега съм добре.

— Ако изпаднете в нужда, обърнете се към мен — настоя Алекс. Задачите му бяха различни и се налагаше да изпълнява много роли. Най-лесната от тях беше на ковчежник. Внезапно му хрумна нещо неприятно и лицето му помръкна.

— Има ли нещо ново за шпионите на Аракчеев? Внимавах никой да не ме следи по време на краткото ми сватбено пътешествие. Възможно ли е да са се отказали да вървят по петите ми?

Татаринов вдигна рамене.

— Да, доколкото знам, вече не ви следят. Михаил Михайлович е гарантирал за вас.

Алекс тихо изсвири през зъби.

— Михаил следи дали изпълнявам съвестно задълженията си към царя — обясни той. — Това ми е ясно. Но нямах представа, че работи за тайните служби на Аракчеев.

Татаринов кимна.

— Честно казано, не мога да си представя, че му е приятно да си цапа ръчичките с подобни типове. Но лично царят му е заповядал да

работи съвместно с тайната полиция. А както знаете, той се подчинява сляпо на царските заповеди.

Татаринов се изсмя подигравателно, а Алекс кимна.

— Сигурно сте прав. Ще внимавам, когато съм с него. Не е трудно да го убедя, че изпълнявам задачите, възложени ми от царя. И другите от групата ли са под наблюдение?

Татаринов отново вдигна рамене.

— Известно време се интересуваха от Сперсков. Нали знаете, той обича жените и според тях това е подозрително. Но не вярвам да са открили нещо съществено, освен че е развратник. А той дава всичко от себе си, за да поддържа това убеждение. Другите също са под наблюдение, но май няма повод да се тревожим. Поне засега. Ако положението се промени, вие ще научите пръв, княз Проков.

— Това звучи утешително — отбеляза Алекс и позвъни за Борис.

Кучетата отново залаяха като луди, когато икономът придружи госта през преддверието и му отвори вратата.

Алекс се появи в преддверието със смръщено чело. Ливия седеше на стълбата и се опитваше да успокои развилнелите се териери. Добре поне, че ги държеше здраво, колкото и те да се опитваха да се освободят.

— За бога, Ливия, стани от стълбата! Крайно неприлично поведение за една дама! И накарай проклетите кучета да замълчат!

Ливия се надигна, без да изпуска кучетата от ръцете си.

— Трябва да говорим. Веднага. Аз и ти, Александър Проков.

Алекс моментално разбра, че съпругата му кипи от гняв, и изпита леко смущение. Гласът ѝ прозвуча студено, меките черти на лицето ѝ издаваха твърда решителност. Нежната любовница, промъкнала се рано сутринта в леглото му, бе изчезнала. Тя слезе по стълбата, притиснала до гърдите си двете кучета, и застана пред него.

— Какво има? — попита той.

— Много добре знаеш какво — отвърна Ливия. — В библиотеката ли ще отидем, или в салона?

Алекс поклати глава.

— Все ми е едно. Нямам представа какво се е случило, затова предоставям на теб да избереш подходящото място.

Ливия му хвърли остър поглед. Възможно ли беше да не разбира причината за вълнението ѝ? Тя влезе в салона, остави кучетата вътре и

отново излезе.

— Ще говорим в библиотеката.

— Както желаеш — кимна учтиво той. — Заповядай...

Ливия тръгна пред него с толкова енергични крачки, че зеленият креп на утринната ѝ рокля се увиваше около глезените. Веднага след като Алекс затвори вратата на библиотеката, тя се обърна към него и започна без увъртания:

— Доколкото си спомням, ние с теб се бяхме разбрали да говорим за персонала на тази къща. Тази сутрин обаче разбрах, че Борис е казал на моите хора нещо съвсем друго — че повече не са желани в това домакинство. Че са твърде стари, за да изпълняват досегашните си задължения. Че най-добре е да се махат. — Гласът ѝ затрепери от гняв. — А ти можеше да проявиш поне малко учтивост и да говориш с мен предварително!

— О, скъпа — опита се да я успокои Алекс, — ако Борис наистина е наговорил тези неща на Моркомб, макар че аз не съм убеден, той е действал по моя заповед. Знам, че дните ни в тази къща ще бъдат много по-приятни без тримата старци.

— Ти сериозно ли очакваш да изхвърля служителите на София на улицата? — Ливия го погледна с ужас. — О, Алекс, не ти ли обясних подробно, че никога няма да наруша последната воля на София Лейси?

Князът въздъхна тежко.

— Естествено, аз не очаквам да ги изхвърлиш. Очаквам да ми предложиш компромис. Решение, което ще им даде възможност да останат да живеят тук, ако желаят, без да се месят в работата на моето домакинство.

— Твоето домакинство? — Ливия пое дълбоко дъх и се опита да запази самообладание. — А какво ще стане с моето домакинство? Аз съм господарката тук.

— Разбира се, че ти си господарката — потвърди спокойно той. — Но аз съм господарят. И като такъв отговарям за домакинството.

По гърба на Ливия пробяга студена тръпка и тя затвори очи. Припомни си загрижените думи на баща си... да, той наистина е искал да я предупреди. Но какво ще спечели, ако се впусне в недостойна словесна престрелка?

— Обясни ми, ако обичаш — заговори тя, щом овладя гласа си, — дали при вас в Русия е нормално съпругът да не се съобразява с желанията на жена си, а да ги тъпче безогледно. За да знам какво ме очаква в бъдеще.

Очите на Алекс засвяткаха развеселено.

— Е, добре, скъпа, ще ти кажа, че това е колкото обичайно, толкова и желано. Впрочем, руската църква е определила във всички подробности как мъжът да наказва непокорната си съпруга.

— Не ставай смешен — възрази хладно Ливия.

— Това е чистата истина — отговори той, готов да се засмее.

— Слава богу, аз съм само наполовина руснак, значи само наполовина съм склонен да изпълнявам предписанията на църквата.

— Бих желала да говориш сериозно. Проблемът в никакъв случай не е забавен. — Ливия отново беше готова да избухне. — Не разбирам как можеш да се смееш.

— Смя се, защото ти се гневиш. И защото съм сигурен, че ако и аз се разгневя, няма да е добре нито за мен, нито за теб. — Алекс протегна ръце към жена си. — Хайде, Ливия, успокой се и ще измислим някакъв компромис.

Тя го гледаше колебливо. Бъди разумна — нашепваше ѝ вътрешният глас. Няма да спечелиш нищо, ако отблъснеш протегнатата ръка. Вече знаеше, че той има прекрасни качества. Че си струва да опознае съпруга си. Че ѝ предстои дълъг, много дълъг път по непознат терен, докато може спокойно да каже, че познава всичко в него. Трябваше да помни, че по този път ще открие и качества, които със сигурност няма да ѝ харесат. И ако не може да го промени, ще се научи да живее с тези му качества — или да живее без него. Сега е малко късно за такива размишления, укори се горчиво тя. Освен това беше достатъчно честна да признае пред себе си, че вече не може да си представи живота без него.

— Ела — повтори Алекс и остана така с протегнати ръце. Изражението му беше спокойно и решително. — Да сключим мир. И да видим дали можем да намерим решение.

— Съгласна съм — отговори Ливия и улови ръцете му. — Мир. Но само при две условия, за които няма да се пазаря. Никога няма да приема, че Моркомб и близначките са твърде стари, за да изпълняват службата си. Освен това те са дали да се разбере, че ще приемат

заповеди само от мен. Това означава, че Борис няма право да им дава нареждания.

Алекс вдигна вежди.

— Това означава ли, че и аз нямам право да им нареждам?

Ливия поклати глава.

— Не знам. Зависи от тях. Но сега не става въпрос за това.

— Права си, не става въпрос за това. — Алекс пусна ръцете й, сложи пръсти върху устата си и я погледна втренчено.

— Не мога да си представя, че моят готвач ще е готов да дели кухнята с двете сестри.

Ливия поклати глава.

— Няма да му се наложи. Ада и Мейвис изрично заявиха, че няма да делят своята кухня с него.

— Май ми е трудно да открия червената нишка в разговора, а именно тя е тази, от която може да произлезе компромис — отвърна с остър глас Алекс. — Аз заявих ясно, че съм склонен на компромис, Ливия. Но ти не мръдваш нито на сантиметър насреща ми.

Тя се отдалечи малко от него. Съзнаваше, че той е прав, но не искаше да отстъпи.

— Ние говорим за хора, Алекс — опита се да обясни тя. — Хората имат чувства. Грешно е да преговаряме за тях, сякаш са само фигури върху шахматната дъска. Така ли се отнасяш към прислужниците си в Русия?

— Нашите слуги са крепостни — отговори Алекс — и тук е мястото да заявя, че отношението към тях наистина е много лошо. Затова приемам, че в другите страни положението е различно. Предлагам да говориш с Моркомб и близначките и да ги попиташ имат ли идея как бихме могли да излезем от тази неприятна ситуация. Това ще е първата стъпка.

— Ако те предложат компромисно решение, ще се съ согласиш ли? — попита предпазливо Ливия.

— Естествено. Ако предложението им задоволява всички страни в конфликта.

— А ако Борис продължи да упорства?

— Ако успееш да ме убедиш, че възраженията му са необосновани, ще те подкрепя.

Ливия се замисли. Разбираше, че той прехвърля проблема върху нея, но най-важното беше, че е готов да приеме нейната гледна точка — а в началото на разговора им това изглеждаше повече от съмнително.

— Много добре — кимна решително тя и на свой ред направи компромис — Виж, Алекс, мразя да се карам... с когото и да било. Но най-неприятно ми е да се карам с теб.

Той се усмихна и я привлече в обятията си. На лицето му се изписа нещо като разкаяние.

— Нямах представа, че можеш да бъдеш толкова упорита.

Ливия въздъхна и положи глава на рамото му.

— Не съм упорита. О, скъпи, каква бъркотия! Щеше да бъде много по-просто, ако се бяхме нанесли в твоя къща. Там нямаше да се чувствам така... разкъсана.

Алекс не отговори.

Ливия отвори ветрилото от щраусови пера, изработено в комплект с щраусовите пера на главата ѝ, и въздъхна отегчено. Преддверието към приемната зала на двореца Сейнт Джеймс беше препълнено и много горещо. Миризмата на парфюми и потящи се тела тежеше във въздуха и вътре беше почти невъзможно да се диша. Февруарският следобед бе студен, но в двореца температурата беше като в тропическа гора. Огромни полилеи, отрупани с восъчни свещи, висяха от изрисувания и позлатен таван. Големите прозорци бяха здраво затворени, а в камините в четирите ъгъла на приемната горяха дебели пънове.

Ливия се чувстваше неловко, но не само от горещината. Кремавата придворна рокля от тежка, богато избродирана дамска правеше ситуацията още по-лоша, да не говорим за люлеещите се щраусови пера в смешната ѝ фризура, задължителна за подобни събития.

— Скоро ще свърши — опита се да я успокои Алекс, но в гласа му нямаше убеденост.

Ливия изкриви лице и хвърли изпълнен с копнеж поглед към огромната двойна врата на приемната зала, охранявана от лакей в златни ливреи. Щом удари половин час, вратите се отвориха, за да излязат тазгодишните дебютантки с придружителите си. Майордомът извика имената на следващите гости, които трябваше да се представят пред кралицата. Всъщност съм твърде стара за този ритуал, помисли си Ливия и се намръщи още повече. Ако беше поживяла малко повече, майка ѝ със сигурност щеше да се погрижи за представянето ѝ в двора. Лорд Харфорд щеше да одобри намерението на съпругата си, но когато двамата останаха сами, изобщо не помисли да подготви Ливия за първия ѝ сезон в обществото, а и тя не проявяваше особен интерес. Въобще не ѝ пукаше дали ще я представят на владетелското семейство, или не.

Днес обаче беше омъжена жена и нямаше друг изход, освен да изтърпи церемонията — защото съпругът ѝ искаше двамата да играят роля в обществото. В най-доброто общество. През сезона ставаха много специални събития, на които канеха само представени в двора дебютантки.

— Това е смешно — прошепна сърдито Ливия. — Не разбирам защо толкова настояваш да се подложим на тази старомодна церемония. Аз нямам нищо против да остана извън кралските обществени кръгове.

Той се обърна от нея и в погледа му блесна отчаяние.

— Ти си моя съпруга, а аз не искам да остана извън обществото само защото ти отказваш да се подложиш на една кратка церемония, през която са минали всичките ти познати. Казах ти, скоро ще свърши. И никога повече няма да ти се наложи да изтърпиш този ритуал.

Ливия отново въздъхна, макар да разбираше, че той има право. Огледа се, вдигна ветрилото и изведнъж замаха като луда над главите на присъстващите.

— О, ето я и Нел! Слава богу!

— Внимавай — предупреди я Алекс, когато тя се надигна на пръсти и еднометровият ѝ шлейф закачи малката позлатена масичка, която се залюля застрашително.

Мъжът ми изглежда дяволски невъзмутим, помисли си неволно Ливия. Нищо не го притеснява. Нима не му е горещо като на мен? В официалното придворно облекло с черен копринен панталон до коленете руският княз изглеждаше невероятно елегантен. Носеше бяла жилетка, черен жакет с дълги пешове, а токите на обувките му бяха украсени с диаманти. Колосаното бяло шалче на шията беше вързано перфектно и бе запазило формата си въпреки горещината и влагата. И той като другите мъже в залата носеше бутафорна сабя.

— Ето къде си била! — Корнелия, облечена в разкошна рокля с дълъг шлейф, с мъка си бе пробила път през навалищата, за да стигне до приятелката си. — Тук е ужасно, нали?

— Права си — усмихна се Ливия и я целуна по бузата. — Вече се опасявах, че си намерила начин да се извиниш и да се отървеш от церемонията.

— Ти май забравяш, че трябва да съм тук, за да гарантирам за теб. — Корнелия размаха ветрилото си и поздрави съпруга на Ливия

със сияеща усмивка: — Добър ден, Алекс.

Той се поклони учтиво и отговори на усмивката ѝ.

— Ваш слуга, лейди Дейджънхем.

— Къде е Хари? — попита тревожно Ливия и плъзна поглед през навалищата.

— Придружава леля си — засмя се Корнелия. — Горкичкият! Полите на херцогинята сигурно помитат всичко по пътя си. Ох, ето ги и тях!

Тя замаха с ветрилото, за да привлече вниманието на мъжа си. Хари ѝ кимна и поведе леля си, херцогиня Грейсчърч, през навалищата. Боже, каква гледка, помисли си Ливия, готова да се засмее. Нейна светлост носеше кринолин с допълнителни разширения от двете страни. На главата ѝ бе нахлупена перука от сложно подредени букли, намазана с бяла помада. На върха на тази чудовищна „кула“ бяха кацнали четири разкошни щраусови пера, които се поклащаха застрашително. Ливия знаеше, че някога достойната дама е била дребна и стройна, но днес приличаше на испански галеон, вдигнал всички платна.

Херцогинята вдигна лорнета си и я огледа с особено внимание.

— Просто не мога да разбера защо не сте били представена, когато е трябвало — промърмори тя. — Майка ви се омъжи за Харфорд, Нали? Безупречна връзка. Наистина безупречна. Харфордови са дошли при нас с Уилям Завоевателя, ако не се лъжа.

Старата дама поклати глава и Ливия и Корнелия затаиха дъх, уплашени, че сложната ѝ фризура ще рухне. Като по чудо обаче не се случи нищо. Ливия се приготви да обясни с цялата учтивост, на която беше способна, че майка ѝ не е изпълнила дълга си само защото е починала твърде рано, но херцогинята заповеднически ѝ махна да мълчи.

— Доколкото си спомням, Харфорд се е посветил на църквата. Странно решение, наистина странно. Ако беше най-младият син в семейството, никой не би се учудил на избора му, но той е първородният, наследник на графа... Крайно неподходящо. Докъде бихме стигнали, ако всеки започне да занемарява задълженията си? — заключи тя и закима усърдно.

— Напълно сте права, ваша светлост — промърмори Ливия. Вече познаваше страхотната леля на Хари и знаеше, че е най-добре да я

остави да се наприказва, без да ѝ противоречи. Нямаше никакъв смисъл да се защитава.

— И още чух, че сте се омъжили за чужденец — продължи херцогинята и вдигна лорнета си. — Къде сте го скрили?

— Тук съм, мадам. — Алекс излезе напред, сложи ръка върху сабята и направи дълбок поклон. — Княз Александър Проков, винаги на вашите услуги.

Той се изправи и спокойно издържа на обстояния оглед. Найсетне достойната дама отпусна лорнета си и кимна.

— Руснак, нали? Май наскоро ви обявихме война.

— Правилно — потвърди спокойно Алекс.

Отговорът му явно хвърли в смут старата херцогиня. Тя го погледа мълчаливо няколко секунди и се обърна към племенника си:

— Донеси ми чашка порто, скъпи Хари. Устата ми пресъхна. В тази зала е адски горещо.

— Веднага, мадам! — Хари намигна на Алекс и се втурна да изпълни поръчката. Добре че наблизко минаваше лакей с табла.

В този миг двойната врата се отвори и сред множеството премина шепот. Повечето дами и джентълмени, които излязоха от приемния салон, изглеждаха много облекчени, че церемонията е приключила.

Церемониалмайсторът зачете списъка със следващите имена:

— Нейно величество желае да приеме княгиня Проков и виконтеса Бонъм — обяви той накрая.

— Слава на бога — пошепна Корнелия. — Готова ли си, Лив?

— Да — кимна приятелката ѝ. — Дано само не се спъна в шлейфа и да не падна на носа си.

— Разбира се, че няма да паднеш — окуражи я Корнелия.

Ливия вдигна вежди и хвърли многозначителен поглед към мъжа си. Алекс се усмихна нежно и я последва към двойната врата.

Кралица Шарлот седеше на трона си в далечния край на просторната приемна. Поканените вървяха към нея по безкрайно дълъг килим. Уелският принц седеше до майка си, сложил крак върху крак, и скучаеше. Едрото му тяло беше отпуснато, лактите почиваха върху позлатените облегалки на трона.

Ливия се съсредоточи върху стъпките си и стигна до троновете учудващо бързо. Трябваше да протегне глава и да устреми поглед към

кралицата, да държи гърба си изправен и да внимава за полюляващите се поли и дългия шлейф. Корнелия вървеше уверено на две крачки пред нея. Щом стигнаха до трона, кралицата ги удостои с лека усмивка. Корнелия направи съвършен реверанс, надигна се и обяви с висок, ясен глас:

— Ваше величество, позволете да ви представя княгиня Александър Проков, дъщерята на лорд и лейди Харфорд.

— Много се радваме да приветстваме княгинята с добре дошла — отговори доброжелателно кралицата.

Корнелия отстъпи и Ливия направи трите задължителни крачки към трона. Приклепна, сведе глава и остана в тази поза, докато кралицата се изправи, пристъпи към нея и я целуна по челото. Едва тогава ѝ беше разрешено да се изправи и да приклепне в задължителния реверанс пред престолонаследника, който я поздрави с кимване. Последва нов реверанс пред кралицата.

След тази последна проява на верноподаничество Ливия и Корнелия се отдалечиха от трона заднешком. През цялото време Ливия се молеше токът на обувката ѝ да не се закачи в шлейфа. За щастие това не се случи, щраусовите пера също си останаха на главата ѝ. Едва когато спря на безопасно място, тя се отпусна и проследи как Алекс направи своя поклон пред кралицата и сина ѝ. Знаеше, че съпругът ѝ е бил представен в двора преди няколко месеца, но дългът му изискваше да подкрепи жена си в тази важна крачка.

Мъжете отново са облагодетелствани, помисли си с лека завист Ливия, както и в много други отношения. Колко по-просто беше да се поклониш, вместо да приклепнеш в дълбок реверанс и да останеш в тази неудобна поза, докато ти разрешат да се изправиш. Колко по-просто бе да се оттеглиш заднешком в панталон до коленете, вместо в рокля с кринолин, богато надиплени поли и еднометров шлейф... Е, нали се справи без произшествия.

Щом се върнаха в преддверието, Ливия получи чаша пунш. В момента би предпочела студено шампанско, а не това затоплено и подсладено вино, но в двореца не предлагаха шампанско. Е, ще се задоволи с пунш...

— Не беше лошо — усмихна ѝ се Алекс и я хвана подръка. — Церемонията приключи и няма да има втора такава.

— Направих го само заради теб — отговори честно тя. — Ако не беше ти, въобще нямаше да се подложа на това мъчение.

— О, Ливия, и ти ли си тук?

Летисия Ийгълторп носеше тоалет от виолетова дамаска, обсипана с диаманти. Ливия също бе окичена с предостатъчно бижута, но приятелката ѝ я надминаваше във всяко отношение. Искрящите камъни в диадемата ѝ заслепяваха.

— О, мила моя, едва сега ли те представиха в двора? — извика съчувствено Летисия и плъзна изпитателен поглед по бледорозовата рокля, задължителна за дебютантките. — Мили боже! Не разбирам как са допуснали да се представиш на твоята възраст.

— А ти какво правиш в приемната на кралицата, скъпа? — попита Ливия, без да обърне внимание на глупавата забележка.

— Дошла съм да поръчителствам за малката племенница на Ийгълторп — обясни Летисия и посочи тъничко, бледо момиче с кестенява коса, което трепереше от страх и очевидно беше твърде малко за тази церемония. — Агнес, това е лейди Ливия... О, мила моя, за малко да забравя! Ти се омъжи, нали, скъпа? Нали знаеш, малките сватби не се забелязват... пък и ти не покани никого... — Тя почука по ръката на Ливия със затвореното си ветрило. — Само ако знаеш колко се засегнаха всички! Той е чужденец, нали?

Летисия никога не беше в състояние да прикрие любопитството си. В острия ѝ поглед светеше обичайната злоба.

— Позволи ми да ти представя съпруга си. Лейди Летисия, княз Проков.

Ливия спокойно посочи Алекс, който стоеше точно зад нея. Той се поклони и промърмори хладно:

— Ваш слуга, мадам.

Тази идиотка знае много добре за кого съм се омъжила, каза си Ливия, но успя да запази спокойствие.

— О, боже! — пропя Летисия и величествено кимна на Алекс. — Истински принц, ни повече, ни по-малко. Браво, Ливия, чудесна партия. — Тя запърха с клепачи с надеждата да направи впечатление на княза и се изсмя възбудено. — Един ден ще ни задминеш всичките.

— Съмнявам се, Летисия — възрази меко Ливия. — Ти би трябвало да знаеш, че руски принцове има колкото пясъка в морето. Поне в собствената им страна. Права ли съм, Алекс?

Корнелия бе скрила лице зад ветрилото си и раменете ѝ се тресяха. Алекс се поклони отново, този път пред жена си.

— Абсолютно сте права, мадам. В действителност титлата ми е дреболия.

Очите му святкаха развеселено. Съпругата му стоеше много по-високо от това ужасно женище и той я подкрепяше с най-голямо удоволствие.

— Благодаря, скъпи. — Ливия пренебрежително вдигна рамене. — Според мен е вулгарно да се говори за подобни дреболии. Сигурна съм, че си съгласна с мен, Летисия.

Дамата присви очи.

— Дано това не означава, че много скоро ще се изгубиш някъде във варварската степ, скъпа. — Тя потрепери театрално и допълни: — Чувала съм, че Русия е сурова, дива страна... нали, княз Проков?

— Отчасти — кимна спокойно той. — Но ако сравните двора в Санкт Петербург с лондонския, почти няма да откриете разлики.

— Трябва да каже, че това ме разочарова — въздъхна Ливия, — защото лондонското общество понякога е много уморително. — Тя дари Летисия с очарователна усмивка. — А сега те моля да ме извиниш. Лейди Сафтън очаква да ѝ поднесе почитанията си.

— Ако позволиш, скъпа... — Алекс ѝ предложи ръката си. — Корнелия, ще позволите ли да ви заведе при съпруга ви?

Тримата заедно обърнаха гръб на Летисия и бързо се отдалечиха.

— Ама че неприятна жена — подхвърли Алекс.

— Много меко се изразяваш — засмя се Корнелия. — Знаете ли, с лелята на Хари се разбирам добре, въпреки че понякога ме вбесява. Но Летисия... толкова е злобна. Херцогинята никога не е злобна. Просто казва каквото мисли.

— Готова съм да се обзаложа, че София Лейси е била същата — обади се Ливия и Алекс я изгледа стреснато.

— Откъде ти хрумна тази мисъл?

— Не знам точно — отговори честно тя. — Но всеки път, щом погледна портрета над камината, си казвам: тази жена е била винаги откровена. Не се е преструвала.

— Да не говорим за фреската в трапезарията и формичките за сладкиши — допълни през смях Корнелия. — О, я вижте, Мери Ленъкс! Отдавна исках да я питам кой оркестър беше ангажирала за

бала си миналия сезон. Помня, че тогава ми хареса, и бих искала да наема същите музиканти.

— Бал ли смяташ да дадеш? — учуди се Ливия, докато вървяха към другия край на залата. — Кога?

— Вероятно през април — отговори приятелката ѝ. — Хари е на мнение да се представим пред обществото с бал, след като не поканихме никого на сватбата.

— Учудвам се, че Хари е казал такова нещо — рече Ливия и Корнелия избухна в смях.

— Права си. В дъното на цялата тази история е скъпата му леля. Тя ми заяви недвусмислено, че трябва на всяка цена да избегнем впечатлението, че сватбата ни е била някаква случайна афера... заради стария скандал, нали разбираш?

Ливия кимна и лицето ѝ помръкна. Първата жена на Хари бе умряла при странни обстоятелства и сянката на смъртта ѝ дълго време тегнеше върху доброто му име. Точно заради това двамата с Нел бяха решили да избягат и да поставят граф Маркби пред свършен факт. Иначе старецът щеше да ѝ отнеме правото да се грижи за децата си.

Най-сетне двете стигнаха до групичката бъбреци жени, които обсипаха Ливия с целувки и поздравления за сватбата. Едва след време тя успя да се освободи от прегръдките им и се огледа за мъжа си. Алекс бе изчезнал. Сякаш бе потънал вдън земя. Може пък да е излязъл навън да подиша чист въздух, помисли си Ливия и се опита да се съсредоточи в разговора с приятелките си.

В това време съпругът ѝ се бе скрил в един алков и стоеше зад тежката кадифена завеса, вслушвайки се напрегнато в разговора между двама джентълмени от другата страна на завесата.

— Граф Неселроде пребивава в Париж, така ли? За да влезе в контакт с Талейран?

— Точно така. Хванахме две писма на Неселроде до царя и в тях се съобщаваше за информация, получена от Талейран.

Единият мъж се изсмя кратко.

— Бонъм твърди, че Неселроде говори за моя братовчед Хенри, когато има предвид Талейран.

— Май го нарича моя красив Леандър — обади се трети глас. Виконт Бонъм, позна го веднага Александър. Хари говореше през смях.

— Фуше е Наташа, а скъпият ни приятел, царят, е получил кодово име Луис.

— Оставам с впечатление, че Талейран мами своя господар — отбеляза един от мъжете. — Старата лисица открай време играе своя игра. Царят би бил глупак, ако му се довери. Не бива да вярва и на сведенията, които получава от него. Никой не може да бъде сигурен на чия страна е Талейран.

— Той работи единствено за себе си, Евършам — обясни весело Хари. — Това е най-важното, което трябва да знаем за него. А сега, джентълмени, моля да ме извините. Съпругата ми очевидно иска да се сбoguва. Според мен точно навреме.

Хари се отдалечи. Двамата мъже го последваха, разговаряйки за маловажни неща. Алекс излезе иззад завесата доста по-късно. Струваше си да ги подслушам, каза си доволно той. Царят много ще се зарадва да узнае, че тайната му кореспонденция с Неселроде се прихваща от британците. Веднага ще пише на Александър — така ще го накара да вярва сляпо в информацията, която за в бъдеще ще получава от тайния си агент в Лондон.

В малката задна стая на кръчмата „Херцог Глочестър“ в Лонг Акр се бяха събрали трима мъже. Помещението беше порядъчно задимено, но тримата не оставяха лулите си.

— Със сигурност знаем, че Проков действа по заповед на царя — проговори замислено единият — дребен, набит, с посивяла коса, с жестока линия около устата.

— Това е извън всяко съмнение, Сергей — кимна княз Михаил Михайлович и изля чаша водка в устата си с обиграно движение на китката. — Князът успя да се постави в най-добра позиция, за да изпълни задачата си. Има съпруга, която е приемана в най-изисканите салони, къща на Кавендиш Скуеър, приятелките на жена му имат достъп до най-високите политически и дипломатически кръгове. В последно време е станал по-голям англичанин от тукашните. Никой не би го заподозрял, че шпионира за царя. Прав ли съм, Игор?

— Да, обаче се среща и със Сперсков, и с други от неговата пасмина — отбеляза третият мъж. Приличаше на Сергей — с рамене на боксьор и великолепни мустаци. Редом с него княз Михаил беше

като крехка орхидея. Затова пък зачервените бузи и белите коси му придаваха вид на опитен държавник.

— Вероятно му е наредено да ги държи под око. Съобщава на царя за всичко, което върши групата — обясни вразумително князът. — Съмнявам се, че тези хора представляват опасност... те са мечтатели, нищо повече.

— Аз не бих бил толкова сигурен — възрази сърдито Сергей.

— Даже в дворците на Санкт Петербург си шепнат, че ще има въстание. В последно време хората говорят открито.

— Не виждам какво биха могли да постигнат от толкова далеч — усмихна се князът с чувство за превъзходство. — Царят е извън обсега им. — Той бутна стола си и стана. — Аз имам пълно доверие в Проков, царят също. А сега ви моля да ме извините, господа. Имам среща с една прекрасна дама. — Усмихна се доволно и обясни: — Каквото и да казвате, господа, дамите в този град са много изискани. Публичните домове се наричат бани и мога да ви уверя, че са отлични. Повече от отлични.

Князът кимна любезно, взе шапката си и излезе от стаята, размахвайки бастуна си.

— Стар глупак — изруга Игор, извърна се настрана и плю в огъня.

— Може да е глупак, но Аракчеев го слуша — възрази Сергей. — Хайде да прием за човека, на когото нанесе смъртна обида.

Игор кимна мрачно и напълни чашите от голямата бутилка на масата. И двамата знаеха, че господарят им няма да се спре пред нищо, за да постигне целите си. Той контролираше тайните служби с такава прецизност и жестокост, с каквито контролираше и армията. И щом смяташе, че княз Михаил Михайлович има качествата да държи под око лондонските емигранти, те бяха длъжни да си държат езика зад зъбите.

— Мисля, че Татаринов се е разбрал със Сперсков и хората му — рече след малко Игор. — Все още не мога да проумея как е успял да спечели доверието им. Този човек е нешлифован диамант. Ако питаш мен, ще стане втори Аракчеев. Не бих искал да го срещна нощем навън.

— И аз — кимна мрачно Сергей. — Виждал ли си го някога как работи с ножа? — Той помълча малко и обясни с приглушен глас: —

Веднъж в Москва го видях как накълца на парченца един нещастник, за когото се смяташе, че шпионира за Наполеон. — Той се изсмя грубо. — Как се менят времената, нали? Сега се отнасяме с внимание към шпионите на Бонапарт, а не ги режем на парчета.

— Не е наша работа да си блъскаме главите над въпроси на голямата политика, друже. — Игор стана и посочи с глава навън. — И аз ще си хвана някое момиче от пиацата. Е, не изискана дама от висшите кръгове, както прави нашият стар приятел... — Той се изсмя подигравателно. — Под фенерите чакат достатъчно жени, готови да си вдигнат полите за шест пенса. Идваш ли, Сергей?

— Защо не? — Колегата му стана и прибра бутилката с водка в големия джоб на палтото си. Двамата мъже се изнизаха като сенки от задната стая на кръчмата. Никой не ги забеляза, дори кръчмарят.

Алекс скочи от коня си пред стълбището, хвърли юздите в ръцете на дотичалия коняр и забърза към входната врата. Борис се отзова веднага на лекото почукване и посрещна господаря си с дълбок поклон.

— Добър ден, Ваше Сиятелство.

Икономът взе шапката и камшика от ръцете му и ги остави на масичката до вратата.

— Благодаря, Борис. Вкъщи ли е княгинята?

— Да. Предполагам, че в момента е в библиотеката.

— Сама?

— Да, господарю. Ако не се лъжа.

Алекс кимна и се запъти към библиотеката. След няколко крачки спря и се обърна.

— Какво е положението, Борис?

— Имате предвид Моркомб и жените ли, княже? — Гласът на иконома прозвуча ледено.

— Да, точно тях имам предвид — потвърди сухо Алекс.

— Не е по-добро отпреди няколко дни, сър. — Борис извърна глава. — Не ми е разрешено да давам оценки, затова просто не се меса в делата им.

Алекс стисна устни. По-добре да не беше попитал. Вече бяха минали повече от четири седмици, но в домакинството на Кавендиш

Скуеър все още не беше настъпил мир. В момента царуваше по-скоро примирие. Алекс много добре знаеше, че Борис се чувства измамен. От друга страна обаче, нямаше как да не признае, че близначките сътворяват истински кулинарни чудеса в кухнята, създадена специално за тях в неизползваемото преди перално помещение. Готвачът не възразяваше, но само в случаите, когато господарите му искаха традиционни английски ястия. За него беше нормално да има човек, който да приготвя тези ястия — според него безвкусни и безинтересни. Например йоркширски пудинг, сладкиши с пикантни подправки, цвекло в сметанов сос, препечени стриди, ябълков щрудел, бисквити за чая...

Проблемът с Моркомб и Борис беше друг. Всъщност Алекс възнамеряваше с времето да спечели доверието на стария прислужник на майка си. Засега обаче Моркомб упорито се противопоставяше на опитите му за сближаване. Държеше се с уважение, но не криеше, че смята княза за натрапник — като Борис. Алекс се гневеше, но съзнаваше, че не е в състояние да предприеме нищо, докато старецът упорито отказва да разкрие тайните на някогашната си господарка. И, естествено, не можеше да каже на Борис защо държи Моркомб да остане в къщата. Затова само му кимна окуражително и тръгна да търси жена си.

Борис не каза нищо. Ала мълчанието му бе многозначително. Господарят му съзнаваше, че верният иконом се чувства смъртно обиден. В момента обаче нямаше друг избор, освен да чака развоя на събитията.

Алекс влезе в библиотеката и се огледа, но Ливия не се виждаше никъде. Тя явно го бе чула да влиза, защото го повика:

— О, Алекс, ето те най-после! Няма да повярваш какво намерих.

Ливия се засмя доволно. Стълбата, на която се беше качила, за да стигне до най-горните рафтове с книги, се залюля опасно, когато се обърна към него. Той обичаше, когато гласът ѝ вибрираше от смях, и вдигна поглед към нея, за да проследи усилията ѝ да се задържи на най-горното стъпало. Очите ѝ святкаха развеселено.

— Какво си открила там горе? — попита Алекс и хвана стълбата, за да не падне.

— Още една изненада от леля София — възвести гордо тя. — Само погледни тези книги, Алекс! Наредени са най-горе, за да не се

виждат. Прекрасни са! И толкова зловни. Ще ти подам няколко томчета.

Ливия извади няколко книги от етажерката и ги сложи в протегнатата му ръка.

— Намерих Кама сутра в превод на френски и още няколко подобни. Всичките са на френски, но оригиналите май са от Ориента. Не мога да извадя цялата редица, защото стълбата се люлее опасно.

— Слизай веднага — заповяда Алекс, докато поемаше книгите и ги трупаше на близкия стол. С другата ръка я държеше за глезените, за да има опора. — Какво те е прихванало, та си се качила чак там?

— Бях любопитна — отговори Ливия. Алекс я хвана през кръста и я сложи на пода. — Както вече съм ти казвала, пристигнахме тук преди няколко месеца и не сме променяли нищо в библиотеката. Помещението беше тъмно, мръсно и не ме привличаше с нищо. Нямах никакво желание да разглеждам прашните книги. Днес следобед се чудех какво да правя и реших да поогледам. — Тя се сгуши в прегръдката му и се усмихна замечтано. — Знаеш ли, много бих искала да познавам леля София.

— Сигурно е била необикновена жена — отбеляза Алекс. Вгледа се в лицето ѝ и изненадано установи, че тя е искрено привързана към непознатата си леля. С него ставаше друго. Усещаше къщата все по-чужда, а след всяко изненадващо откритие — и по-трудно поносима. Най-ужасното беше, че копнееше да сподели чувствата си с Ливия, а в същото време знаеше, че няма право. Ако ѝ разкрие тайните си, това ще я нарани. Освен това беше длъжен да мисли прагматично. Нямах право да застрашава мисията си в Лондон.

— Ти нямаш нищо против, нали? — попита тя, веднага усетила сковането му. — Княз Проков, да не би изведнъж да си станал сухар? — Притисна се силно към него и го погледна право в очите. — Или си крил от мен тази черта на характера си?

Сивите очи се смееха, но в дълбините им светеше съмнение. Алекс поклати глава.

— Разбира се, че не съм сухар. Иначе нямаше да се оженя за теб. Съвсем честно си признавам, че нямах представа какво удоволствие е да си женен за жена без никакво чувство за срам. Добре, че се запознах с теб и вече знам.

Ливия театрално забарабани с юмруци по гърдите му.

— Хайде тогава да разгледаме книгите заедно. — Тя се освободи от прегръдката му, взе няколко тома от стола и се настани на дивана. — Заповядай, седни до мен.

Алекс се подчини. Ливия разтвори една книга и започна да отгръща страниците. Алекс тихо изсвири през зъби. Силно възбуждащи картини. Ливия отново се притисна до него и погледът ѝ потъмня.

— Смяташ ли, че това е възможно? — попита тя и навлажни устните си. — Според мен е направо болезнено.

Алекс помисли малко и поклати глава.

— Според мен не е възможно. А и не е нужно. — Очите му засвяткаха развеселено, той се наведе и целуна тъгълчетата на устата ѝ. — Би ли желала да го изпробваме, скъпа?

Ливия кимна колебливо. Алекс стана и отиде да заключи вратата.

— Не съм сигурна, че го направихме по най-добрия начин — простена Ливия половин час по-късно, без да е в състояние да стане от пода.

— Сигурно щяхме да се справим по-добре, ако ти през цялото време не се кискаше — укори я Алекс и се опита да освободи крайниците си, преплетени с нейните. — Как да се любя с жена, която през цялото време се държи за корема от смях! Очевидно нямаш усет към съществените неща в живота.

— Много съжалявам — извини се тя, привлече главата му към себе си и го целуна, — но през цялото време имах гъдел. Мислиш ли, че и леля София е опитвала тези пози?

Не и с баща ми, отговори безмълвно Алекс. Макар че не можеше да е сигурен... Той вдигна глава и седна на пода.

— Питам се колко ли любовници е имала.

Ливия се изтегна доволно върху килима и плъзна ръка по голото му бедро.

— Не вярвам цял живот да се е крила в къщата като стара девственица. Само ако можех да събера смелост да попитам Моркомб и близначките... Но когато става въпрос за миналото, те упорито мълчат. Да, знам, че тогава времената са били други. Преди трийсет години...

— Да, сигурно си права. — Алекс скочи на крака и я дръпна да стане. — Ливия, не мога да прекарам целия следобед с теб.

Тя го погледна изненадано.

— Каква работа имаш?

— Очаквам гости — обясни кратко той и събра книгите. — Облечи се, моля те.

Ливия му обърна гръб и отново усети студената тръпка по гърба си. Какво бе направила, та той се чувстваше засегнат? Двамата просто се бяха любили, макар и по необикновен начин. Това укрепваше връзката им, двамата вече си имаха своите сладки тайни. Защо той се отдръпваше от нея?

— Какво не е наред, Алекс? — попита тихо тя, докато се обличаше.

— Всичко е наред, скъпа. — Той беше вече на стълбата и подреждаше книгите по местата им.

— Защо ли не ми се вярва? — прошепна тя и стегна корсажа си.

В този миг някой почука на вратата и Алекс подскочи.

— Гостите ми — процеди през зъби той и скочи от стълбата. — О, по дяволите, закопчала си се накриво! — Той блъсна ръцете ѝ и набързо оправи копчетата на роклята. После се опита да подреди косата ѝ с пръсти. — Всеки, който те види, ще разбере какво сме правили.

— Не съм го правила сама — възрази сърдито тя, вдигна чорапите си от пода и обу домашните си обувки на босо. — Съжалявам, Алекс, нямах представа, че ще се почувстваш неловко. Ще изляза през градината. Никой няма да разбере, че съм била тук.

Ливия вече не се стараеше да крие гнева си. Все пак те бяха женени и можеха да правят каквото си искат.

— Да, така е най-добре — потвърди той и се втурна да отключи вратата. — Надявам се, че никой няма да види чорапите в ръката ти.

Гласът му все още звучеше нелюбезно, но обичайната топлина и доверие постепенно се завръщаха в погледа му. Ливия обаче не беше убедена в това поклати неодобрително глава и се запъти към френския прозорец, който извеждаше в градината.

— Не се безпокой, изчезвам. Желая ти приятни часове с гостите ти. — Без да каже дума повече, тя отвори едното крило и излезе в

мразовития следобед. Алекс направи крачка след нея, но в този миг Борис почука за втори път и влезе в библиотеката.

— Гостите ви, Ваше Сиятелство. Княз Сперсков и...

— Да, да — прекъсна го Алекс доста по-рязко, отколкото възнамеряваше. — Очаквах господата. — Той протегна ръка и мина покрай Борис. — Заповядайте, джентълмени.

Ливия влезе в къщата през кухнята и изтича в спалнята си. Чувстваше се напълно обърквана. Вече два месеца живееше с Алекс в Лондон, а той продължаваше да се държи странно. Изведнъж настроението му се пречупваше и той се затваряше в черупката си. Обикновено тя се стараяше да не обръща внимание на промените в настроението му. Но днес това се случи в момент на висша интимност. Нима гостите, които очакваше, бяха по-важни от нея? По неznайни причини тя нямаше право да влиза в библиотеката, когато той имаше гости. Помнеше княз Николай Сперсков и граф Фьодоровски от вечерта у Хари Бонъм, но Алекс никога не я канеше да се присъедини към компанията, когато те гостуваха в къщата им. Когато ги срещаше в преддверието, те я поздравяваха с безукорна учтивост, сякаш бяха на официално посещение. Никога не прекрочваха границата, а след като веднъж завари Алекс с онзи мрачен, несимпатичен руснак, чието име бе забравила, тя внимаваше да чуе отговора му и едва тогава да влезе в библиотеката.

Сигурно руските нрави изискваха съпругите да стоят далече от приятелите на съпрузите си. Само дето този обичай важи единствено за неговите приятели, помисли си Ливия. С английските си приятели и с френските роялисти, избягали след революцията в Англия, той се държеше съвсем различно. Пред тях беше очарователен, винаги внимателен съпруг, безупречен домакин, перфектен гост... За съжаление след два месеца брак мъжът ми си остава загадка за мен, каза си Ливия. В момента нямаше никакво желание да си стои вкъщи и да си блъска главата върху тази загадка. Най-добре да се облече и да отиде на гости при Нел и Ели на Монт стрийт. Трите щяха да се позабавляват за сметка на лейди София и да обсъдят в подробности склонностите ѝ, разкрити от намерените в библиотеката книги.

Ливия позвъни за Етел, застана пред гардероба и си избра красива следобедна рокля.

— Етел, идете, моля, при Моркомб и му кажете да ми повика файтон. Джейми ще ме придружи до Монт стрийт.

Етел извади от гардероба рокля от муселин на райета, а Ливия бързо свали измачканата и изцапана утринна роба. След десет минути беше готова и излезе на улицата. Джейми тъкмо скачаше от пристигналия файтон. Кучетата се бяха настанили на капрата, размахваха опашки и я поздравиха с радостен лай.

— О, как не се сетих, че и вие сте тук... Разбира се, и аз се радвам да ви видя — засмя се тя и го погали по главите, докато Джейми отваряше вратата.

— Накъде, милейди?

— На Монт стрийт, моля.

Ливия седна във файтона и кучетата моментално се настаниха до нея на задната седалка.

— Как се оправяте с кучетата, Джейми?

— О, няма проблеми, милейди — отговори момъкът и внимателно я загърна с вълненото одеяло. — Честно казано, обичам, когато са около мен.

Поне един проблем, който се разреши без усложнения, помисли си облекчено Ливия. Алекс очевидно се бе примирил с присъствието на кучетата, стига да не се мотаят постоянно в краката му.

Когато Ливия пристигна на Монт стрийт, приятелките ѝ бяха с децата си в дневната. Териерите влязоха в къщата преди нея. Чувстваха се като у дома си, а и децата ги обичаха.

— О, Лив, каква прекрасна изненада! — Корнелия я прегърна сърдечно. — Тъкмо пием чай.

— Страхотно — засмя се Ливия, целуна Аурелия и понечи да поздрави децата, но те вече се бяха заиграли с кучетата и не ѝ обърнаха внимание. Тя свали маншона и обточеното с кожи палтенце и ги хвърли на стола до вратата. — Е, как сте?

Ливия се настани на дивана и Корнелия ѝ наля чаша ароматен чай.

— Ние сме добре. А ти как си, принцесо Проков?

— Нормално — отговори небрежно Ливия и си взе бисквита от чинията.

— В очите ти все още свети задоволство — отбеляза развеселено Корнелия. — Веднага ми стана ясно как си прекарала следобед. Да знаеш, че започвам да ревнувам. — Тя въздъхна и се разсмя. — През първите месеци на брака любовта е най-важното в живота на жената. И много помага за освежаване на тена, от мен да го знаеш.

— При теб това вече е минало, така ли? — отвърна иронично Ливия, без да си прави труда да убеждава приятелката си, че се лъже.

— Е, ние сме женени вече почти година. Не е редно непрекъснато да притеснявам съпруга си — обясни сериозно Корнелия. — Пък и лустрото се изтрива бързо, нали знаеш?

— О, я не говори глупости! — засмя се Аурелия. — Двамата с Хари сте все така влюбени и ти се пръскаш от гордост, че имаш такъв съпруг. Признай, Нел!

— Нищо няма да призная — отговори весело Корнелия.

— Знаете ли, аз наистина се страхувам, че искам твърде много от мъжа си — рече тихо Ливия и си взе още една бисквита. Приятелките ѝ утихнаха и я загледаха с внимание.

— Да не се е случило нещо? — обезпокои се Аурелия.

Ливия поклати глава.

— Не. Просто трябва да свикна с руските нрави. Очевидно руските мъже много държат да държат цялата власт в дома. Алекс го каза съвсем ясно, макар че се опитваше да се шегува... поне така си мисля... по-точно, надявам се, че се шегува — призна накрая тя.

— Но преди да сключите брак, ти нямаше нищо против той да е водещата сила — припомни ѝ загрижено Аурелия.

— Защо сега е различно?

— Не знам — отговори смутено Ливия. Всъщност нямаше намерение да започва този разговор, но знаеше, че рано или късно ще се довери на приятелките си. — Доскоро се забавлявах и се радвах, когато той с лекота отстраняваше всички препятствия от пътя ни. Той... той правеше всичко, което си беше наумил. И всеки път убеждаваше и другите, и мен, че е направил точно каквото и двамата сме желали. Някога това ми харесваше, но сега... — Ливия прехапа устни. — Едно е да се носиш по течението, когато принцът от мечтите те ухажва. Но съвсем друго е да живееш с чувството, че собствените ти желаниа са едва на второ място само защото мъжът ти настоява, че е негово право да взема всички решения сам.

Сега вече и Корнелия се разтревожи.

— Алекс не се държи като някой паша, нали?

— Не, разбира се — отрече енергично Ливия. — Той е очарователен, остроумен, добър. Но в някои отношения е непоколебим. Очевидно не може да си представи, че има и друг начин на поведение, различен от неговия опит и родните му представи.

— Сигурно заради произхода му — предположи Аурелия. — Това е неизбежно. Той е живял съвсем различно от теб и ти не бива да го забравяш. Поне готов ли е на компромиси?

— Да, в известно отношение.

Изведнъж Ливия се почувства неловко. Сякаш предаваше съпруга си.

— Няма нищо сериозно. Наистина няма. Просто днес следобед съм малко объркана.

Тя остави празната чаша и реши да сложи край на разговора. Вместо това обаче повери на приятелките си още една своя грижа.

— Не ви ли се струва странно, че никога не ме кани да присъствам, когато идват на гости руските му приятели? Срещаме се на публични места, те се покланят учтиво и смятам, че е съвсем естествено да отида при тях, когато ни гостуват. Той обаче не допуска да влизам в библиотеката. Защо?

— Може би защото си говорят на руски — предположи Аурелия. — Това си е неговият свят. Той знае, че няма да го разбереш. Мъжете също умеят да прокарват граници, скъпа, не по-зле от жените. Спомни си клубовете им. Някоя жена не смее да си покаже носа в близост до Сейнт Джеймс стрийт.

— Абсолютно си права — въздъхна Ливия. — Но според мен причината не е в чуждия език. Веднъж Алекс ми обясни, че само крепостните говорят руски. В двора се говори обикновено френски, но повечето знаят и английски. О, Аурелия, ти ме успокои! Разбрах, че правя от мухата слон. Вероятно се касае за обичайните мъжки събирания, където се пие алкохол и до които жените нямат достъп.

Това беше разумно обяснение и тя можеше да го приеме.

— Нали не съжالياваш, че се омъжи за Алекс? — попита сериозно Корнелия.

— Не, ни най-малко — отговори категорично Ливия. — Харесва ми да съм омъжена за него. Просто в момента имаме някои малки

разногласия. Глупаво е да им обръщам сериозно внимание.

Скоро след това Ливия се сбогува с приятелките си и излезе навън в студения февруарски следобед. Надяваше се Джейми да е затоплил тухлата за краката ѝ, докато е седял в кухнята. Момчето наистина не бе забравило и тя му благодари сърдечно. Уви се във вълненото одеяло и сложи крака върху топлата тухла. Кучетата в скута ѝ я топлеха допълнително.

По пътя я обзе разочарование. Защо интимният разговор с приятелките ѝ не бе донесъл желаното облекчение? Вътрешното ѝ безпокойство си оставаше. Каква беше причината? Все още не можеше да разбере и ѝ беше трудно да подреди мислите си. Вероятно защото вече няколко пъти ѝ се случваше Алекс да се променя буквално за минута: в един момент мислеше, че познава съпруга си, а в следващия пред нея заставаше абсолютно непознат човек. В милите сини очи изведнъж се появяваха диамантени искри, сияещият поглед ставаше твърд и неумолим. Очарователният, изпълнен с разбиране княз Проков, когото познаваше обществото, се скриваше някъде много далеч. Ето, и днес лицето му внезапно се затвори и изрази мрачна решителност, а тя се уплаши от изчезването на нежния любовник, който я вълнуваше като никой друг мъж на света.

Очевидно имам да уча още много за мъжа, който стана мой съпруг, опита се да се успокои тя, но веднага след това се запита защо това заключение не я успокояваше. Каква беше причината за появата на тази мрачна решителност у него? Постепенно я обзе глухото подозрение, че именно тя дава поводи за внезапната промяна в настроенията му. Когато се запознаха, той се залепи за нея, отстрани всички други обожатели и я ухажваше ден и нощ. Но какво, ако ухажването му не е имало нищо общо с прибързаната им женитба и страстните любовни изпълнения — както беше предполагала досега? Ами ако при него изобщо не ставаше въпрос за дълбоката страст, която само за няколко дни я помете във вихрушка от диви чувства? Смешно е да подозиращ съпруга си, укори се тя, докато файтонът завиваше по

Кавендиш Скуеър. Смешно и недостойно. Нямахше поводи за разочарование. В крайна сметка Алекс винаги се беше отнасял към нея с любов и нежност.

Изведнъж Ливия разбра, че в момента има нужда точно от нежността и любовта на съпруга си. Слезе от фойтона и забърза към къщи, надявайки се, че гостите са си отишли и Алекс е сам в библиотеката. Вратата на помещението беше отворена, но там нямаше никой.

— Борис! Тук ли е княз Проков, или излезе?

— Не вярвам, принцесо — отговори безизразно икономът.

— Знаете ли къде е сега?

— Вероятно горе, милейди.

Борис избягваше погледа ѝ и говореше над главата ѝ. Ливия отдавна бе решила, че няма да влезе в разговор с него. И сега му благодари любезно и хукна нагоре по стълбата. Може би Алекс се преоблича за вечеря, помисли си тя. Не, не си спомняше да е казал, че тази вечер ще излиза. Възможно беше обаче да е променил плановете си след срещата си с руснаците.

Ливия влезе в спалнята си и спря изненадано на прага. Облечен само по халат, Алекс лежеше напреки на леглото. С кръстосани крака, вдигнал ръце над главата, той изглеждаше напълно спокоен и щастлив.

— О, ето те най-сетне, любов моя — посрещна я с усмивка той, но веднага се нацупи и се оплака: — Чакам те повече от час. — Огледа я похотливо и обясни: — Много искам да продължим с обучението, което започнахме днес. Когато тръгнах да те търся, бях огън и пламък, но търсенето ми не се увенча с успех.

Колкото и да се оплакваше, погледът му говореше на друг език и тялото на Ливия моментално реагира на страстните му обещания.

— Бях на Монт стрийт — обясни тя, остави шапката си на скрина и започна да разкопчава наметката си.

— Знам. — Алекс я повика с пръст. — Ела тук, сладката ми.

Ливия остана пред скрина, присви очи и го загледа замислено.

— Май ще се наложи аз да дойда.

Алекс скочи от леглото и заплашително направи крачка към нея.

Ливия изписка, сякаш се страхуваше, и се скри зад стола. Очите му засвяткаха.

— А, искаш да те гоня значи!

Той се хвърли към нея, но тя постави стола на пътя му и изчезна зад дивана. Там изчака следващия му ход, докато сърцето ѝ биеше в радостно очакване. Алекс отместа стола и впи поглед в лицето ѝ. Бузите ѝ бяха зачервени, сивите очи грееха от вълнение. Той направи още една крачка към нея. Ливия грабна една възглавница и я метна към него. Той я улови небрежно и я хвърли на пода. Тя хукна да бяга и той я подгони по стаята, макар че върху главата му се изсипа дъжд от възглавници и разни дребни предмети.

Ливия се опитваше да забави залавянето си, но не постигна особен успех, защото само след минута вече не остана ъгълче, където да се скрие. Гонитбата бе затоплила кръвта във вените ѝ, сърцето ѝ биеше в гърлото. Направи крачка встрани, но пак се озова в ъгъла, откъдето нямаше изход.

— Е, къде ще бягаш сега? — попита лениво Алекс и опря ръце върху стената вляво и вдясно от главата ѝ.

Ливия не отговори, но само след секунда се наведе и се мушна под ръката му. Опитът за бягство не успя. Алекс я върна в предишното положение, притисна я с тялото си, обхвана гърлото ѝ с една ръка и почука по брадичката ѝ е показалец.

— Най-сетне те хванах — възвести доволно той.

— Така изглежда — пошепна задъхано Ливия и потърси погледа му.

— Копнеех за теб — пошепна нежно той и плъзна ръка по гърдите ѝ.

— Тогава ще се наложи да ме завладеете, сър — засмя се дръзко Ливия. Беше ѝ хрумнала чудесна идея.

— И как трябва да го направя? — попита той с готовност, защото съпругата му беше много изобретателна и често измисляше нови любовни игри.

— Хайде да играем шах — предложи тя. — Нали казват, че руснаците са отлични шахматисти. Предупреждавам те, че аз също съм добра. Още при първата ни среща исках да ти предложиш партия шах. Радвам се, че най-сетне имам тази възможност.

Алекс я изгледа уплашено.

— Наистина ли искаш да играем шах? Точно сега?

— Да, искам — отговори твърдо тя и го целуна в ъгълчето на устата. — Ще ти хареса, повярвай ми.

Алекс обхвана лицето ѝ с две ръце и я зацелува страстно. Езикът му се втурна в устата ѝ, завладя я без остатък.

— Добре де, съгласен съм — усмихна се той с чувство за превъзходство, щом я пусна. — Надявам се скоро да си получа наградата.

Ливия се усмихна.

— Обещавам ти, че ще се погрижа да сте доволен, княже. Тя извади от чекмеджето дъската за шах и кутия с фигури.

— Ще я сложим тук — рече тя и посочи ниската масичка до камината. — Ако спечелиш, ще бъда твоя робиня... цялата вечер и цялата нощ. Ако обаче спечеля аз... — Тя млъкна и го изгледа предизвикателно.

Алекс потърка брадичка и се направи, че размишлява сериозно. Атмосферата се зареди с напрежение.

— Намирам, че предложението е интересно — отговори найсетне той. — Никой руснак не би го отклонил, ако има и капчица самоуважение. Добре, скъпа, подреди фигурите.

След около час Алекс се взираше в дъската и се питаше в каква каша се е забъркал. Очевидно бе пропуснал някой много важен ход. Бе изгубил много повече фигури от нея, а малкото останали бяха в безнадеждно положение. Досега се смяташе за доста добър шахматист, но Ливия играеше като същински дявол.

— Къде си учила да играеш така? — попита той, докато чакаше следващия ѝ ход.

— Татко ме научи — отговори гордо тя. — Внуши ми, че шахматната дъска е символ на живота. Че човек трябва много да внимава какъв ще бъде следващият му ход, защото не се знае къде ще попадне. Че трябва винаги да е наясно какви последствия може да има той. Дори, когато се касае за много далечни последствия. — Ливия плъзна пръсти към най-близката пешка. — Татко е математик. Преподавал е в университета. В Кеймбридж още го помнят като най-добрия шахматист. Едва по-късно се обърнал към теологията. Разказвал ми е, че играел шах, за да си почива от математическите задачи. — Ливия премести пешката и обяви: — Шах.

— Наистина — въздъхна Алекс. Пресметна на ум оставащите ходове и разбра, че е изключено да обърне играта в своя полза. — Е,

бъдещето ми е черно. След три хода съм мат. Това е последствието от предпоследния ми ход.

— Абсолютно правилно — засмя се Ливия. — И аз виждам черно бъдеще за теб.

Тя бе облякла набързо любимата си рокля от кафяво копринено кадифе и седеше на пода с кръстосани крака. Босите ѝ стъпала се подаваха изпод дантелите, косата ѝ беше разпусната.

— Предаваш ли се, сър? Или ще играеш до горчивия край?

Алекс, който седеше насреща ѝ, въздъхна тежко и събори царя си. После се облегна на стола и я изгледа с усмивка.

— Следващият ход е твой, мадам.

Ливия кимна важно.

— О, да. Спечелих си роб за цялата нощ. — Тя затвори очи, но много бързо ги отвори отново и въздъхна тежко. — Само че имам сериозен проблем... Не мога да те накарам да правиш нещо, което не искаш.

Алекс отметна глава назад и избухна в смях.

— Нима фантазията ти изневерява, скъпа? Това не е характерно за теб. — Надигна се и обяви: — Е, да приемем, че си ми възложила задачата да разпаля малко въображението ти.

Той се наведе, вдигна я от пода, обхвана лицето ѝ и започна да я целува по устните, по бузите и по затворените клепачи. После се премести към едното ухо. Пъхна език в чувствителната ушна мида, загриза крайчето на ухото, а после направи същото и с другото. Ливия се опита да протестира, но знаеше, че колкото и да се отбранява, много скоро ще се изгуби в насладата.

Най-сетне Алекс я пусна и понечи да отвърже колана на роклята ѝ.

— Ще изпълня задачата си много по-добре, ако свалиш тази ужасна рокля.

Той смъкна корсажа от раменете ѝ и се наведе да целуне ямката на шията ѝ, където кръвта пулсираше все по-силно. Обхвана гърдите ѝ, нежно плъзна пръсти надолу и притисна палци върху меката плът. След малко вдигна глава и впи поглед в зачервеното ѝ лице. На устните му играеше самодоволна усмивка.

— Разрешаваш ли ми сам да избира как да изпълня задълженията си? Или ще ми дадеш специални инструкции?

— Никакви инструкции — отговори с треперещ глас тя. — Убедена съм, че имаш добри идеи.

Алекс кимна и усмивката му грейна.

— Твоята воля е заповед за мен.

Той хвърли халата си и остана съвсем гол. Обходи с изпитателен поглед полуголото ѝ тяло, кимна и се усмихна, сякаш бе намерил правилното решение.

— Чакай ме тук.

Донесе от стаята си ивица коприна и ѝ я показа. Ливия стоеше неподвижна и усещаше как кръвта пулсира във вените ѝ. Изгаряше от нетърпение да се любят. Цялото ѝ тяло вибрираше, слабините ѝ се топяха от горещина. Алекс застана зад нея и върза очите ѝ.

— Така е най-добре — обясни с усмивка той. — Имай ми доверие. Обещавам ти, че насладата ще е двойна.

Ливия преглътна. Меката копринена превръзка потопи света около нея в огнено червено. Кожата ѝ тръпнеше възбудено, тя цялата беше изпълнена с очакване. Нещо трябваше да се случи, но какво? В момента не ѝ хрумваше нищо.

Алекс я отнесе в леглото. Ливия не се помръдваше, само примигваше под превръзката на очите и се вслушваше в движенията му. Той отвори едно от чекмеджетата на скрина и вероятно извади нещо оттам. След малко легна до нея. Леглото се огъна под тежестта му и Ливия чу шепота му:

— Днес ще играем без думи, любов моя.

Нещо меко я помилва по бузата, очерта контура на устните ѝ. Перо ли беше това? Ливия усети гъдел, толкова еротичен, че беше готова да изкрещи. Нещото се плъзна към шията ѝ и очерта контурите на раменете. Усещането беше толкова силно, че тя простена. Докосването продължи към гърдите и се потопи в меката вдлъбнатинка между тях, изкусителен полъх погали втвърдените зърна и те се затоплиха, почти запариха. В долната част на тялото ѝ запулсира добре познатото желание.

Ливия чакаше да усети перото върху корема си и то наистина стигна дотам, потопи се във вдлъбнатинката на пъпа, после се спусна надолу. Алекс раздели бедрата ѝ и тя изохка тихо. Дъхът ѝ спря. Очакването стана непоносимо. Гореше от желание да усети следващите нежни докосвания, без да знае кога и къде. Желанието ѝ

беше толкова силно, че почти изпитваше болка. Перото погъделичка тънката кожа между бедрата и бавно тръгна нагоре. Ливия се разтрепери. Алекс описваше кръгове ту по едното, ту по другото бедро и неотстъпно напредваше към най-чувствителното ѝ място.

Внезапно движенията спряха и Ливия шумно пое дъх. Почака малко, но чакането се проточи цяла вечност. Напрежението беше толкова силно, че очите ѝ се напълниха със сълзи, които намокриха копринената превръзка. Вътрешността ѝ пулсираше. Точно в момента, когато повярва, че сладкото мъчение е свършило, перото се плъзна навътре в интимните ѝ части. Алекс я разтвори с пръсти и тя беше готова да изкрещи. Никога досега не беше изпитвала такава нежно и меко докосване, както с този странен инструмент в ръцете му. Явно умееше да си служи с него. Ливия се изгуби в своята наслада и престана да усеща света около себе си. Удоволствието отново и отново експлодираше в нея и тя мълчаливо се давеше в тъмните му вълни, защото нямаше сили да вдигне ръце и да свали червената коприна от очите си.

Най-сетне Алекс покри устата ѝ със своята, притисна я до себе си и пулсиращата му мъжественост се потопа във влажния отвор на тялото ѝ. Ливия стегна мускулите си около члена му, той простена и впи устни в нейните. Тя го прегърна здраво и двамата заедно се устремиха към върха. В момента, когато тя се понесе по вълните на екстаза, той вдигна краката ѝ на раменете си и се заби още по-дълбоко в нея. Този път не се опита да потисне сладостните ѝ викове. Пред очите ѝ затанцуваха фойерверки, разпръснаха се снопове разноцветни искри.

Алекс остана дълбоко потопен в нея, докато тя дойде на себе си. Едва когато се раздвижи под него, той свали копринената превръзка от очите ѝ и се отдели от нея. Ливия примигна от внезапната светлина и се почувства чужда, загубила ориентация след страстните мигове в мрака. Алекс я целуна нежно и полегна до нея.

— Какво имаше в ръката ти? — попита шепнешком тя. И гласът ѝ прозвуча чуждо след толкова дълго мълчание.

Той се засмя и ѝ показа малката четка от косми на язовец, с която тя нанасяше руж на бузите, за да освежи тена си.

— О! — прошепна смаяно Ливия, неспособна да каже нищо повече.

— Виждам, че имаш нужда от почивка — каза Алекс, опря се на лакът и очерта контура на тялото ѝ с един пръст. — Но не забравяй, че нощта едва сега започва.

След последния час Ливия смяташе, че знае всичко за плътската любов — особено като имаше предвид, че двамата бяха изпробвали и няколко необичайни пози от книгите на София. Сега обаче разбра, че се е лъгала. Алекс я бе въвел само в малка част от чувствените радости. Часовете минаваха, а той отново и отново си отказваше спасителните тръпки на насладата и съсредоточаваше всички усилия да я доведе до върха. Устата и езикът му изследваха всяко кътче на тялото ѝ, Ливия отново и отново се губеше във вихъра на чувствата си, разтърсена до дън душа. Отново и отново стигаше до ръба на пропастта и сладкото мъчение ставаше непоносимо. А после, само след една милувка с език, с едно движение на пръста, с няколко целувки, той я възкачваше отново и отново върху белия облак, изтъкан от чиста плътска наслада.

Свещите догоряха, въглицата в камината едва мъждукаха. Найсетне Алекс си позволи да помисли и за собственото си удоволствие. Люби я дълго и нежно, преди да се излее в нея щастлив от силната хватка на вътрешните ѝ мускули. Ливия бе обвила крака около бедрата му, но после изведнъж рухна. Тя се отпусна върху възглавниците и се почувства толкова изтощена, че бе готова веднага да заспи. Даже чувствителността ѝ бе изчезнала. Алекс внимателно се отдели от нея и също се изтегна върху батистата. Ресниците ѝ затрепкаха и тя се усмихна сънено.

— Имам чувството, че съм престанала да съществувам.

— *La petite morte* — пошепна Алекс. — Така му казват французите и имат право. Любенето е малката смърт.

Чувстваше се твърде изтощен, за да я целуне още веднъж, и едва успя да сложи треперещата си ръка върху бедрото ѝ.

— Човек се чувства така, след като кулминацията е била особено силна...

Ливия затвори очи и в следващия миг вече спеше дълбоко. Когато се събуди, Алекс не беше до нея. Тя се надигна на лакти и видя, че в камината гори буен огън. Явно някой бе донесъл въглища. В свещниците горяха нови свещи, но бяха поставени достатъчно далече

от леглото, за да не смущават съня ѝ. Вратата към съседната спалня беше широко отворена.

— Къде си? — повика тихо Ливия.

— Тук съм. — Алекс застана усмихнат на прага. Тъкмо връзваше колана на халата си. — Гладна ли си? Май не сме вечеряли.

— Прав си, не сме. — Ливия мушна една възглавница зад гърба си, усети леката болка и лепкавата влага между краката си. Мускулите ѝ бяха отпуснати, умората в тялото ѝ беше много приятна. Мисълта, че по време на любовната им игра бе открила съвсем нови мускули, я разсмя. Изпитваше див глад. Наистина имаше нужда от вечеря.

— Слугите сигурно отдавна са си легнали.

Алекс поклати глава.

— Слугите да, но твоят роб е буден и нащрек. Спокойно, мадам, ще те нахраня хубаво.

— Първо бих искала кана с топла вода — помоли Ливия. — Освен това мисля, че за тази нощ си изпълнил задълженията си. Освобождавам те от по-нататъшни задачи. Сама ще се погрижа за себе си.

Алекс отново поклати глава.

— В никакъв случай. Не смей да мърдаш от мястото си. Ей сега ще се върна.

Той излезе бързо от стаята. Ливия се отпусна на възглавниците и си каза, че надали е в състояние да помръдне и малкия си пръст. След няколко минути князът се върна с кана, от която се издигаше пара. Изля топлата вода в легена върху масичката за миене и грабна една кърпа.

— Последната ми задача.

Ливия стана и се приближи към него с треперещи крака.

— Моля те, Алекс, остави това — пошепна тя и се опита да вземе кърпата от ръцете му. — Мисля, че тази нощ не мога да понеса повече.

— И с мен е така — кимна той. — А сега не мърдай.

Без да бърза, той обтри цялото ѝ тяло с влажната кърпа, погрижи се за всеки сантиметър от кожата ѝ и прояви такава сръчност, че спокойно можеше да се наеме като камериерка. Накрая я попи със суха хавлия и ѝ подаде халата.

— Облечи се да не настинеш. Ще донеса нещо за ядене.

Ливия се подчини, отпусна се в креслото до камината и се загледа в шахматната дъска. На устните ѝ играеше усмивка. Фигурите все още бяха в последната позиция от играта.

Изключено е Алекс да ме люби толкова нежно и безкористно и в същото време да е измамник, каза си тя.

Мъжът ѝ се върна с тежка табла в ръце и я постави внимателно върху раклата.

— Часът е три — съобщи той. — За съжаление не успях да приготвя топло ядене. Донесох студено пиле, мариновани зеленчуци, пастетчета от дивеч, малко съомга и прекрасния пудинг с бисквитки, който прави Мейвис. Нарези пилето, ако обичаш, докато донеса вино.

Когато Алекс се върна, Ливия бе нарязала пилето и разпределяше другите неща в двете чинии. Махна шахматната дъска и подреди съдовете върху малката масичка, после отново се настани на пода. Алекс и подаде чашите с вино.

— Нямах представа, че съм толкова гладна.

— Любовта причинява не само глад, а и жажда — обясни той, отпи голяма глътка вино и се зае с пилето. — Впрочем, през следващата седмица бих искал да поканя гости на вечеря.

Промяната в темата дойде толкова бързо и неочаквано, че Ливия се стресна и ѝ трябваше доста време, за да проумее смисъла на думите му.

— Да, разбира се. И кога по-точно? — попита тя, опитвайки се да прикрие недоволството си от това внезапно нарушаване на интимното им усамотение. Току-що бяха преживели фойерверки от наслада, а само след секунди трябваше да обсъждат най-обикновени неща от всекидневието.

Това беше първата вечеря, която щяха да дадат като семейство. Досега Алекс се задоволяваше с гостите, които тя канеше, както и с поканите, които тя приемаше от името на двамата. Трябваше обаче да признае, че и той като нея се движеше в собствените си кръгове — освен когато решаваха да прекарат вечерта само двамата. Ако беше различно, отдавна щяха да са събудили недоверието на обществото.

— За колко време можеш да подготвиш вечерята? — попита той и се зае с пастета от дивеч.

— Имам нужда от няколко седмици — отговори Ливия. — Даже да изпратим поканите още утре, повечето хора сигурно ще имат други

уговорки. Колко гости имаш предвид?

— Не много. Всъщност мислех само за три двойки.

Алекс се наяде и доволно се отпусна назад.

— Близки приятели?

Ливия отпи глътка вино и си каза, че може би най-сетне ще се запознае с някои от сънародниците му.

— Не, всъщност не. Как да кажа... просто хора, които искам да опозная по-добре.

Край с надеждите.

— И кои са тези хора?

— Направих списък.

Алекс стана, отиде в спалнята си и се върна с лист хартия. Пусна го в скута на Ливия, седна отново срещу нея и се зае с пудинга. Ливия прочете списъка. Повечето имена ѝ бяха слабо познати, но знаеше, че имат нещо общо с правителството. Едно от имената обаче я изненада и отврати.

— Ненавиждам Евършам! — извика тя. — Ужасно нагъл тип. Непрекъснато се занимава с интриги, жена му е суха като върлина и поднася отвратителни ястия.

— Въпреки това искам да ги поканим — настоя Алекс. Гласът му си остана топъл и любезен, но тя съвсем ясно усети стоманената нотка и застана нащрек. Макар да се бяха любили цялата нощ, старото недоверие отново пламна.

— Защо? — попита тя.

Алекс вдигна глава и в очите му блеснаха диаманти.

— Интересувам се от онова, което минава през ума на лорд Евършам, скъпа.

— Но той е политик... ти нали каза, че не се интересува от политика?

— Ако позволиш да ти напомня, казах, че не се интересувам от онова, което става по света. Но нямам нищо против да участвам във вълнуващи дебати.

— А другите? И с тях ли ще водиш интересни дебати? — не можа да се удържи Ливия и подигравателно посочи списъка с гости.

— Надявам се — отговори спокойно той.

— И смяташ, че разговорът ще бъде по-интересен, отколкото с Хари или Ник... или Дейвид?

— Със сигурност не. Хари е различен, а Питършам и Фостър разбират повече от хазарт, отколкото от политика — отговори с усмивка той. — Но от време на време много ценя компанията им. Всяко нещо с времето си, скъпа. Мога ли да съм сигурен, че ще ме подкрепиш?

— Да, разбира се — отговори Ливия, изненадана, че ѝ задава такъв въпрос. — Но според мен трябва да поканим още няколко двойки, за да разведрим обстановката.

— Не — решително поклати глава Алекс. — Искам само тези хора. Не прави нищо повече.

Ливия го прониза с поглед. За такава покана можеше да има само една-единствена причина — Алекс хранеше политически амбиции. Ако не в нейната страна, то в своята. Щом е така, ще се съглася, каза си тя и вдигна рамене. Щом съпругът ѝ искаше това, тя щеше да прекара една скучна, даже ужасна вечер. Вероятно ще измисли нещо, за да ми благодари за тази услуга, сети се тя и на лицето ѝ изгря усмивка.

— Разбрахме се — рече тя и размаха листа с имената. — Само не ми е ясно как ще разделя готвенето между близначките и твоя готвач. Те умеят да приготвят главно прости ястия и гостите, които си подбрал, със сигурност ще ги оценят. Докато към твоя готвач ще проявят по-скоро недоверие.

— Борис ще се погрижи за всичко. Ти трябва само да изпратиш поканите — отсече Алекс. — А сега марш в леглото!

Той се изправи, протегна ръце над масичката и я издърпа да стане.

— В моето легло, милейди. Твоето е ужасно разхвърляно.

Ливия спа дълбоко и спокойно до следващата сутрин, но веднага щом се събуди, я обзе неясно усещане за нещо неприятно, което в началото не беше в състояние да опише. Завесите на леглото бяха спуснати и тя чу, че Алекс разговаря наблизо с Борис. Двамата не говореха на английски. Внезапно Ливия си спомни как още при първата им среща той ѝ бе признал, че говори гладко няколко езика. И че не може да се изразява добре на руски. Понякога се обръщаше към кучетата на родния си език, но тя беше сигурна, че става въпрос само

за няколко изречения. Никога не го беше чувала да говори както сега. А ако не говореше на руски, на какъв език тогава? Със сигурност не беше френски. Защо двамата не говореха на английски? Борис владееше езика много добре. Очевидно не искаха да бъдат разбрани.

Да, това беше единственото обяснение. Но защо Алекс не искаше никой друг в къщата да знае за какво разговаря с камериера си? Вероятно става дума за нещо, което засяга Борис — продължи да размишлява Ливия. Той явно не искаше никой да е осведомен за личните му дела. Най-вече господарката на дома. Двата така и не успяваха да се сблизат.

Ливия се отпусна на възглавниците, затвори очи и се опита да пренебрегне шумовете. Чуждият език я дразнеше, но още повече я дразнеше фактът, че двамата мъже целенасочено са я изключили от своя разговор. Не за първи път се чувствам изключена, каза си тя и гневът ѝ пламна с нова сила. След малко Алекс дръпна завесите и тя отвори очи.

— Излезе ли Борис?

— Да, мила, свободна си. — Той се наведе и я целуна. — Добро утро, любов моя. Ти спа дълго и спокойно.

— Да, като мъртва — кимна тя — На руски ли говорехте двамата? Нали каза, че не владееш езика?

— По-скоро казах, че го говоря рядко — поправи я небрежно той. — И то не доброволно.

— Защо тогава говореше с Борис на руски? — попита настойчиво Ливия, макар да се стараше да звучи равнодушно.

— Ти буквално ме атакуваш с куп въпроси. Защо ти е да знаеш всичко? — засмя се Алекс. Но в ясните сини очи светна подозрение.

— О, просто така — отвърна тя. — Прав си, твоите разговори с Борис изобщо не ме засягат.

— Борис със сигурност ще се съгласи с теб — рече меко той. — Ще станеш ли най-последна?

— Да. — Ливия отметна завивката. Явно краткият им разговор беше приключен. — Какво ще правиш днес?

Тя стана от леглото, протегна се и вдъхна дълбоко свежи зимен въздух. Борис явно бе проветрил стаята. Алекс обходи тялото ѝ с поглед, после поклати глава и посегна към халата ѝ.

— Облечи се, за бога! Не знаеш ли колко си изкусителна? Тази сутрин съм много зает и няма да ти позволя да ме прелъстиш.

Ливия го изгледа разочаровано.

— И с какво си толкова зает?

— Имам няколко срещи — отговори той, махна с ръка и забърза към вратата. — А ти не забравяй поканите. Напиши ги и ги дай на Борис да ги разпрати.

— Как бих могла да забравя! — нацупи се Ливия. — Все още не разбирам защо ме осъждаш да прекарам цяла вечер в компанията на куп досадници.

Алекс не даде да се разбере дали я е чул, или не. Вратата се затвори зад него и Ливия отиде в своята спалня. Чиниите от нощната им вечеря бяха вдигнати, леглото беше застлано с чисти чаршафи, в камината гореше огън. Кой знае, каза си с усмивка Ливия, когато позвъни на Етел, сигурно персоналът е пуснал няколко подигравателни забележки за безредието в стаята ми.

Когато скоро след това отиваше към салона си, някой почука на входната врата. За гости беше твърде рано, а доставчик не би посмял да чука на парадния вход. Ливия спря на стълбата, после се върна няколко стъпала нагоре, за да не я виждат от преддверието. От мястото, на което стоеше, тя можеше да вижда цялата зала.

Ливия не можеше да си обясни защо се държи толкова глупаво. Каквото и да ставаше тук, къщата си беше нейна. Само че през изминалите седмици беше станала бдителна и недоверчива. Още рано сутринта в леглото я обзе неприятно чувство и сега се усещаше по същия начин. Очевидно около нея ставаха неща, които трябваше да останат скрити. На всяка цена.

Досега Ливия винаги беше реагирала открито и спонтанно. Лъжата ѝ беше чужда и в живота ѝ нямаше нито един човек, който да я е лъгал целенасочено. Баща ѝ никога нямаше тайни от нея винаги ѝ казваше цялата истина. В детските ѝ години се грижеше да задоволява любопитството ѝ и отговаряше на въпросите ѝ сериозно и подробно. В редките случаи, когато някой въпрос оставаше без отговор, той честно назоваваше причината.

Сега обаче тя живееше с усещането, че се е озовала в края на някакъв свят, където се играе по други, напълно непознати правила. Свят, съществуващ паралелно с нейния. А в своя тя имаше любим

съпруг, добри приятелки и хиляди начини за весело прекарване на времето. Ливия неспокойно се запита дали пък засилващото се недоверие, което изпитваше, не е причина да изгуби чувството си за реалност. Защо се криеше на стълбището в собствената си къща и дебнеше кой ще влезе?

Борис отвори входната врата. Последва кратък разговор на руски и посетителят влезе. Ливия позна недодялания тип, когото наскоро бе заварила в библиотеката. С Алекс така и не бяха провели истински разговор за съдбата на Моркомб и близначките. Колко време бе минало оттогава?

Борис въведе госта в библиотеката, остави вратата притворена и отиде в кухнята. Ливия слезе безшумно по стълбата, прекоси залата и отвори вратата на библиотеката.

— О, извинете, нямах представа, че имаме посетител — рече тя с любезна усмивка и затвори вратата зад себе си. — Мисля, че вече сме се виждали.

— Казвам се Павел Татаринов, принцесо — каза мъжът със силен акцент и стисна протегнатата ръка. — Дошъл съм да говоря с мъжа ви.

— Боя се, че той не е в къщи — обясни учтиво Ливия.

— Ще го почакам — отвърна сухо гостът.

— Разбира се. Седнете, моля. Какво да ви предложи? — Ливия посочи гарафите на малката масичка.

— Нищо. Много ви благодаря, принцесо.

Мъжът остана изправен в средата на стаята. Ливия седна и подреди полите си.

— Отдавна ли сте в Лондон, сър?

— От няколко месеца — отговори рязко той.

— Разбирам — усмихна се любезно тя. — А откога познавате съпруга ми?

Мъжът се взираше във върховете на обувките си и мълчеше.

— Сигурно го познавате от Русия? — настоя меко тя и отново се усмихна.

— Не.

Джентълменът не е особено разговорлив, помисли си Ливия, но това не намали решителността ѝ да го изстиска докрай.

— Тогава значи сте се запознали в Лондон? Вероятно познавате повечето руски емигранти тук, мосю Татаринов? Нали може да ви наричам „мосю“? Или предпочитате да използвам титлата ви?

Ливия говореше с тон на светска дама, но нито за миг не изпускаше госта от очи.

— „Мосю“ е добре, принцесо.

— А колко руски емигранти има понастоящем в Лондон? — попита отново тя.

— Доста.

Ливия кимна.

— Вече познавам един или двама. Вероятно прекарвате много време заедно. Сигурно е утешително да сте в компания със сънародници... Смятам, че съпругът ми споделя това мнение.

Най-сетне успя да привлече вниманието на Татаринов. Той я изгледа остро, стисна устни и бързо сведе глава. Но преди да е намерил думи за отговор, вратата на библиотеката се отвори. Влезе Алекс — и за момент по лицето му пробяга ледена сянка. Само за момент, толкова кратък, че Ливия си пожела да се е излъгала. За съжаление нещо дълбоко в нея знаеше, че е видяла леда в очите му.

— О, скъпа, ти разговаряш с госта ми? — Алекс говореше дружелюбно, но без топлота.

— Мосю Татаринов предпочете да те почака — обясни тя и стана. — Прекарахме малко време заедно... поговорихме си за пребиваването му в Лондон.

— Разбирам. — Алекс учтиво ѝ отвори вратата. — Но сега те моля да ни извиниш.

Ливия се оттегли с цялото достойнство, на което беше способна. Наклони глава, обърна се към Татаринов и му протегна ръка.

— Хубаво беше, че си поговорихме, мосю. А сега ви оставям със съпруга си.

Гостът стисна ръката ѝ, поклони се и удари токове. Ливия се запъти към вратата, където я очакваше Алекс, и мина покрай него с високо вдигната глава. Изражението на лицето му не се промени. Той я изпрати с учтив поклони и бързо затвори вратата зад гърба ѝ. Обърна се към госта си, облегна се на рамката и заяви решително:

— Не искам да имате нищо общо с жена ми, Татаринов.

Мъжът вдигна рамене.

— Не съм молил княгинята да ми прави компания. Какво знае тя?

— Нищо, естествено. — Алекс вдигна една бутилка от масичката с напитките. — Водка?

— Да, може. Жена ви зададе куп неприятни въпроси. Изглежда много се интересува от сънародниците ни. Готов съм да се закълна, че подозира нещо. — Той грабна чашата от ръката на Алекс и я изпразни на един дъх.

— Не ставайте смешен. С нищо не съм събудил подозренията й — отговори остро Алекс и си наля чаша шери. Въпреки това изпитваше дълбока несигурност. Крайно опасно беше Ливия да общува със сънародниците му и да им задава неприятни въпроси. А Татаринов беше най-опасният от всички. Трябваше да задуши любопитството й в зародиш. На всяка цена.

Ливия тъкмо бе написала поредната покана, когато чу, че Татаринов си отива. Остави перото и се загледа в празното пространство. Внезапно изпита угризения на съвестта и сърцето ѝ неволно заби по-бързо, макар да знаеше, че няма причини да се тревожи. Все пак тя беше господарка на този дом и дългът ѝ изискваше да забавлява гостите на съпруга си. Въпреки това Алекс я бе погледнал така, че тя направо се вледени. Интересното беше, че в сините му очи светеше не толкова гняв, колкото стъписване. Да, точно така: Алекс бе реагирал със стъписване и дълбока уплаха.

Дали е излязъл от къщи с госта си? Или ще дойде при мен? Ливия сърдито поклати глава и съсредоточи вниманието си върху поканите. След малко вратата на салона се отвори, но тя продължи да пише.

— Е, как ти хареса гостът ми? — попита Алекс с подчертана небрежност.

— О, ти ли си? — отговори със същия тон Ливия и остави перото.

— Кой друг би могъл да бъде? — попита меко той, облегна се на вратата и скръсти ръце на гърдите. Лицето му не изразяваше нищо, освен учтив интерес.

— Странна птица е този Татаринов — отбеляза спокойно Ливия. — Липсват му маниери.

— Тук си абсолютно права — отговори дружелюбно Алекс. — Затова намирам, че не е подходяща компания за съпругата ми.

— Но след като ти ги го поканил в дома ни, значи не може да става дума за неподходяща компания — възрази тя.

— Ако ти отговоря, че просто имам някаква работа с него, ще се задоволиш ли с този отговор?

— Възпитали са ме да не приемам едносрични отговори и да не позволявам да ме манипулират — отговори Ливия все така спокойно, макар че вътрешно кипеше от гняв.

— Все по-ясно ми става какво е да си вземеш жена, възпитана от математик.

Алекс очевидно смяташе да реши проблема с една малка шега, но се провали напълно.

— Познавам някои от руските ти приятели — продължи все така спокойно Ливия. — Макар да не съм прекарала много време с тях. Но не съм нито сляпа, нито глуха и веднага разбрах, че те са омесени от съвсем друго тесто в сравнение с този мосю Татаринов.

— Явно имаш остър поглед.

Алекс упорито не помръдваше от вратата. Лицето му си оставаше безизразно. Дори в очите му не можеше да се прочете нищо. Ливия потропваше с перото по масата, гледаше го втренчено и чакаше. Той разбра, че трябва да продължи:

— Както изглежда, стигнахме до границите, които ни налага различният ни произход. Във вашето общество може да е обичайно съпругата да разговаря с приятелите на мъжа си в негово отсъствие, но в моето общество това е забранено. Не желая приятелите ми да се чувстват неловко, докато са под моя покрив. Това достатъчна причина ли е?

— Поне е обяснение — отговори остро тя. — Но защо имам чувството, че ти ще говориш за различния ни произход всеки път, когато се налага да обясниш защо редът в тази къща трябва да се определя единствено от теб? Точно по същата причина и аз бих могла да настоявам всичко да се върши по моята воля. Аз съм свикнала да поздравявам гостите, които влизат в моя дом, и нямам намерение да се откажа от този навик.

Ливия подчерта думата „моя“ съвсем леко, но много ясно забеляза как очите му светнаха заплашително.

— Добре, Ливия, няма да спорим по този въпрос. В случая правото е на моя страна — ти сама призна, че Татаринов не е подходяща компания за теб. Освен това нито тук, нито в Русия има значение дали харесвам компанията му, или не. Имам доста приятели, които не искам да виждам в близост до съпругата си, и съм готов да се обзаложа, че твоите приятели мъже ще ти кажат същото. Или ти сериозно смяташ, че Бонъм няма нито един приятел, когото не би представил на Корнелия?

— Нямам представа — отговори Ливия, решена да не се предава. Щом ще се карат, тогава нека е докрай. — И ми е все едно. Сега не говорим за Хари, а за теб и за хората, които идват в тази къща. Говорим за това, че не ми е разрешено дори да ги поздравя, въпреки че съм господарка на този дом. Освен това имам впечатление, че те изобщо не са ти приятели. Никога не играете карти, не ги каниш на вечеря. Просто се затваряте за един час в библиотеката, а след това си отиват безшумно. Естествено е да изпитвам любопитство. Има ли някой женен?

— Не и тук — отговори сухо Алекс. — Иначе щях да постъпя другояче. Щях да каня семействата и да разговаряме заедно. Руските мъже не се чувстват добре в присъствието на чужди жени, когато собствените им съпруги отсъстват.

Това беше отчаяна лъжа, но Алекс дори не мигна. Очевидно не можеше да очаква заповедите му да се изпълняват безропотно. Не и от жена като Ливия. Но сега най-важното беше да се подсигури. Случката от тази сутрин не биваше да се повтаря.

— И за какво си говорите тайно в библиотеката? — попита настойчиво Ливия.

— Прием водка и си спомняме за Русия — отговори небрежно той.

— Щом толкова ти липсва родината, защо си я напуснал? — продължи с въпросите Ливия, неспособна да обуздае любопитството си. Не я спря дори мисълта, че ако той не бе дошъл в Лондон, двамата нямаше да се оженят.

— Аз съм наполовина англичанин и исках да разбера дали нося нещо английско в себе си — отговори той. — Но сега те моля да спреш този разпит. Вече стана уморителен.

Гласът му прозвуча остро, очите му святкаха студено.

— О, извинявай, не бях забелязала, че провеждам разпит — отвърна със същата острота Ливия. — За съжаление аз не знам почти нищо за теб. И с всеки ден, който прекарваме заедно, незнанието ми се увеличава, вместо да намалява. Нима е грешно, че искам да опозная по-добре човека, за когото се омъжих?

Крайно време бе да се помирят.

— Не, мила моя, разбира се, че не. — Той прекоси салона, улови ръцете ѝ я изправи на крака. — Това важи и за мен, нали разбираш. И

аз искам всеки ден да научавам по нещо ново за съпругата си. — Палецът му се плъзна по устните ѝ. — Все още знам твърде малко за прекрасната жена, която стои пред мен.

— Но аз не се крия от теб — възпротиви се Ливия, но вътрешно омекна. Нежният му поглед разколеба решителността ѝ. Обзе я радост, че Алекс най-сетне бе показал другото си лице.

— Не е и нужно — засмя се той. — Преди няколко месеца изобщо не знаех, че съществуваш. Ти си живяла дълго време без мен и си се превърнала в жената, която си сега. Аз също искам да науча повече за миналото ти. — Думите му звучаха като молба. — Нека си дадем повече време. Имаме нужда от него. Нека не прибързваме.

Ето пак, каза си Ливия. Очевидно не беше възможно да настоява на своето, без да изглежда капризна, мрачна и безмилостна. А намеренията ѝ бяха съвсем други.

— Ни най-малко не се опитвам да ускоря процеса — отговори тя с колеблива усмивка. — Просто ти си неразгадаема загадка, Алекс, а аз не обичам загадките.

Той изглеждаше наистина отчаян и тя изпита съчувствие към него, но въпреки това продължи да чака отговор.

— Добре, ще ти кажа нещо, но ще ми обещаеш, че повече няма да говорим за тези неща. И ще изпълниш желанието ми да не се срещаш повече с онези хора. Разбрахме ли се?

— Да.

— Много емигранти напускат Русия без пукната пара. Остават там земя, къщи, пари... всичко. Често се случва царят да конфискува цялото им богатство. Аз ги подкрепям финансово. Те обаче са горди и ще се вбесят, ако знаят, че съм ти доверил какво става.

— Разбирам.

Ливия не каза нищо повече. Алекс ѝ бе разкрил една тайна, и то по начин, който го представяше в много добра светлина. Да, тя го разбираше, финансовото положение на сънародниците му си беше тяхна работа и не засягаше нито нея, нито който и да е англичанин. Тя нямаше представа какво са преживели тези хора и защо са принудени да живеят в емиграция като бедняци. Нормално беше да се чувстват неловко, когато идват в дома ѝ да молят съпруга ѝ за помощ.

— Ще забравим ли тези хора? Веднъж завинаги? — попита настойчиво Алекс. Дълбоко в себе си се мразеше за лъжите, които ѝ

наговори. Но какво друго би могъл да каже? Освен това в обясненията му имаше и частица истина. Той наистина беше ковчезникът на заговорниците.

— Добре, ще забравя за тях — кимна спокойно Ливия. — Ще се постарая да забравя и за този разговор. И от днес нататък няма да се показвам пред приятелите ти... доколкото ги смяташ за такива.

Алекс изпрати благодарствена молитва към небето, но в същото време се запита какъв ли щеше да бъде следващият проблем, пред който щеше да го изправи Ливия.

— Какво ще кажеш да поюздим в парка? — предложи той.

Много добра идея, каза си Ливия — препускането в парка ще проясни главата ми и ще прогони лошите чувства и подозренията.

— Добре, хайде да поюздим — съгласи се тя и хвърли перото на масата. — Щом се върнем, ще продължа с поканите.

— Имаш ли още много? — попита Алекс и запрелиства готовите покани.

— Останаха ми само две.

— Тогава ги напиши набързо, а аз ще кажа на Борис да ги разпрати веднага.

Ливия изкриви лице.

— Поканите могат спокойно да почакаат до следобед.

— Аз пък смятам, че трябва да ги изпратим възможно най-бързо — възрази меко той и ѝ подаде перото. — Седни и пиши. Няма да трае дълго.

Ливия вдигна рамене и изпълни нареждането. Нямахше представа защо той е толкова настоятелен, но колкото по-бързо приключи с това, толкова по-добре. Написа поканите, даде му ги и забърза към спалнята си, за да се облече за езда.

Не преставаше да се пита защо той държи да поканят на вечеря точно тези хора. Защо не ги покани в клуба си, щом държи да говорят за политика? Ливия отново вдигна рамене и се опита да се успокои. Една скучна вечеря не беше чак такава голяма жертва пред олтара на брака.

Вечерята с гостите на Алекс породила достатъчно интересни въпроси и Ливия нямаше време да скучае. В началото вечерта протече

точно така, както си я беше представяла. Разговорът ту заглъхваше, ту ставаше оживен, дори буен. Алекс изобщо не се притесняваше с какъв тон говорят гостите му — през цялото време си остана очарователен, дружелюбен домакин, редовно наливаше вино и дори не трепна, когато лорд Евършам попита нагло:

— Ще ни кажете ли какво замисля вашият цар, Проков? Ако питате мен, той е един проклет глупак.

— Боя се, че не сте единственият, който мисли така, сър — отговори тихо Алекс и за пореден път напълни чашата му.

— Така е, Евършам, не сте единственият — намеси се лорд Кармъртън и вдигна поглед от пълната си чиния. — Калканът е отличен. Поздравления за готвача ви, принцесо Проков.

Ливия благодари с усмивка. Калканът беше приготвен по всички правила на изкуството, но какво от това? Ада и Мейвис щяха да го приготвят още по-добре.

— Цялото правителство бие тревога — продължи Кармъртън. — Е, разбира се, не заради калкана. — Той се засмя на глупавата си шега и продължи: — Колегите бият тревога срещу плана на царя да завземе Финландия. Какво става там, Проков?

— Предполагам, че в дъното на плана стои Наполеон — отговори примирително князът.

— И нашият премиер-министър твърди същото — намеси се в разговора граф Флинтук. — Според него Александър се оставя да го водят за носа. Наполеон ще го остави да се порадва на победите си, но най-голямата печалба ще бъде за него.

— Въпреки това успя за кратко време да забърка сериозна каша — промърмори с пълна уста Кармъртън.

— Наполеон иска да попречи на царя да се намеси в Полша — обяви Евършам. — Това е същественото. Или поне правителството смята така. Французинът иска да е сигурен, че Александър няма да протегне алчните си ръце към полските богатства.

Алекс кимна и даде знак на Борис отново да напълни чашите. Ливия следваше примера на поканените дами и не се включваше често в разговора. Вътрешно обаче гореше от любопитство.

Гостите на Алекс говореха подигравателно и с пренебрежение за мъжа, който не само владееше една огромна страна, а беше и, така да се каже, съученик на мъжа ѝ. Въпреки това Алекс изобщо не се

опитваше да защити руския цар. Точно обратното, забележките му допринасяха за задълбочаване на критиката.

Ливия даде знак на Борис да поднесе следващото ядене и се обърна да поговори с лейди Кармъртън. Двете размениха няколко нищо незначещи думи — беше им ясно, че на такава вечеря е изключено да говорят за нещо свое, докато мъжете се замерват с политическите си възгледи, опразват чаша след чаша и езиците им натежават.

— Ще има още една среща — съобщи важно Евършам. — От мен да го знаете. Премиер-министърът е твърдо убеден. Александър ще позволи на Наполеон да го направи свой васал. Много скоро обаче ще се ядоса и ще започне да поставя изисквания. И когато това се случи, господ да ни е на помощ.

— Много интересно — отговори учтиво Алекс. — Но правителството би трябвало да има точни сведения, за да твърди, че нещата ще се развият точно в тази посока. Или се лъжа?

— Ама разбира се... нали си имаме тайни служби. — Кармъртън се почеса многозначително по носа. — Имаме сериозни основания да смятаме, че щом звярът излезе от клетката си, Александър ще се върне в семейното лоно. Не се съмняваме, че ще се опита да склучи съюз с нас.

— Някои високопоставени лица обаче имат друго мнение по въпроса — включи се в разговора един гост, който досега почти не вземаше участие в разговора. Освен домакина той беше единственият мъж на масата, останал трезвен. — Говори се, че дружбата между Александър и Наполеон е само привидна. Че Александър лицемери... и залъгва Наполеон. Доколкото знам, вие се познавате добре с царя княз Проков. Какво ще кажете за това предположение?

— Звучи приемливо — отговори спокойно Алекс. — Но аз не съм осведомен за ходовете на негово величество. В известни отношения познавам царя много добре, но в последно време имахме... различия в мненията. Цар Александър трудно приема съвети от когото и да било.

Той отпи глътка вино и огледа сътрапезниците си. Лицето му остана напълно безизразно, но всички на масата разбраха: доброволно или не, княз Проков бе тук в изгнание, защото се бе осмелил да спори със своя господар.

Ливия се почувства още по-объркана. Междувременно ѝ бе станало ясно, че Алекс е поканил точно тези гости на вечеря по определени причини. За съжаление тя все още не знаеше какви цели преследва мъжът ѝ.

Борис повика помощниците си и започна да сервира второто ястие. Ливия изобщо не бе взела участие в съставянето на менюто — защото нейният персонал не беше ангажиран с вечерята. Но нямаше какво да възрази. Брюкселско зеле в рейнски сос, аншоа върху препечени филийки, шампанско — гостите посрещаха всяко ядене и всяко ново вино с бурно одобрение.

— Естествено е Наполеон да поставя на европейските тронове свои роднини, както е естествено, че руският цар иска да присъедини полската корона към своята империя — каза Алекс и разговорът отново се насочи към същинската тема. След минута улови погледа на Ливия и ѝ кимна едва забележимо. Домакинята стана. Крайно време беше дамите да се оттеглят.

Джентълмените се изправиха учтиво и изчакаха дамите да излязат от трапезарията. Настъпи времето за сериозни разговори — и за по-силни напитки. Гарафата с портвайн обиколи гостите. Мъжете се настаниха удобно в дълбоките кресла, разхлабиха шалчетата, опряха лакти на масата и заговориха оживено.

През това време Ливия сервираше чай в дневната и водеше разговори за възпитанието на децата, за ужасните прислужници и най-вече за новата мода. На няколко пъти се опита да подхване интересна тема, но гостенките ѝ явно не се интересуваха от нищо. Накрая Ливия стигна до заключението, че дамите нямат представа от живота извън четирите стени на дома си и смятат, че външният свят принадлежи изключително на мъжете. За щастие господарката се присъединиха към дамите много скоро. Алекс влезе в дневната пръв и веднага отиде при жена си, която седеше до масичката със сервиза за чай.

— Постарах се да не те оставям дълго сама — прошепна в ухото ѝ той.

Ливия се усмихна едва забележимо и подаде една чаша на прислужника, който чакаше до нея, с молба да обслужи лорд Евършам. После намигна на мъжа си и отговори тихичко:

— Ако ме беше оставил още малко с тези кокошки, щях да полудея. Такова мъчение...

Алекс кимна много сериозно, сякаш беше чул важна забележка. После съвсем естествено се запъти към дивана, където трите дами наистина бяха „накацали“ като кокошки в кокошарника. Ливия не чу какво им каза, но и трите изведнъж скочиха.

— Крайно време е да си тръгваме, милорд — обяви лейди Кармъртън, размаха нервно ветрилото си и хвърли съжалителен поглед към Ливия.

— Действително. Хайде, Евършам — подкани съпругът ѝ и също изгледа съчувствено домакинята.

— Вечерта беше прекрасна, принцесо Проков... княз Проков. Много мило от ваша страна, че ни поканихте. — Лейди Евършам се наведе към Ливия и пошепна: — Сигурна съм, че буквално се разкъсвате, мила.

Ливия се изправи и отговори със слаба усмивка. Какво, за бога, ставаше тук? Тя хвърли въпросителен поглед към съпруга си, но той ѝ отговори само със загрижена усмивка.

— О, бедничката, знам колко ужасни могат да бъдат тези неща. — Лейди Кармъртън помилва ръката на домакинята. — Но ви уверявам, че скоро ще ви мине.

— Много сте добра — отговори едва чуто Ливия. Да не би гостите ѝ да смятаха, че е болна? Дали да притисне ръце върху слепоочията си? Или да се сгърчи от болка в стомаха и даже да повърне? Не, по-добре само да изтрие сълзите си с копринената кърпичка.

Щом Борис съобщи, че каретите чакат отвън, Алекс поведе гостите към изхода. Ливия се подчини на желанието на компанията да не се пренапряга и остана с чаша чай в дневната.

След няколко минути съпругът ѝ се върна при нея. Изглежда много доволен, отбеляза с интерес тя.

— Страхотно беше, че ги отпрати толкова бързо — усмихна се тя. — Но не би било зле да ми кажеш какво ми е. Нямам представа от каква болест страдам.

— Въпреки това изигра ролята си перфектно — засмя се Алекс. — Реших, че няма да е зле да облекча товара ти. Защото понесе безграничната досада много смело.

— Да, прав си. Какво точно им каза?

Алекс отново се засмя и тя го изгледа подозрително.

— Намекнах им, че днес си много чувствителна към промените във времето. Че от известно време страдаш от мигрена и може би си в благословено състояние...

— Намекнал си, че може да съм бременна? — извика ужасено Ливия.

— Може да си, а може и да не си — отговори небрежно той. — Дамите да си изберат в какво да вярват. Случайно знам, че английските дами реагират много мило на женските неразположения.

Ливия буквално загуби ума и дума от възмущение.

— Разбери, скъпа, нямах избор. Иначе трябваше да стане земетресение, за да накара мъжете да се отделят от бутилката с коняк. Единственото средство беше да събудя съчувствието на дамите, а те да умилостивят властните си съпрузи.

Ливия разбра и се отпусна. На лицето ѝ изгря усмивка.

— Въпреки това смятам, че си постъпил безсрамно. Е, благодаря ти, че свали товара от гърба ми, макар и по този безумен начин. Но ще ми кажеш ли каква беше целта на тази вечеря, Алекс? — попита сериозно тя и впи поглед в лицето му. — Какви цели преследваш? Опитах се да разбера, но не успях. Знам, че царят ти е приятел, но ти се държи, сякаш ти е враг.

Алекс си наля чашка коняк. Очевидно обмисляше отговора си.

— Искаш ли и ти?

— Не, благодаря — отвърна нетърпеливо Ливия. — Искам само да знам защо трябваше да прекарам четири часа в компанията на тези хора. Каква беше целта ти?

— Интересува ме тяхната гледна точка — отговори бавно той. — Преди няколко седмици чух разговора им в клуба и това събуди любопитството ми.

Алекс взе чашата си и се отдалечи от масичката с напитките.

— Понякога ми е болно, че живея толкова далече от родината си, скъпа. Знаеш ли, все по-често изпитвам желание да говоря за Русия.

Ливия вдигна вежди.

— Не ми се вярва, че това е всичко. Не вярвам, че си поканил тези хора само за да си поговорите за Русия и за царя.

— О, наистина е така.

— Но защо точно с тях?

— Защото по една случайност всички имат нещо общо с външното министерство — обясни Алекс. — Близки са с министър-председателя, макар да не заемат важни постове. Затова бях любопитен как гледат на сегашното положение. Освен това бих искал да ми осигурят достъп до най-високите дипломатически кръгове.

Обяснението звучеше убедително, но Ливия пак не остана доволна.

— Защо остави у тях впечатлението, че си се скарал с царя?

— В известно отношение това е вярно — отговори просто Алекс. Този път казваше истината.

— Той ли те прати в изгнание?

— Не, не — поклати глава князът. — Не сме чак толкова скарани. Просто разбрах, че ще е по-умно да не се мяркам в Санкт Петербург, докато трае войната. — Той се усмихна меланхолично и обясни: — Знаеш ли, Ливия, славяните са склонни да реагират импулсивно. Сигурно защото имат гореща кръв. Царският двор е много опасно място. Разделен е на групи и групички, които постоянно враждуват помежду си.

— Значи си бил убеден, че те грози опасност?

Алекс отново поклати глава.

— Не, не непременно. Просто реших, че не би било лошо да променя обстановката за известно време. — Той седна до нея на дивана и попита: — Доволна ли си сега, скъпа?

— Разбира се — отговори Ливия.

Отговорът му звучеше напълно разумно, но съмнението продължаваше да я гризе. Да, той сигурно казваше истината, но това не беше цялата истина. Не беше напълно искрен с нея.

— Мисля, че е време да си лягам. Идваш ли и ти?

— След малко. Трябва да отговоря на няколко писма. — Алекс се наведе и я целуна нежно. — Много ти благодаря, че търпеливо понасяш капризите ми, скъпа.

— Какво е една досадна вечер в сравнение с товара, който тежи на твоите плещи — отговори тихо тя и се надигна. — Събуди ме, когато дойдеш в леглото.

Алекс остана още известно време в дневната, отпивайки по малко коняк. Обясненията му бяха много близо до истината и Ливия изглеждаше доволна. Той въздъхна и стана. Колко по-просто щеше да бъде, ако София Лейси беше завещала дома си на някое послушно момиченце без ум в главата, каза си той и вдигна мълчалив тост към портрета над камината. Съзнаваше обаче, че е абсурдно една толкова нетрадиционна дама да определи за своя наследница някоя безлична девойка. Но защо е избрала тъкмо Ливия Лейси?

Докато вървеше към библиотеката, Алекс не спря да размишлява върху този въпрос. Ливия бе споменала, че София искала да завещае къщата си на жена, която носела нейното име. Нищо, че не я познавала, нищо, че били само далечни роднини. Защо? Алекс седна зад писалището си и потопа перото в мастилницата, но не започна да пише, а се загледа с празен поглед пред себе си. София не е имала право да спомене в завещанието си детето, което беше родила. Защото то не носеше нейното име. Възможно ли е да си е избрала наследница, която има връзка с нея само по име, без да я познава? Наследница, която да не ѝ напомня за сина, от когото се е отказала!

Алекс разочаровано поклати глава и се загледа в книгите насреща си. Колкото и да се стараеше, не можеше да свикне с мисълта, че жена като София Лейси е имала любовна връзка с мъжа, когото помнеше като свой баща.

Когато най-сетне започна да пише, установи, че мастилото отдавна е засъхнало. Не изпитваше никакво желание да изпрати депешата за Санкт Петербург още тази нощ, но знаеше, че трябва да напише писмото, докато впечатленията му са още пресни. Нямахше защо да чака спомените да избледнеят и да предприема маневри за отклоняване на вниманието.

На следващата сутрин Ливия се събуди с добре познатото усещане за неловкост. Остана да лежи, загледана в избродирания балдахин на леглото. На тавана беше окачено копие от една прекрасна чувствена картина на френския художник Фрагонар. Тя беше тук още от времето на София Лейси и по време на ремонта беше почистена и реставрирана. Още една частица от голямата загадка, наречена леля

София, помисли си Ливия. Колко ли любовници е посрещала в това легло, дали са се наслаждавали заедно на картината на Фрагонар?

Алекс се размърда до нея. За разлика от Ливия, която се будеше бавно и прекарваше известно време в полусън, той скачаше веднага. Погледът и съзнанието му се проясняваха моментално.

— Добро утро, любов моя.

— Добро утро. — Ливия се протегна лениво, обърна глава към него и получи целувка по бузата. — Навън вали.

Едри капки биеха шумно в прозорците. Алекс седна в леглото, устреми поглед към картината и си помисли същото като Ливия. Но не го произнесе гласно.

— Ама че глупост! Бях се уговорил с няколко приятели да излезем на езда. — Той стана и разтърка тила си. — Ти имаш ли някакви планове за днес?

— Всъщност имам уговорка за обяд, но май ще се извиня и ще откажа.

Ливия се настани удобно сред възглавниците и възхитено огледа голия гръб на мъжа си.

— Би ли позвънил за Етел, ако обичаш?

Алекс позвъни, целуна я още веднъж и отиде в своята спалня, за да повика Борис. Макар да беше иконом на къщата, той продължаваше да изпълнява и службата на камериер.

Борис наточи бръснача, подаде го на господаря си и уви врата му с топла кърпа. Алекс потопи острието в сапунената пяна и се замисли. Депешата, която бе написал през нощта, трябваше да бъде предадена на куриер от тайните служби. Първо обаче ще я покаже на княз Михаил Михайлович. Хубава маневра за отклоняване на вниманието, която ще заличи следите. Как да го направи по най-добрия начин?

Продължи да размишлява по въпроса, когато слезе на закуска и намери до чинията си вест от Татаринов. Кодирана, но достатъчно ясна. Контактът е възстановен. Алекс сложи в чинията си херинга със сметанов сос и си наля чаша бира. Ливия никога не закушваше с него, защото стомахът ѝ се бунтуваше от гледката. Според него обаче беше глупаво човек да яде на закуска варени яйца и хляб с масло и да пие силен чай. За щастие поне по този въпрос нямаше караници. И без това изникваха достатъчно други фини пукнатини, скрити под

хармоничната фасада на брака им. За съжаление тези пукнатини се увеличаваха.

Ливия е смутена и обърквана, каза си Алекс, не се чувства добре. За съжаление той не беше в състояние да ѝ даде отговор, който да реши всички проблеми между тях. Той имаше нужда от нея, от рамката на брака им, за да продължи да работи. В никакъв случай не биваше да рискува да загуби тази стабилност.

Значи вече имаха контакт със свръзката в армията. Онзи човек разполагаше с необходимите средства, за да нанесе удар. Сега оставаше да чакат удобен случай. А той трябваше да събере смелост и да каже да. Сигурно няма да оцелее.

Алекс си взе филия черен хляб и я намаза дебело с масло. Що за човек беше този, който изпращаше други на смърт, а сам си седи на топло и на сухо въщици? Дали да захвърля всичко тук и сам да свърша работата? — запита се той. За него щеше да е по-лесно да намери сгоден случай.

Знаеше обаче, че не може. Защото той беше човекът, който стои на заден план, който организира, който държи всички нишки в ръцете си. Който урежда възникващите въпроси и плаща. Освен това имаше жена. Но какво ще стане после? Сигурно ще се наложи да я остави в Англия. Не, не би имал сили да го направи. Тук нямаше кой да я закриля. А той можеше да ѝ предложи закрилата, от която тя се нуждаеше. Ако отиде лично да свърши работата, ще изложи Ливия на още по-голяма опасност. Тя и сега беше в опасност.

Обикновено Алекс успяваше да отстрани опасностите от пътя си. И днес се вкопчи в убеждението, че тази опасност е дреболия в сравнение с жизненоважните интереси, които го бяха свързали с Ливия. Баща му го беше възпитал да вярва, че мъжът няма по-висша цел от любовта към родината. Всички жертви за родината бяха оправдани. Това обаче не означаваше, че княз Проков има право да въвлеча в своята битка за родината хора, които нямат нищо общо с нея!

Алекс взе писмото на Татаринов и се запъти към библиотеката. Седна зад дъбовото писалище и написа сърдечна покана до княз Михаил Михайлович.

През цялата сутрин валя проливен дъжд. Ливия много искаше да откаже поканата за обед, но накрая все пак реши да отиде. По незнайни причини се чувстваше много неспокойна, а времето не допринасяше с нищо за подобряване на настроението ѝ. Алекс не се притесни от дъжда и отиде в клуба си. Това беше още една причина да не ѝ се иска да си седи вкъщи и да се утешава с хубава книга.

— Моркомб, наредете, моля, да запретнат два коня в каретата, за да отида на Баркли Скуеър — нареди Ливия, докато пресичаше залата на път към спалнята си, за да се преоблече. — Имам нужда от затворена кола, за да ме пази от дъжда.

— Да, ей сега — изръмжа икономът и се запъти към кухнята.

Ливия изобщо не се притесни от едносричния отговор.

Знаеше, че Моркомб ще възложи на Джейми да говори с кочияша. Когато след малко отново слезе в залата, старият иконом я чакаше на поста си.

— Каретата ви очаква.

Той се помъчи малко с резетата на вратата, но все пак успя да ги отвори. Ливия разпъна чадъра си и бързо се спусна по стълбите. Джейми ѝ отвори вратичката.

— Ужасен ден, милейди.

— Така е, Джейми.

Ливия му подаде чадъра и бързо влезе в старата, миришеща на влага карета. Може да е ниска и тясна, но поне имам покрив над главата — каза си тя.

Когато след няколко часа излезе от дома на Бетси Ормонд на Ричмънд стрийт, дъждът все още не беше престанал.

— Ти не преставаш да ме учудваш с ексцентричностите си, Ливия — засмя се Бетси, която бе излязла да я изпрати. — Каква е тази невероятна карета?

— Стара, но подходяща за такова време — обясни весело Ливия. — Някой иска ли да се повози?

— Ще ви бъда много благодарна, ако ме свалите на Албърмейл стрийт, скъпа — отзова се една възрастна дама, уви шията си с дълга боа и мушна ръце в маншона. — Дъщеря ми е взела каретата и аз дойдох с файтон. Възнамерявах да се върна по същия начин, но щом сте така любезна...

— С радост ще ви услужа, лейди Харгрийвс — отговори Ливия. — О, ето го и Джейми с чадъра.

Разпънало огромен чадър, момчето придружи двете дами по стъпалата.

— Ще минем през Албърмейл стрийт — разпореди се Ливия и помоли дамата да се настани първа в каретата. Качи се след нея, като внимаваше да не настъпи дългата боа. Джейми веднага затвори вратата.

— Е, скъпа, как ви харесва семейният живот? — попита спътницата ѝ веднага щом каретата потегли. Очите ѝ светеха зарадвано. Явно очакваше признания.

— О, чудесно е да си омъжена — усмихна се Ливия. Никога не знаеше как точно да отговори на подобен въпрос, освен ако не идваше от Нел или Ели.

— Не очаквате ли вече някое радостно събитие? — попита настойчиво дамата. — Ох, скъпа, знам, че съм нахална. Но се надявам да простите на старата дама любопитството ѝ.

— О, засега не очакваме радостно събитие — отговори Ливия, надявайки се, че с това темата ще приключи.

— Ах, разбирам, невинаги се получава от първия път — кимна съчувствено лейди Харгрийвс. — Дано само мъжът ви не загуби търпение.

Ливия отговори с усмивка и придружителката ѝ отново се наведе към нея.

— Страхотно е онова, което сте направили с къщата на София Лейси... Наскоро казах на съпруга си, че старата дама никога не би я познала, ако я види. Наистина е жалко, че през последните си години живееше така уединено. През младостта ѝ беше съвсем различно — тогава се скиташе неуморно по света. Бих казала, че това продължи даже когато стана на години — въздъхна тя и поклати глава.

— Добре ли я познавахте? — попита с интерес Ливия. Ето сгоден случай да научи нещо повече за сродницата си.

— За съжаление не бяхме много близки, мило момиче. София беше петнайсет години по-голяма от мен и се движехме в различни кръгове. — Дамата се изкиска многозначително. — Мама никога не би ми позволила да вляза в кръга на лейди Лейси.

— Така ли? И защо?

— Защото лошата ѝ слава я следваше навсякъде, мила моя. — Отново се разнесе познатото кискане. — Където и да се появеше София, тръгваха слухове... Мъжете ѝ налитаха като пчели на нектар. Би могло даже да се каже, че се редяха на опашка пред вратата ѝ. На нас, младите момичета, ни беше строго забранено да се доближаваме до нея... точно когато ставаше интересно, ни гонеха от стаята.

— Някога е имало скандал, така ли?

Лейди Харгрийвс поклати глава.

— Чувала съм разни слухове, но не знам подробности. Каквото и да е било, то се е случило много преди да се запозная с нея. Предполагам, че е преживяла някоя луда любовна история. За съжаление никой не пожела да говори открито за това. — Тя въздъхна и добави: — Трябва да призная, че винаги ѝ завидвах... Ние, бедните дебютантки, умирахме от желание да се запознаем с някоя жена със съмнителна слава... О, ето че стигнахме на Албърмейл стрийт. Много ви благодарям, че ме докарахте, скъпа Ливия.

— За мен беше удоволствие, мадам.

— Хубаво си поговорихме — отбеляза доволно дамата, загърна се отново в боата и слезе с мъка от високата карета.

— Предайте поздравите ми на вашия чудесен съпруг... Знаете ли, бях убедена, че често съм го виждала, но това е изключено. Странно откъде се е взело това впечатление. — Дамата сърдито поклати глава. — Явно остарявам. Довиждане, мила!

Дамата ѝ махна сърдечно, вдигна полите на дългото си кожено палто и забърза към входа на дома си. Ливия се засмя. Харесваше лейди Харгрийвс, Нел и Ели също я харесваха. Дамите в напреднала възраст се държаха много по-естествено от младите. И говореха съвсем открито за неща, които никой в модерното общество не се осмеляваше да засегне.

Лейди Харгрийвс бе потвърдила предположенията ѝ за София Лейси, но не ѝ каза нищо ново. Въпреки това думите ѝ разпалиха наново любопитството на Ливия. Трябваше да узнае всичко за

благодетелката си. Каретата стигна много бързо на Кавендиш Скуеър. Ливия изтича под дъжда и влезе в ярко осветеното преддверие.

— Вкъщи ли е съпругът ми, Борис? — попита тя, докато разкопчаваше палтото си.

— Има посещение, принцесо. В библиотеката.

— Аха. — Ливия кимна. В библиотеката. Забранената територия. Тя се качи в спалнята си, за да се съблече. Алекс беше зает, навън продължаваше да вали, перспективата да вземе книга и да седне пред камината ѝ харесваше още по-малко, отколкото сутринта.

Споменът за разговора в каретата донесе решението. Без да мисли много, Ливия взе запалената газена лампа от скрина и изкачи тясната стълба към тавана. Откакто се беше нанесла в къщата на Кавендиш Скуеър, беше идвала тук само веднъж. Тогава таванът беше прашен и мръсен, пълен с всякакви вехтории с кутии и куфари. Тук нищо не се е променило, установи изненадано тя, когато застана на прага и вдигна лампата. Някакво животинче пробяга пред краката ѝ и се скри в един тъмен ъгъл. Плъх ли беше, или катеричка?

Ливия не се плашеше от животните. Окачи лампата на куката, която висеше от близката греда, и светлият кръг се появи точно в средата на таванското помещение, докато ъглите останаха в мрак. Четирите кръгли прозорчета под покрива бяха омотани с паяжини като с копринена мрежа, но навън вече се смрачаваше и това нямаше значение. Ливия обходи помещението с поглед, питайки се откъде да започне. Прашните калъфи, под които вероятно се криеха стари мебели, не я заинтересуваха. Не очакваше да намери на тавана антикварни съкровища. По-добре да се заеме с кутиите и куфарите. Тъкмо когато успя да отвори ръждясалата ключалка на обкован с желязо сандък, Ливия чу как някой извика името ѝ. Корнелия.

— Лив, Лив, къде си?

— На тавана! — отговори весело тя, изправи се и изтърси праха и мръсотията от батистената си рокля.

— Какво правиш там, за бога? — Корнелия застана на прага и се огледа любопитно. — Тук е ужасно мръсно.

— Явно не е чистено от години — отговори Ливия и се ядоса, че не се е сетила да облече някоя стара рокля. — Къде е Ели?

— Долу, при близначките. Франи постоянно мрънка за любимите си медени сърца, дето ги пече Мейвис. Сега е дошла специално да я

помоли да ѝ направи меденки.

— Мейвис ще се зарадва — рече с отсъстващ вид Ливия. — Честно казано, не знам откъде да започна.

— По-добре е първо да си отговориш на въпроса какво търсиш — подсети я Корнелия. — Само небето знае какво можеш да откриеш на това място.

— Точно там е въпросът — заяви Ливия и направи широк жест, с който обхвана цялото помещение. — Би могло да е всичко.

— Лив! Нел! Къде сте? — Аурелия задъхано изкачи тясната стълба и влетя в ниското помещение. — Какво търсите тук, за бога?

— И аз попитах същото — засмя се Корнелия. — Ако смяташ да разчистиш тавана, най-добре е да възложиш на прислужниците да свалят всичко долу. Така ще ги разгледаме на спокойствие.

— Не, не е нужно да създавам суматоха. Аз се чувствам добре тук. Не е нужно да оставате и вие.

— О, разбира се, че ще останем — възрази решително Аурелия. — След като преодоляхме дъжда, за да ти дойдем на гости, не виждам защо да не се изпоцапаме като теб.

Тя се наведе над обкования с желязо сандък и кимна.

— Налага се да разбием ключалката. Трябва ни нещо желязно.

— Опитай с това — предложи Корнелия и ѝ подаде тънка метална пила, оставена върху маса без един крак.

— Чакай, аз ще опитам! — Ливия грабна пилата, коленичи върху мръсния под, опря инструмента в сандъка и се опита да отвори ключалката. Справи се успешно и извика тържествуващо: — Я да видим какво има тук!

Тя отвори капака на сандъка и кихна, когато отвътре се надигна облак прах.

— Май е пълен със стари дрехи.

Корнелия се приближи, за да вижда по-добре. Ливия извади от раклата пола от богато избродирана златна тафта и ахна.

— Мили боже! Сигурно с това е ходила на бал. — Тя раздипли полата и се засмя — За такава пола трябва кринолин. Но може и само обръчи... Знаете ли мисля, че това е роклята, с която е облечена София на портрета в дневната! — извика изненадано тя. — По дяволите, молците са я прояли... много жалко.

— Аз ще проверя онези кутии — каза Корнелия и посочи към другия край на помещението. — Ще ми помогнеш ли, Ели?

— Мисля, че е по-добре да се заема с онзи куфар — отговори Аурелия, обзета от същата треска като Ливия.

Ливия започна да изважда дрехите една по една, възхитена от цветовете и безбройните метри плат, от които бяха ушити. Сигурно София е носила напудрена перука и е лепила бенки по бузите си. Докато разглеждаше и опипваше роклите, Ливия изведнъж се почувства свързана по странен начин със старата дама. Духът на София продължаваше да живее в прашните, проядени от молци гънки на скъпите тоалети. Глупости, това беше просто плод на въображението ѝ. Но то ѝ хареса и тя продължи да се рови в сандъка. Накрая пръстите ѝ напипаха нещо интересно.

— Какво е това? — Тя измъкна предмета и извика зарадвано: — Намерих папка за писма! — Ливия стана и сложи папката върху кривата маса. — Заключена е. Къде ли са ключовете?

— Вероятно в сандъка — предположи Корнелия, клекнала пред кутиите.

Ливия веднага започна да ги търси. Извади още няколко рокли, изтърси ги и се обгърна цялата в облак прах, но не откри нищо.

— Опитай да отвориш папката с пилата — предложи Аурелия и продължи да се рови в куфара. — Виж какъв прекрасен кашмир. И тази къса наметка. Истинско престъпление е да се оставят на молците.

Ливия беше твърде заета, за да обърне внимание на приятелката си. Вкара пилата в ключалката и се опита да я завърти внимателно, за да не я счупи. Не искаше да разрушава, но си каза, че това няма никакво значение — никой не би потърсил старата папка за писма. Най-сетне ключалката щракна и папката се отвори. Вътре бяха наредени десетки писма, вързани със синя панделка.

Ливия извади най-горното писмо и го отвори. Хартията беше силно пожълтяла, печатът бе счупен на две половина, но буквите върху червения восък личаха съвсем ясно. Ливия събра двете половини и прочете инициалите: АП.

— Какво откри? — попита любопитно Корнелия и надникна над рамото ѝ.

— Писма. Няколко десетки.

Ливия внимателно разгъна хартията, за да не се разпадне. Мастилото бе избеляло, но ясният мъжки почерк се четеше лесно. Тя зачете бавно и отмерено:

„Сърце мое,

Толкова време мина, откакто получих последното ти писмо. Откакто трябваше да те напусна, вече не знам какво е радост и се боя, че завинаги ще си остане така. Моята любов към теб е твърде силна. Никога няма да намеря покой, няма да се смея, няма да се успокоя. Понякога извиквам в спомените си онези най-обикновени неща, с които се заобикаляш във всекидневието. Простички неща като вилицата, която използваш, възглавницата, малката сребърна кутийка, в която съхраняваш пръстените си, бродираната кърпичка с твоите инициали. И тогава отново те виждам, усещам те в прегръдките си, вдъхвам сладкия аромат на кожата ти...“

Ливия се почувства като натрапница, но продължи да чете. Имаше чувството, че тайно подслушва любовния шепот на двама непознати, но не беше в състояние да остави писмото. Последният ред гласеше:

„Твой до смъртта: А. А.“

На самия лист беше отпечатано името на изпращача. Княз Алексей Проков.

Ливия загуби ума и дума. Невъзможно! В първия момент помисли, че писмото е изпратено от Алекс. Глупости, това не можеше да бъде... Въпреки това е странно, че София е обичала мъж на име Алексей Проков.

— Какво има, Лив? Сякаш си видяла призрак. — Корнелия скочи и изтича при приятелката си.

— Наистина видях призрак — промълви глухо Ливия, подаде писмото на Корнелия и отвори следващото. На листа бяха гравирани същите инициали, а в писмото отново се говореше за неудовлетворена любов и безкрайна тъга.

— Какво означава това? — попита Аурелия, наведе се над рамото на Корнелия и зачете писмото. — Кой е този Алексей Проков?

— Нямам представа — отговори Ливия, която трескаво отваряше писмо след писмо и търсеше инициалите.

Корнелия размени загрижен поглед с Аурелия и се опита да я спре:

— Виж, Лив, не мога да си представя, че се касае за чиста случайност.

Ливия остави следващото писмо и вдигна глава.

— Права си — пошепна тя. На челото ѝ се бе вдълбала дълбока бръчка. — И аз не мога да си представя, че е случайност. — Тя посочи папката и допълни: — Тук са скрити десетки писма. Значи двамата са си писали години наред.

— Има ли дати? — попита Аурелия.

— Досега не намерих нито една дата — отговори Ливия. — Ето, нека всяка от вас вземе по едно пакетче и прелисти писмата — помоли тя.

Трите приятелки зачетоха любовните писма мълчаливо и съсредоточено с надеждата да открият факти, които да им помогнат да разберат за какво става дума.

— Само ако можех да прочета отговорите на София... — въздъхна Ливия и грижливо сгъна последното писмо. — Но и сега не се съмнявам, че двамата са били много влюбени. — Тя помисли малко и попита: — Но защо не са се оженили? Защо?

— Може той да е бил женен за друга жена — предположи Аурелия и сложи снопчето писма в папката.

— Да, може би. — Ливия започна да подрежда писмата.

— Но каква е връзката между княз Александър Проков и княз Алексей Проков?

— Далечен роднина? — предположи без особена убеденост Корнелия.

И трите съзнаваха, че нещо не е наред.

Ливия решително поклати глава.

— Не мога да си представя — повтори тя и тихо добави: — Би било най-добре да изясня нещата от първа ръка. Какво ще кажете?

— Права си — подкрепи я веднага Аурелия. — Смятам, че е редно да предоставим тази работа на теб.

— Освен ако изрично не пожелаеш да останем — допълни Корнелия.

— О, не, недейте. Много ви благодаря. Първо ще помисля малко, а после ще говоря с Алекс.

Ливия говореше и се изненадваше от вътрешната си хладина и спокойствие. Всички чувства се бяха изпарили.

— Добре, мила, тогава ще те оставим сама. — Корнелия я целуна сърдечно и добави: — Ако имаш нужда от нас, прати някого да ни повика.

— Точно така, обещавай, че ще ни повикаш — подкрепи я Аурелия и също прегърна Ливия.

— Обещавам — усмихна се колебливо Ливия. — Но няма да се наложи. Сигурна съм, че Алекс ще се изненада от откритието ми не по-малко от мен.

— Да, разбира се. — Приятелките ѝ забързаха към стълбата.

— Не ни изпращай. Утре ще дойдем да те видим — обещаха те и изчезнаха.

Ливия не направи опит да ги последва. Още дълго остана на тавана, загледана в папката с писмата. Знаеше, че не е случайност. Мъж със същото име като Алекс е бил любовник на София Лейси. Това ли беше причината, довела Алекс в дома ѝ? Затова ли я беше ухажвал така настойчиво, затова ли искаше на всяка цена да се ожени за нея? Но защо? София беше мъртва. Любовникът ѝ също не беше вече между живите. Ливия сърдито разтърси глава. Трябваше да се освободи от страховете си. Няма смисъл да си блъска главата с подобни размишления. Ако Алекс знаеше отговора на въпросите ѝ, тя щеше да го принуди да отговори. Решена да стигне докрай, тя взе папката с писмата, откачи лампата от куката и слезе от тавана. Първо отиде в спалнята си и остави папката върху скрина до леглото. След това тръгна да търси Моркомб.

Намери го в новата кухня на близачките — настанен удобно в своя люлеещ се стол, старецът пиеше чай. Помещението миришеше на меденки.

— Лейди Фарнхем взе ли меденките за Франи? — попита Ливия.

— О, разбира се. Влезте за малко, лейди Ливия — покани я Мейвис и продължи да меси тестото. — Имате ли нужда от нещо?

Моркомб се опита да стане, но Ливия го спря.

— Недейте, почивайте си... дойдох да поговорим. — Ливия застана до масата и започна да рисува разни фигурки върху набрашнената повърхност. — Колко време служихте при лейди София?

Тримата се замислиха дълбоко.

— Стана точно преди регатата по Темза — започна Ада и сипа щипка сол в котлето над огъня. — Помниш ли Моркомб! Какъв ден, какъв ден! Навсякъде лодки по реката. Красива картина...

— Точно така, лейди София ни освободи за цял ден — спомни си Мейвис. — Беше се облякла с най-хубавите си дрехи. Имаше си място на високата трибуна сред изисканите дами и господата.

— Коя година беше това? — попита нетърпеливо Ливия.

— О, вече не помня... — промърмори Моркомб.

— Седемдесет и пета — заяви Мейвис. — Тогава получих кожената си шапка.

— Права си Мейвис — кимна Ада. — Седемдесет и пета. През януари постъпихме на служба при лейди София. Тогава при нея беше онзи тип от Австрия... помниш ли го, Мейвис?

— Онзи с мустака — изкиска се Мейвис.

— Я да млъквате вие двете — изръмжа Моркомб и се надигна от своя люлеещ се стол. — Каквото било, било.

Близначките явно си спомниха за присъствието на лейди Ливия, хвърлиха смутени погледи към нея и замлъкнаха.

— Не се притеснявайте — окуражи ги тя. — Ще се радвам да науча всяка подробност от живота на лейди София, за която можете да си спомните.

— О, не е наша работа да говорим за нея, мадам — възрази Ада. — Тя беше високопоставена дама. Не е сторила зло никому, през целия си живот.

— Но поне умееше да се наслаждава на живота — допълни сестра ѝ и отново се изкиска. — И не говореше лошо за никого, въпреки че хората дрънкаха глупости за нея.

Ливия реши да се оттегли, преди някой от тримата да е казал нещо, за което после ще съжaliaва. Щом са постъпили на служба при

София Лейси едва през 1775 г., те не познаваха Алексей Проков. Алекс беше роден преди това и ѝ беше казал, че през цялото време е живял с баща си в Русия. Но можеше ли да му се вярва?

— Е, оставям ви да работите — рече меко тя. — Впрочем, Ада, княз Проков високо цени вашия телешки пастет — обърна се тя към едната близначка. — Не би било зле да ни го поднесете някой ден за обяд.

— Разбира се — съгласи се с готовност Ада.

Ливия излезе от кухнята и мина през преддверието. Знаеше, че ще завари там Борис.

— Все още ли има чужди хора в библиотеката, Борис?

— Не, принцесо. Михаил Михайлович напусна къщата преди половин час.

— Благодаря. Помолете княз Проков да дойде в спалнята ми веднага щом може.

Борис се поклони и тръгна към библиотеката. Ливия се качи на втория етаж.

Алекс седеше на дивана и мислеше за успеха на днешната си маневра. Оказа се по-просто, отколкото очакваше — но и Михаил Михайлович беше съвсем обикновен човек. Достатъчно беше да го остави за малко сам в библиотеката, докато депешата до царя лежеше отворена върху писалището. Гостът му изобщо не се запита защо князът се отнася така невнимателно към тайните си. Алекс го увери, че отива да търси в избата от най-хубавото бордо и го остави сам. Но не слезе долу, а се скри в съседната стая и проследи как Михаил Михайлович жадно прочете писмото до цар Александър.

Тогава му стана ясно защо винаги страхливият Аракчеев използва като инструмент глупак като Михаил Михайлович. Князът никога не изпитваше подозрения, никога не се чувстваше манипулиран или измамен, гордееше се с работата, която вършеше — това даваше възможност на Аракчеев да го пуска по всякакви следи. Михаил се впиваше като пиявица в преследвания и постигаше своето.

Сега Алекс го бе поставил в положение да съобщи на началника си, че княз Проков образцово изпълнява задължението си да е ухо и око на своя господар в Лондон. Почукването на Борис го изтръгна от самодоволните мисли.

— Какво има? — Алекс вдигна глава с надеждата да види усмивката на Ливия и святкащите ѝ сиви очи, но остана разочарован.
— Какво има, Борис?

— Княгиня Прокова желае възможно най-бързо да я посетите в спалнята ѝ, сър — изрече сдържано икономът.

— Благодаря, Борис.

Алекс кимна и мъжът се оттегли. Какво ставаше с Ливия? Тя почти никога не даваше нареждания на Борис. Ако имаше да му каже нещо, щеше да дойде при него и да уреди въпроса сама. Или щеше да го помоли той да отиде в салона ѝ. Защо официално бе наредила на Борис да го намери и да го изпрати в спалнята ѝ?

Е, имаше само един начин да разбере. Алекс запечата депешата с восък, натисна печата си отгоре, изчака восъкът да изстине и прибра писмото в джоба на жилетката си. По-късно щеше лично да го предаде на тайния пост в Блек Кок на Дийн стрийт. Отиде в залата и повика икономата.

— Борис, каретата ще ми трябва за осем. Тази вечер с княгинята сме на театър.

— Да, княже. — Борис се поклони учтиво. — Вероятно ще вечеряте вкъщи?

— Точно така, преди театъра.

Алекс се качи на втория етаж и нетърпеливо почука на вратата на спалнята. Изчака Ливия да му отговори и влезе.

— Малко се обърках, когато ми предадоха поканата на жена ми да я посетя рано следобед в спалнята ѝ — рече той, но доброто му настроение моментално се изпари, като видя в какво състояние беше Ливия.

Лицето ѝ беше бледо, погледът — напрегнат.

— Какво има, скъпа? Зле ли ти е?

Той отиде бързо при нея, но тя се отдръпна.

— Нищо ми няма, добре съм — отговори тихо Ливия. — А дали се е случило нещо... честно казано, не знам. Може би ти ще ми помогнеш да разбере.

Изведнъж Ливия се почувства изтощена до смърт и затрепери от страх. Закри очите си с ръка и се помоли онова, което беше прочела в писмата, да не е истина. Алекс улови ръцете ѝ, погледна я в очите и веднага забеляза страха ѝ.

— Какво има, кажи ми!

— Това тук — отговори кратко тя и посочи папката с писмата. — Не мога да разбера какво е. Намерих на тавана тези писма. Прочети ги, моля те.

Алекс отвори папката, развърза едно пакетче и започна да чете. Четеше мълчаливо, взирайки се в пожълтялата хартия. Ливия седеше на стола пред тоалетката и наблюдаваше лицето му.

След малко той взе цялата папка, настани се на леглото и продължи да чете, все така в пълно мълчание. Четеше всяко писмо от първия до последния ред, но изражението на лицето му не се променяше. Напротив, той все повече се затваряше в себе си и тя не знаеше какво става в ума му.

Алекс четеше и не вярваше на очите си. Писмата го изпълваха с ужас и почуда. Тези писма бяха написани от баща му. Баща му е бил способен на такава страст... на такива дълбоки чувства. Студеният, дистанциран, строго изпълняващ дълга си родител, когото познаваше, беше същият човек, писал тези редове. Никъде обаче не се споменаваше детето, родено от София. Нима тя никога не е питала за сина си? Нима не се е интересувала какво е станало с него?

Алекс прочете писмата и започна отначало. Бе забравил за присъствието на Ливия. Търсеше нещо пропуснато, търсеше скрити указания. Нищо. За София Лейси и за баща му синът им сякаш никога не беше съществувал. Ала страстта между двамата е продължила да пламти с такава силна, че пръстите му буквално пареха, докато прелистваше страниците. Накрая вдигна глава, стискайки последното писмо.

— Странно — прошепна той. — Очаквах всичко друго, само не и това.

— Какво не си очаквал? — попита изненадано Ливия, обърна се и го погледна.

— Че баща ми може да пише такива писма — отговори сухо Алекс и стисна устни.

— Алексей Проков е бил твоят баща? — Гласът и дойде някъде много отдалеч.

— Да. А София Лейси ми е майка.

— Разбирам — прошепна тя, но веднага продължи с нарастващ гняв: — Не, нищо не разбирам. Защо не са се оженили? Да не би баща

ти да е бил вече женен?

— Не — отговори Алекс. — И никога не се ожени. Сега разбирам причината. — Той удари с юмрук купчинката писма в скута си. Беше готов да се разплаче. — И никога не ми обясни защо майка ми се е съгласила той да ме вземе и да се върне с мен в Русия. Защо тя е продължила живота си, сякаш аз не съществувам. — От гърлото му се изтръгна горчив смях. — Като момче бях убеден, че аз съм причината. Че не съм достоен за любов.

— Изпитвам дълбоко съчувствие към това момче, но пред мен стои мъж — отвърна бавно Ливия. — Мъж, който ме излъга. Доколкото виждам, нашият брак не е нищо друго, освен един фарс. Имам чувството, че играем театър, и то пред напълно непозната публика. Сега вече знам, че си имал сериозни причини да се залепиш за мен и да ме ухажваш така настойчиво. Причини, които нямат нищо общо с мен. Дължиш ми обяснение.

Алекс въздъхна и сведе глава.

— Да, знам, че ти дължа обяснение. — Беше готов да ѝ признае половината истина. — Пристигнах в Лондон, защото царят ми възложи тайна мисия. Миналата година през ноември той изтегли посланика си от двора в Сейнт Джеймс. Оттогава се налага в града да има човек, който да се оглежда и ослушва и да съобщава на царя какво става в Англия. — Алекс вдигна рамене и заключи: — Аз съм окото и ухото на царя.

— Вероятно това обяснява досадните гости онази вечер и странните разговори за положението в Русия.

— Да.

— Но защо е трябвало непременно да се ожениш?

Алекс си бе научил урока. Ливия нямаше да се задоволи с удобна лъжа. По-добре да сложи ножа в раната и да го завърти. Ще изреже отровата и веднага ще зашие раната.

— Съпругата е най-доброто прикритие — обясни хладно той. — Тя ми помага да се движа в подходящите кръгове, освен това е добре да има изискана домакиня. Всичко изглежда нормално, обикновено, никой не ме подозира.

— Но защо точно аз? Защо избра мен за тази задача? В обществото има достатъчно необвързани жени, които с радост биха приели предложението ти.

Ливия се опитваше да говори студено, но гласът и трепереше. Алекс стана от леглото и отиде при нея. Сложи ръце на раменете ѝ и я погледна в очите. Жена му изглеждаше сериозно наранена и това му причини болка.

— Защото обичам само теб. От много месеци насам. Повярвай ми. За мен няма да има друга жена, освен теб. Убеден съм в това.

— Защо аз? — повтори упорито тя. Вече цялата трепереше. — Ти ме преследваше с дяволска настойчивост. Хвърчеше около мен като молец около светлината. Питам още веднъж: защо аз?

Ливия раздвижи рамене, за да се освободи от ръцете му, и Алекс я пусна.

— Всичко започна заради къщата — призна той. — Не е принадлежала на майка ми, макар тя да е била убедена в това. Баща ми ѝ е дал правото да живее в нея, докато е жива.

Ливия го погледна ужасено.

— Това означава ли, че не е имала право да ми я завещае?

— Да — отговори просто той. — Когато дойдох в Лондон, имах намерение да си поискам собствеността. Къщата беше вписана в имуществото на баща ми. Аз съм единственият му наследник.

— И защо просто не ми взе къщата? — попита остро тя. — Предполагам, че имаш всички необходими документи, за да докажеш правата си. Защо не ме изгони със силата на закона?

— Отначало мислех да направя точно това — опита се да обясни Алекс. — Но като те видях... Помниш ли бала у лейди Кларингтън? Онази нощ... — Той вдигна рамене и се опита да се усмихне. — Бях изгубен, Ливия. Още от пръв поглед. Тогава си казах, че ако те направя своя жена, къщата пак ще ми принадлежи.

— Възхищавам ти се — отговори Ливия и се изсмя цинично. — Работиш изключително ефективно. Две мухи с един удар, както казва поговорката.

— Заслужавам презрението ти — отвърна тихо той и зарови пръсти в косата си. — Но не съм имал намерението да бъда жесток.

Ливия мълчеше и той опита още веднъж:

— Опитай се да ми повярваш, Ливия. Всички тези първоначални мотиви много бързо загубиха значението си. Повярвай ми, моля те.

Той я погледна настойчиво, но очите ѝ останаха празни.

— Би ли ме оставил сама, моля те?

Ливия се обърна отново към огледалото и едва не извика, като видя смъртнобледото си лице. Изчака, докато вратата се затвори зад него, скри лице в ръцете си и даде воля на сълзите си.

21

— Получих писъмцето ти. Какво, по дяволите, е толкова важно, та ме откъсваш от жената? — изръмжа мрачно Сергей още с влизането в задимената стая. — Страхотно женище. С огромен задник и знае как да си служи с него. — Мъжът оголи жълтите си зъби и изобрази тялото на проститутката с две ръце.

— Получихме депеша от Аракчеев. В Нистад е заловена подозрителна личност.

Игор отпи голяма глътка от бутилката с водка и я подаде на своя сънародник. В старата кръчма над вехтошарски дюкян на Чийп стрийт никой не се притесняваше за добрите маниери. Сергей отпи голяма глътка, изтри устата си с ръкав и върна бутилката на колегата си.

— Какво са изстискали от него?

— Засега не много. Принадлежи към гвардията. Трудно е да прекършат волята му. Обаче носел злато. Английско злато. Трябва да хванем Сперсков. Той има меко сърце. Непременно трябва да разберем какво знае за златото. — Игор отпи още една глътка и продължи: — Сперсков или Фьодоровски. Аракчеев казва, че нямало значение. Да намерим някой, но без да вдигаме излишен шум.

Сергей се изсмя доволно.

— Сперсков е идиот. По-лош е от другия. Главата му е пълна с безумни идеали. Много добре знам как да го примамя в капана. Уредил си е любовно гнезденце... оттатък, на Хаф Муун стрийт. Дамата е омъжена. Значи няма да остане там до края на нощта. Щом излезе, ще го хвана. Въпросът е къде да го скрием. Тук не става. Може да вика, а наоколо се мотаят доста хора.

— Тогава на реката. Знаем един изоставен склад на Ботлв Лейн. Съвсем на края е, няма как да го пропуснеш. Там никой няма да ни чуе. Пълно е с плъхове. — Игор плю върху вонящите въглища в камината. — Те няма да се притеснят, ако вдигаме шум.

— Тогава ще се върна при онази уличница. Имам още цял час на разположение. Ще я накарам да си развърти бедрата. — Сергей спря на

прага и се обърна. — Ти ли ще го разпиташ или аз?

— Най-добре двамата. Нямам нищо против да пролея малко аристократична кръв. — Игор се изсмя презрително.

— Нали знаеш, че не съм от притеснителните.

Сергей вдигна рамене.

— Както искаш. Аз ще поседя още малко при моето момиче. Матроната ѝ обеща да ми опече пиле.

— Тогава ще се видим след полунощ.

Игор посегна отново към бутилката с водка и си каза, че за работата, която им предстоеше, стомахът му има нужда по-скоро от водка, отколкото от печено пиле.

Княз Николай Сперсков излезе и грижливо затвори зелената врата на къщата. Намести шапката на главата си и се запъти към Пикадили в най-добро настроение. Докато размахваше бастуна си, чу в края на улицата енергични стъпки.

Нападението дойде без предупреждение. Едва успя да поеме дълбоко мразовития февруарски въздух и да се наслади на удовлетворението, което му бе донесла вечерта с дамата, а в следващия миг вече се задушаваше под вонящ и прашен конски чул. Той се разкрещя, зарита, размаха ръце в опит да се освободи, но напразно. Най-страшното беше, че нападението стана безмълвно. Някой го завлече до чакаща карета, хвърли го вътре и колата веднага потегли. Князът се освободи от задушавачото го платно, но в следващия миг някой го изрита в корема с груб ботуш. Сперсков се опита да си поеме въздух, закашля се и се сви от болка. Нападателят не каза нито дума.

Алекс стоеше пред спалнята на Ливия и се вслушваше в тишината. Борис го увери, че жена му не е напускала стаята си. Но вътре не се чуваше нищо. Алекс вдигна ръка и тихо почука. Никакъв отговор. По изключение се поколеба. Днес не смееше да влезе в спалнята на жена си без разрешение. До преди няколко часа изобщо нямаше да се замисли, но след като тя му бе наредила да я остави сама... Не би било добре да се натрапи.

— Ливия — повика меко той. — Може ли да вляза?

Никакъв отговор. Князът въздъхна и отиде в своята спалня. Макар да не се надяваше много, почука на свързващата врата. Нищо. Ливия или беше заспала, или все още не можеше да го понася.

Отдавна бе минало полунощ. Алекс се приближи до прозореца, който гледаше към пустата улица, и забарабани с пръсти по перваза. Беше прекарал ужасна вечер. Опита се да удави спомена за писмата с алкохол и игра на карти, но безуспешно. Как е възможно баща му да не е го споменал нито веднъж в страстните си писма. С нито една дума! Нима София не е питала за детето си? Дали той е мълчал въпреки това? Ако не ѝ е отговарял, вероятно е искал да я накаже. Но в писмата му пламтеше чиста и дълбока любов.

Алекс се беше надявал, влизайки в тази къща, да открие каква е била жената, която го е родила. Вместо това се сблъскаше с нови и нови въпроси. Опита се да говори с Моркомб, но старецът упорито мълчеше. Не смееше да разпита другите стари служители за характера на починалата София Лейси, за да не предизвика ненужно любопитство. Особено от страна на Ливия.

Алекс обърна гръб на прозореца и се вгледа във вратата към нейната спалня. Можеше да продължи да живее и без да знае всичко за произхода си. Толкова години беше живял, без да познава майка си, и щеше да продължи по същия начин. Но как, за бога, да поправи огромната грешка, която беше извършил — да въвлече в тайните си дела една абсолютно невинна жена? Никога нямаше да си прости, че е наранил така тежко човек, който нямаше нищо общо с миналото му. Ако сега изгубя Ливия размишляваше Алекс, вероятно ще открия в себе си онази страст, за която пише баща ми в писмата си до София. Но това ще е безплодна страст... Нищо чудно и той да рухне под бремето на тази безнадеждна любов, както бе рухнал баща му.

Сега знаеше, че княз Алексей Проков е бил сърдечен и страстен мъж, но все още не можеше да разбере как се е превърнал в онова немилостиво, сдържано и студено същество, което помнеше от детските си години. Баща му не бе проявил капчица обич към единствения си син! Няма да стана като него, каза си решително Алекс, прекоси стаята и внимателно натисна бравата.

Страхът му, че Ливия е заключила, се оказа напразен. Той отвори и погледна в тъмната стая. Огънят бе догорял, свещите трепкаха, завесите на прозорците и около леглото бяха спуснати. Очевидно

Ливия си бе легнала, без да повика камериерката си. Алекс се приближи на пръсти до леглото, отметна завесата и видя, че Ливия лежи неподвижно, но с широко отворени очи.

— Помислих, че спиш — прошепна нежно той. — Не исках да вляза, без да си ми разрешила.

— Вече е малко късно да се извиняваш, не мислиш ли? — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво, мъчително. В ивицата светлина, идваща от неговата спалня, Алекс видя, че очите ѝ са силно зачервени и подути. И сега ѝ беше трудно да запази самообладание.

— О, Ливия моля те... — пошепна той и посегна към ръката ѝ. — Моля те, любов моя нека се опитаме да преодолеем случилото се.

Ливия въздъхна и затвори натежалите си клепачи.

— Не, Алекс. Уморена съм. Не и тази нощ.

Алекс не пусна ръката ѝ. В погледа му светеше отчаяние. Инстинктът обаче му подсказа, че ще е фатално, ако я остави да заспи с гнева и болката, загнездили се в сърцето ѝ.

— Добре, ти си почини, а аз ще разпаля огъня и ще пооправя малко стаята. Вечеряла ли си?

Ливия поклати глава, без да отвори очи. По лицето ѝ пролича, че мисълта за храна я отвращава.

— Не съм гладна. Искам да заспя. Остави ме сама.

— Не. Веднъж вече го направих и няма да повтора тази грешка — отвърна решително той. — Ще остана до теб!

Пусна ръката ѝ и отиде да оправи завесите на прозореца, за да прогони мрака навън. До камината бяха наредени дърва и въглища и той запали огън. Донесе нови свещи от стаята си нареди ги на перваза на камината, внимавайки светлината им да не пада върху леглото. Почувства се по-спокоен, когато разбра, че може да бъде полезен и да направи стаята по-уютна.

Ливия дишаше дълбоко, но си личеше, че още не е заспала. Алекс донесе от стаята си гарафа с коняк и наля в две чаши. Отнесе едната до леглото и помоли:

— Пийни малко, скъпа.

Ливия отвори очи.

— Ти упорито отказваш да ме оставиш сама, така ли?

— Точно така — отговори Алекс и ѝ подаде чашата. — Имаш нужда от нещо силно.

Ливия си каза, че няма смисъл да започва спор. Не можеше да го принуди да я остави сама. Съзнаваше, че е смъртно уморена, но не е в състояние да заспи. Може пък конякът да ѝ помогне.

Тя се надигна, сложи една възглавница зад гърба си и пое чашата от ръцете му. Вдъхна дълбоко сладкия аромат и главата ѝ изведнъж се проясни.

— Бих могъл да ти донеса нещо за ядене — предложи той. — Или чаша топло мляко.

— Благодаря, не искам. — Ливия отпи глътка коняк и събра сили да говори. — Е, Алекс, опитай се да ми обясниш как възнамеряваш да решиш проблема. Ти ме измами. Излъга ме. Твърдеше, че ме обичаш...

— Не — прекъсна я рязко той. — Нямах право да говориш така, Ливия. Никога не съм лъгал, че те обичам. Никога не съм симулирал чувства. Да, признавам, ти имаш пълното право да ме съдиш. Това ти дава голямо предимство. Но не е редно да се възползваш от това предимство, като изказваш неверни твърдения. Ясен ли съм?

Гневът му я изтръгна от сънливостта, прогони умората. Спасението дойде в точния момент. Защото самосъжалението беше отвратителен порок, а тя беше на път да се изгуби в блатото му.

— Но ти ме измами — повтори тя, ала в гласа ѝ липсваше предишното ожесточение. — Ти ме излъга.

— Права си — кимна той. — И страшно съжалявам. Но сега ще ти кажа истината, Ливия. Не виждам как бих могъл да ти се доверя. Аз шпионирам срещу правителството на твоята страна, нима не разбираш?

— Вече го разбрах — отвърна иронично тя и се зарадва, че сарказмът ѝ се завръща. — Да не мислиш, че това ме кара да се чувствам добре?

— Мога да си представя колко ти е гадно.

— Много си мил. Макар че беше за предпочитане да ми покажеш ноктите си. — Ливия му подаде празната чаша. — Искам още.

— Само че ще пиеш бавно — отговори Алекс и посегна към гарафата. — На празен стомах конякът е опасен.

— Няма да се почувствам по-зле от сега — отговори тя и веднага се наруга. Пак самосъжаление. Самосъжалението сковава. По-добре е да се гневи. — Тази къща беше символ на моята независимост. Обичах я... и продължавам да я обичам. В сърцето ми тя е моя винаги. А ти

си позволи да ми заявиш, че не мога да имам никакви претенции към моя дом. Това беше върхът на нахалството. Имам чувството, че си правиш груби шеги с мен. Разбираш ли? В състояние ли си да ме разбереш?

— Да, разбирам — отговори просто той.

— А какво е тя за теб? Ти си имаш и други къщи, нали?

— Да.

— Защо тогава си хвърлил око точно на моята? О, не е нужно да ми отговаряш на този въпрос. Знам, че тя не ми принадлежи. Мъжът е длъжен да защитава собствеността си, иначе не е истински мъж. Разбирам, естествено. — Гласът ѝ преливаше от сарказъм.

— Не съм ти взел къщата — възрази Алекс. — Ако не беше намерила писмата, нямаше да откриеш тайната. Нямах никакво намерение да ти разкажа старата история... Защо да те наранявам ненужно?

Ливия не отговори. Трябваше да признае, че той има право. Без писмата щеше да продължи да си живее, както досега, щастливо омъжена за своя княз. Нямаше да знае колко грозно я е измамил той, нямаше да тъгува и да се гневи. Затова реши да опита по друг начин.

— Интересно ми е да узная какво мислеше да сториш, след като завършиш мисията си. Щеше ли да продължиш да се радваш на брачното щастие? Би следвало да се предполага, че това не е първата ти мисия за царя — значи няма да е и последната. Каква е моята роля в тази история?

Алекс се намръщи. Не биваше да навлиза в тази опасна територия. Никой не знаеше как ще завърши истинската му мисия.

— Не ме обиждай с подобни въпроси — отвърна остро той. — Ти си ми съпруга! Без теб животът ми не е пълноценен. Докато има война, ще живеем в Лондон. А после... кой може да знае? Ако дългът ме призове, ще се отзова. А ти ще си до мен. Като моя съпруга.

— Вярна и послушна съпруга — промърмори презрително Ливия. — Това ли очакват руските мъже?

— Говориш глупости. Започваш да ме ядосваш.

Ливия вдигна рамене.

— Опитай се да отхвърлиш обвиненията, ако можеш.

Алекс отчаяно поклати глава.

— А ти се опитай да ме убедиш, че английските съпрузи имат по-различни изисквания към жените си, скъпа. И в твоята страна жената е практически собственост на мъжа.

— Шах и мат! — Ливия изпи коняка на един дъх. — Разбира се, можеш да се позовеш на закона. Ти си ми съпруг и законът ме задължава да ти се подчинявам. Но не ти ли е ясно, че законът невинаги е най-добрият съдия? Аз имам баща и приятели с положение в обществото... Ако реша да те напусна, ще го направя и нищо не може да ме спре.

Алекс неволно отстъпи крачка назад.

— Не разбирам как стигнахме дотук. Аз те обичам и вярвам, че и ти ме обичаш.

Ливия стисна очи до болка.

— Да, по дяволите, аз също те обичам — прошепна едва чуто тя.

Дали беше готова да се предаде? Алекс кимна решително.

— Тогава нека престанем с тези глупави приказки за закони и собственически права. Съзнавам, че си нанесохме дълбоки рани. Сега трябва да се постарая да ги излекуваме... да ги излекуваме заедно, любов моя. Аз съм виновен и признавам вината си. Кълна се, че ще направя всичко по силите си, за да я изкупя.

— Това означава ли, че си ми казал всичко за тайната си мисия? Наистина ли вече знам всичко за теб? Кой си какъв си, какво замисляш? — Ливия се надигна и го погледна втренчено. — Готов ли си да ми се довериш изцяло? Сега и за в бъдеще?

Божичко, в каква паяжина се заплетохме! — помисли си отчаяно той. В никакъв случай не можеше да й каже всичко. Още не. Първо трябваше да си свърши работата.

— Не мога да ти обещаая — отговори тихо той. По гласа му личеше колко дълбоко съжалява. — Но искам да се закълнеш, че няма да кажеш на никого какво си узнала за моята работа.

Ливия отново затвори очи.

— Заклевам се. Това е всичко, което имаме да си кажем.

Алекс постоя още няколко секунди до леглото, после безшумно спусна завесите и се оттегли. Отиде в стаята си и затвори вратата.

Замаяна от коняка, Ливия заспа бързо и сънува объркани сънища. През цялото време я мъчеше усещането, че нещо не е наред. То скоро

се превърна в увереност, но в сънищата си тя не можеше да открие причината.

Когато се събуди, паметта ѝ беше ясна и бистра. Вече не ѝ беше трудно да разпознае източника на своето нещастие. Подутите ѝ очи пареха, главата я болеше непоносимо. Стана от леглото и седна пред тоалетката. В стаята още цареше сумрак, но тя видя съвсем ясно, че изглежда много зле. Косата ѝ стърчеше на всички страни като змиите от главата на Медуза. Бузите ѝ бяха смъртнобледи, очите силно зачервени. В това състояние не можеше да позвъни за Етел.

В каната имаше още студена вода. Тя я изля в легена и си наплиска лицето. Намокри една кърпичка и я сложи върху очите си след малко почувства облекчение. Опита се да си срещне косата и горедолу да я подреди.

От съседната стая се чува гласове и Ливия застина. Алекс и Борис, кой друг — помисли си тя. Дали Алекс ще влезе при нея? Тази мисъл я изплаши. Как ще реагира, ако той наистина го направи? Какво ще каже? Дали изобщо е в състояние да разсъждава разумно след толкова плач? Чувствата ѝ бяха ужасно объркани.

Накрая Ливия все пак позвъни за Етел и вдигна завесите на прозореца. Дъждът най-сетне беше престанал и бледото зимно слънце се опитваше да пробие облаците. Скоро ще дойде пролетта и в градината ще нацъфтят безброй нарциси и фрезии, помисли си тя.

— Добро утро, милейди. — Етел влезе забързано в спалнята със сутрешния шоколад. — О, вече сте станали? — Момичето остави таблата и хвърли загрижен поглед към господарката си.

— Снощи очаквах да ме повикате, милейди. Добре ли сте?

— Добре съм, разбира се — отговори безучастно Ливия. — Снощи заспах рано. Не е за вярване, но се събудих едва преди няколко минути. Сигурно съм била много уморена.

— Да, мадам — отговори Етел, но в гласа ѝ нямаше убеденост. — Само че не вечеряхте...

— Не бях гладна — изфуча гневно Ливия с надеждата тонът ѝ да сложи край на дискусията. — Вероятно по-късно ще отида на Монтстрийт, Етел, пригответе ми костюма за езда.

— Да, мадам. Долу ли ще закусите?

Ливия се поколеба. От съседната стая вече не се чуваше шум. Алекс сигурно е слязъл на първия етаж.

— Донесете ми таблата тук, Етел. Ще се облека и ще седна пред камината.

Ама че си страхливка, наруга се Ливия, щом момичето излезе. Но никак не ѝ се искаше да срещне Алекс, защото съзнаваше, че не е в състояние отново да поведе спор с него. Случаят не беше приключен. Предстоеше следващият рунд.

Ливия знаеше, че трябва да вземе решение. Съдбоносно решение. В момента обаче беше много обърквана, за да зададе правилните въпроси и да си даде правилните отговори.

Алекс влезе в стаята за закуска и се огледа несигурно. Ситуацията беше необичайна за него и той се чувстваше много зле. Знаеше, че в никакъв случай не бива да се довери на жена си. Не точно сега. Ако тя продължи да настоява, че ще се помирят само ако ѝ каже всичко за себе си, той ще я изгуби. Наля си кафе и прегледа пощата, оставена от Борис до чинията му. Покани и сметки. Поканите не го интересуваха, сметките бяха необходимо зло. Някой се покашля на вратата и Алекс вдигна глава.

— Извинете, господарю, но имате гост. — Борис се поклони леко. — Мосю Татаринов.

Само с тона си икономът показва какво е мнението му за ранния гост. Алекс се намръщи. Разбираше, че това не е обикновено посещение. Татаринов не беше от хората, крито се явяваха неканени. Сигурно се е случило нещо, което изисква спешни действия.

— Поканете го, Борис.

Татаринов влезе забързано и буквално избута Борис.

— Слава богу, че ви заварих вкъщи, Проков.

— По това време винаги съм вкъщи — отговори приветливо Алекс. — Заповядайте, моля. Кафе?

— Не искам кафе, но бих пил една водка, ако нямате нищо против. — Едрият, тромав руснак застана срещу домакина.

— Разбира се. Борис... — Алекс даде знак и икономът побърза да се оттегли — Защо не седнете, Татаринов?

— Не мога да седя. — Татаринов изглеждаше много развълнуван.

— Нещо не е наред, така ли? — попита тихо Алекс и сложи в чинията си парче пушена риба.

— Точно така — изръмжа посетителят и шумно пое въздух. — Тук мирише на Русия.

— Седнете най-сетне. — Алекс посочи стола насреща си и бутна през масата платото с пушена риба. — Каквото и да се е случило, ще ми го кажете, след като хапнете и пийнете.

Татаринов седна, сложи в чинията си пушена риба и изсипа отгоре ѝ настърган хрян. Добави бъркани яйца и посегна към черния хляб. Борис донесе бутилка водка и я сложи на масата заедно с една малка чаша.

— Имате ли и други желания, господарю?

— За момента не. Благодаря, Борис.

Икономът излезе и Алекс попита нетърпеливо:

— Какво се е случило, Татаринов?

— Сперсков е изчезнал — отговори с пълна уста мъжът, прочисти гърлото си с глътка водка и продължи: — Нищо не разбирам.

— Как е възможно? — попита разтревожено Алекс.

— Отде да знам? — Татаринов вдигна рамене. — Не се прибрал вкъщи миналата нощ.

— Той има любовница — напомни му Алекс и избърса уста със салфетката.

— Знам, но тя е омъжена. Сперсков никога не остава в леглото ѝ до сутринта. Тази сутрин отидох в дома му, но ми казаха, че снощи не се е прибрал. — Татаринов си взе още едно парче черен хляб. — Тогава отидох в любовното му гнездо на Хаф Муун стрийт. Слугата ми каза, че Сперсков излязъл от къщата малко след полунощ. Любовницата му си тръгнала след него.

Татаринов натъпка устата си с хляб и риба и задъвка бързо, без да откъсва поглед от княза.

— Кой знае къде е отишъл, след като е излязъл от онази къща — промърмори Алекс, опитвайки се да овладее надигащата се тревога. — Има много приятели в града. Не бих се учудил, ако има и други любовници. Сперсков открай време си пада по женската част.

— Прав сте — ухили се гостът. — Истински аристократ. Винаги съм смятал, че е твърде изнежен за нашата работа. Мислите му вечно

са другаде. Постоянно си мисли как да се намърда най-добре между женски бедра.

— Присъдата ви е твърде строга, драги — отвърна с усмивка Алекс. — Сперсков е идеалист.

— В нашите редици няма място за идеалисти — отсече Татаринов. — Трябват ни войници.

— Трябват ни и войници, и идеалисти — поправи го сериозно Алекс. — Николай е предан на делото. Сляпо предан. Връзките му го правят незаменим. Ще ми кажете ли защо отидохте в дома му тази сутрин?

— Защото му е дадена задача да се грижи за предаването на съобщенията. Отдавна трябваше да получим вест от Нистад. Отидох да го питам какво става.

Алекс кимна. Всеки от групата имаше точно определени задачи. Сперсков поддържаше мрежа от познати и приятели из цяла Европа. Това му даваше възможност да приема и предава съобщения.

— Къде още го търсихте?

— Засега никъде. Реших да ви питам знаете ли нещо, преди да предприема следващите стъпки. Вие сте човекът, който държи в ръце всички нишки.

Татаринов си наля още една водка и обърна чашката наведнъж със същото сръчно завъртане на китката.

— Нямам представа къде може да е. Предлагам да разширим търсенето. Аз ще посетя познатите му англичани и французи, а вие ще се заемете с руснаците. Ако се окаже, че никой не го е виждал, положението става сериозно.

— Много добре. — Татаринов бутна стола си. — Благодаря за закуската, княже. Най-сетне да хапна нещо по-различно от гадостите, които ми сервират в този безбожен град.

— Още една водка? — попита любезно Алекс.

— Давайте. — Гостът му подаде чашата си.

— Ако Сперсков не се появи, смятате ли, че може да се е случило нещо лошо? — попита Алекс и хвърли салфетката на масата.

Татаринов поклати глава.

— Виждам само една възможност... хората на Аракчеев.

— Мислех, че ги контролирате — отвърна остро Алекс.

— Контролирам ги, но не мога да ги държа под око ден и нощ. Нито пък имам достъп до всяка депеша, която получават. Бъдете сигурен, че Аракчеев познава всички членове на нашата група, освен... — Той фиксира Алекс със зъл поглед и добави: — ... освен вас, княже. Вие сте приятел на царя. Вие наблюдавате случващото се в Англия и му съобщавате.

— Съвсем вярно — кимна Алекс и усети странни тръпки в тила. — Какво по-точно искате да ми кажете, Татаринов?

— За момента нищо. И ако такава е божията воля, и за в бъдеще нищо — отговори мъжът и забърза към вратата. — Следобед ще се съберем да обсъдим положението, нали?

Алекс кимна.

— Точно в пет. В Блек Кок на Дийн стрийт.

— Ще бъда там.

След като Татаринов излезе, Алекс дълго седя замислен. Нямаше причини да подозира, че Аракчеев има пръст в тайнственото изчезване на Сперсков. Но не можеше категорично да отхвърли тази възможност. А не биваше да забравя и собственото си жалко положение. Дали да отиде при Ливия? Да се опита да затвори раната ѝ? Или е по-добре за известно време да я остави на спокойствие? Може би щом гневът се уталожил, тя ще започне да вижда нещата в по-мека светлина. Той не можеше да изпълни поставените от нея условия просто не можеше. Затова нямаше смисъл да започнат отново стария спор.

Ще я остави известно време на мира и тя ще се укроти. Дотогава ще измисли някоя полуистина, с която ще я залъже. При тази мисъл в устата му загорча. В брака му имаше предостатъчно полуистини и лъжи. Един ден трябва да сложи край.

Малко след единайсет Ливия пристигна на Монт стрийт, без да е видяла съпруга си. Борис ѝ съобщи, че князът е заповядал да оседлят коня му и е излязъл от къщи почти веднага след закуска, без да каже кога ще се върне. Толкова по-добре, каза си Ливия, защото имаше нужда от време, за да размисли. Като го види следващия път, решението ѝ трябва да е готово.

— Вкъщи ли е лейди Бонъм?

— Да, мадам — отговори икономът. — Дамите са в салона.

— Благодаря, Хектор. Днес може би ще поостана малко по-дълго. Джейми вече отведе коня ми в обора.

— Много добре, милейди — Хектор се поклони и я отведе в салона.

— О, Лив, радвам се, че дойде! — посрещна я възбудени Корнелия. — Тъкмо ти пишех. С Аурелия не постигнахме съгласие дали тази сутрин ще се появиш по свое желание, или ще се наложи ние да ти пратим вест да дойдеш.

— Точно така. И понеже не постигнахме съгласие, решихме да ти пишем — допълни Аурелия, остави гергефа и стана. Огледа внимателно приятелката си и лицето ѝ помръкна. — Не изглеждаш добре, мила моя.

— Чувствам се ужасно — призна Ливия и свали шапката си — Радвам се, че ви заварих вкъщи.

— Много добре знаеш, че не бихме отишли никъде, без да те уведоим — възмути се Корнелия. — Казахме ти, ако имаш нужда от помощ, да се обърнеш към нас. — Тя също огледа Ливия и въздъхна: — Бедничката ми, явно не ти е било лесно. Ела тук и седни.

Ливия поклати глава.

— Още не. Твърде неспокойна съм, за да седя.

Тя обиколи няколко пъти елегантния салон, без да каже дума. Приятелките ѝ търпеливо я чакаха да се успокои.

Ливия ходеше напред-назад и все по-ясно осъзнаваше в какво положение е изпаднала. Нямаше изход. Искаше да сподели случилото се с приятелките си, защото имаше нужда от съвета им. Но как да го направи, без да им каже, че Алекс работи за руския цар? Нали му бе обещала да мълчи? Да, вярно, тя имаше сляпо доверие в приятелките си, но как да забрави, че съпругът на Корнелия работи за английските тайни служби. Не биваше да застава между фронтовете. Трябваше да намери начин да помоли приятелките си за съвет, но да вземе решението сама — защото не можеше да разкрие истината, скрита зад лъжите и измамите на Алекс. Съзнанието, че съпругът ѝ работи против собствената ѝ страна, беше много мъчително, но от друга страна, тя го разбираше напълно. Той служеше на родината си и това беше негово право.

— И така, както вече вероятно сте отгатнали, Алексей Проков е бащата на Алекс — започна тихо тя. — А София Лейси му е майка.

— Защо не ти го е казал от самото начало? — попита сърдито Корнелия. — Още щом се е запознал с теб и е установил, че носиш същото фамилно име като майка му, е трябвало да ти каже. Това е нормално, нали?

— Алекс не се е запознал с мен случайно — продължи с въздишка Ливия. — Той не познава майка си. Представяте ли си какво е преживял? Знаел е, че майка му е жива, но му е било забранено да я вижда. Сигурно е бил убеден, че тя не иска и да знае за него.

— Това обяснява защо не говори за нея — обади се предпазливо Аурелия.

— Права си — кимна Ливия. — Но има още нещо, много по-трудно за обяснение. София Лейси не е притежавала къщата на Кавендиш Скуеър. Не знам, може би наистина не е знаела, че не е нейна, но Алекс твърди, че баща му ѝ е дал правото да живее там до смъртта си, нищо повече. След смъртта ѝ къщата е преминала отново в негово владение. Нали се сещате кой е наследник на Алексей Проков?

Приятелките ѝ я гледаха уплашено. Аурелия се овладя първа и заговори вразумително:

— Значи Алекс не е трябвало да се ожени за теб, за да получи къщата. Можел, е просто да те изхвърли.

Ливия вдигна рамене.

— Той твърди, че не искал да постъпи така. Защото веднага разбрал, че съм най-добрата съпруга за него. Затова просто се погрижил къщата да бъде включена в брачния договор.

— Щеше да бъде по-честно, ако беше сложил картите на масата още когато ти направи предложение за женитба — каза Корнелия. — Но вероятно не е искал да прозвучи грубо.

— Точно така — подкрепи я Аурелия. — Сигурно е сметнал, че не е редно да ти направи предложение за женитба и в следващия миг да заяви, че ти живееш в неговата къща.

Няма никакъв смисъл да говоря с тях, без да им кажа цялата истина, разбра отчаяна Ливия. Никога няма да разбере истинското им мнение. Очевидно ще се наложи да взема решение съвсем сама.

— Вероятно сте прави — промълви тя — Чувствам се измамена. Непрекъснато се питам дали целият ни роман не бе предизвикан от желанието му да влезе в къщата колкото е възможно по-бързо. — Ливия приседна на облегалката на дивана и се обърна към Аурелия: — Трябва да признаеш, че ухажването му беше прекалено настойчиво. Ели ти първа изрази съмненията си.

— Признавам, че се съмнявах в него — отговори спокойно приятелката ѝ, — но ти не се съмняваше, Лив. Аз те предупредих, че си играеш с огъня, но ти ми каза, че така поне ще знаеш защо си си изгорила пръстите. — Тя разпери ръце и заяви твърдо: — Прощавай, мила, но ще говоря направо. Ти сама забърка тази каша. Сега остава да решим дали ще я изсърбаш... или не.

Точно там е въпросът, искаше да извика Ливия. Сериозен разговор и категорично решение. Не беше нужно да казва на приятелките си, че Александър е натоварен с тайна мисия. Проблемът беше другаде.

— Права ли съм да се чувствам измамена? Наистина ли той е лъжец?

— Вярваш ли, че те обича? — попита Корнелия, докато наливаше шери.

Ливия си представи Алекс, изправен до леглото ѝ, чу любовните му клетви.

— Той твърди, че ме обича — отвърна тихо тя. — И аз му вярвам.

— А ти какво чувстваш, Лив? — попита сериозно Аурелия и пое чашата с шери.

— Обичам го — отговори просто Ливия. — С цялото си сърце. — Тя се засмя горчиво. — Въпреки болката, която ми причинява.

— Тогава се опитай да изясниш дали те е измамил целенасочено. Защо е премълчал пред теб за къщата? Може би, за да ти спести мъката? Или е имал съвсем друга цел? Наистина ли е лъжец?

Ливия обмисли предложението на Корнелия и кимна.

— Да, точно това трябва да изясня.

И да вземе решение. Дълбоко в себе си беше убедена, че чувствата на Алекс са искрени. Това означаваше, че трябва да намерят начин да спасят брака си. Тя трябва да го приеме такъв, какъвто е, и да се опита да му прости лъжите.

— Хайде да изведем децата и да седнем в някое заведение — предложи внезапно тя. — Например в „Гунтерс“. Денят е слънчев, навън е приятно. Още е студено за сладолед, но малките ще се зарадват и на парче торта.

Двете жени я погледнаха учудено.

— Това означава ли, че приключихме разговора, скъпа?

— Нямам никакво желание да се въртя в кръг отново и отново — отговори Ливия. — Мозъкът ми се е подул от мисли. Нужно ми е да се разсея. Да вървим в парка. Ако позволите, аз ще хапна лимонов сладолед.

— Ще ида да видя дали децата са обядвали — решително се изправи Аурелия. — Но да знаете, че Линтън ще мърмори, че им разваляме вечерята. — Тя се засмя и добави: — Всъщност защо не, Нел? От седмици не сме спорили с Линтън.

Корнелия посегна към звънеца.

— Ще поръчам каретата.

Стийви, Франи и Сюзън приеха с въодушевление, че ще излязат на разходка с майките си без надзора на строгата Линтън. Щом стигнаха до „Гунтерс“ на Баркли стрийт, веднага се развикаха, че ще ядат сладолед, а не торта и майките им се съгласиха, въпреки че беше още февруари. Един келнер прекоси улицата, за да ги попита какво желаят. Децата се развикаха едно през друго, Корнелия запомни желанията им и ги предаде на келнера с ясни думи.

— За теб лимон и круша, нали, Ливия?

Младата жена вече не беше сигурна, че иска да яде сладолед, но се овладя и кимна.

— За мен пермезанов сладолед — поръча Аурелия. — Много ми се иска да вкуся сладолед от сирене.

— Аз предпочитам айскафе — каза Корнелия.

Келнерът записа поръчката, въздъхна облекчено и се затича обратно към заведението. След няколко минути се появи отново с пълна табла. Децата настояха да изядат сладоледа си под голите дървета в парка, но майките решиха да останат в каретата.

— Лимоновият сладолед май не ти се услажда — каза Аурелия, видяла как Ливия без желание рови в чашата си.

— Май идеята ми не беше много добра — призна с въздишка Ливия. — Поне пермезановият вкусен ли е?

— Страхотен — засмя се Аурелия. — Но е по-подходящ за вечеря. Освен това са му сложили повечко захар.

— По-добре да си беше избрала обикновен сладолед. — Корнелия допи кафето си и заяви: — Започна да става студено. Време е да се прибираме. Линтън ще има да ни ругае, че сме простудили децата.

— Да, и аз трябва да се прибера на Кавендиш Скуеър — съгласи се Ливия и остави празната чаша върху таблата. Главата ѝ беше бистра. Чувстваше се готова да заяви изискванията си и да направи необходимите компромиси. Нали баща ѝ беше казал, че един ден в брака ѝ ще почне да хвърчи перушина и тогава ще са необходими компромиси? Сигурно и Алекс е готов за важния разговор.

— Искаш ли да се прибереш с каретата? — предложи Корнелия. — Джейми ще се върне с Дафне.

— Не, не — отклони предложението Ливия. — Хубаво ще е да поюздя, макар и само четвърт час.

— Реши ли вече какво да правиш, Лив? — попита тихо Аурелия, преди децата да се качат в каретата.

Ливия се усмихна колебливо.

— Да. Размислих и знам какво ще кажа на Алекс. Въпросът е той какво ще ми каже.

— Не забравяй, че ние сме зад теб — рече Корнелия и побърза да изтрие лепкавите ръце на Сюзън с влажна кърпичка, преди

момиченцето да ги е изтрило в наметката си. — Винаги и по всяко време. Повикай ни, ако имаш нужда от нещо.

— Знам, че мога да разчитам на вас — отговори трогнато Ливия. — Благодаря ви.

Когато Ливия се върна на Кавендиш Скуеър, вече се смрачаваше. Уличните фенери още не бяха запалени, но къщата беше осветена. Изненадващо ѝ отвори Моркомб. По това време на деня той беше в своите стаи и Борис бдеше за реда в къщата.

— Добър вечер, Моркомб — поздрави Ливия и влезе. — Къде е Борис?

— Тази вечер го няма — отговори старецът. — Затова се наложи аз да отворя.

— Разбирам — промълви Ливия. — Вкъщи ли е княз Проков? Моркомб поклати глава.

— О! — учуди се Ливия. — Виждали ли сте го днес следобед?

— Ами да — изръмжа Моркомб, затвори вратата и спусна резето.

— Значи е излязъл по-късно? — попита търпеливо Ливия. Знаеше, че ако се подразни, Моркомб ще стане още по-бавен.

— Двама мъже питаха за него — благоволи да я осведоми икономът. — Искате ли да ви сервирам вечерята в салона, мадам? Нашата скъпа Ада ви е приготвила агнешко филе с желе от френско грозде. Точно както го обичате.

— Прекрасно — отвърна с отсъстващ вид Ливия. Постепенно я обземаше чувството, че нещо не е наред. — Князът излезе от къщата с гостите си, така ли? Каза ли, че няма да се върне за вечеря?

— Нещо подобно, милейди. — Моркомб отговаряше с пълно безразличие. — В салона ли да сервирам вечерята?

Този човек не се ли интересува и от нещо друго, освен от проклетата вечеря! Ливия беше готова да се разкреци и едва се овладя. По-добре да отговори на въпроса му, за да е спокоен.

— Да, много ви благодаря. — Тя се запъти към стълбата и попита: — Сигурен ли сте, че съпругът ми не е оставил писмо?

— Никакво писмо — отвърна кратко Моркомб. — Вечерята ще е готова след час.

— Благодаря — промърмори Ливия и вместо в спалнята си отиде в приемната.

София Лейси я погледна проникателно с ясните си очи от портрета на камината. Наистина ли ме гледа ведро? — запита се за пръв път Ливия, приближи се и се вгледа в блестящите сини очи. Трябваше да се сетя, каза си тя, синът е наследил очите на майка си синият цвят е толкова наситен, че сигурно съм била сляпа да не забележа приликата. От друга страна обаче, как би могла да обърне внимание на нещо, което според нея нямаше никакво значение за живота ѝ? Връзката стана очевидна едва след като се запозна с фактите.

Изведнъж Ливия се почувства отрезвяла. Цял следобед се вкопчваше в мисълта, че вече е взела решение. Отново и отново повтаряше в главата си думите, които щеше да каже на Алекс, когато се изправи срещу него. А сега знаеше, че той е напуснал къщата, без да ѝ остави вест. Без дори да се опита да говори с нея. В сърцето ѝ отново покълна гняв. Може би на него му беше все едно дали ще се отчуждят, или не. И изобщо не се интересуваше от нейната болка. Преспokoйно е излязъл от къщи с приятелите си, без да помисли, че тя ще се безпокои. О, да, как забравих — каза си отчаяно Ливия. Алекс със сигурност е отишъл да изпълнява тайната си мисия. В момента работи за родината си. Тя е по-важна от брака ни.

Без да бърза, Ливия се качи в спалнята, за да свали костюма за езда. Позвъни за Етел и влезе в стаята на мъжа си. Той не беше там, но всичко напомняше за него. Ливия се огледа и по гърба ѝ пробяга студена тръпка. Вратовръзката му лежеше смачкана върху скрина, жакетът беше захвърлен на един стол, ботушите — под леглото, а гардеробът зееше широко отворен. Леглото не беше оправено. Нима Алекс е излязъл от къщи толкова бързо, че дори не е потърсил помощта на Борис? Защо никой от слугите не е дошъл да почисти и подреди?

Ливия продължи да оглежда помещението. Страхът ѝ нарастваше. Не знаеше точно от какво се страхува, но косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. След малко се обърна и влезе в своята спалня. Етел тъкмо оставяше каната с топла вода върху мраморния плот на мивката.

— Видяхте ли княз Проков днес следобед, Етел? — попита Ливия и започна да разкопчава жакета си.

— Не, милейди. Вечерна рокля ли ще облечете?

— Не, ще сложа кадифената, защото ще вечерям сама.

Ливия свали полата си и попита нетърпеливо:

— Кога е излязъл от къщи Борис?

— Към три, милейди.

— Преди съпруга ми, или след него? — Ливия свали полата си и започна да се мие.

— Не знам точно, мадам. — Етел ѝ подаде кърпата и добави: — Нямах представа, че князът не си е у дома.

— Добре, ще попитам Моркомб, като сляза долу.

Ливия се избърса и облече любимата си кадифена рокля. Закопча копчетата отпред и седна пред огледалото. Етел извади фуркетите от косата ѝ и я изчетка.

— С пусната коса ли ще останете, милейди?

— Не. Дайте ми мрежичка.

Ливия уви косата си на хлабав кок и я прибра в тънка сребърна мрежичка.

— Това е всичко, Етел. Много благодаря. Моля да почистите стаята на съпруга ми. Не проумявам защо никой не се е погрижил за нея, след като князът е излязъл.

— Вероятно никой не знае, че негова светлост не е вкъщи, мадам. Борис не е тук, а мистър Моркомб е забравил да спомене.

— Да, вероятно сте права.

Обяснението звучеше логично и нямаше смисъл да разпитва повече.

— Може ли някой да ми каже къде е отишъл Борис?

Отсъствието на иконома беше крайно обезпокоително. Откакто Алекс се беше нанесъл в къщата, тя не помнеше Борис да си е вземал свободен ден. Може би князът го е изпратил някъде?

— Надали, милейди. Вероятно си е взел свободен следобед — отговори Етел.

— Да, предполагам. Но досега не бях забелязала, че излиза следобед.

— И аз не съм забелязала — съгласи се Етел. — Но може да е знаел, че князът ще излиза и че няма да има нужда от него.

— Да, сигурно. — Ливия вдигна рамене. — Въпреки това ви моля да се погрижите стаята на княз Проков да бъде почистена и подредена, Етел. Аз ще сляза да вечерям.

Ливия влезе в салона и веднага позвъни за Моркомб. Той се появи чак след пет минути.

— Желаете ли нещо, милейди?

— Да. Къде бяхте, когато княз Проков излезе от къщи днес следобед?

— В преддверието. Негова светлост излезе с двама мъже. Останаха при него около четвърт час. Аз ги пуснах да влязат, а Джейми ги заведе горе.

— Какво значи горе? Не ги ли е завел в библиотеката?

— Не, мадам, знам какво говоря. Двамата попитаха за княза и аз им казах, че е горе. Тогава те казах, че ще се качат горе, и аз наредих на Джейми да ги заведе.

На старото лице се изписа обида и Ливия побърза да поправи грешката си.

— О, Моркомб не ви укорявам, но се изненадах, че двама непознати са се качили в спалнята на княза.

— Аха — изръмжа той. — След четвърт час слязоха долу заедно с княза и се качиха във фойтона, който чакаше на улицата.

Алекс е тръгнал с фойтон? Ливия беше готова да раздруска Моркомб.

— Князът не е поискал двуколката си? Нито коня си?

— Ами не. Нали ви казах, че отвън чакаше фойтон?

— Благодаря, Моркомб.

Ливия отпрати икономата с кратко кимване и той се повлече към вратата. Много скоро тя излезе от салона и отиде в библиотеката, макар да не знаеше какво ще търси. Тук всичко беше в пълен ред. Документите бяха подредени върху писалището, перата бяха наострени. И тук миришеше на Алекс.

Ливия въздъхна и се огледа. Страхът ѝ растеше. Обиколи безцелно помещението, попипа тук и там, без да знае какво търси. Не ставай смешна, укоряваше се безмълвно тя. Какви са тези мрачни предположения? Алекс е излязъл. Толкоз. Често излиза с приятелите си. Или със сънародниците си.

Ливия излезе от библиотеката и се върна в салона. Моркомб вече нареждаше масата за вечеря.

— Чужденци ли бяха мъжете, който дойдоха да търсят княза? — попита тя.

— Така мисля — отговори той и забърса чашата за вино с ръкава си. — Говорът им беше смешен. Изглеждаха като глупаци. Не като другите му приятели — добави многозначително той.

На какво ли дължа тази подробна информация? — запита се Ливия.

— Какво имате предвид, като казвате, че не са като другите му приятели? — попита с интерес тя.

— Ами грубияни, недодялани... — Моркомб огледа доволно наредената маса. — Да ви извадя ли бутилка бургундско от деветдесет и втора с агнешкото?

— Да, би било чудесно, благодаря.

Ливия застана пред огъня и се загледа в пламъците. Познаваше само един от така наречените „приятели“ на Алекс, който заслужаваше това определение. Мосю Татаринов. Но не биваше да забравя, че мъжът ѝ е таен агент. Значи се събира с какви ли не хора. Тя нямаше представа какви са сътрудниците му. Едва отскоро знаеше истината за съпруга си. А той много внимаваше тя да няма нищо общо със сънародниците му. В света на шпионите сигурно имаше доста „недодялани типове“.

Ливия си наля чашка шери седна пред камината и зачака вечерята. Заповяда си да не мисли за странните непознати. По-късно, когато Алекс се върне... Ами да! Ако е знаел, че ще закъснее, сигурно се е облякъл подходящо. В този момент се появи Моркомб, натоварен с тежка табла, и Ливия остави чашата.

— С какъв костюм беше облечен князът, когато излезе, с вечерен ли? — попита бързо Ливия.

— Откъде да знам — изръмжа икономът и остави таблата на масата. — Най-сетне сме готови. Има пащърнак и печени пастетчета. Знаем, че ги обичате. Грах с лук и желе от френско грозде. Ада ме помоли да попитам дали после ще хапнете пудинг.

— О, не, благодаря, това ми е достатъчно. Княз Проков няма представа каква разкошна вечеря ще пропусне.

Моркомб, който отваряше виното, явно се зарадва на похвалата.

— Права сте. Да ви е сладко.

— Благодаря — повтори Ливия, седна и се загледа с невиждащи очи в агнешкото. Нямаше никакъв апетит, но не можеше да рискува да си развали отношенията с Моркомб и близначките. Затова стисна зъби и си отрязва голямо парче месо.

Малко преди полунощ Ливия вече не беше на себе си. Знаеше, че ако Алекс е имал намерение да остане навън цялата нощ, непременно щеше да ѝ прати вест. Никога не би я оставил да се тревожи, все едно колко скарани бяха. Не бе излязъл с вечерен костюм, което означаваше, че не е планирал да вечеря с приятелите си, да отиде в клуба, на театър или на опера. Никога не би отишъл на опера или на театър, без да я попита иска ли да го придружи.

До вчера това щеше да е немислимо, помисли си Ливия, докато нервно крачеше напред-назад по салона. Беше твърде неспокойна, за да чете или да бродира. Може пък Алекс да е отишъл да играе карти с приятелите си — на място, където залагат големи суми и пият много. Знаеше, че той обича да играе карти и не го укоряваше. С кого ли е излязъл?

Напразно си блъскаше главата. Към кого да се обърне? Не се сети за нито един подходящ човек. Където и да е отишъл, повтаряше си упорито тя, ако е имал намерение да се забавлява, щеше да ми изпрати вест, че ще закъснее.

Трудно ѝ беше да се откаже от тази увереност. Ами ако е претърпял злополука? Може да го е прегазила карета. Или да са го нападнали крадци и да са го пребили — Лондон беше пълен с престъпници. Изведнъж го видя да лежи облян в кръв на паважа и се разтрепери. Разтърси глава, за да се отърве от страшните картини. Страхът ѝ беше смешен. Алекс беше напълно в състояние да се пази. Повече, отколкото ѝ се искаше да си представи.

В сърцето ѝ отново се надигна паника. Все пак успя да се овладее и изтича в библиотеката. Кучетата влязоха преди нея в просторното помещение, където лампите все още бяха запалени, легнаха пред камината и я загледаха предано с кръглите си очи под рунтавата козина. Завесите бяха спуснати, огънят гореше буйно — помещението очакваше завръщането на своя господар.

Ливия седна зад писалището и се опита да отвори чекмеджетата, но всички бяха заключени. Само най-долното се отвори. Оказа се празно — с изключение на малък пистолет с дръжка от слонова кост. Ливия ахна. Никога не беше виждала мъжа си с оръжие. Доколкото знаеше, Алекс никога не ходеше в някоя от многобройните школи по стрелба, където джентълмените упражняваха точното, си око. От друга страна обаче, тя вече знаеше, че той няма навика да ѝ разказва как протича животът му. От тази мисъл отново я заболя. Ливия извади внимателно пистолета и го огледа от всички страни. Дали е зареден? Нямахше представа как да провери. Може би трябва да попита Моркомб, който се кълнеше, че умее да си служи с двуцевка. В момента това нямаше значение. Ливия тъкмо се канеше да прибере оръжието обратно в чекмеджето, когато на входната врата се почука. Шумно и настойчиво. Кучетата скочиха и залаяха лудо.

Алекс! Сигурно чука така силно, защото знае, че Борис не си е на мястото. Всъщност защо Борис не се прибира? — запита се за пореден път Ливия. Минаваше полунощ. Сигурно Алекс го е освободил за цялата нощ, предположи тя. Знаеше, че по това време на нощта старият иконом няма да се събуди дори ако над главата му гръмнат камбаните на страшния съд, затова грабна пистолета и изтича в преддверието. Сърцето ѝ биеше облекчено.

— Идвам, идвам! — извика тя. Кучетата лаеха непрекъснато, скачаха към нея и към вратата, докато тя се мъчеше да вдигне тежкото резе. Най-сетне успя отвори широко вратата — и зяпна смаяно. На прага стоеше мосю Татаринов.

— Добър вечер, принцесо — поздрави високо той, за да надвика кучетата. Размаха бастуна си и когато двата териера се отдръпнаха, влезе в преддверието, без да е поканен. — Къде е мъжът ви? Трябва веднага да го видя.

Без да изчака отговора ѝ, той закрачи към библиотеката. Двата териера го следваха по петите.

— Алекс го няма. — Ливия влезе в библиотеката след госта и инстинктивно затвори вратата зад гърба си. — Напуснал е къщата днес следобед и досега не се е прибрал. — Гласът ѝ затрепери и тя едва успя да се овладее. — Знаете ли къде може да бъде?

Татаринов преbledня и шумно пое въздух.

— Излязъл е следобед и...

— Да... О, моля ви, какво не е наред?

Татаринов не отговори. Стоеше напред стаята и удряше с юмрук върху дланта на другата ръка.

— Сам ли е излязъл от къщи, мадам?

— За съжаление не бях у дома. Казаха ми, че дошли двама мъже и съпругът ми напуснал къщата след кратък разговор с тях.

Ливия вече беше сигурна — станало е нещо страшно. Сама се учуди, че вече не изпитваше страх. Обзе я твърда решителност да изтръгне цялата информация от устата на този недодялан тип, който бе дошъл в дома ѝ посред нощ. Той ще ѝ каже всичко, което знае — до последната незначителна подробност.

— Колко мъже?

— Двама.

— Руснаци?

— Със сигурност чужденци. Кажете, мосю, случилото се има ли нещо общо с тайната мисия на моя съпруг — с онова, което прави за родината си?

Татаринов я погледна втренчено.

— Какво знаете?

— Знам, че Алекс е таен агент на царя — отговори Ливия. — Той лично ми го каза, затова си позволявам да ви се доверя.

Ливия говореше, без да откъсва поглед от лицето на Татаринов. Не ѝ убягна, че той е едновременно уплашен и облекчен.

— Моля за отговор. Има ли изчезването на съпруга ми нещо общо с мисията, която изпълнява в Лондон?

— Най-добре попитайте него — отговори с отсъстващ вид Татаринов и се обърна към вратата. — Аз трябва да вървя.

Ливия реагира инстинктивно. Алекс беше в опасност. Значи тя трябваше да разбере каква игра се разиграва пред очите ѝ. Обърна се рязко, заключи вратата и пушна ключа в джоба си. Ако Татаринов се опита да я нападне, сигурно ще успее да ѝ изтръгне ключа. Затова бавно вдигна пистолета. Нямаше представа зареден ли е, или не, но предполагаше, че Алекс няма да държи в чекмеджето си безполезно оръжие. Нали трябваше да се пази от неочаквани нападения. И тя ще постъпи като него.

Усетили напрежението в стаята, кучетата настръхнаха и заръмжаха. Тристан оголи зъби и се втурна срещу посетителя.

Татаринов го изгледа убийствено и вдигна крак да го ритне.

— Сядайте — изкомандва Ливия и двете кучета като по чудо се подчиниха незабавно.

Пистолетът се насочи към рамото на Татаринов. Ливия нямаше намерение да го убие, но беше наясно, че от това разстояние със сигурност ще го улучи. Ръката ѝ остана напълно спокойна.

— Какво правите? — попита смаяно мъжът. Лицето му побеля от гняв.

— Искам да разбера каква игра играете — отговори спокойно тя. — Искам да ми я разкажете с всички подробности. В опасност ли е съпругът ми?

Татаринов се местеше от крак на крак и явно се опитваше да прецени силата на решителността ѝ.

— Ако ме застреляте, ще намалите значително шансовете на съпруга си да се отърве от похитителите — подчерта той.

— Похитители? — повтори ужасено Ливия, но пистолетът в ръката ѝ не трепна. — Кой би могъл да го отвлече?

— Само губим ценно време, мадам.

— Тогава ми отговорете веднага — заповяда тя. — Търпението ми свършва. Кой е отвлякъл мъжа ми? Къде възнамеряват да го отведат?

Татаринов направи крачка към нея, но двете кучета моментално скочиха насреща му с оголени зъби, лаейки оглушително. Той се опита да ги ритне, но постъпката му само ги разяри още повече.

— Махнете тези песове! — извика вбесено той.

При други обстоятелства Ливия би се позабавлявала със страха на един възрастен мъж от две кутрета, след като към тялото му беше насочен пистолет.

— Седнете и кучетата ще се успокоят — отговори студено тя. — Докато мислят, че ме заплашвате, няма да ви оставят на мира.

Татаринов изруга на руски и седна на най-близкия стол. Тристан и Изолда моментално се успокоиха и се разположиха пред него, без да го изпускат от поглед.

— Виждам, че сте разумен, мосю Татаринов. Хайде сега, разкажете ми какво става. И побързайте, моля, защото наистина нямаме време.

Татаринов седеше неподвижен и я наблюдаваше. В неговия свят жените се държаха другояче. Не размахваха пистолети и не насъскваха кучета срещу мъже. Жените знаеха къде им е мястото и не смееха да се оплакват. Още от самото начало не харесваше жената на Проков. Веднага му каза, че е прекалено самоуверена. Днешното ѝ поведение обаче надминаваше всичките му опасения.

— Чакам, мосю. Кой е отговорен за отвличането на съпруга ми? Вероятно враговете на царя.

— Е, добре, принцесо, щом непременно искате да чуете истината, ще благоволите да ме изслушате. Ако бяха враговете на царя нямаше от какво да се безпокоим, мадам — заговори отмерено той. — Княз Проков работи срещу царя. Целта му е да го свали от трона. Според мен е отвлечен от тайните агенти на Аракчеев. — Погледът му се насочи към масичката с напитките. — Ако стана и си наля чаша водка, дали тези гадини пак ще ме нападнат?

Ливия кимна, отиде до масичката и му наля пълна чаша.

— Кой е този Аракчеев?

— Царят го постави начело на военното министерство. — Татаринов отпи голяма глътка и въздъхна успокоено. — И на тайната полиция.

По гърба на Ливия пробяга студена тръпка. Алекс отново я е измамил. Нарочно я е оставил да вярва, че е предан сподвижник на царя. В момента обаче това не беше важно. Изобщо не я интересуваше коя от двете враждуващи страни е отвлякла мъжа ѝ.

— Как да освободим Алекс?

— Почти съм сигурен, че смятат да го откарат в Русия — отговори Татаринов. — Тук не могат да го изтезават.

Кръвта се отдръпна от бузите ѝ, но тя не се помръдна. Пистолетът в ръката ѝ остана все така насочен към него.

— Сперсков е друга работа. Той не е приятел на царя. Ако видите какво са направили с него... е, сега това няма значение. Вероятно той е предал княз Проков. — Татаринов отпи още една глътка. — Не мога да му се сърдя. Явно е издържал доста, след като са дошли в дома ви чак следобед, за да вземат княза.

— Не разбрах — отговори студено Ливия. — Кой е този Сперсков?

— Член на нашето малко братство — обясни Татаринов. — Предан на делото. С безупречни маниери. Познава всички важни хора. Но не е достатъчно силен. Миналата нощ изчезна. Търсих го навсякъде, но не открих нищо. Бях се разбрал със съпруга ви да се срещнем днес следобед и да обсъдим положението. За съжаление той не се появи.

Съсредоточи се върху най-важното — заповяда си Ливия. — Не давай воля на фантазията си. Не си представяй разни ужаси. Имаш нужда от цялата си сила.

— Как смятате, по кой път ще го изведат от Англия?

Съсредоточи се върху практическата част. Трябва да го спасиш.

— С кораб, естествено — отвърна нетърпеливо Татаринов.

— Вероятно бързат, затова ще потеглят от Гринич. Там е най-близкият док. Почти всички кораби приемат на борда нови пътници, стига да им заплатят щедро. — Той се надигна и кучетата заръмжаха. — Само си губя времето. Отворете проклетата врата и хванете кучетата. Трябва да вървя да си върша работата.

— И аз идвам с вас. — Ливия щракна с пръсти и кучетата се втурнаха към нея.

— Невъзможно... Не ставайте смешна. Никога не бях чувал такава глупост... Само ще ми се пречкате. — Татаринов се опита да мине покрай нея към вратата.

— Въпреки това няма да ми попречите — отговори спокойно Ливия. — Ако не искате да тръгна с вас, ще ви следвам до Гринич. Но ви уверявам, че няма да ви преча. Просто се опитайте да разберете, че мястото ми е до съпруга ми. Щом той е в опасност, аз ще му помогна. — Ливия се запъти към вратата. — Моля, изчакайте, докато се преоблека. Няма да се бавя. Или ще се наложи да ви следвам тайно?

— Мадам... принцесо... — Татаринов разбра, че тя е решена да тръгне с него, и се отказа да възразява. По-добре да е с него, вместо да го следва тайно. Щом стигнат в Гринич, ще се отърве от нея. — Добре, ще чакам.

— Отлично. — Ливия отключи вратата и излезе в коридора. — С карета ли сте?

— Не, на кон.

— Добре. Тогава ще се преоблека и ще взема Дафне от конюшната. — Тя се затича по стълбата, следвана от кучетата, и

извика през рамо: — Не повече от десет минути!

Татаринов отиде в преддверието. Спокойно можеше да излезе от къщата, да възседне коня си и да препусне, но знаеше, че проклетата жена ще го последва. Дявол знае какво ще й хрумне, ако я остави сама. На път към Гринич трябваше да направи малка обиколка, за да събере верните си хора. Надяваше се похитителите на княза да са пропуснали вечерния отлив и да чакат утрото. Ами ако са го отвели някъде другаде, а не в Гринич?

Ливия свали кадифената рокля и облече костюм за езда. Прибра пистолета в джоба на палтото, седна на леглото и обу ботушките си. Не мислеше за нищо друго, освен за задачата, която ѝ предстоеше. Решително отхвърли подозрението, че корабът вече е отплавал. Отказа да се замисли и над възможността похитителите да са отвели княз Проков в Дувър или в някое друго пристанище. А най-решително прогони мисълта, че Алекс може вече да не е между живите...

Заклучи териерите в спалнята си, без да се трогне от жалния им лай, и забърза надолу по стълбата. Татаринов нервно ходеше напред-назад. Едър на ръст, силен, широкоплещест, той изведнъж ѝ вдъхна доверие. Все още не го харесваше, но тайно в себе си беше убедена, че той е надежден съюзник и няма да изостави Алекс в беда.

— Готова съм.

Тя отвори входната врата и му махна да я следва. Няма как, трябваше да остави къщата незаключена. Конят на Татаринов — безличен, но очевидно издръжлив жребец — бе вързан за оградата на градинката.

— Моят кон е от другата страна на площада — каза Ливия и се втурна да изведе Дафне. Тъкмо когато излизаха от конюшната, от горния етаж се чу сънен глас:

— Ей, кой е там?

На прозореца се появи рошава глава.

— Аз съм, Джейми, не се безпокой. Дойдох да взема Дафне. Ще изляза на езда — отговори успокоително Ливия.

— Но как така, милейди? Целият град спи!

— Просто каприз — усмихна се Ливия. — Не се притеснявай за мен. Легни си и заспивай.

Само след минута Джейми излезе на двора. Косата му стърчеше на всички страни, все още беше сънен, но настоя той да оседлае

кобилата.

— Не е ли по-добре да ви придружа, милейди?

— Не се безпокои, имам си придружител. Много ти благодаря.

Ливия посочи пустия площад, където Татаринов я очакваше неподвижно върху кафявия си кон. Джейми отведе Дафне до столчето за възсядане, Ливия се метна на гърба на кобилата и хвана юздите.

— Не се тревожете за мен — извика на сбогуване тя. — Утре рано сутринта ще си бъда вкъщи.

Тя, естествено, нямаше понятие кога ще се прибере, но се чувстваше длъжна да даде някакво обяснение.

Когато се присъедини към Татаринов, той си мърмореше нещо неразбрано.

— По пътя ще вземем още няколко души — съобщи той. — Няма да мога да се справя с похитителите сам.

— Не забравяйте, че и аз съм с вас — отговори Ливия.

— Как бих могъл — изсъска той и препусна напред.

Пътят продължи в мълчание. Прекосиха Лондонския мост и тръгнаха покрай реката в посока юг. На три пъти Татаринов завиваше в тясна уличка и нареждаше на Ливия да остане на място, откъдето се вижда добре. Всеки път почукваше на някаква врата, провеждаше кратък разговор на руски и след минута към тях се присъединяваше мъж на кон. Щом видеше Ливия, мъжът зяпваше смаяно, но не казваше нито дума. Докато препускаха напред, мъжете разменяха по няколко думи на руски, но никой не обръщаше внимание на жената. Това беше добре дошло за Ливия, защото можеше да се отдаде на собствените си мисли.

Препускането до Гринич продължи почти час. Най-дългият час в живота на Ливия. Прекосиха селото и се насочиха към пристанището. Минаха покрай нощен пазач, който размахваше фенер на дълъг прът и напяваше:

— Чуйте, добри хора, часът удари три през нощта... — Щом забеляза нощните пътници, пазачът млъкна и ги огледа недоверчиво. Татаринов се наведе и му подхвърли сребърна монета. Човекът я грабна светкавично, пхна я в джоба си и се отдалечи, надявайки тихо. Знаеше, че нощните ездачи почти винаги са опасни, че може би отиват да нападнат някого, но какво от това, след като бе спечелил цяла сребърна монета.

Половин дузина кораби бяха хвърлили котва на пристанището. По палубите горяха фенери и човек можеше да разбере точно къде се намират съдовете. Пред няколко пристанищни кръчми също бяха окачени фенери. Отвътре се чуваха крясъци, груби смехове, женски викове. Внезапно една врата се отвори. Двама мъже изхвърчаха от кръчмата и се стовариха на паважа. Татаринов обсъди нещо със спътниците си и се обърна към Ливия:

— Ей там има навес за лодки. Влезте там и никой няма да ви закача.

— Като гледам какви хора се мотаят тук, ме обземат съмнения, че има сигурно място — отговори хладно тя. — Но да приемем, че се скрия в навеса. Вие какво ще правите междувременно?

— Ще разузнаем наоколо — обясни нетърпеливо той. — Може да се натъкнем на нещо неочаквано. Нека първо да видим какво става. Не съм сигурен, че князът е тук.

Решението беше правилно, но Ливия нямаше никакво намерение да остави мъжете да се разпореждат.

— Добре, аз няма да ви преча — кимна спокойно тя. — Гарантирам ви, че няма да се намесвам. Ще стоя на заден план и ще се старая да бъда полезна.

Татаринов стисна зъби. Много му се щеше да повика спътниците си, да хванат дамата, да ѝ запушат устата и да я хвърлят някъде. Но ако узнаеше как са постъпили с жена му, княз Проков щеше да ги опече на бавен огън, особено ако я наранят. Само дето не се знаеше дали Проков е още жив.

— Ако бях женен за вас, още днес щях да ви пратя по дяволите — изръмжа той и насочи коня си към изкривен от вятъра заслон пред навеса за лодки.

Ливия се засмя тихо — за първи път от началото на кошмара.

— О, князът със сигурност няма да го направи. Не очаквайте подобни постъпки от него.

Тя го последва, скочи леко от седлото и върза юздите на Дафне близо до коритото с вода. Хората на Татаринов направиха същото, после се събраха и си зашепнаха.

Двама мъже забързаха към селото, Татаринов и третият руснак тръгнаха да претърсват кейовете. След кратък размисъл Ливия се присъедини към Татаринов. Имаше идея, все още неясна, но вече

знаеше, че ако имат късмет и Алекс е на някой от корабите, тя ще може да му помогне.

В това време Алекс беше коленичил в една от кабините на товарен кораб на име „Каспар“ и се укоряваше за лекомислието и глупостта си. Все още не можеше да разбере как и кога е допуснал решаващата грешка. Двамата мъже, нахлули в спалнята му, бяха казали само какво искат от него. Борис никога не би ги пуснал да влязат, обаче Моркомб недвусмислено даваше да се разбере, че не работи за княз Проков. Старият иконом бе отворил входната врата и бе позволил на посетителите да се качат на втория етаж. Изобщо не бе помислил първо да попита княза дали приема. От друга страна обаче, хората на Аракчеев щяха да го хванат и без помощта на Моркомб. Тайните агенти на страшния руски полицай знаеха, че не могат да си позволят грешки. И все пак — ако беше предупреден, той щеше да се подготви по-добре.

Междувременно бе убеден, че ключът към отвличането му трябва да се търси в залавянето на Сперсков. От мига, когато Татаринов ме уведоми за изчезването на княза, трябваше да очаквам, че ще бъда предаден — повтаряше си ядно Алекс. Дано успее да запази спокойствие. Първо да се увери във фактите, а после да вземе решение. Надали ще имам време за това, каза си саркастично той. Днешният случай беше по-специален. Естествено, той можеше да се отбранява, но тогава щеше да изложи Ливия на опасност. Докато двамата мъже бяха в стаята му, тя можеше да се прибере вкъщи и тогава... През цялото време се бе ослушвал да чуе някакъв шум от съседната спалня. Хората на Аракчеев бяха известни с бруталността си и не биха се поколебали да отвлекат и нея. Кой би могъл да му помогне? Шепа жени, глух стар иконом и няколко млади кухненски помощници. Затова реши да последва агентите без съпротива. Сега беше вързан, с парцал в устата, намираше се в мрачната кабина на някакво старо корито и чакаше утрото, за да отплава за Кале. Оттам щяха да потеглят през континента към Санкт Петербург и да падне в нежните лапи на Аракчеев. Царят със сигурност няма да си мръдне пръста, за да му помогне.

Въпреки мръсния парцал в устата си Алекс се изсмя и си каза, че не би могъл да обвинява Александър за безучастието му. Така нареченият му приятел се бе включил в заговор, който целеше да го свалят от трона и да го лиши от живот. Все пак беше още жив и това се дължеше на приятелството му с царя. Над лявото му око имаше кървава резка, а синината на скулата беше застрашителна. Похитителите не бяха устояли на изкушението да демонстрират пред жертвата, че е в ръцете им... Как можа това да се случи точно на него — на човека, който държеше в ръце всички нишки на заговора и никога не губеше контрол?

Е, с изключение на няколко малки рани той беше цял и невредим. Царят щеше да настоява да получи неопровержими доказателства, че княз Проков е участвал в заговора — това означаваше, че похитителите трябва да го отведат в Русия жив, без да му причиняват особена болка. Но след като го изправят пред царя край. Алекс беше убеден, че ще се примири с неизбежното, ще го приеме с достойнство. Че ще изтърпи мъченията, макар че болката щеше да е ужасна. Най-трудното бе, че ще се раздели с Ливия, без да са се помирили.

Тя сигурно продължава да смята, че съм лъжец и измамник, каза си Алекс и тихо изохка. Това беше ужасно. Той трябваше да знае, че тя вярва в него и в любовта му, за да може да умре достойно — а преди това да понесе всички жестокости. Само пет минути, повтаряше си той, не са нужни повече. Обаче Ливия му бе обърнала гръб. Обвиняваше го, гневеше се, криеше се в дома си на Кавендиш Скуеър. А той беше тук. Безпомощен като бебе.

Внезапно се чуха гласове и Алекс наостри уши. Познати гласове. Капитанът на товарния кораб явно бе пийнал повечко ром. После чу още един глас и сърцето му подскочи от радост. Тъгата изчезна и той се съсредоточи върху това, което щеше да се случи. Татаринов. Как ли е узнал за отвличането му?

Алекс се запита как да сигнализира на Татаринов, че е наблизо. Че отвличеният е само на няколко крачки под него в кабината. Обходи с поглед тясното, душно помещение. И столът, за който беше вързан, и всички други мебели бяха здраво заковани за пода. Лампата на масата едва мъждукаше. Можеше да я използва, за да се освободи, но нямаше как да стигне до нея. Никаква възможност да се раздвижи. Ръцете му

бяха притиснати до тялото, въжето беше стегнато със специален моряшки възел. Краката му бяха вързани на глезените, но можеше да ги движи заедно. Алекс напрегна колене и изрита плота на ниската маса. Тя се залюля лампата също. Алекс повтори движението, но внимателно, защото не искаше лампата да се счупи. Малкият товарен кораб беше сух като прахан и щеше да пламне само след секунди. Значи трябваше да избере среден път. Да вдигне шум, за да привлече вниманието на Татаринов, без да преобърне лампата. Затова затропа ритмично по краката на масата — Татаринов със сигурност ще разпознае ритъма, ако го чуе...

Ливия се криеше в сенките на кея и наблюдаваше малката група на палубата на „Каспар“. Татаринов разговаряше с двама мъже. И двамата бяха едри, с широки рамене и мускулести гърди. Добре, че не виждаше лицата им. Понякога и Татаринов ѝ напомняше на бик. Никой не ѝ обръщаше внимание и тя успя да се приближи до кораба.

Тъмната вода се плискаше почти безшумно в корпуса на съда. Между кораба и кея имаше доста голямо разстояние и Ливия се постара да не мисли за дълбоката, ледена вода, когато се наведе напред и се опита да надникне във вътрешността на кораба през най-близкия люк. Заедно с това наостри уши, за да чуе какво говорят мъжете. Слава богу, говореха на английски.

— Ще отплаваме рано сутринта с отлива — каза единият — и ще влезем в Кале по залез-слънце.

— Може ли да вземете пътник? Плащам добре. — Татаринов задрънка с монетите в джоба си.

— Ами... За съжаление вече сме взели един. Не ми се вярва, че ще има място за втори — отвърна другият.

— Ще ви платя много добре — повтори Татаринов.

— Според мен мястото е достатъчно — намеси се първият мъж. — Кабината е заета, но вие може да останете на борда. Малко ще ви е студено, но ще ви дадем от най-дебелото платно. Тръгваме на разсъмване.

— Почакайте малко — помоли вторият моряк, наклони глава и посочи отвора към трюма. — Трябва да внимаваме.

— Добре де — изръмжа другият и го последва. — Ей сега ще се върнем, сър.

Татаринов кимна равнодушно, обърна гръб на мъжете, пъхна ръце дълбоко в джобовете и мрачно се загледа към кея. Ливия разбра, че е заподозрял нещо.

Обзета от нетърпение, тя се приближи още малко до прозорчето и изтри стъклото с ръкав. Цялата беше настръхнала. Ливия плю върху омазаното стъкло и затърка отново. Най-после успя да почисти и надникна в тъмната каюта. Навсякъде мрак. Само неясни контури и лампа, която светеше едва-едва. Обаче чу нещо — глухо, ритмично чукане. По гръба ѝ пробяга студена тръпка. Ливия продължи да търка стъклото и успя да увеличи дупката. След малко вече виждаше съвсем ясно какво има в каютата. На стола до масата беше вързан човек, който трополеше по пода с вързаните си крака. Явно шумът идваше от него. Същият сигнал Татаринов бе чукал по вратите, когато събираше хората си.

Човекът на стола беше Алекс. Със сигурност беше той. Ливия вдигна ръка, за да почука на стъклото. В същия момент се дръпна уплашено и се подхлъзна на мокрия кей. Стана ѝ зле. В каютата влязоха двама мъже. Тя чу шум от удари, но не посмя да погледне. Алекс трябваше да се сети, че ритмичното чукане ще привлече вниманието на моряците. Ливия си каза, че сигурно е подготвен за ударите, но от това не ѝ стана по-леко.

Какво да правя сега? — запита се, докато се отдалечаваше от кораба. Най-добре да се обърне за помощ към Татаринов. В същия момент той се обърна към отвора, от който излязоха двамата мъже. Единият разтриваше ръката си. Татаринов хвърли бърз поглед към кея — очевидно бе чул стъпките на Ливия. Даде ѝ знак да стои настрана и тя кимна. Нека той приключи сделката си с моряците. После ще дойде при нея и тя ще му каже какво е намислила. Гаденето ѝ отстъпи място на див гняв. Ливия се отдръпна в сянката и зачака.

Ливия се притискаше до стената на навеса. Наблизо се чуваше тропот на ботуши, примесен с глухи гласове, които говореха на руски. Похитителите на Алекс... тайната полиция. И четиримата на борда на „Каспар“ срещу Татаринов и тримата му спътници. Четири на четири, помисли си Ливия, значи имаме добър шанс, пък и предимството на изненадата е на наша страна. Сърцето ѝ биеше с такава сила, че сигурно се чуваше надалеч. Ала главата ѝ беше бистра, тя беше твърдо решена да действа и нямаше да позволи на мъжете да я отклонят от плана ѝ.

Ливия проследи двамата агенти, които се приближаваха към кораба. Татаринов вече бе скочил на кея и тичаше в противоположната посока. Двамата мъже го проследиха с подозрителни погледи и се качиха на борда. Едва стоят на краката си, каза си Ливия и това я обнадежди. С пияните ще се справят по-лесно.

— Изчезвайте отгук — изсъска Татаринов зад нея и тя подскочи изненадано. Как бе успял да стигне до нея толкова бързо? Но не посмя да го попита.

— Това тайната полиция ли беше? — пошепна тя и влезе в тъмното помещение, където миришеше на мокри платна и мъжете.

— Аха — изръмжа той. — Стойте тук, а ние ще се погрижим да ги обезвредим.

— Не — възрази спокойно Ливия. — Аз знам, че Алекс е на кораба. Видях го, чух как тропа, видях и моряците, които влязоха при него. Ще ви помогна да го измъкнете. Изслушайте ме, ако обичате — почти извика тя, когато Татаринов понечи да я прекъсне. — Аз мога да отклоня вниманието на мъжете, а вие ще се качите на кораба и ще го освободите.

— Как така ще отклоните вниманието на мъжете? — попита стреснато той. — Вие сте луда. Какво можете да постигнете?

Ливия, която с мъка обуздаваше темперамента си, започна да разкопчава жакета си.

— Дайте ми бутилка... ром, уиски, бренди — все едно. — Свали горната част и се зае с блузката. — По кейовете денонощно се мотаят уличници, нали?

Татаринов продължаваше да я зяпа смаяно, но явно започваше да разбира.

— Разбира се, че се мотаят — изръмжа той. — Какво сте намислили?

— Ще се кача на борда с бутилка в ръце и ще се преструвам на пияна. Ще им предложа питие и тялото си — обясни просто тя. — Ще привлече вниманието им и ще го задържа достатъчно дълго, докато вие си свършите работата.

Татаринов я погледна с новопробудило се уважение. Ливия свали мрежичката и разроши къдриците си.

— Идете да купите една бутилка — нареди тя. — Тук има достатъчно кръчми нали? Най-добре ром. Ще пийна малко, за да мириша. — Ливия обходи с поглед мрачното помещение. — Трябва да изглеждам мръсна. Ще си натрия лицето с малко кал.

— Заклевате ли се, че няма да мръднете от мястото си, докато не се върна? — попита несигурно Татаринов. Нямахше представа как ще постъпи своенравната княгиня Проков.

— Бързо донесете бутилката — настоя тя и нави ръкавите на блузката си. — Нали разбирате, че не мога да предприема нищо без нея. Освен това вие и хората ви трябва да заемете позиция, преди да се кача на кораба, права ли съм?

— Вероятно сте права — промърмори той и излезе на кея през задната врата на навеса.

Ливия натри ръцете и бузите си с рядка кал. Как ли ще я измия по-късно? — запита се бегло тя, но веднага забрави тази мисъл. Отвори деколтето, за да се виждат гърдите ѝ, и намаза и тях с кал. По ъглите висяха паяжини и тя се възползва от тях, за да „украси“ косата си. Докато се преобразяваше, Ливия съжали, че няма подръка огледало.

Татаринов се върна с тримата си спътници и мълчаливо ѝ подаде отворена бутилка. Питието миришеше отвратително и стомахът ѝ се сгърчи от отвращение.

— Какво е това?

— Местната ракия — отговори Татаринов. — На онези ща им хареса. Хайде, пийте.

Ливия отпи глътка и се закашля мъчително. Гърлото ѝ затри като огън. Тя разтърси глава и за момент загуби способността си да говори. После разтри няколко капки в дланите си намаза се зад ушите и по шията. При други обстоятелства би се забавлявала с този специален „парфюм“, но положението беше твърде сериозно за празни приказки.

— Готова съм — обяви тя, след като огънят в гърлото ѝ угасна и очите ѝ престанаха да сълзят. — Онези очакват да се върнете и да платите за пътуването до Кале, нали?

Той кимна и я огледа внимателно под слабата светлина на лампите, проникваща през вратата на навеса.

— Какво сте намислила пак?

— Ами, бихме могли да се качим на кораба двамата... подръка... все едно сте ме намерили накъде навън. И двамата сме пийнали, аз съм готова да ви ощастливя... А вашите спътници ще ни следят и ще чакат своя ред.

— Планът е чудесен, но аз се познавам с хората на Аракчеев — отговори сухо Татаринов.

— Тогава отивам сама — заяви решително Ливия, макар че стомахът ѝ се сви на топка. Как щеше да влезе в бърлогата на звяра без помощта на Татаринов?

През това време той обясни на хората си какъв е планът и те се стъписаха още повече, отколкото при появяването ѝ. Разгоря се много оживена, но кратка дискусия. Татаринов кимна и се обърна отново към Ливия.

— Давайте. Да се захващаме за работа. — Той я придружи до вратата на навеса. — Постарайте се да ги отведете на кърмата — помоли той. — Ще ни направите огромна услуга и ще ни осигурите предимство, ако останат известно време с гръб към кея.

Ливия кимна.

— Ще го направя.

— Принцесо...

Татаринов се опита да каже нещо, но млъкна. Вместо това на лицето му изгря усмивка и Ливия го погледна смаяно. В следващия миг усмивката изчезна.

— Мосю Татаринов — отвърна учтиво тя, кимна и излезе на кея.

Размаха бутилката, изсмя се дрезгаво и се заклатушка към стълбичката на „Каспар“.

— Кой е там? — извика един от моряците и се наведе през парапета да види по-добре залитащата жена.

— Една добра приятелка — отговори тя, заваляйки думите, и пак размаха бутилката. — Имаш ли една сребърна монета за мен, момко? Ще ти даря небето на земята.

Морякът избухна в смях. Тримата му спътници се събраха на палубата и замахаха с ръце.

— Качи се, момиче! Имаме още час, преди да почне отливът. И достатъчно пари, ако ни обслужиш както трябва.

Ливия се изкиска, притисна бутилката до гърдите си и мина по стълбичката, която свързваше кораба с кея. Един от мъжете я прегърна с грамадните си ръце и лепна влажна целувка върху устата ѝ. Удари я миризма на бира, но Ливия си представи как Алекс лежи вързан под палубата и преодоля отвращението. Прегърна мъжа с една ръка, а с другата посегна към следващия. Мъжете си я предаваха от ръка на ръка, мачкаха гърдите ѝ под ризата, тупаха я по задника, щипеха я. Взеха ѝ бутилката и пиха един по един. Ливия разпери ръце и обяви:

— Щом един може, значи могат всички!

Мъжете се разсмяха и забързаха след нея към кърмата. Бутаха я насам-натам, обсипваха я с целувки. През това време Татаринов и тримата руснаци минаха по стълбичката с извадени ножове. Изведнъж един от мъжете чу или усети нещо, защото се обърна рязко и изкрещя предупредително.

Ливия стъпи здраво на краката си и се огледа. Татаринов и хората му имаха на своя страна ефекта на изненадата, но противниците им също бяха добре въоръжени и, макар и пияни, не бяха забравили да се бият. Ливия разбра, че нито едната, нито другата страна ще извоюва бърза победа. Значи тя трябваше да свърши най-важната работа.

Не се поколеба нито секунда. Притисна се до релинга и се запромъква към отвора за трюма, опитвайки се да стои далече от биещите се. Молеше се да са я забравили. Прекоси палубата пълзешком и се скри в сянката на товарния люк. Сърцето ѝ биеше до пръсване, гадният вкус на алкохола преобръщаше стомаха ѝ. Спусна се по тясната стълбичка и стигна до каютата.

Алекс все така беше вързан на стола. Главата му висеше на гърдите, от раната на слепоочието се процеждаше кръв. Раната изглеждаше тежка — според Ливия го бе улучил пръстен. Но сега не можеше да си позволи съчувствие, камо ли пък ужас. Трябваше да действа.

Алекс беше в безсъзнание. Цялото му тяло беше омотано с въжета. Отчаяна, Ливия потърси вода, но не намери нищо. Тогава се сети за бутилката. Вдигна главата на Алекс и решително изля гадното питие в устата му. Той моментално отвори очи зяпна я неразбиращо, разтърси глава и потрепери от болка.

— Какво търсиш тук, в името на небето? — прошепна дрезгаво той. Гласът му звучеше глухо и несигурно. Явно беше много зле.

— Помагам ти — отговори Ливия и преглътна напирашките радостни сълзи. — Къде другаде да бъда, ако не до теб в този труден момент?

В очите му светнаха искри, но бързо угаснаха.

— Никъде другаде — пошепна той и се закашля, защото тя изля в устата му още малко алкохол. — Защо ми причиняваш това? Не виждаш ли, че съм полумъртъв? Да ме довършиш ли искаш?

— О, Алекс! — Ливия целуна окървавената му уста. — Тежко ли си ранен?

— За момента всичко е наред. Трябва да побързаме. В онова чекмедже има нож. От часове го гледам.

Гласът му звучеше изненадващо силно и Ливия се зарадва. Ала здравият човешки разум ѝ подсказа, че този прилив на енергия може скоро да угасне — раните му бяха сериозни. Тя намери ножа и бързо преряза въжетата, омотани около тялото му. Накрая коленичи на пода и преряза ония на глезените.

— Татаринов...

— На палубата е, знам. Колко са?

— Четирима срещу четирима.

— Ако не знаех, че си имат работа с марионетките на Аракчеев, щях да твърдя, че нямат нужда от моята помощ — рече тихо Алекс. — Но сега... Дай ми ножа, любов моя.

Господи как отчаяно беше копняла да чуе отново това сладко обръщение!

— Нося пистолета ти — съобщи тя.

— Ти си прекрасна жена. — Алекс грабна пистолета. — Не преставаш да ме изненадаваш. — Погледна я дълбоко в очите и заяви: — Обичам те, Ливия. И отчаяно копнеех да ти го кажа. Умирах от страх, че няма да ми повярваш. И че никога няма да имам случай да ти го кажа. Да те убедя...

— Отдавна съм убедена — прекъсна го тя. — Не са нужни повече обяснения, любими мой.

Алекс се опита да се усмихне, но се получи само безпомощна гримаса.

— Сега отиваме горе — заговори делово той. — Искам да стоиш настрана. Говоря сериозно, Ливия. Не можеш да си представиш какво те очаква, ако паднеш в ръцете им. Те не се спират пред нищо. Ако те заловят, всички сме загубени. Щом излезем на палубата, тичай към стълбичката и се скрий на кея. Разбра ли ме?

— Разбрах те — отговори безизразно Ливия.

— Върви плътно след мен.

Двамата се изкачиха по дървените стъпала и излязоха на палубата. Гредите бяха опръскани с кръв. Татаринът и един от хората на Аракчеев се биеха с ками. И двамата кървяха. Битката очевидно беше на живот и смърт. Единият моряк лежеше в несвяст върху руло въжета, вторият се биеше с един от спътниците на Татаринът. Другият агент на Аракчеев бе обкръжен от двама руснаци и също се биеше на живот и смърт.

— Ще сложим край на тази кървава баня — прошепна Алекс. Вдигна пистолета и изчака мъжът, който се биеше с Татаринът, да му обърне гръб. Тогава натисна спусъка. Само Ливия чу думите му:

— Дължах ти го, приятелю.

Отекна гръм и участниците в битката замръзнаха по местата си. Простреляният запълзя по палубата, вторият таен агент бе обезвреден за секунди. Двамата мъже му отнеха оръжието, но не го убиха. Вторият моряк захвърли кривия си нож и се хвана за рамото, което кървеше обилно. Внезапно се възцари тишина. Даже шумът от кръчмите бе заглъхнал. Само звездите обливаха със студена светлина окървавените греди на палубата и падналите мъже.

Алекс се обърна и откри Ливия на стълбичката. Тя не бе намерила сили да избяга на кея, както бе обещала. Сцената я омагьосваше. Той отиде при нея и заговори меко, но настойчиво:

— Ти си невероятна жена, скъпа, пълна с изненади. Тази нощ направи истинско чудо и аз те обожавам. Но сега, за пръв и единствен път, те моля да направиш онова, което ти казвам. Разбра ли ме, Ливия?

Тя кимна замаяно. През последните минути събитията следваха с главоломна бързина и животът и се бе преобърнал.

— Говоря съвсем сериозно, Ливия.

Алекс я хвана за раменете, раздруса я леко и я принуди да го погледне. Не искаше тя да вижда кървавата сцена на палубата.

— Знаеш ли къде са конете?

— Да, разбира се.

— Тогава иди при тях и ме чакай там.

— Какво ще правиш? — попита тихо тя, макар да знаеше отговора. Всъщност не искаше да чуе нищо.

— Вземи това и върви. — Алекс сложи пистолета в ръката ѝ. Дулото все още беше топло.

— Зареден ли е? — пошепна изненадано Ливия.

— Не, но никой, освен теб не го знае, нали? Ако някой се опита да ти досажда, размахай го насреща му. Хайде, върви.

Алекс я обърна към кея и я бутна напред.

— Ще уредя нещата тук и веднага ще дойда при теб. Върви моля те.

Ливия го послуша. На кея цареше потискаща тишина. Шумът в кръчмите бе заглъхнал, пияните моряци спяха дълбоко, за да са бодри на разсъмване. Явно никой не беше чул изстрела на палубата на „Каспар“. Но дори да са чули, крясъкът е заглъхнал в ужасния шум, опита се да се успокои Ливия. Скри пистолета в джоба на полата си и се почувства по-уверена, макар да знаеше, че оръжието ще е безполезно при сериозна заплаха. Но сега, след като бе успяла да освободи Алекс, вече нямаше причини да се страхува.

Ливия намери дрехата си в навеса за лодки и бързо се облече. После отиде при конете, които я поздравиха с тихо цвилене. Дафне вдигна високо сребърната си глава и се потърка в рамото ѝ.

— Ей сега ще тръгнем — пошепна Ливия, скри лице в гривата на кобилата и вдъхна дълбоко миризмата ѝ. Помилва кадифените ноздри и прогони всяка мисъл за онова, което в момента ставаше на борда на „Каспар“. Съзнаваше, че Алекс и Татаринов нямат друг изход, освен да убият хората на Аракчеев. Иначе те щяха да разкажат за случилото се.

Вероятно същата съдба щеше да сполети и моряците от „Каспар“. В противен случай руските тайни агенти щяха да тръгнат по следите на загиналите си колеги и да научат какво е станало на кораба. Като се сети какво са причинили на непознатия Сперсков, Ливия потрепери. Вече знаеше, че тези хора са безогледни и не се притесняват да прибегват до мъчения.

Шпионажът беше мръсна работа. Убийства, покушения и какво ли още не. Ливия не беше глупачка и разбираше, че любовта към родината понякога е страшен мотив. Тя беше в състояние да гледа фактите в очите, дори когато те не ѝ харесваха. Най-важното за нея беше животът на Алекс.

Ливия чу стъпки отдели се от Дафне и излезе от полусрутения заслон. Алекс идваше сам, лицето му бе разкривено от болка. Куцаше на всяка крачка. Резките и синините по лицето му изглеждаха още по-страшни в утринния здрач. Спъна се леко и Ливия се втурна да му помогне.

— Опри се на мен, любов моя. Дафне ще ни отведе живи и здрави в Лондон.

— Няма да тръгнем веднага за Лондон — възрази Алекс и за момент се облегна на рамото ѝ. — Ще се махнем отгук и ще спрем в някой хан. Чувствам се напълно изтощен. Ти свърши предостатъчно работа тази нощ. Имаш нужда от почивка.

— Глупости — отвърна Ливия. — Аз съм единствената без рани. Нямам даже драскотина. Въобще не си помръднах пръста.

Алекс я огледа и вдигна вежди.

— Позволи да се усъмня в думите ти, скъпа. Като виждам как изглеждаш...

— Представих се за пристанищна уличница — обясни Ливия и бързо закопча жакетчето, за да скрие голотата си. — Как другояче да изглеждам?

— Да, разбира се — отвърна той с подигравателна сериозност. — Но не беше необходимо да се мажеш с кал.

— Ако не беше толкова зле, княз Проков, нямаше да се въздържа и щях да те изритам — заплаши го тя. — Това ли ти е благодарността за самоотвержената ми акция?

Сърцето ѝ ликуваше. Въпреки драматичните събития мъжът ѝ бързо си възвръщаше старата форма.

— Къде са другите? — попита тя и огледа пустия кей. — Ще ги чакаме ли?

— Не — отвърна Алекс. — Те трябва да свършат още нещо. Ще чакат отлива.

— Защо? — попита изненадано тя. — Кажете ми, Алекс.

— Ще излязат с „Каспар“ в открито море и ще го потопят — отговори глухо той и се отдели от нея.

— А как ще се приберат на сушата?

— С лодката. Татаринов е отличен лоцман. — Алекс се запъти към заслона. — Ще вземем всички коне. Те няма да се върнат повече тук. По крайбрежието има предостатъчно села и спокойни заливи, където могат да слязат.

— И всичко случило се тази нощ, всичко, което се знаеше за Александър Проков и плановите му, ще потъне с „Каспар“ — заключи Ливия.

— Точно така — кимна той. — Но да не говорим повече за това. Ти ще възседнеш Дафне и ще водиш един от другите коне. Аз ще се оправя с останалите.

Ливия изведе Дафне на кея, покатери се на седлото не особено елегантно, но без чужда помощ и посегна към юздите на втория кон.

— Ще можеш ли да яздиш? — попита загрижено тя, когато той възседна якия жребец на Татаринов. — Ако паднеш...

— Няма да падна — обеща с усмивка той. — А и няма да яздим дълго. Ще се отдалечим от реката и ще влезем в някой хубав хан.

— Но как ще обясним на хората там състоянието ти? Да не говорим как изглеждам аз. — Ливия попила разрошените си коси и замърсеното лице и потръпна от отвращение.

— Да тръгваме — подкани я Алекс. — Най-добре не казвай нито дума повече. Прави се на онемяла от шока. Изпълнявай нарежданията ми.

— Държиш се покровителствено с жената, която току-що те спаси от сигурна смърт — отбеляза хладно Ливия. — А аз се надявах, че окончателно си се освободил от руската си склонност да ми се налагаш.

Алекс избухна в смях, но в следващия миг лицето му се разкриви от болка.

— Аз все още съм човекът, за когото се омъжи, скъпа моя. Но нека поговорим за това, щом дойдем на себе си. По-късно ще имаш време да размислиш за случилото се. И за още много неща.

Гласът му звучеше сериозно, усмивката бе изчезнала. Ливия знаеше за какво намеква той. Прав беше. Тя имаше нужда от време, за да размисли върху целия им досегашен живот. И най-важното: да си даде отговор на въпроса дали любовта им е достатъчно силна, за да преодолее кризата и да спаси брака им.

Алекс и Ливия излязоха от Гринич Вилидж и се насочиха към вътрешността на страната, но без да се отдалечават много от реката. Ливия виждаше, че Алекс е мобилизирал всичките останали му сили, за да не падне от седлото. Тя не казваше нищо, но го наблюдаваше с нарастваща тревога.

Скоро след изгрев-слънце пътят се оживи. Селяни с натоварени коли отиваха на пазара в Ковънт Гардън, млади момичета, подкарали стадо гъски, ги изгледаха ужасено.

— Ей там има гостилница. — Ливия посочи постройка с покрив от слама. Над входната врата висеше табела. — Мисля, че е време да спрем.

Алекс не реагира. Дали бе чул предложението й? Лицето му беше като вкаменено от болка. Ала насочи конете към двора, където имаше паянтов обор. Когато влязоха в двора, един ратай тъкмо почистваше дръгливо пони. Той се обърна и като видя в какво състояние са двамата ездаци, зяпна. Приблужи се към тях и попита съчувствено:

— Какво ви се е случило, сър?

— Нападнаха ни разбойници — отвърна кратко Алекс и слезе от коня. Едва краката му бяха докоснали земята, когато се залюля така силно, че трябваше да се хване за седлото, за да не падне. — Моля ви, погрижете се за конете. Дайте им вода и сено. Ще ви платя щедро.

Ратаят го изгледа със съмнение, но дори ранен и слаб, Алекс все още излъчваше авторитет. Щом селянчето пое юздите, Ливия слезе от гърба на кобилата си, отиде при мъжа си и му предложи да го подкрепи. Той поклати глава.

— Помни, че още си в шок — пошепна в ухото й той. — Опри се на мен и се прави, че всеки момент ще рухнеш. Бъди спокойна, ще се справим.

Ливия стисна устни, но реши да не му противоречи. Въпреки това не се облегна на него, а изправи гръб и двамата тръгнаха редом към задната врата. Веднага щом влязоха, насреща им излезе гостилничарят.

— Какво мога да направя за вас? — попита той и ги огледа недоверчиво в сумрака на коридора.

— Искаме хубава стая и гореща вода — отговори властно Алекс. — Нападнаха ни разбойници. Преди разсъмване. Убиха слугата ми и отвлякоха половината ни коне. Накрая успях да ги обърна в бягство. За съжаление жена ми бе ранена и още е в шок.

Мъжът продължаваше да ги оглежда.

— Доста зле изглеждате — установи накрая той. — Да повикам ли лекар?

— Не, няма нужда. — Алекс му махна заповеднически. — Съпругата ми ще ми помогне. Тя падна от коня, но няма сериозни наранявания. Не говори, защото още е в шок.

Гостилничарят явно продължаваше да се съмнява.

— Ще повикам жена си — рече той и излезе.

След минута се върна, следван от мършава жена със строго лице. Косата ѝ беше силно опъната на кок на тила. Погледът ѝ беше още по-корав от този на мъжа ѝ.

— Какво става тук? — попита враждебно тя. — Какво ми говорите за улични разбойници? Никога не сме имали такива по нашите места.

— Вече ви казах, че съпругата ми и аз бяхме нападнати — отговори спокойно Алекс. — Отивахме на конския пазар в Саутуърк. Оборът ни е извън Гринич. Тръгнахме преди разсъмване. Не след дълго бяхме нападнати. Очевидно са ни чакали в засада. — Изведнъж гласът му зазвъня, остър като наточена стомана. — Ако не желаете да ни обслужите, просто кажете. Няма да ви досаждаме.

Жената моментално омекна.

— Никой не ви гони, сър. Въпросът е как ще платите.

— С парите си, мадам — отвърна остро Алекс.

— Но нали през цялото време твърдите, че са ви ограбили? — настоя жената.

— Откраднаха ни конете, но кесията ми си е на мястото — благоволи да обясни Алекс.

Ливия усети как мъжът ѝ сложи ръка на рамото ѝ. Досега изпълняваше нарежданията му и не вдигаше глава. Ала когато той се опря с цялата си тежест на нея, тя усети, че е останал съвсем без сили, и изпита див гняв срещу алчните гостилничари.

— Ей, жено, нима не виждаш, че хората са зле! — намеси се сърдито собственикът. — Щом могат да си платят, ще им дадем стая.

— Така де — кимна успокоено жената. — Елате с мен.

Ливия и Алекс я последваха по тясната стълба и влязоха в малка, лошо мебелирана стая под покрива.

— Надявам се, че това е достатъчно — рече жената.

Алекс видя само леглото. Направи крачка напред и се строполи върху сламеника. Ливия реши, че е крайно време да вземе нещата в свои ръце.

— Моля ви, донесете ни вода — обърна се тя към гостилничарката с мек, почти треперещ глас. — Трябва да почистя раните му.

— Веднага — отговори жената. — Вече си мислех, че сте глухоняма.

— И някакви превръзки — добави Ливия.

— Ей сега — промърмори гостилничарката и излезе.

— Имаме ли пари? — попита Ливия.

— Събуй ми ботушите — помоли Алекс.

Ливия помисли, че той все още не е в състояние да отговаря на въпросите ѝ. Отиде до леглото, наведе се и събу ботушите му.

— Виж в левия — пошепна той и затвори очи с надеждата да укроти пулсиращата болка. — Вътре, над тока.

Ливия опипа внимателно кожата и установи, че на едно място тя се отделя лесно. Дръпна я и изненадано установи, че отдолу има дупка. Вътре беше натъпкана кесия.

— Сигурно си го научил от тайните агенти — отбеляза с лека ирония тя, извади кесията, развърза я и откри златни монети. Винаги ли ги носиш със себе си?

— Виждаш, че ще ни послужат — отговори глухо той. — За бога, Ливия, после ще говорим. Заспивам.

Ливия се изправи и го погледна безпомощно. Лицето му бе станало пепеляво. Обикновено тенът му беше бронзов, но сега цялото му лице беше в синини, хлътноло и сиво. Той стискаше зъби, а когато

след малко отвори очи, тя видя, че са кървясали. Тя заходи нервно напред-назад, очаквайки гостилничарката да се появи с водата. Най-после пристигна млада прислужница с кана хладка вода, кърпа, мехлем и превръзки.

— Господарката каза, че искате закуска, мадам.

Ливия хвърли поглед към Алекс. В това състояние явно не би могъл да яде. Тя също не беше гладна. Усещаше само безкрайна умора.

— Не, няма да закусваме. Много ви благодаря за предложението. Може би по-късно, когато се наспим.

Момичето направи реверанс и излезе. Ливия въздъхна облекчено. Най-сетне имаше всичко необходимо. Внимателно почисти раните на Алекс с кранчето на кърпата и ги намаза с мехлем. Отвори ризата му и едва не извика, като видя колко лошо са го били.

— Копелета — изсъска гневно тя, избърса гърдите му и също ги намаза с мехлем.

Алекс не спеше, но и нямаше сили да се помръдне, докато тя се грижеше за раните му. Ливия събу чорапите му, разхлаби колана на панталона и внимателно го зави с одеялото. Той въздъхна и скоро се унесе. Тя се постара да почисти калта, с която се беше омазала, но не постигна особен успех, защото нямаше сапун. Освен това ѝ трябваша конец и игла, за да закърпи ризата си. Добре, че жакетчето беше цяло и щеше да я покрие.

В момента не мога да направя нищо, помисли си Ливия и се пъхна под завивката. Сгуши се до топлото му тяло и въздъхна доволно. Дългата, напрегната нощ я бе смазала и тя трепереше от изтощение. Скоро се затопли и потъна в дълбок сън без сънища.

Когато Ливия се събуди слънцето стоеше високо в небето. В първия момент не осъзна къде се намира. Погледна се и смутено се запита защо е спала с костюм за езда. После видя до себе си Алекс и нещата си дойдоха на мястото. Надигна се предпазливо и го огледа. Той спеше дълбоко. Цветът на лицето му вече не беше пепеляв и това я изпълни с облекчение. Раните и натъртванията, естествено, не бяха зараснали, но все пак изглеждаше по-здрав. Тя се наведе и го целуна по челото.

— Ангел ли има при мен в леглото, или само сънувам? — прошепна той, без да отваря очи. Подутите му устни опитаха да се усмихнат.

— Не, в леглото ти със сигурност няма ангел — отговори ведро Ливия. — Но съм сигурна, че в сламата е пълно с животинки. Навсякъде ме сърби.

Тя стана и изтърси полите си, зарадвана, че не се е съблякла.

— Как си, скъпи?

— Сякаш всички коне, участващи в надбягването в Нюмаркет, са ме тъпкали с копитата си — простена той и отвори очи. — Колко е часът?

— Сигурно скоро ще стане обед — отговори Ливия. — Съжалявам, забравих да си взема часовника. Къде е твоят?

— Един от агентите на Аракчеев го хареса и си го присвои — отговори Алекс и се надигна. Зави му се свят и той затвори очи, докато замайването премине.

— Какво има, главата ли те боли? — попита загрижено Ливия.

— Да, ужасно — отговори той и отново отвори очи. — Онова копеле Игор ме просна в безсъзнание и сигурно имам сътресение на мозъка.

— Легни си, моля те. Ще останем тук, докато се оправяш.

— В никакъв случай — отсече той и седна в леглото. — Само господ знае какви гадини се въдят в тази слама. — Изправи се и се

хвана за таблата. — Моля те, Ливия, обуй ми ботушите. Страх ме е дори само да погледна надолу.

— Не гледай — отговори тя и бързо донесе ботушите му. — Седни. — Беше толкова уплашена, че не знаеше какво прави. — Не бива да яздим, докато си в това състояние. Нека да останем тук.

— В никакъв случай — повтори мрачно той. — Отиваме си вкъщи.

Алекс вдигна крак и Ливия се опита да му обуе ботуша. Те бяха ушити по мярка и се обуваха доста трудно. Алекс се наведе, опитвайки се да държи главата си изправена, и издърпа ботуша към коляното си. През това време Ливия успя да се справи с втория.

— Готово. — Тя се отпусна на пода пред него и добави: — Трябва да хапнеш нещо, Алекс. Сигурно си и жаден.

— Не искам нищо — отвърна сърдито той. — Непременно ще започна да повръщам. Ти обаче трябва да закусиш. Слез в кухнята и попитай онази бабичка какво има за ядене.

— И аз няма да ям — реши Ливия. — Най-добре е веднага да се приберем вкъщи. Ще повикам лекар за теб, а аз ще се изкъпя и всичко ще е наред. — Тя стана и му подаде палтото. — Стой тук, докато се разплатя и наредя на ратая да приготви конете. Ще вземем ли и другите?

— Да, разбира се. Ще ги настаня в моята конюшня в Лондон и ще чакат завръщането на собствениците си.

Без да се притеснява от протестите ѝ, той я последва по тясната стълба и двамата влязоха в кръчмата. Гостилничарката дотича задъхана, следвана от мъжа си. Ливия заподозря, че двамата са дебнали да не би странните им гости да си заминат, без да платят.

— Какво ви дължим? — попита учтиво Алекс и отвори кесията.

При вида на златните монети гостилничарят подсвирна, но жена му запази пълно спокойствие.

— Половин златна лира — отвърна тя. — Включително храната на конете.

Алекс ѝ подаде цяла лира.

— Заповядайте, мадам. В знак на благодарност за вашата учтивост и внимание.

Жената грабна монетата и за първи път по лицето ѝ пробяга сянка на несигурност. Промърмори някаква благодарност и излезе от

кръчмата с бързи крачки. Ливия се засмя тихо.

— Бедната жена няма понятие защо ѝ благодари с толкова хубави думи. Не беше нужно да хвърляш толкова пари на вятъра, Алекс.

— За мен беше удоволствие — заяви той. — Хайде да се махаме оттук.

Завръщането в Лондон продължи доста по-дълго, отколкото отиването до Гринич. Алекс се чувстваше без сили, а и водеше след себе си още два коня. Прекосиха Лондонския мост едва в ранния следобед и мина почти час, докато стигнат до Кавендиш Скуеър.

— Нека аз да заведа конете в обора — предложи Ливия. — Джейми ще се погрижи за всички. А ти влез направо в къщата.

Алекс не възрази. Подаде ѝ юздите и се запъти към входната врата. Още беше на половината път, когато вратата се отвори с трясък и на прага застана ужасеният Борис.

— За бога, княже, какво се е случило? Злополука ли преживяхте? Бях напълно отчаян. Никой не знае къде сте. Принцесата каза на Джейми, че всичко е наред и че ще се върне рано сутринта, но...

— Да, да, Борис, знам — отговори успокоително Алекс, влезе в преддверието на дома си и се почувства в сигурно пристанище. Все още страдаше от адско главоболие, но знаеше, че няма право да почива. — Както виждате, прибрах се. Моля ви изпратете вест на граф Константин Фьодоровски и на Лев Федотов да дойдат веднага у дома.

Алекс нямаше представа дали Сперсков е предал и другите членове на групата, но не му се вярваше. Доколкото знаеше, тях никой не ги преследваше и не се опитваше да ги отвлече. Все пак той беше длъжен да ги предупреди и всички заедно да обсъдят положението. Сперсков, бедният дявол, сигурно лежеше някъде на дъното на Темза.

— Моля ви, Борис, донесете ми ваната в спалнята. И кажете на Етел да подготви баня и за княгинята.

— Разбира се, Ваше Сиятелство. — Борис се поклони учтиво.

— Да повикам ли лекар?

— Не. За какво ми е хирург?

Алекс се хвана здраво за парапета и успя да изкачи стълбата, без да се спъне нито веднъж.

Ливия се върна след двайсетина минути. Отвори ѝ Моркомб.

— Божичко, милейди, какво ви се е случило? — попита ужасено старецът. — Джейми каза, че сте излезли посред нощ... Погледнете се на какво приличате.

Ливия се усмихна изтощено.

— Случи се нещо непредвидено, Моркомб. Съжалявам, че съм ви уплашила.

— О, да, много се уплашихме — потвърди той. — През цялото време се тревожихме за вас. Нашата скъпа Мейвис беше извън себе си, като разбра, че ви няма. Никой не можеше да си представи какво ви се е случило.

— О, съжалявам. — Ливия беше толкова уморена, че ѝ се доця да се е промъкнала вкъщи незабелязано. — Трябваше да тръгна бързо, Моркомб. Князът изпрати да ме повикат — излъга тя и добави обвинително: — Как да ви събудя като беше среднощ?

— Странни неща стават в тази къща — отбеляза замислено старецът. — Все пак това е дом на джентълмен, а вие изглеждате така, сякаш са ви влачили в калта. Впрочем, Етел трябва вече да ви е приготвила банята.

— О, много благодаря, Моркомб. — Ливия се насили да се усмихне. — Върна ли се Борис?

— А, да. Тази сутрин. Лично дойде да се погрижи за чуждестранната закуска на господаря си — обясни с видимо неодобрение икономът. — И като разбра, че не си е вкъщи, направо полудя.

Ливия кимна. Явно не е бивало да се съмнявам във верността на Борис, каза си тя.

— Ще помолите ли Мейвис да ми направи пунш с мед? В момента това е най-доброто за мен. И един за княза, ако не я затруднявам твърде много.

Алекс може и да не ценеше готварското изкуство на Мейвис, но със сигурност щеше да се почувства по-добре след здравословната смес от топло мляко и вино, подправена с мед, канела и карамфил.

— Добре — отговори невъзмутимо Моркомб.

Ливия тръгна бавно към стълбата. Едва сега усещаше колко е уморена. Радваше се, че си е вкъщи, но съзнаваше, че вече нищо няма да е както преди. Бракът ѝ, съпругът ѝ, живота, който водеха... май нищо не е било такова, каквото си го е представяла.

Вълнуващото приключение свърши. Огромното ѝ облекчение от освобождаването на Алекс отлетя. Беше време да застане очи в очи с действителността. Тя обичаше Алекс и той я обичаше. Но любовта не му пречеше да се занимава с онова, заради което беше дошъл в Лондон. Мисията му едва не ги раздели. Дали той бе помислил за това, преди да излезе от къщи с онези двама агенти? Помислил ли е как ще се чувства тя, ако той внезапно изчезне от живота ѝ и не се появи никога вече? А дори да е помислил за нея, не се е поколебал да тръгне. Продължил е да следва плановете си.

Ако Татаринов не бе тръгнал да го търси, сега щеше да е на път към Русия. Към сигурната смърт. И тя никога нямаше да узнае къде е мъжът ѝ, какъв човек е бил. Ливия се чувстваше дълбоко измамена. Да, на света нямаше по-страшна измама. Чисто физически двамата бяха споделили всичките си тайни, но той грижливо бе крил от нея духа си. Онова, което го правеше човек. Да, тя го обичаше. Но можеше ли да живее с него, ако той продължи да крие от нея най-съществените черти на характера си?

Ливия влезе в спалнята си и Етел я засипа с въпроси и възклицания. Ливия остави момичето да си говори докато ѝ помагаше да съблече мръсните, изпокъсани дрехи.

— Божичко, милейди, каква кал! — смая се Етел, когато Ливия свали долната си риза.

— Няма нищо, Етел, ще се измия — отговори Ливия и влезе в топлата вода. — Дайте ми сапуна, за да се натрия хубаво, докато вие миете косата ми.

Откъм стаята на Алекс се чуваше приглушен разговор, но Ливия се остави в ръцете на Етел, която масажираше кожата на главата ѝ, и престана да се ослушва. По тялото ѝ се разля блаженство. Не чу кога вратата се е отворила, стресна се едва когато Етел поздрави учтиво:

— Добър ден, сър. Да ви оставя ли сами?

— Да, Етел, благодаря. Само за няколко минути.

Алекс застана пред ваната. Ливия отвори уморено очи и го погледна. Отново беше облечен безупречно, прясно избръснат, русата коса бе грижливо сресана. Раните и натъртванията вече не изглеждаха толкова зле. Сините му очи се плъзнаха по тялото ѝ и тя потръпна. Така я гледаше, когато се любеха. Усмивката започна от очите му,

озари ги и се спусна към устните. Ливия усети как зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и се почувства по-нещастна отвсякога.

— Как си? — попита тя, опитвайки се да игнорира възбудата си — при дадените обстоятелства повече от неуместна.

— Много по-добре — отговори той. — Меденият пунш на близначките е истинско чудо.

— Знаех си, че ще ти се отрази добре.

Алекс не откъсваше поглед от нея, но лицето му стана сериозно.

— Трябва да се срещна с няколко души мила моя — съобщи тихо той, — но веднага щом свърша, ще дойда при теб да си поговорим.

— Какви хора? — попита хапливо тя. — Приятели агентатори?

Заболя я от злобата, която вложи в думите си и прехапа устни.

— Би могло да се определи и така — отвърна сухо той. Чувственият блясък отдавна бе изчезнал от очите му. — Както разбирам, Татаринов ти е казал всичко.

— По принуда — призна тя. — Заплаших го с пистолета, а кучетата едва не го захапах за глезените.

В очите му светна смях, но бързо угасна.

— Разговорът ми няма да трае дълго. Тук ли ще говорим, или в салона?

— В салона — отговори Ливия. Струваше ѝ се нередно да водят сериозен разговор в спалнята. Трябваше по-скоро да се облече.

— Както кажеш. Тогава ще се срещнем там. — Алекс се запъти към вратата. — Да повикам ли Етел?

— Да, ако обичаш.

Алекс слезе в библиотеката. Сънародниците му вече бяха там и си наливаха водка.

— Велики боже, Проков, какво се е случило? — извика ужасено Константин, като го видя.

Алекс разказа за преживяното с всички подробности.

— Значи са хванали Сперсков? — попита невярващо Федотов. — Хората на Аракчеев са стигнали до него?

— Сперсков лежи някъде на дъното на Темза за храна на рибите. Жалко, но факт. А агентите на Аракчеев са далеч в открито море. Въпросът е какво ще правим оттук нататък.

— Да удвоим предпазливостта си — предложи Константин. — Някой ги е насочил по следата на Сперсков.

— Нашият човек в армията също е разкрит — съобщи мрачно Алекс. — Изтезавали са го по всички правила на изкуството. За щастие той не знаеше имена. Казал им е само, че са му платили добре, за да отвлече царя.

— Платихме му с английски пари — напомни Федотов.

— Това е насочило вниманието към емигрантите в Англия.

— Вероятно си прав. Но в момента те не знаят много.

Алекс си наля чаша коняк с надеждата да успокои главоболието му.

— Почти съм убеден, че Сперсков е предал само мен. При вас не е идвал никой, нали? А след като Сперсков изчезна заедно с агентите на Аракчеев, засега сме в безопасност.

Алекс отпи глътка коняк и остави чашата. Никакво облекчение. По-добре да не пие, за да не е замаян, когато говори с Ливия. Това щеше да е най-важният разговор в живота му.

— И сега какво? — попита Федотов.

— Аз предлагам да чакаме — отговори решително Алекс. — Ще се стараем да не привличаме излишно внимание и ще чакаме, докато хората около царя престанат да говорят за заговора. Тогава ще започнем да подготвяме нова акция.

— А междувременно ще си седим и ще гледаме как Наполеон Бонапарт управлява Матушка Русия като френска провинция! — изръмжа Константин и опразни чашата си на един дъх.

— Ще чакаме — повтори настойчиво Алекс. — Нека се върне Татаринов и пак ще говорим.

Князът изпрати гостите си до вратата, отиде до салона на Ливия и почука на вратата. Териерите го поздравиха бурно, но този път той не ги изгони навън нито ги накара да замълчат. Ливия седеше в креслото до прозореца с отворена книга, но очевидно не четеше. Лицето ѝ беше смъртнобледо. Матовожълтата следобедна рокля от мек муселин подчертаваше бледността ѝ. Тя, естествено, бе забелязала, че цветът на роклята не е подходящ за сегашното ѝ състояние, но реши, че няма

смисъл да се преоблича. И без това не изпитваше особено желание да впечатли съпруга си. Какво значение има как изглежда?

— Отидоха ли си гостите ти?

— Да. — Алекс се облегна на вратата и я погледна пронизващо.
— Ти знаеш, че те обичам.

— Да.

Ливия преплете ръце в скута си. Книгата падна на пода, но тя не се наведе да я вдигне.

— И ти ме обичаш.

— Да.

Алекс сложи пръст на устните си. Жестът му ѝ беше толкова добре познат, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Сега вече знаеш кой съм, какво ме е довело в Лондон, какво замислям.

— Да.

Досега Алекс само изброяваше факти и тя нямаше представа кога ще свърши.

— Все още ли смяташ да изпълниш онова, което си замислил? — попита тихо тя.

— Не знам — отговори той. — Зависи от много фактори. Но искам да знаеш, че не съм се отказал. Искам също да знаеш, че ще продължа да работя в полза на родината си. Все едно колко висока цена трябва да платя. Ако реша, че си струва, ще платя цената.

— Разбирам. Как ще реагираш, ако те помоля да се откажеш? Заради мен. Заради брака ни. Заради любовта ни.

— Не мога да ти обещаая.

— Сега поне казваш истината — отвърна Ливия, без да крие ожесточението си. — Много ти благодаря. Сега поне знам какво да очаквам от теб. И какво място заемам в живота ти.

— Ако ти смяташ, че така е най-добре... ако решиш... — продължи Алекс, опитвайки се да намери правилните думи — ... аз ще те напусна и ще се върна в Русия. Няма да има скандал. Ти си оставаш княгиня Проков, моята съпруга. Ще продължиш да живееш в тази къща, ще имаш добра издръжка. Ще кажем, че царят ме е повикал в Русия и аз не съм имал избор. Ще обясним, че сме решили ти да останеш тук, защото не си в състояние да издържиш на ужасното пътуване през воюващата Европа. Има много начини да обясним

дългото ми отсъствие. Ако един ден решиш да сключиш нов брак, аз ще уредя развода от Русия. Ще бъдеш свободна.

Ливия мълчеше и го гледаше. Опита се да си представи бъдещето без него и потръпна. Отсега ѝ бе ясно, че никога няма да поиска друг мъж. Животът без Алекс щеше да е ад на земята.

— Е, Ливия, това ли желаете? — попита спокойно той.

— В момента не знам — отговори тя. — Може би наистина го искам. Трябва ми време да си помисля.

— Разбира се. — Той се поклонил леко, тракна токове и я остави сама.

Ливия седя още дълго, в креслото до прозореца. Сенките бавно се удължаваха, навън започна да се здрачава. Досега вътрешният глас я беше съветвал да отиде на Монт стрийт и да излее болката си пред приятелките си и да получи утеха и добър съвет. В момента обаче беше изключено да се покаже пред тях. Трябваше да реши този проблем сама.

Алекс вървеше по стълбата, изпълнен с отчаяние. Колко време беше планирал пътуването, колко трудна беше подготовката, колко изненадващи обрати, каквито никога не беше очаквал. Пристигна в Англия, без да знае, че тук ще намери любовта на живота си. Никога не беше изпитвал такова властно желание да закриля някого, да го пази от всички превратности на живота. Никога не беше вярвал, че е способен на такива чувства. В момента той имаше нужда от закрила.

Нямаше ни най-малка представа как да направи така, че едновременно да дава и да взема. Никой не го беше научил, че съществуват такива чувства. Отиде в приемната, където преди малко бяха запалили лампите. Помещението бе огряно от мека светлина. Майка му го гледаше от постоянното си място над камината. Очите ѝ... погледът... ясен, успокояващ. Какво му казваха тези очи? Какво би казала София Лейси, ако можеше да види сина си в този миг?

— Каква ви е тази жена? — попита мъжки глас с мек йоркширски акцент.

Алекс подскочи стреснато и се обърна. Моркомб бе влязъл по обичая си безшумно и се взираше в портрета.

— Това е майка ми — отговори просто князът.

Старият иконом кимна.

— Ясно. Момичетата ми казаха нещо подобно. Очите ѝ са точно като вашите. Това е било преди нашето време, но ние веднага разбрахме, че нещо не е наред. Нашата господарка беше толкова тъжна и нещастна... направо ни се късаха сърцата, когато ѝ беше зле.

— И моят баща не можа да преодолее раздялата — отговори тихо Алекс.

— А вие направете така, че това да не се повтори — заяви лаконично Моркомб.

Алекс кимна.

— Точно това смятам да направя.

— Много хубаво. И не се бавете.

Старецът се обърна и се затътри към вратата. Алекс постоя още малко пред портрета, кимна решително и излезе от приемната.

Ливия все още беше много уморена. От няколкото часа сън в селския хан беше минала цяла вечност. Всички кости я боляха, очите ѝ бяха подути и болезнени, сякаш беше плакала с часове. След като Алекс я остави сама, тя поседя още малко в салона си, после стана, отиде в спалнята и се заключи. В момента не би могла да понесе усърдните си прислужници. Съблече се, нахвърля дрехите си по пода, облече чиста нощница и отметна завивката на леглото.

Точно тогава вратата към стаята на Алекс се отвори. Ливия извърна глава и погледна мъжа си през рамо. Лицето му беше бяло като стената, но в сините очи гореше огън. Изглеждаше изпълнен с дива решителност, но гласът му прозвуча учудващо спокойно:

— Баща ми пожертва любовта на живота си в служба на родината. Няма друго обяснение за тези писма и за похабения му живот. Но аз няма да постъпя като него. Ливия, ти си част от мен. Няма да ти позволя да ме напуснеш. И аз няма да те напусна. Как съм могъл да си помисля такава глупост и дори да я изрека!

Думите му отекваха като гръм в ушите ѝ. Алекс се озова с три крачки до нея, хвана я за раменете и я обърна към себе си.

— Погледни ме в очите, Ливия, и ми кажи, че можеш да си представиш живота без мен. — Раздруса я леко, за да предизвика реакция, и повтори: — Хайде, Ливия, кажи ми.

Ливия го погледна право в очите.

— Знаеш, че не мога.

— Да, знам.

Алекс повдигна брадичката ѝ и я целуна с такава страст, че раните на устните му за малко да се отворят. Дълго я държа в прегръдките си, целуваше лицето ѝ, притискаше я до гърдите си. Найсетне Ливия усети как напрежението я напусна и се сгуши в него с блажена въздишка. Той я вдигна на ръце и нежно я положи на леглото. Отпусна се до нея, опря лице върху рамото ѝ и разпусна косата ѝ, която се изля като водопад върху възглавниците.

— Признавам се за победен, любов моя. Ако е нужно, ще се откажа от родината си. Ще се заселя тук и ще заживея като истински англичанин, който няма нищо в главата си, освен обзалагания на коне, лов и игра на карти.

Ливия се засмя тихо и усети как по тялото ѝ се разля усещане за истински, безкраен мир. Той беше напълно искрен, но явно не осъзнавате какво ще му струва тази жертва.

— Я не говори глупости — скара му се нежно тя. — Знаеш, че не би могъл да го направиш, защото вече няма да си самият ти. Хари Бонъм също работа за страната си, но никога не пренебрегва съпругата си. И двете страни са доволни. Ти би могъл да правиш същото, нали?

Алекс се усмихна меланхолично.

— Питам се кога ли ще ми кажеш истината за Бонъм...

— Не аз трябваше да наруша мълчанието — отговори сериозно Ливия. — През цялото време ли си знаел?

— Доста отдавна — призна той, — но моето положение е доста по-различно, скъпа моя. Бонъм работи за страната, в която живее. Всички знаят на кой господар служи. При руснаците е различно. Винаги е било така. За англичаните има смисъл да служат вярно на своя крал и своята страна. В Русия това не важи. Или поне невинаги. Сегашният цар не мисли доброто на страната си.

— Тогава се погрижете да го свалите от трона — отговори просто Ливия и си спомни какво бе казал баща ѝ за необходимите компромиси. — А аз ти обещавам да проявя пълно разбиране. Единственото ми изискване е да знам какво става. Ти си мой съпруг и аз трябва да знам какво правиш. Искам да науча всичко за обстоятелствата, които са направили от теб мъжа, в когото се влюбих и

когото обичам. Мразя тайните, но още повече мразя заблудите и измамните.

— А аз се провиних и в двете — отвърна меко той и я прегърна. — Може би защото съм си по природа мълчалив, любов моя. Заради възпитанието, което получих. Татко не ми казваше нищо за себе си. Не съм чул нито една дума за майка си. Докато не прочетох онези писма, нямах представа, че той е способен на дълбоки и искрени чувства. Знаех, че се жертва за родината си, но нищо повече.

— Колко ли си бил самотен — прошепна съчувствено Ливия и нежно плъзна пръсти по бузата му.

— Наистина бях самотен — призна Алекс. — Но не повече от другите деца в моята страна. Нашите родители стоят на разстояние от децата си, за да се изразя по-меко. — Той въздъхна и се опита да се засмее, но претърпя пълен провал.

— Много искам да знам защо майка ми никога не е питала за мен. Сигурен съм, че той щеше да отговори на въпроса ѝ. Поне в едно писмо.

— Според мен е било точно обратното — възрази Ливия. — Вероятно за София е било твърде болезнено да мисли за вас двамата. Само си представи каква болка би си причинила, ако пита за теб. Затова е решила да продължи да живее. Много по-просто е било да се преструва, че ти не съществуващ. София е била много млада, когато те е изгубила. Теб и любовта на живота си. Дълга години е живяла без мъжа и детето, които са осмисляли съществуването ѝ.

Ливия си помисли, че тя и Алекс бяха много близо до същата участ и се разтрепери.

— Ти си най-умната жена, която познавам — прошепна признателно Алекс и плъзна ръка по гърба ѝ. — Имам си съпруга, която съчетава в себе си красота, ум и забележителна смелост. Разбира се, нямам ни най-малка представа с какво съм заслужил такова щастие. Но ако ми обещаеш да си много нежна и да не ме притискаш много силно, аз ще положа върховни усилия да ти покажа колко силно те обичам, моя страхотна Ливия. Искам да изпълвам теб и живота ти както ти изпълваш мен и живота ми.

— Покажи ми, княже мой — пошепна нежно Ливия и внимателно се прехвърли върху него. — Но като се има предвид, че си

тежко ранен, май ще се наложи аз да свърша по-голямата част от работата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.